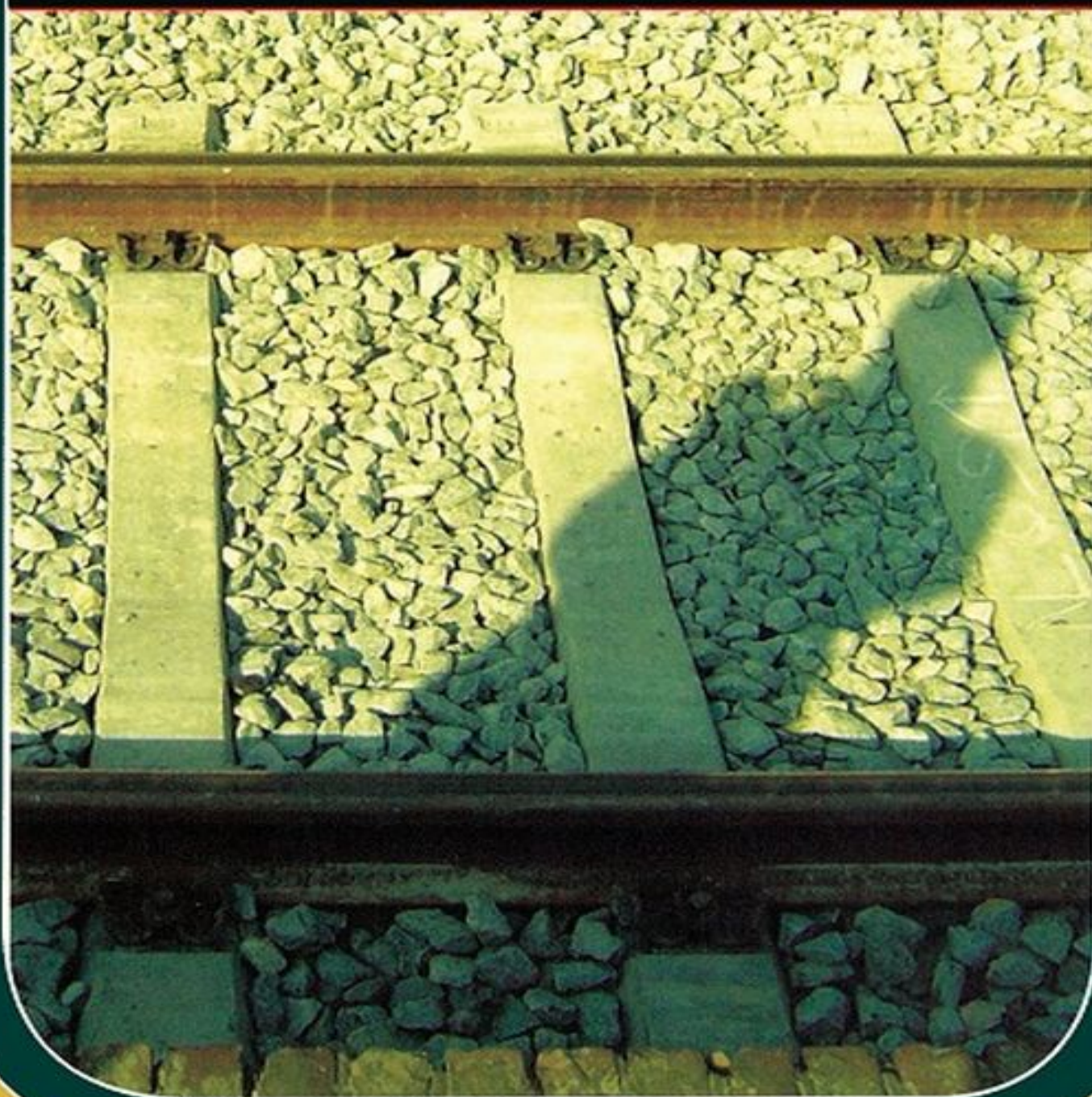

РОМАН **34** ЕКСПРЕС

РИДЛИ ПИЪРСЪН

ПАРАЛЕЛНИ ЛЪЖИ

истински съспенс

РИДЛИ ПИЪРСЪН ПАРАЛЕЛНИ ЛЪЖИ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Умберто Алварес губи всичко, когато жена му и двете им деца са убити от преминаващ влак, докато пресичат неохраняван жп прелез. Северните щатски железници отричат да е имало инцидент, но Алварес е решен да ги съсипе. Бившето ченге Питър Тейлър е без работа, без приятелка и почти без дом. И то само заради кратък миг, в който едва не пребива до смърт един чернокож. Дали е проява на расизъм или притичане на помощ на малтретирано дете?

Така или иначе с 11-годишната кариера на Тейлър като разследващ детектив е свършено.

Сега обаче той има шанс за реабилитация. Заедно с чаровната Нел Прийст двамата трябва да спрат пъкления план на Алварес. Случаят обаче е доста по-сложен и по-заплетен, отколкото си мислят първоначално.

„Паралелни лъжи“ ще ускори пулса ви и устните ви ще пресъхнат. Талантът на Пиърсън е неоспорим. Проучването му за влаковете е безупречно, мисълта — подредена, героите — пълнокръвни.

Дейвид Абрамс, „Дженуъри Мегъзин“

„Най-добрият автор на трилъри на планетата.“

„Буклист“

Ридли Пиърсън е роден на 13 март 1953 г. в Глен Коув, Ню Йорк. Той е сред бестселър авторите на „Ню Йорк Таймс“ и е първият американец, получил стипендията „Реймънд Чандлър-Фулбрайт“ от Оксфордския университет.

ПРОЛОГ

Влакът се носеше устремно напред под трептящите лъчи на следобедното слънце. Ярките есенни цветове образуваха естествен коридор за високото трасе от натрошени скали и неколкостотин тона стомана и дърво. Светлината, отразена от гладката повърхност на проточилите се пред локомотива релси, подвеждаше окото, създавайки измамната илюзия, че релсите се събират на половин миля в далечината, но движейки се неотлъчно със скоростта на влака, те се разтваряха точно навреме, за да му сторят път.

За машиниста на товарната машина това беше още един ден в рая. Той и спирачът, останали насаме с мислите си, превозваха дървен материал, гориво, памук и кедър в шестнадесет огромни контейнера, следвани от седем празни открити вагона. Райско беше да дочуваш и да долавяш специфичния тътен, да се наслаждаваш на синьото небе и да наблюдаваш как на хоризонта играят сребристите отблясъци на релсите. Прекрасна работа — най-добрата на света: гледаш светлините, говориш по радиото и правиш добрини на хората, като пренасяш разни неща от едно място до друго. Машинистът сложи поредната щипка тютюн в устата си и задъвка. Част от съзнанието му беше заето от мисълта за повредения климатик в спалнята на подвижния му дом на километри оттук. Чудеше се откъде, по дяволите, ще намери триста кинта, за да го подмени. Да използва кредитната карта би означавало да кацне от трън, та на глог. Май ще трябва да поработи извънредно — да изкара някой допълнителен курс.

Внезапната вибрация бе едва уловима. Случаен пътник дори не би я усетил. Търкане като кост о кост. Първо му хрумна, че е отказала някоя спирачка, че някой компресор се е повредил, че има блокаж в системата. Понечи да забави могъщия звяр, но преди да дръпне спирачката — преди само да усложни проблема — погледна огледалото и в полезрението му попадна влакът в цялата си дължина, защото локомотивът навлезе в широк завой и пое надолу по наклона, влачейки жертвата си. В този момент сърцето му трепна, почувства

тежест в дробовите и напрежение във врата, все едно някой го душеше с въже. Не бяха спирачките.

Вагон — номер седем или осем — танцуваше, сякаш е пил твърде много. Кършеше бедра и същевременно въртеше рамене — ще речеш, че плува между останалите. Не бяха спирачките, беше ос. Проблем, който нямаше решение.

Знаеше каква ще бъде съдбата на този влак, преди да докосне и един бутон; преди тялото му да осъзнае, че след четиринайсет години на линията е попаднал в такава ситуация. Шокиран и вцепенен, той наблюдаваше танца на вагона. Това, което до преди миг изглеждаше грациозно, сега придобиваше ужасяващ характер. Танцът се превръщаше в нещо апокалиптично. Вагонът не спираше да подскача наляво-надясно. Нямаше и помен от характерната му форма. Приличаше на нещо странно изкривено. Наклони се твърде много и следващият вагон подхвана същата коварна игра.

Затвори клапана и натисна спирачките, но знаеше, че това е акт на отчаяние. Локомотивът се разтресе толкова силно, че той не можеше да види цифрите по контролните уреди. Тракайки със зъби, взе радиото и изкрещя: „Помощ!“, без да знае защо. Трябваше да използва кодове, да следва процедура, ала от устата му излезе само тази единствена думичка.

Вагоните се мятаха един след друг, първо назад, после напред към локомотива. Цялата върволица се влачеше и стържеше, унищожавайки красотата на плавното движение. Вагоните се наклониха надясно и започнаха да падат, повличайки дърветата като опашка на дракон. Разцепваха ги и ги събаряха, все едно са клечки за зъби. Небето се изпълни с есенни цветове. За кратко опашката се повдигна към синевата и вагоните се понесоха като вълна един след друг, прелетяха над релсите и паднаха, сякаш някой клатеше градински маркуч.

Той се пресегна към дръжката на вратата и отпусна регулатора на парата — лостът на мъртвеца, както го наричаха. Мощността на двигателя рязко падна. Той изгуби равновесие и се свлече на пода в кабината. Шокиран, със замъглено съзнание; не съобразяваше дали да скочи, или да продължи.

По-късно разказа на следователите, че не беше чувал такъв шум — не приличаше на нищо, което да опише. Наполовина писък.

Наполовина експлозия. Оглушителна, сковаваща какофония. Миризмата от триещата се стомана се надигна в ноздрите му, прилоша му; той седна и повърна върху мазния под. Крещеше с всички сили в опит да заличи този звук.

Почувства как десеттонният локомотив се накланя тежко надясно, полюлява се, запазва несигурно равновесие на една релса и се сгромолясва на земята. Цялата върволица от товари, деформирани и огънати, се скупчи на огромна камара зад него.

Видя как на фона на синьото небе един открит вагон прелетя над главата му. Това беше последната му съзнателна картина, нелепа и неразбираема. В продължение на четирийсет нескончаеми секунди вагоните се блъскаха, обръщаха, скърцаха и прелитаха, проправяйки си път през пръст и дървета, носени от инерцията. Над поруганата линия се възцари грозна тишина и оранжевите, червени и сребърни листа се спускаха от разтревоженото небе, все едно простираха покривало върху лицето на труп.

1

През декември нощта се спуска бързо. Над синята горяща светлина на туристическия примус дъхът на един мъж се носеше на облачета из тракация товарен вагон. Мъчеше се да сгрее консерва с чили, чиито аромат се смесваше с миризмата на масло и ръжда. Слабата пара от дъха му потъна към дъсчения под и се разсея.

Загубил чувствителността на пръстите си от студа, Умберто Алварес тропна с юмрук по пода и обгърна с ръце малкия примус, за да се сгрее. Влакът избоботи. Консервата се заклати. Алварес се пресегна да я хване и се опари. „Внимавай какво си пожелаваш“ — помисли си той.

Свирката на влака нададе вой и той си погледна часовника. Почти десет часа. За последен път товарният влак забави значително десет минути по-рано, при Тер Хаут. Алварес внимателно отбеляза тази подробност, защото при такава скорост човек лесно би се качил или слязъл в движение от влака — нещо важно за всеки пътник. Разузнаването му почти приключваше. Този маршрут — от Индианаполис до Сейнт Луис — щеше да е последният му за известно време. Слава богу.

Зад него във вагона бяха наблъскани миялни машини „Whirlpool“, по три една върху друга. Върху картонените кашони се четеше „Шепни тихо“. От чаткането на стомана в стомана зъбите му тракаха.

Изморените очи на Алварес гледаха под плетена морскосиня шапка; беше я нахлузил надолу, за да му пази топло, ала така или иначе оттук-оттам се подаваха мазни кичури от буйна черна коса. За да се предпази от студа, бе дръпнал над небръснатата си брадичка яката на кафявото поло, което се показваше изпод дрипав пуловер, а над него носеше избеляла вълнена жилетка, някога тюркоазна на цвят.

Натъпканите миялни машини заемаха половината вагон, обезопасени с мрежа от протрити каиши, захванати един за друг с чугунени закопчалки. Ритмичното боботене на влака — два силни

удара, последвани от виене на стомана, и пак два силни удара — бе причина за силното главоболие на Алварес. Независимо дали беше по линиите, или не, този звук щеше да остане с него, звук, който живее в костите на всеки пътник: туду-туду фшшш, туду-туду фшшш.

Бледата синя светлина на огъня замъгляваше зрението му. Едва виждаше краищата на дванайсетметровия вагон. Там имаше изрисувани графити, ако си спомняше добре, или беше друг вагон, друг ден, друга линия. Всичко се преплиташе — час, време, глад, изтощение. Беше изгубил дирята.

Влакът можеше да го премести физически от едно място до друго, но не можеше да промени начина, по който се чувства. Мъжделеещата светлина на примуса почти не нарушаваше обгърналата го отегчителна тъмнина. В него сега живееше мракът. Задущаваше го скръбта.

Преди няколко минути през процепите в краищата на огромната плъзгаща се врата на вагона проблеснаха светлините на малък град. С приближаването му машинистът наду свирката на локомотива. Отблясъците от уличните лампи, мярнали се между дъските на вагона, напомниха неприятно на Алварес за решетките на затворническа килия.

Влакът пресече с тропот друга линия, а предупредителните звънци зазвъняха в ниските регистри на музикалната скала. Алварес изпадна в още по-дълбока депресия. Всяко такова пресичане агонизиращо напомняше за миналото му. Преди време на около половин километър от подобно кръстовище бе открит миниванът с жена му и децата му — преобърнат настрана, придобил форма на камбана: сплескан в средата и издут в двата края.

Той изпитваше остра, гневна болка, която пронизваше сърцето му. Въпреки че оттогава изминаха повече от две години, не можеше да свикне с живота без тях. Приятелите го утешаваха: всичко щяло да мине и да замине, а той ще продължи напред. Те обаче грешаха. Бе изгубил всичко и се отказа от всичко. По дяволите сънят. По дяволите така нареченият му живот. Отдаде се на болката, обладан от печал. Имаше си причина и тази причина се превърна в негова движеща сила: да плати докрай за извършеното срещу него и семейството му зверство. В противен случай ще умре, докато се опитва да го направи.

През последните осемнайсет месеца медиите съобщаваха за редица случаи на дерайлирали влакове: товарен влак в Алабама; друг в Канзас; още няколко западно от Скалистите планини. Обвиняваха машинистите, метеорологичните условия, апаратурата. Лъжи, лъжи, лъжи... толкова лъжи, колкото дерайлиралите вагони по трасето. В началото не започна с някакъв грандиозен план, но с времето постепенно се оформи. Не се бе събудил някоя сутрин с мисълта, че е терорист, макар сега определението да беше подходящо. Вдругиден му предстоеше важна среща с бомбаджия. Никога не бе следвал определен сценарий и все пак вече виждаше мисията си кристално ясно: да унищожи огромната Северна щатска жп линия — ни повече, ни по-малко. Давид срещу Голиат. Лесно прие тази роля.

Докато бъркаше чили соса с червена пластмасова бъркалка, една сянка привлече вниманието му. Играещите сенки бяха нещо обичайно във вагоните; неподвижните правеха впечатление. Ала тази я хвърляше нещо — някой — извън вагона. Движеше се бавно, самонадеяно преодолявайки пространството вън от движещия се вагон. Алварес предвкуси неприятности — я пиан, я смахнат пътник сигурно е надушил чилито. Не беше лесна работата, с която се бе захванал този тип — приближаваше бавно, но неотклонно към вътрешността на вагона. Искане много сила или зверски глад, та да рискуваш живота си за консерва с чили. Алварес скочи, за да подпре вратата, ала твърде късно. Тежката врата се отвори — онзи го направи с една ръка! — още един почти невероятен подвиг.

Алварес отстъпи. Лицето на новодошлия тънеше в тъмнината, но на отворената врата се очерта силует на висок, широкоплещест копелдак с врат на ръгбист. Мъжът извади от колана си фенерче и заслепи Алварес, който бе облят от поредната вълна притеснение — ами ако не беше пътник, а охрана или дори ченге. Откакто наскоро започнаха арести заради брутални убийства в седем различни щата, федералните бяха подгонили нелегалните пътници. „Клошарско убийство!“ — гласеше едно от заглавията в пресата. В телевизионните новини го нарекоха Железопътния убиец.

— Мирише вкусно — констатира непознатият с приятелски тон. Гласът му звучеше сухо и ниско; нямаше и следа от задъхване, причинено от усилията му. Не звучеше задъхан от по-ранната каскада.

Коментарът обърка леко Алварес и притъпи безпокойството му. Дали пък този тип не се опитваше да се самопокани на вечеря. Фенерчето обаче светеше твърде ярко, прекалено ярко. Случваше се, разбира се, стопаджии да носят джобни фенерчета, дори големи фенери. Алварес обаче никога не беше виждал да са заредени. Бяха вече с почти изтощени батерии, запазили по няколко оскъдни волта. Ако пътник като него има два долара в джоба си, те биха отишли за пиене, цигари, марихуана или храна — обикновено в тази последователност. Не за батерии. Свежата яркост на това фенерче притесни Алварес. Обля го гореща пот. Най-накрая се стопли.

— Сам ли си? — попита непознатият.

Алварес, врял и кипял във всевъзможни ситуации, се бе научил да си държи устата затворена. Така направи и сега. В повечето случаи хората се стремят да запълнят тишината и споделят за себе си повече, отколкото възнамеряват.

Ярката светлина заслепяваше очите му. Алварес извърна поглед; чили сосът вреше в краката му.

— Мексиканец ли си? — поинтересува се натрапникът. Сега овалното лице на мъжа се виждаше частично. Бял мъж с нос на боксьор и чело на неандерталец.

Някои пътници спазваха традицията да се смазват един друг от бой поради какви ли не безсмислени причини. В повечето случаи причината убягваше — просто имаха нужда да ударят нещо, някой. Може този тип да обикаля влаковете и да търси мексиканци, които да изпробват мощта на юмрука му. Алварес отново хвърли поглед към врящото чили.

— Или баща ти е испанец, а майка ти — италианка — предположи мъжът.

Като пътник на половин работен ден Алварес се беше научил да живее със страха, беше се научил да го изолира, да го свива, докато се отърве от него, за да запази контрол. Няма начин да се бориш със страха и враговете си едновременно, затова се научаваш да се абстрахираш от него. Сега обаче той не изпитваше страх, беше ужасен.

Знае кой съм!

Малко нещо можеш да направиш с ужаса. Допуснеш ли го веднъж в себе си, той те сграбчва и няма отърване. Който оцелее, съумява да го обуздае и пренасочи, ала не и да му се измъкне. Никога.

С ужаса трябва да се справиш мигновено; в противен случай всеки твой мускул се вкочанява.

Алварес се наведе и блисна врящото чили в лицето на натрапника. Хвърли се напред с надеждата да го избута през отворената врата. Непознатият нададе страховит вой и независимо че лицето му гореше, извади полицейска палка или лост и замахна към Алварес. Алварес почувства как носът му се счупи. Шурна кръв. Алварес се олюля, поокопоти се, хвърли се към малкия примус и като се изправи на крака, го размаха все едно е оръжие, с което се кани да удари.

Това щеше да е битка докрай. Алварес го знаеше, преди следващият удар да попадне в целта.

2

Алварес се събуди от дрънчащия звук на отваряща се гаражна врата. Последва шум от запален двигател на пикап и го блъсна острата миризма на сажди от ауспуха. Отмести тихо градинска лопата и надзърна през процепите на галерията на гаража, където се промъкна предишната вечер, изтощен и пропит с чужда кръв. Засъхналата кръв беше покафеняла, вкоравена и напукана. Забележеха ли го, означаваше полиция. Не можеше да си го позволи. Не и след осемнайсет месеца работа по това.

Трепереше не само от студ. Тресеше го споменът за изминалата нощ: даваше си сметка, че вероятно е убил човек, независимо дали при самозащита, или не. Преди Алварес да успее да изхвърли натрапника от товарния вагон, нападателят му изгуби толкова много кръв, че на светлината от фенерчето лицето му изглеждаше призрачно бледо. Дори устните му бяха побелели. И сега... сега се почувства принуден да постави под въпрос мотивите си. Бяха го обвинили в убийството на адвоката му, Доналд Андерсен — фалшифицирано обвинение, първопричина да започне да бяга. Но ако сега наистина бе убил човек, това би утежило неимоверно предишното обвинение. С тяхното неумолимо преследване навярно го бяха превърнали в убиец. У него се надигнаха гняв и негодувание и изместиха първоначалните му терзания. Северната щатска железница ще спре да съществува. Това заслужават за лъжите и безкрайните си зверства.

Положението му в галерията на гаража позволи на Алварес да види как две големи мъжки ръце хващат волана на пикапа. Алварес легна като предпазна мярка да не би шофьорът да погледне нагоре, докато излиза на заден ход. За всеки случай остана неподвижен дори след като пикапът излезе от гаража. И бе възнаграден, защото мъжът се върна да затвори вратата на гаража ръчно. Алварес нададе ухо, за да чуе как пикапът се отдалечава. Изчака още половин минута и отхвърли дрипавото одеяло и ленения чувал, с които бе покрит. Благодарни на собствениците, задето бяха оставили запалена лампата цяла нощ

заради котката. Лампата бе надвила студа и най-вероятно го бе спасила от измръзване. Нейното сияние го бе привлякло в гаража: сигнална светлина, видяна от гората.

Прозвуча свирка на влак и напомни на Алварес не само за снощните ужаси, но и за необходимостта да продължава да се движи. Кой знае кога щяха да намерят тялото — или след седмици, или още същия ден, но когато и да станеше, той трябваше да се отдалечи възможно най-бързо от Южен Илинойс. Мъжът в товарния вагон знаеше потеклото му — подразни го първо като го нарече мексиканец, а после разпозна, че баща му е испанец, а майка му — италианка. Следователно служба „Сигурност“ на Северните щатски железници са по-близо от когато и да било до залавянето му. Явно се е издънил — беше се оставил да го видят или разпознаят; дори по-лошо — беше станал предсказуем. Дали са знаели на кой влак е, или беше случайно, чист късмет? Дали са установили следващата му цел? Знаеха ли, че е саботирал ориентирите? Дали най-сетне са свързали многото дерайлирования?

Слезе от галерията. Боляха го всички стави. Бе измръзнал до кости. Минавайки край колело, закачено на стената, видя лицето си в малкото му огледалце. Жена му твърдеше, че имал по-скоро италиански, отколкото латиноамерикански вид, защото кожата му бе с маслинен цвят, а лицето — продълговато, с груби черти. Той обаче видя в огледалото бащиното лице, а не това на майка си. Леко докосна носа си. Оказа се само насинен, а не счупен, както си мислеше първоначално. И лицето, и тялото му бяха покрити със засъхнала кръв и мръсотия. Нуждаеше се от душ или поне от кърпа за лице. Над лявото си подутото око имаше малка раничка, вече хванала коричка. Като я почисти, гъстите му черни вежди ще я скрият. А и тъмната му кожа ще прикрие много от издайническите следи. Сега беше време да се върне към плана си — предстоеше му да хване самолет. В този си вид не можеше да се покаже на публично място, още по-малко да тръгне на стоп. Огледа зле осветения гараж, сутрешното слънце току-що бе подпалило хоризонта и блестеше върху снега. Изведнъж го обзе паника — сняг. Следи в снега. Оставил е дири и те водят право към него.

Вече от осемнайсет месеца се криеше и макар да бе свикнал с това, продължаваше да го избива пот при мисълта да не го заловят.

Вкопчен в целта си, се надяваше Господ да го опази.

По принцип винеше Уилям Гохин, висш служител в Северното жп обединение, за смъртта на семейството си. Отмъщението му обаче вече не се фокусираше само върху Гохин. Един живот не само не се равнява на три, но Гохин не бе действал сам. За смъртта на съпругата и децата му вина носеха институцията, корпорацията, независимо дали е било съзнателно, или не. Нямаше да подходи половинчато.

А сега да смени дрехите и — да побърза! — помисли си той, все така загледан към прясно навалелия сняг. Времето сякаш работеше против него.

Внимателно се промъкна към заскрежения прозорец, пред който се виждаше кошница — легло на котка — и погледна двуетажната фермерска къща, отстояща на по-малко от двайсет метра. От тухления комин се виеше сивкав дим. По улиците висяха ледени висулки. През прозорците на партера се процеждаше жълтеникава светлина. Закачено на стената, детското колело подсказваше за наличието на семейство, а не на самотен фермер, тръгнал на работа с камиона. Означаваше, че вътре има и други хора: съпруга, поне едно дете, достатъчно голямо да кара колело. Възможно е да има и други — примерно тъща, още деца, гости. Налагаше се да види по-отблизо. Доникъде няма да стигне с окървавените си дрехи. Разчиташе майката и детето да излязат, за да хванат училищния автобус, или че майката още спи, и то дълбоко. Десетина минути продължи да наблюдава къщата внимателно и да претегля шансовете да прекоси празното пространство незабелязан. Дори вътре да имаше някакво движение, той не го долавяше. Реши да осъществи замисъла си.

Предпочете да не се придвижва приведен или да се промъква. Ще притича открито. Сблъска ли се с някого, ще се престори на силно уплашен. Ще твърди, че го е сполетяла ужасяваща злополука, не помни как се е озовал там, но спешно му трябва телефон; трябва му помощ. Ще разчита на добротата, насаждана като добродетел у жителите на Средния Запад. Едва после ще мисли как ще действа нататък.

Отвори страничната врата на гаража и се затича. В главата му бушуваха всевъзможни мисли. Как така стигна дотук. Мястото му не беше тук. Преди година и половина би се изсмял на перспективата да тича в окървавени дрехи през двор, покрит с прясно натрупан сняг, с

намерението да открадне чиста риза и панталони от съвършено непознати хора. По професия беше учител; на осмукласниците преподаваше естествени науки и компютър; обожаваше работата си, съпругата си, близнаците. Ако му бяха казали колко голяма заплаха ще грози живота му само след няколко години, никога нямаше да повярва. А ето че сега беше факт.

Стигна до къщата незабелязан; може и да не му се наложи да измисля сърцераздирателна история. Промъкна се на задната веранда. Насреща му се озъби забравена, изгнила черна тиква. По издълбаната ѝ зловеща уста имаше скреж.

Видя човек вътре — привлекателна трийсетгодишна жена. Горнището на износената ѝ зелена памучна пижама бе така разгърдено, че едва ли би искала да я наблюдава непознат мъж. Яка като селянка; ниска, но не слаба; с още несресана коса. Излезе от кухнята и след минута се върна с купчина чаршафи в ръцете. Алварес приклепна под прозореца и тръгна успоредно с нея към далечния край на малката задна веранда. Прозорецът там се оказа, че е на килер и на мокрото помещение. До прозореца стоеше разгърната дъска за гладене.

Жената се наведе да извади дрехи от сушилнята и гърдите ѝ се оголиха. Някога подобна картина би му въздействала. Сега не изпита никакъв трепет, никакво желание. Замисли се за съпругата си, за размазаната кола. Решителността му се засили. Мъжки джинси, прострени на въже в далечния ъгъл, привлякоха вниманието му. Жената извади наръч цветни дрехи от сушилнята. Той забеляза памучна риза и дебели чорапи. Отдръпна се от прозореца в момента, когато жената се изправи. Усети, че се кани да погледне навън, доловила присъствието му.

Тя прехвърли дрехи от пералнята в сушилнята, а после напъха и чаршафите в сушилнята. Огледа се, за да се убеди, че никой не го наблюдава. Запита се дали сега не е моментът да влезе в кухнята — беше убеден, че задната врата е отключена — да стресне жената, евентуално да я завърже и да открадне храна и дрехи. Но подобни действия биха го изложили на още по-голям риск. Ще извикат ченгета и лесно ще го проследят. Ставаше нетърпелив и адреналинът започна да загрява премръзналото му тяло.

Тя се върна обратно в кухнята. Алварес се придвижи предпазливо и зае позиция близо до друг прозорец, който също

гледаше в кухнята. Жената наля вода в тенджера, включи печката, извади пакет грис от шкафа и го постави на плота. Сутрешни ритуали — припомни си ги с копнеж.

После тя бързо се отправи към друга стая.

По негови изчисления водата щеше да заври след три до пет минути. Колко ли е времето според нея? Съпругата му щеше да знае съвсем точно. Три минути са му предостатъчни да влезе, да грабне дрехи и отново да излезе. Реши да действа. Пъхна ръка в ръкава на ризата, за да не остави пръстови отпечатъци, когато натисне дръжката.

Вратата се отвори; влезе вътре.

Кухнята ухаеше уютно. Господи, колко му липсва подобна атмосфера. За момент го връхлетяха спомени и той се унесе, но шумът от пускането на вода от душа прикова вниманието му. Вътре беше топло; първата топлина, която го облъхваше от дни. Дали само затопля банята, или вече се къпе? Имаше значение — от това зависеше как да действа. Насочи се към мокрото помещение. Копнееше да остане тук, да се нанесе да живее. Взе джинсите, пристъпи наляво и посегна към памучната риза в купчината със сухи дрехи.

Копчетата изтракаха върху капака на сушилнята. Побиха го тръпки, макар да предполагаше, че шумът от въртящата се пералня ще заглуши този далеч по-слаб звук. Отмествайки се рязко, бутна дъската за гладене и се загледа как ютията, далеч от обсега му, се залюля първо на една страна, после на другата. В същия момент жената, сега без долнището на пижамата и с напълно разкопчано горнище, прекоси кухнята. Ако беше погледнала надясно, щеше да види как паникьосан непознат се протяга да хване ютията ѝ, която се готвеше да падне.

Ютията се устреми към пода.

Алварес я сграбчи съвсем навреме и остана съвършено неподвижен. Съобрази, че при необходимост ще се превърне в оръжие. Дали ще стигне дотам да я използва по този начин, запита се той.

Поради шума на домакинските уреди, не чуваше. Представи си как отмерва необходимото количество грис и внимателно го разбърква във врящата вода. Именно тогава се сети, че тя наля вода от горещия кран, не от студения — следователно водата щеше да заври по-бързо. Мръдна малко, за да се прикрие по-добре, но през цялото време не изпускаше кухнята от очи.

Бледото голо дупе на жената се поклащаше, докато тя излизаше от помещението.

Алварес постави ютията обратно върху дъската за гладене, грабна още дрехи — тениска и няколко чорапа от различни чифтове — и тръгна към кухнята. Тук чу, че водата от душа още тече. Тази жена си бе създала железен сутрешен ритуал.

Направи две крачки към задната врата, но се поколеба. Върна се в килера, за да вземе и някоя и друга консерва, докато разполага с тази възможност. В главата му сякаш имаше часовник; прецени, че разполага с още минута-две.

— Мамо — чу се плахо гласче зад гърба му.

Алварес се залепи о стената — не смееше дори да диша.

— Мамо?

Извърна глава и с огромно облекчение констатира, че полуотворената врата на килера го прикрива. През процепа видя дребно шест-седемгодишно рижаво момченце с лунички. Под мишница здраво стискаше синьо плюшено куче. Хлапетото отиде до хладилника и извади кутия портокалов сок. Движеше се из кухнята уверено. Изправи се на пръсти, за да си вземе чаша, и си наля сок.

Водопроводните тръби вляво от Алварес млъкнаха. Вземането на душ беше приключило. Той стоеше с наръч дрехи и консерви риба тон, без да знае какво да предприеме нататък.

Сега тя навярно се подсушаваше. От кратките си наблюдения върху нея Алварес вече бе наясно, че е решила какво ще облече, а може вече дори да го е приготвила.

Момчето жадно изпи сока. Алварес усети как се напруга — не от затрудненото си положение в момента, а от вида на момчето: живо, дишащо момче, в щастлив миг, когато пие портокалов сок. Дете. Невинно. Обичащо. Чака майка си. Очите на Алварес се замъглиха. Нищо няма да върне близнаците му. Беше изпитвал липсата им безброй пъти. Зарови гнева си по-дълбоко и се насили да го прогони — макар и временно. Той непрекъснато го обземаше; не му даваше мира. А Алварес не бе годен да действа, появеше ли се на преден план в мислите му. В такива случаи едва успяваше да се движи. Беше се научил как да го опитомява, но се опасяваше, че никога няма да се отърси от него.

Какво да прави, чудеше се той, мълчаливо подканвайки момчето да отиде да търси майка си. Грисът ще загори всеки момент. Майката трябва вече да е напълно облечена. Светът му се сриваше. Трябваше да излезе.

Момчето сякаш се колебаеше дали да излезе от кухнята, а Алварес съзнаваше, че се налага да действа незабавно.

Прозорецът...

Дали ще успее да се промуши през него с пълни ръце? Ще се озове ли в далечния край на верандата? Вече предвкушаваше свободата си.

Момчето не помръдваше. Все така здраво стискаше плюшеното куче и гледаше в пространството, но с лице, обърнато към килера и мокрото помещение, което възпираше Алварес да се покаже иззад откритата врата и да притича до прозореца.

— Нет, скъпи — подвижна майката.

Гласът ѝ идваше отблизо, но още не бе влязла в кухнята.

— Да? — отзова се момчето.

— Разбъркай гриса, но първо изключи печката. И хвани дръжката на тенджерата с кърпа. Внимавай мехурчетата да не те опарят. Врели са. Отивам да събудя сестра ти.

Още едно дете?!

Момчето се приближи до печката.

Алварес се върна до дъската за гладене. Остави плячката си върху сушилнята и предпазливо отмести дъската за гладене от пътя си. Дали жената ще си спомни как е била поставена? Ако се измъкне, без да я уплаши, има надежда да спечели време; и свобода.

Понечи да отвори прозореца. Шумът от мотора на пералнята ще му служи за прикритие. Решително отвори прозореца. Вътре нахлу сняг. Сега чувстваше, че целият е изпотен: длани, подмишници, чело, врат. Хвърли товара си навън върху снега, провря крака и се протегна да върне дъската за гладене на място.

Желанието му да постави ютията там, където я бе заварил, се оказа грешка. Сега, при последния етап на измъкването си, явно отново бе бутнал дъската. Провирайки глава през прозореца, за да се озове навън, чу как ютията се стоварва върху пода.

Придърпа прозореца да се затвори и грабна откраднатите неща.

* * *

Жената чу шума. Сякаш нещо падна. Държеше Саманта на ръце, а Натан седеше на стола и бъркаше горещата си каша. Пристъпи в затвореното помещение. Стори ѝ се студено, но пък това помещение никога не е било топло сутрин. Намираще се в най-северозападния край на къщата.

Ютията лежеше на пода. Тя я изглежда озадачена. В следващия момент пералнята се разтресе, понеже не беше центрирана и винаги вибрираше, когато е пълна с чаршафи и пешкири. Ето още нещо, което трябва да се поправи. Почти като всичко останало в къщата.

3

Казваше се Питър Тайлър. Караше бежов форд кабриолет с предно предаване, който благодарение на Ейвис, ухаеше на дезодорант. Представителят на агенцията „Рент-а-кар“ така и не разбра защо клиентът избра кабриолет посред зима. Тайлър хвана здраво топлия, обвит с полиетилен волан. Ако снегът не спре, нямаше начин да стигне навреме до жп депото — нещо, което никак не би се харесало на онези във Вашингтон, особено в първия му работен ден.

Нагласи огледалото за обратно виждане. За миг мерна тъмните си очи и смръщени вежди. Тревогата бе надвила обичайното му ведро изражение. Нуждаеше се от работата както финансово, така и емоционално, дори да няма официален договор. Съзнаваше, че пътят към повторното изграждане на живота му налага малки и целеустремени стъпки, а не огромни скокове. Трябва да свикне с положението, независимо колко ще му е трудно. През последното десетилетие работата му на детектив в отдел „Убийства“ оказва огромно влияние в личностното му изграждане. С всичко това зад гърба си — отнето му, както той го преценяваше — имаше нужда да се залови за нещо. За каквото и да е. Тази работа, дори временна, изглеждаше добра като за нов старт. За начало. Възможност, която не бива да пропиява. Чувстваше се като през първия учебен ден. Просто трябва да го преодолее. Промяната никога не е лесна.

Снежната буря остави Сейнт Луис в киша — мокра, дебела и лепкава. Тайлър свали прозореца и се пресегна навън. Разклати чистачката, за да махне леда от нея. Сред мръсотията на предното стъкло се проясни осемсантиметрова арка. Оказа се на височината на брадичката: налагаше се или да се свлече надолу в седалката, или да забие брадичка във врата си и да гледа през волана. Избра първото и за момент почти видя какво се случва навън.

И в двете посоки по магистралата имаше закъсали коли и камиони. Просветваха светлини. Обстановката се нажежаваше. Проследи с поглед два отчаяни опита за саморазправа — на фона на

снежното було изглеждаха направо комични. Сериозността на пътната обстановка се потвърждаваше от излязлата от пътя аварийна кола. Намали и отново опита чистачките. Зад гърба му прозвуча клаксон на камион. Тайлър изсипа лавина от ругатни в замъглената кабина. Търпението му бе изчерпано. Освободи двете закопчалки и натисна копчето. Покривът на кабриолета се смъкна, докато колата продължаваше по пътя си. Учудващо, но дори при свален покрив снегът някак си го пропускаше. Предното стъкло играеше ролята на преграда. И все пак ефективността на тази система изискваше и подходяща скорост. Ускори, предизвиквайки стихииите.

В „Рент-а-кар“ офиса той пропусна да спомене пред служителя за острата си клаустрофобия. Съмняваше се, че чиновникът ще остане очарован от перспективата купето на колата да бъде изложено на зимната вихрушка. Повече от година Питър Тайлър неизменно избираше кабриолети.

Виждайки го със свален покрив, закъсалите по пътя хора му махаха от колите. Страната почиташе желанието за самоизява. Несъмнено тази вечер най-важният разговор около масите щеше да е за лудия с бежовия кабриолет, който се е движил по I-70, надувайки седемдесет километра в час със свален покрив в кучия студ.

* * *

Тайлър спря колата пред жп депото. Пусна гюрука да покрие купето — за него имаше значение какво впечатление ще остави първоначално — и изтупа снега от мокрите рамене на тренчката си. Ченгетата от отдел „Убийства“ носят тренчкоти — малко поизмачкани през зимните месеци, но все пак тренчкоти, а Тайлър беше криминалист цели единайсет години, преди онези шест-седем минути да преобърнат живота му. Сега се чувстваше като евтина имитация. Дори не беше сигурен дали заслужава тренчката. Животът е гаден.

Докато кара със свален гюрук, сърцето му биеше лудо. Дланите му се изпотиха. Сега пое дълбоко въздух, за да се успокои. Чувството, относително ново за него, ставаше все по-лошо: вероятно причината бе заплахата от затвор — съвсем реална възможност преди време. Така нареченото насилие и последвалите обвинения промениха всичко. Сега

изпитваше благодарност, че има работа, каквато и да е работа. Не биваше да прецака шанса си. Със сигурност няма да позволи първото нещо, което някой непознат ще види, да е негова милост в кабриолет със свален покрив наред снежната буря. Все още се надяваше едно силно представяне по време на разследването — първият му ангажимент за Националния комитет по транспортна сигурност — накратко НКТС — да доведе до по-добър, дори постоянен статут. Нуждаеше се и от работа, и от пари, и от стабилност.

Няколко минути след три следобед Тайлър паркира и излезе от колата наред нестихващата буря. Из жп депо се носеше характерната миризма на петрол — машинно масло, гориво, почистващи препарати. Натрапчиво горчивият привкус му напомни за миризмата от пренатоварен електрически контакт.

Към него се приближи червенобузест мъж и се представи: Харди Медърс, началник депо. Беше доста пълен, с увиснали челюсти и добродушно изражение. След като се здрависа енергично с Тайлър, го поведе през железопътните релси, покрити с петнайсет сантиметра мокър сняг, показвайки му къде да стъпва, за да не се пребие. Депото приютяваше цистерни, товарни и открити вагони — червени, черни, сиви. Десетки релси и сигурно няколко хиляди вагона. По думите на Медърс — човек, който обичаше да чува гласа си — жп депо прибираще пристигащите влакове, а оттук вагоните се пренасочваха към различни линии и влакове по други маршрути. Влак от изток или от запад докарвал „пакет“ от няколко вагона, които трябвало да се отправят на северозапад; друг „пакет“ бил предназначен да отиде на югозапад, а още няколко — да стигнат до Западното крайбрежие и Канада. Тук, в разпределителното жп депо „Сейнт Луис“, тези вагони се разделяха и пренасочваха, закачваха се за локомотив и се изпращаха към крайната им дестинация.

— Двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Тук няма празници — добави Медърс.

— А вагонът, който ме интересува? — попита Тайлър.

— Разбира се, че те интересува — съгласи се Медърс. — Защо НКТС ще изпраща някого чак от Вашингтон да разследва, ако няма нещо интересно? Вие, момчета, нямате ли регионални офиси?

— Аз съм нов — отвърна Тайлър, не желаейки да дава твърде много информация. Носеше инициалите на НКТС, но не се чувстваше

като федерален агент. През последните единайсет години се беше убедил, че не можеш да имаш вяра на федерален. Сега обаче бе един от тях.

— Значи си нещо като експерт, така ли? — осведоми се Медърс.

— Не бих се изразил точно така.

— Убийство — продължи Медърс, — трябва да си експерт по убийствата. Прав ли съм? По-добре да си — промърмори Медърс след няколко метра.

* * *

Въпросният вагон съдържаше кашони с миялни машини. Беше осветен от няколко флуоресцентни лампи на батерии. На вратата на вагона стоеше униформен патрул от полицейското управление на Сейнт Луис. Тайлър си показва документите.

— Федералните са тук! — обяви ченгето.

Във вагона двама техници криминалисти се разхождаха с инструменти от неръждаема стомана и с найлонови пликове. Навсякъде бяха накачили флагчета с различни цветове. Надзираваше ги детектив Банър или Бенток — горкият човечец бе толкова премръзнал, че от тракането на зъбите му Тайлър не чу добре името. Детективът, нисък и набит, носеше сиво вълнено палто. Обувките му изглеждаха съвсем мокри. Обяснението за червеното му лице беше или темпераментът му, или студът. Очевидно не искаше да е тук — беше изписано навсякъде по него: от увисналите рамене до отегчения поглед и неприкритото възмущение.

— Кръв? — попита Тайлър. Подът, кашоните, стените изглеждаха опръскани с нея. Във въздуха се носеше кисела миризма.

— Без майтап — отвърна детективът.

— Беше въпрос — уточни Тайлър. Беше присъствал на стотици огледи на престъпления, повечето кървави, но този беше от най-неприятните.

— Студът работи в наша полза — обади се един от техниците. — Ако течностите не бяха замръзнали почти на мига, щяха да се абсорбират и разлеят. Вместо това разполагаме с доста добри следи.

— Смятаме, че са били двама души. Вероятно и двамата са кървели, но ще установим със сигурност, когато направим кръвните проби. Бих се изненадал, ако някой от двамата е още на крака, но този — добави другият техник, кимвайки към стената зад партньора му — този е изгубил поне два-три литра. Или е мъртъв, или му се иска да е.

— Знаем ли какво е това? — Тайлър посочи кафявата субстанция по пода на вагона.

— Първоначално го взехме за фекалии или за повърнато, но сега си мисля, че е супа. Навярно замръзнало чили — уточни първият техник.

— Чили? — учуди се Тайлър.

— Иди го разбери — усмихна се техникът.

— Тези гратисчии биха се избили и за най-малкото нещо — намеси се Медърс от вратата на вагона. Снегът покриваше главата му като тънка носна кърпичка.

— Защо на НКТС му пука за сбиване в товарен вагон? — попита с подозрение детективът.

— Заради убийствата и последвалия арест... — кимна Тайлър. Очакваше такъв въпрос.

— Железопътния убиец — намеси се Медърс.

— ... направиха всички във Вашингтон свръхчувствителни при доклади за кръв във влаковете — продължи Тайлър. — Ако сме попаднали на човек, който имитира извършването на престъплението, колкото по-бързо го заловим, толкова по-добре.

— Мътните да ги вземат всички гратисчии — сопна се Медърс. — Включително и тези двамата. Всеки ден прогонваме по десетина.

И детективът, и Тайлър се обърнаха към Медърс.

— Днес прогонили ли сте някого? — попита детективът, излизащият от устата му въздух веднага се превърна на пара в студения вагон.

— Кого имате предвид под „ние“? — обърна се на свой ред Тайлър към Медърс.

— Не съм виждал — отговори Медърс първо на детектива. — Непрекъснато се навъртат бездомници. По два-пет и четири часа, седем дни в седмицата. По-опитните знаят кога и как да скочат, преди да се стигне до депото. Залавяме само глупациите. Да влезеш на територията на компанията се брои за нахлуване в чужда собственост,

а това е престъпление. Видим ли едно и също лице два-три пъти, го арестуваме.

— Кой е „ние“? — повтори Тайлър.

— Служба „Сигурност“ на Северното жп обединение (ССО) — уточни Медърс.

— Компанията разполага със свои охранители, свои хора, които да разследват — обясни детективът вместо Медърс. — И според мен цялата тази работа е много скапана.

— Охранителите имат ли право да извършват арести? — попита Тайлър смаяно.

През ума му мина, че са нещо като ченгета под наем, но си замълча.

— Да, имат — намеси се бързо Медърс. — През цялото време го правят.

— После ни ги пробутват — продължи детективът — и стоят при нас, докато дойде време да се изправят пред съда.

— А тези охранители — обади се отново Тайлър — къде са сега? Искаме да говорим с тях.

— Депото е голямо — обясни Медърс. — Имаме общо шест души. По двама във всяка смяна. Някъде наоколо са.

— Вече помолих един от нашите да ги намери. — Детективът погледна Тайлър.

— Не са ли чували за мобилна връзка? — промърмори Тайлър под носа си.

— О, оборудвани сме — увери го Медърс.

— Ами използвайте я! — сопна се детективът. — Веднага извикайте охранителите тук!

— Дежурните или от дневната смяна? С тях ще е по-трудно — предупреди той, поглеждайки си часовника. — Три и половина е. Съвсем скоро ще застъпи новата смяна.

— Намерете ги! — повтори поизнервено детективът.

Медърс бързо излезе във вилнеещата буря, ругаейки тихо. Не мина и минута и се появи с двама охранители.

— Вече идваха насам — тросна се той.

— Нали казахте, че са двама — поинтересува се Тайлър, забелязал и трети човек.

Между двамата мъже, едри като футболисти, поради което стандартните им сини униформи изглеждаха отеснели, стоеше висока чернокожа жена в дълго елегантно палто с вдигната качулка. Кожата, обрамчваща качулката, приличаше на тигрова опашка. Бялото на очите на жената се виждаше в сянката на качулката, а устните ѝ бяха стиснати.

— Кой е старшият? — попита тя. Деликатният ѝ глас се извиси над тропота на преминаващ наблизко влак. В следващия миг забеляза ограничителните знаци и огромното количество кръв в товарния вагон. Очите ѝ се насочиха към Тайлър. — Вие ли?

Не бяха обсъждали старшинството. Затова Тайлър отговори:

— Той се оказа пръв на местопрестъплението.

Помисли си дали да представи човека, но продължаваше да се колебае относно името му.

— Джон Банър — обади се детективът. Този път Тайлър го чу ясно. — Детектив от полицейския участък в Сейнт Луис. — Банър или не обичаше чернокожите, или жените. А може би не обичаше чернокожите жени, но след като се представи, настъпи промяна в поведението му: — А вие сте?

— ... тук, за да наблюдавам и да помогна, ако мога — отвърна жената, готвейки се да се изкачи по стълбичката. — Нел Прийст. ССО. — Тайлър долови, че моментално е преценила що за човек е Банър и това го впечатли. — Нямате нищо против, детективе, нали?

Две години Тайлър бе живял с Кат, която го изостави, когато го сполетяха най-големите му юридически проблеми; остави го сам и паднал духом. Винеше по-скоро намесата на медиите в отношенията им, отколкото себе си и неспособността си да общува по онова време. Вече бе загърбил Кат, както и почти всичко друго от предишния си живот. А ето сега у Нел Прийст долови нахакаността на Кат и това веднага пробуди възхищението му. Не всяка жена би поставила себевлюбени копелета като Банър на място.

Двамата лаборанти от Съдебна медицина наблюдаваха размяната на реплики, без да помръднат. Около Банър несъмнено имаше нещо, с което колегите му бяха наясно. За миг атмосферата сякаш застина.

— Предпочитам да не замърсявам мястото — отговори Банър, впил очи в нея.

Тя го погледна, после погледна Тайлър. Явно прецени ситуацията и отговори с леко кимване. От фалшивата кожа по ръба на качулката се откъснаха снежинки и се разпиляха по лицето ѝ.

— Той е федерален агент. — Банър посочи Тайлър, сякаш това обясняваше всичко.

Тайлър се представи. Пристъпи към края на товарния вагон и протегна ръка — по-точно ръкавица — към нея.

— Работя за НКТС.

— Като един от редовната армия или новобранец? — осведоми се тя. — Познавам повечето разследващи от НКТС.

— Според мен — подхвана Тайлър, избягвайки прекия отговор, — шефовете ми се опасяват, че или някой копира престъплението, или не са заловили истинския Железопътен убиец. Настояват да разследваме всяко сериозно престъпление, извършено по междушатския транспорт. Това е вярно, разбира се, но...

— Значи подозирате, че случилото се тук е започнало в друг щат — прекъсна го тя и добави: — И затова става ваше?

— Не мое — поправи я Тайлър. — Тук съм да наблюдавам и да напиша доклад. Правителствената работа е страхотна. Стига да има купища бумащина, из която да се ровят, шефовете ми са щастливи.

— Значи не сме толкова различни — обобщи тя. — Моят отчет ще отиде в ССО. Защо да не надничаем през раменете си и да не преписваме един от друг?

Раменете ѝ бяха хубави и е приятно да се наднича през тях, помисли си Тайлър. На нея, както и на него, не ѝ допаднаше особено цялото това раздухване на случая от страна на шефовете. Изглежда, всички си бяха извели урок от преследването на Железопътния убиец, а именно, че малко, локализирано разследване заплашва да набъбне като гъба и да представи било компанията, било отделът, било агенцията в лоша светлина.

— Вие двамата защо не се поопознаете някъде другаде, а междувременно ние да си свършим работата и да се махаме от този студ — предложи Банър.

Тайлър не му обърна внимание, а я попита:

— Къде е седалището ви?

— В Ню Йорк. — После се обърна към Банър: — Не оспорвам авторитета ви тук, детективе, но технически погледнато, мястото,

където разследвате престъплението, е моя собственост. Тук представлявам Северното жп обединение, така че съм в ролята на посредник. Това е всичко. Ако нашите хора ви трябва за нещо, с радост ще ви сътрудним.

— Иди да посредничиш някъде другаде за половин час, става ли? — подхвърли Банър снизходително.

— Мили дами — намеси се Тайлър, вторачен нарочно в Банър, — хайде да не плюем кръв. Това само ще обърка техниците от Съдебна медицина.

— Точно така — подкрепи го единият от лаборантите.

Нел Прийст потисна усмивката си и Тайлър разбра, че е спечелил червена точка.

— Искам да стъпя върху онова, което е собственост на компанията ми, и да видя какво има — обяви тя.

По раменете и по качулката ѝ се бе натрупал сняг. Снежинките деликатно се бяха вкопчили в тигровата кожа. Двамата охранители на Северното жп обединение и Медърс почти в такт местеха крака от студ. Приличаха на зле синхронизирани танцови партньори.

Във въздуха се долови някакво очакване. Всички се питаха как ще отвърне Банър на изразеното желание.

— Защо не изляза, за да освободя място за госпожица Прийст? — предложи Тайлър. — Достатъчно се нагледах на този окървавен товарен вагон.

Банър направи гримаса.

— Благодаря — промълви Прийст и отстъпи от стълбата, за да позволи на Тайлър да слезе.

Изкачи се и натри носа на Банър, като свали ръкавицата си и протегна десница, с което го принуди да се здрависа с нея.

— Как точно се пише името ви? — осведоми се тя.

Когато пое ръката ѝ, приличаше на човек, който рови в боклука.

— Да ви дам ли визитка? — попита той.

— Да, би било добре. Благодаря.

Прийст надяна ръкавицата си и зададе няколко въпроса на техниците за „скоростта при сблъсъка“, „размера на разцеплението“ и дали работят в сантиметри или в инчове.

— Е, да ви дам визитката — предложи Банър, малко стреснат или впечатлен от познанията ѝ.

Подаде ѝ картичка и тя я пхна в джоба. Застанал на снега, Тайлър попита двамата охранители дали са били дежурни цял ден.

— От осем сутринта — отговори единият, играл вероятно някога в колежа нападател в отбора.

— Да, сър. Застъпваме в осем, свършваме в четири — обади се и чернокожият му партньор. — Измъкнахме двама от вагони по втори коловоз. Но никого не сме откривали по тази линия, тук. Вагонът вече беше изтеглен на дванайсети коловоз, преди момчетата от бригадата по разтоварването да го отворят и да видят... това. Извикаха ни, съобщихме на началника, господин Медърс, и той...

— Звъннах в Ню Йорк — довърши Медърс, а на Прийст каза: — Затова, предполагам, са ви изпратили.

— Сигурно.

Нел Прийст определено не сваляше всичките си карти на масата. Тайлър разбираше параноята ѝ на човек, представляващ компанията, но тя не печелеше точки пред Банър, като се прави на много нахакана. Стори му се, че отскоро е на тази работа. Следваше се определен протокол. Първо: събирането на улики беше задача на Банър; после Тайлър поемаше разследването, независимо дали ѝ харесва, или не.

— На нас защо никой не ни се обади? — намеси се Банър.

— Обадихме ви се — възрази Прийст.

— Но ако не греша за времето, това е станало едва след като вече са ви качили на самолета — обърна ѝ внимание той. — А и вие вече сте били тръгнали насам — обърна се той към Тайлър. — Защо се е получило така? — продължи да разпитва Банър.

— Ако от корпорацията са се забавили да ви информират, не аз съм отговорна — подчерта тя. — По-скоро навярно е станало някакво объркване и са решили, че господин Медърс вече се е свързал.

— Никой не ми е разпореждал да го направя — защити се Медърс.

— Видяхте ли? — възтържествува Прийст. — Объркване.

Нито Тайлър, нито Банър се хванаха на въдицата.

— Корпорацията — повтори Тайлър, — железопътната компания ли имате предвид, или охранителната? Или те са едно и също?

— Отделни неща са — обясни тя. Извини се и добави: — Имах предвид железопътната компания. Много трудно и трудно вземат

решения. За всяко нещо се свиква заседание, назначава се комисия. Не съм изненадана, че са се забавили.

Продължаваше да звучи неправдоподобно за Тайлър. Полицията е трябвало да бъде уведомена незабавно. Обясни си го с истерията около Железопътния убиец. „Корпорацията“ е искала неин човек — госпожица Прийст — да присъства и да задвижи нещата, преди полицията да вземе прекалено голяма преднина. В следващия миг му хрумна друго: кой, по дяволите, е съобщил на НКТС, защото и те очевидно разполагаха с преднина?

— Някой тук интересува ли се докъде сме стигнали досега? — попита главният лаборант, мъж с остър нос и неспокойни очи, дребен и крехък на вид дори в тежките зимни дрехи.

— Слушаме — подкани го Тайлър, надявайки се да усмири нещата между Прийст и Банър, които също погледнаха лаборанта с интерес.

— Първо ще ви осветлим относно разликата между раните, които открихме. — Говореше ясно, почти нетърпеливо. Човек на светско парти, специалист по всичко. — Имаме прорезни рани, прободни и натъртвания от нанесени силни удари. Вероятно смятате, че всички кървят по един и същи начин, но не е така. За да съм точен, трябва да видя кой е сътворил този „танц“, но ако времето се промени, губим уликите; ще се разтопят. Затова проявете още малко търпение, докато направя още няколко научни предположения.

Никой не възрази.

— Карай по късата процедура, докторе — подвижна Банър, почти замръзнал от студ. — Тук е дяволски студено.

Тайлър се ръкува с лаборанта от Съдебна медицина, понеже не бяха представени официално един на друг. Оказа се, че името му е Грейстейн; сякаш не усещаше студа.

— За да определим събитията, проследяваме къде, как е текло. Категоризираме кръвните улики в три групи: удар при ниска скорост, при средна и при висока. Във всички случаи има разпиляна, шурнала и изтекла кръв. — Грейстейн посочи подвижното осветление. — Флуоресцентно, защото искаме възможно по-малко топлина тук. Всички сме се скупчили и дишаме, затова и бързаме. Слава богу, че е толкова студено, защото теренът на престъплението буквално е

замръзнал. Все едно разполагаме със снимка само минути след събитието.

Тайлър забеляза множеството набодени с карфички номерирани флагчета из петната кръв. Белите флагчета превишаваха жълтите, а розовите едва ли наброяваха повече от десетина. Грейстейн посочи първо тях:

— Предполагаме, че е чили. Не изплюто, а изхвърлено от консерва или друг съд. — Замълча, та всички да осмислят думите му. — Два индивида — обяви той. — Единият седи. Нека го наречем Ниския. Другият ще наречем Муфтаджията, защото вероятно е поискал част от чилито.

— На кого му пука какво са яли тези типове? — оплака се Банър.

— На нас, защото съдейки по лепкавостта, чилито е било горещо, когато е плиснато.

— А не разлято? — уточни Тайлър.

— Точно така — похвали го Грейстейн.

Банър се наежи.

— Огромна разлика, нали? Не е разлято, а изхвърлено. Плиснато. И в момента определено горещо. Знаем го от начина, по който се е стекло. Има много разпръснати петънца. Чилито е плиснато от ниско на пода. — Посочи гъста гора от флагчета близо до кашоните с миялните машини. Направи движение, все едно плиска нещо от долу нагоре. — Като съдим по количеството, било е консерва от триста грама. Попаднало е върху Муфтаджията тук — уточни той и използва малко, наподобяващо писалка лазерно фенерче, за да посочи друга групичка флагчета. — По онова време Муфтаджията е стоял прав. — Предотврати всякакви възражения, като добави: — Муфтаджията е бил като параван за струята. Зад него няма петна. Това предполага, че по онова време е стоял прав. Когато го намерим, при анализа на дрехите му ще открием остатъци от хвърлената храна и думите ми ще се подкрепят.

— Ниският — обади се Тайлър, любител на лаконични описания, — вероятно е седял, а Муфтаджията е стоял насреща.

— Точно така. — После лаборантът добави: — Чилито е било плиснато, преди да се е ляла кръв. Знаем го, като съдим кое върху кое е.

— Тези двамата са се клали с ножове заради скапана консерва чили? — изуми се Банър.

— Не с ножове, не — възрази лаборантът.

— Какво е било оръжието? — попита Тайлър.

— По някаква причина Ниския плисва чилито и залива Муфтаджията по гърдите и лицето. Муфтаджията обаче нанася първия удар. Вероятно със сопа или прът. Според мен е наранил носа на Ниския, защото кръвта е шурнала до тук. Муфтаджията се засилва и отново удря. Нека ви обясня: първият удар, нанесен с тъп предмет, почти не предизвиква разпиляване на кръв. Обикновено вторият удар разпръсква кръвта в различни траектории, а траекториите най-често са от поток със скорост от средна степен. Тук има само една такава. С нож не може да се предизвика такова разплискване.

Светлинният лъч — малка червена точка на върха на лазерния лъч — се насочи към тавана на товарния вагон.

— Но и Муфтаджията е пострадал — предположи Прийст. — От флагчетата се вижда, че става въпрос за кръвта на двама души.

Грейстейн се ухили; обичаше досетливите слушатели.

— Давай по-бързо — подкани Банър.

— Ако Ниския си служи по-сръчно с дясната ръка — продължи Грейстейн, — движението напомня бекхенд при тениса. Откровено казано, съдейки по загубата на кръв, дори съм изненадан, че още не е бил в безсъзнание. Първите два удара на Муфтаджията са доста убедителни. И освен това Ниския вече вероятно е със счупен нос. Но сега Ниския нанася защитен удар. Като бекхенд. И то бързо. — Изглежда всички. — Допускам, че е хванал примуса и е замахнал с него. Може би уцелва Муфтаджията по врата. Ниският вади късмет. Не е изключено да е засегнал сънната артерия. Започва да кърви обилно. — Сега лазерната точка започна да скача бързо от флагче на флагче. — Муфтаджията посяга отново, но не уцелва, а само разпръсква кръв, движеща се със средна скорост. — Лъчът заигра върху кашоните с миялни машини. — Изпуска оръжието си тук. — Посочи малко петно замръзнала кръв. — Насочва се към раната на врата. Натискът върху раната предизвиква кръвотечение от ниска скорост и има пръски тук, тук и тук.

Посочи доста петна върху пода на товарния вагон.

— Защитен удар — повтори Тайлър думите на мъжа.

— А, значи все пак ме слушате — усмихна се Грейстейн кисело.

— Муфтаджията е загубил повече кръв, но Ниския е поел първите удари — продължи Тайлър.

— Точно така, точно така. Не се съмнявам, ни най-малко не се съмнявам, че именно Муфтаджията първи е нанесъл удар.

— Все пак е предположение — напомни Банър. — Става въпрос за двама бездомни негодници, които вероятно са спорили кой да вземе чилито и кой — зеления фасул. Ниския изпреварва приятеля си и се хващат за гушите.

— Може — сговорчиво се съгласи Грейстейн, — но тогава защо вратата е отворена през цялото време?

— Какво? — смая се Банър.

— Вратата на вагона — повтори лаборантът. — Разполагам с информация, че през цялото това време вратата на вагона е била отворена деветдесет сантиметра. А и не ме оставихте да доопиша схватката, разиграла се нататък. Според мен е било бой с юмруци. И през цялото време двамата са кървели. — Лазерният лъч кръстосваше пода. — Разполагаме с уликите. В състояние съм съвсем точно да ви покажа стъпките на „танца“ им. Първо — тук, после — тук. И през цялото време Муфтаджията кърви.

— А Ниския го чака да припадне — довърши Тайлър.

Може и да са си разменили приказки. Тайлър не знаеше. Спомни си за скандала със сприхавия мъж преди месеци. Беше изживявал тези минути на ужас многократно; дори вече се съмняваше дали са истински, или не ги преиначава, само и само да разбере как се е стигнало дотам. Но както винаги те го погълнаха и той пропусна по-нататъшните обяснения на Грейстейн.

— Ще оставя нашите охранители тук — заяви Прийст на Банър. — Ще пазят собствеността, след като вие и вашите хора си тръгнете. Възражавате ли, детективе?

— Чудесно — увери я Банър.

— Искате ли чаша отвратително кафе? — обърна се тя към Тайлър.

Тайлър се поколеба.

— По-скоро искам телата, на които принадлежи тази кръв. Искам да знам, че случаят е зад гърба ни.

Тя се ухили. Зъбите ѝ бяха безупречни. Същото определение се отнасяше и за останалата част от нея.

— Господин Медърс, ще се намери ли някое топло местенце наоколо? — попита тя.

— Да. — Медърс посочи очукан фургон недалеч от тях.

Стъпвайки в оставените преди него стъпки, Тайлър запази обувките си относително сухи, но Прийст правеше решителни дълги крачки, каквито бяха и краката ѝ. Освен това вървеше бързо, като жена с цел. Тайлър се замисли за това, за опита на компанията ѝ да изпревари местната полиция. Рисковано начинание. Огромните снежинки почти се размазваха при падането си върху земята.

На половината път към фургона Прийст спря и се обърна.

— Трябва да намерим телата преди вечерните новини — обяви тя.

След няколко секунди Тайлър съобрази, че току-що са се съюзили.

— За това ли става дума? — попита той, но Прийст отново крачеше решително напред и не му отговори.

По време на дългото пътуване на изток към Тер Хаут Тайлър остави гюрука затворен. В спускащия се мрак се виждаше как бурята оставя посипани като със захар хълмове, които напомняха на Тайлър за накъсания релеф в Мериленд и за живота, който така внезапно изгуби. Сега гледаше на съдебната система като на нещо, което очаква най-лошото от хората — за нея сякаш беше по-важно да прави прибързани заключения, отколкото да открие истината. Почти преби до смърт мъж, но онзи беше пияница и посягаше да бие деца, а Тайлър сметна намесата си като свое задължение. Съществено се оказа, че мъжът е чернокож, а Тайлър — бял и това му струваше кариерата. Пет минути на ярост и гняв заличиха десетина години предана служба.

Доста често въртеше волана ту наляво, ту надясно, за да избягва заледените участъци и да не излети с взетата под наем кола в канавката. Цяла редица камиони, разпръскващи пясък, не бяха подобрили състоянието на пътя и сега, със спадането на температурите, пътната настилка се превръщаше в ледена пързалка.

Нел Прийст се движеше някъде пред него със събърбан под наем, но джипът ѝ беше несравнимо по-стабилен от неговото кабрио. Служба „Сигурност“ на Северното жп обединение явно не пестеше пари. Бе летяла до Сейнт Луис с частен самолет. Труден живот, на фирмени разноски.

Не му се искаше тя да го изпревари. Ако в депото на Тер Хаут разполагаха с информация за двамата гратисчи, организирали кървавата баня, той искаше да я получи, и то преди тя да я филтрира. Каквито и взаимоотношения да се бяха установили набързо помежду им, инцидентът явно беше подпалил компанията и беше най-добре огънят да се потуши. Нейната роля бе да открие първопричината за огъня, а крайните цели на двамата сякаш бяха диаметрално противоположни; жалко, защото пламъкът ѝ му допадаше.

Никога не бе имал особено високо мнение за света на наемните ченгета и за тенекиените им звезди, но като видя благополучието на

частните охранители, се запита дали Прийст не би казала добра дума за него в Северното жп обединение. С къщата му, обявена за публичен търг, работа като частен охранител изведнъж му се стори примамлива.

С всеки изминат ден Тайлър се притесняваше, че ще загуби къщата. Първо му спряха заплата, няколко месеца по-късно го уволниха от отдела и той пропусна да направи пет вноски. Сега домът му се намираше под възбрана. През последните две години не само загуби Катрина, гаджето си. След злополучното нападение и повдигнатото в пресата обвинение в расистки наклонности преустановиха връзката си. Сега се стремеше да задържи последната брънка от предишния си начин на живот — къщата — неговото мерило за нещата. Не че толкова му трябваше дом. Беше разпродал повечето от вещите си: стереоуредбата, обзавеждането за трапезарията. В момента едно малко жилище щеше да му е повече от достатъчно. Имаше обаче нещо друго. Благодарение на кметската поощрителна програма, насърчаваща полицаи да се заселват на места, където присъствието им е най-необходимо, той превърна намираща се в щогоде приемлив квартал, обрасла с плевели сграда с излющена мазилка и почти пред разпадане в истинско бижу. Нямаше значение, че само неговата морава в квартала беше окосена; не се бе нанесъл там, за да се прави на герой, а за да се сдобие със собственост. Не му пукаше, че съседите му обърнаха гръб заради обвиненията в расизъм, които се появиха в пресата след нападението. След толкова пот и труд това беше неговият дом и не искаше за нищо на света да го загуби. С малкото, останало в живота му, за него беше важно да запази къщата си.

Късно снощи се обади на приятеля си — адвокат Хенри Хепъл — който водеше делото срещу банката. Идеята беше Хенри да измисли план как да навакса плащането на пропуснатите вноски и да ги убеди, че ще продължава да се издължава редовно, но всичко това щеше да е трудно. Сегашната му работа не бе по договор, а по-скоро по договореност за няколко дни на хонорар, въпреки че шефът му — Лорън Ръкар — предложи великодушно да се застъпи за Тайлър пред банката.

По време на телефонния разговор Хепъл направи опит да звучи бодро, но си личеше, че иска да окуражи падналия духом приятел и това депресираща Тайлър още повече.

Натисна педала на газта да увеличи скоростта, разтревожен, че Прийст ще го изпревари в провеждането на главните разпити. Идеята да я преследва като жаден за сведения журналист не му се нравеше. Не така трябваше да действа правосъдието. Освен това въпросът, който ги накара да скочат в колите, зададе Медърс, а не тя: къде за последен път е спирал кървавият вагон? Логичен въпрос; да се установи откъде е започнало всичко. Ако той не го беше направил, Прийст определено щеше да го зададе. И сега — в резултат на това — той препускаше по междушатската магистрала. Независимо от обясненията на Прийст, Тайлър не приемаше присъствието ѝ. Усещаше, че става въпрос и за още нещо. Да изпратиш с частен самолет човек да разследва намирането на мъртво тяло в товарен вагон? Независимо дали ставаше въпрос за Железопътния убиец, или не, звучеше безсмислено. Тогава как се обяснява присъствието на Прийст, чудеше се той. И макар да не му се искаше да мисли за това, се запита също защо Ръкар му предложи работа за три-четири дни, вместо да изпрати някой от редовните следователи на НКТС. Беше му го обяснил твърде елементарно, но опитът на Тайлър го разколеба, а любопитството надделяваше и го подтикваше да кара по-бързо.

Чак след девет вечерта пристигна в жп депо „Тер Хаут“ — още едно огромно пространство с ръжда, релси и вагони. Видя събърбана на Прийст на паркинга. Пипна предния капак. Едва усети топлината — бе пристигнала поне преди половин час.

Притеснен от изоставането, Тайлър нахлу в офиса на Макс Шаст, нощния пазач. Нел Прийст седеше на единия от двата свободни стола, а дългото ѝ палто бе праметнато върху другия. За пръв път Тайлър я виждаше без палто. Каква загуба. Беше облечена в светлосив вълнен костюм и тъмносиня копринена блуза с разкопчана яка. Полата ѝ вероятно стигаше до над коляното, когато е права, защото беше доста над него, докато седеше. На пръв поглед приличаше на момиче от кориците на списанията или на супермодел. Някъде около тридесетте, тя му изглеждаше прекалено идеална — прелестна на външен вид, само да си нямаш работа с нея. Толкова красива жена носи тежък багаж. Такива живеят обградени от неоправдано много внимание. Силно опънатата ѝ назад коса бе хваната на опашка в югозападен стил с индианска сребърна шнола, осеяна с мъниста. Носеше часовника си на лявата ръка, което предполагаше, че е деснячка; на дясната имаше

обикновен сребърен пръстен. Китката ѝ бе толкова фина, че каишката на часовника стоеше свободно като гривна. Огледа я обстойно за татуировка, скрита на провокативно място, малка розичка може би. Посочи палтото ѝ. Тя го придърпа от стола и го преметна върху скута си.

Шаст заобиколи, взе палтото и го закачи на закачалка отвън. Тайлър седна. Стаята миришеше на чипс и кафе.

— Само си бъбрехме. — Тонът на Прийст прозвуча доста високомерно.

Тя се насили да се усмихне.

— Госпожица Прийст ми сподели, че търсите двама гратисчии, които вероятно са се качили или тук, или някъде преди Сейнт Луис — обади се Шаст.

— Единият или и двамата впоследствие са били добре пребити — напомни Тайлър. — Описание на единия или на двамата няма да ни навреди.

— Както обяснявах на дамата — охотно се впусна Шаст, — възможно е да са се качили тук, но обикновено такива типове се качват извън града.

— Господин Шаст каза, че тук трафикът е доста натоварен — намеси се Прийст.

— Да — съгласи се Шаст. — Изхвърляме някои гратисчии, но това не е основаната ни задача.

— Имат по десетина на седмица — продължи Прийст.

— Дори през зимата.

— И не знаете имената им, нито бихте си припомнили как изглеждат — въздъхна Тайлър, долавяйки, че разговорът навлиза в задънена улица. — Парад на бездомници.

— Точно така.

— На нас ни трябва нещо повече — уточни Тайлър. — Единият може вече да е мъртъв. Въпросът не търпи отлагане.

Той, Тайлър, бе сторил нещо ужасно на друг човек и никога нямаше да го забрави.

— С господин Тайлър ни притиска времето, господин Шаст — обади се отново Прийст. — Разбирате ни, надявам се. Тези двамата са оставили доста кръв в товарния вагон. Нуждаят се от медицинска

помощ, а от болниците в Сейнт Луис не съобщават за такива случаи. Някой трябва да ни помогне тук.

Тайлър установи, че красотата ѝ го разсейва. Възможно бе това да е част от техниката ѝ. Шаст също не успяваше да откъсне очи от нея.

— Не че не искам да ви помогна. Но десетки, стотици минават оттук всяка седмица.

— Има вероятност единият или и двамата да са сменили посоката — не се отказваше Тайлър. — Поради бурята графикът е променен. На изток са се движили три пъти повече влакове, отколкото на запад.

— Или единият, или и двамата сигурно са минали през вашето депо — подкрепи го и Прийст.

— Възможно е, но е малко вероятно — възрази Шаст. — По това време на годината гратисчиите пребивават под мостовете или в лагери за бездомници, а не по влаковете. Може да са къде ли не.

— Някоя железопътна компания — подхвана настойчиво Прийст, за да впечатли Шаст, който, макар да не работеше за Северното обединение, приемаше нещата присърце — не би искала да се разнесат такива слухове. Нямаме нужда от антиреклама.

— Да няма друг убиец?

— Видяхте ли! — възкликна Нел Прийст. — И вие сте чули. За нас — и за господин Тайлър, и за мен — е важно да разберем какво точно е станало в товарния вагон, и то възможно по-бързо.

Тайлър се досети, че за Северното жп обединение би било кошмар, ако се окаже, че вилнее и втори убиец. На Прийст явно ѝ бе възложена и друга задача: да установи характера на второто престъпление и да го потули. В тази посока целите им не съвпадаха. За Тайлър беше важно, че е извършено престъпление и той искаше престъпникът да си получи заслуженото.

Тайлър се обърна към Шаст:

— За НКТС е важно да разбере дали престъпленията са свързани. — Погледна Прийст. — Колко станаха вече? Шест за година и половина? Пресата все с това се занимава.

— Едното няма нищо общо с другото — възрази Прийст.

— Но не бива да изключваме евентуална връзка — парира Тайлър. — Поне НКТС не я отхвърля. А и се съмнявам, че и вашите

началници пренебрегват подобна възможност. Защо иначе ще изпращат човек да разследва, и то с частен самолет?

Шаст ги гледаше объркан.

— Опитните гратисчии избягват да се качват оттук. Залавяме ги и ги арестуваме — обясни той. — Такива са правилата на компанията.

— Добре, значи нямате опитни гратисчии — натърти Тайлър. — Но те все пак трябва да се качват и слизат някъде.

Тайлър се съмняваше, че участникът или участниците в боя биха стигнали далеч в това състояние, ако са сменили посоките. Оцелелият вероятно се намира някъде между тук и Сейнт Луис, но разстоянието бе твърде голямо.

— Скачат от влаковете на запад оттук — каза Шаст. — Достатъчно добре знаят, че трябва да стоят настрани от депо. На изток пътят е равен, а те се нуждаят от дълги изкачвания или отворени градски прелези, където влаковете намаляват скорост, което им позволява да скочат.

— Ще ни посочите ли някакви вероятни места? — настоя Тайлър.

— Вече го обсъдихме! — възропта Прийст.

— Някои от нас — напомни Тайлър.

— Добре, аз приключих тук — обяви Прийст. Хвърли предупредителен поглед към Шаст, намеквайки му да не споделя твърде много с Тайлър, и се изправи.

— Предпочитам да останете — спря я Тайлър. Не искаше отново да вземе преднина пред него. А и двамата заедно щяха да работят по-продуктивно. Освен това изпитваше желание да ѝ обясни каква неприязън таи към федералните, независимо че сега е един от тях. Пък и не биваше да я оставя с впечатлението, че тя ще ръководи разследването. Шефът му от НКТС, Ръкар, ще се разочарова, ако узнае, че жена наемно ченге е отнела разследването от федералната агенция, която го провежда. И не на последно място искаше този случай в списъка на своите победи, не в нейния. Тя вече разполагаше със специален самолет и със събърбан. Като детектив рядко бе играл втора ракета и нямаше намерение да започва сега. Тя обаче тръгна и той я изгледа как се отдалечава. Нахаканото ѝ поведение пробуди интереса му — оценяваше упорството и решимостта ѝ, колкото и да не му допадаше да остане на опашката.

С поглед към вратата, напосмни на Шаст:

— Тези места ми трябва. Нали няма да ме карате да се моля?

Шаст се запъна. Тайлър повиши глас:

— Нали?

Шаст също впери поглед във вратата.

Като ченге Тайлър знаеше кога да изиграе козове те си. А като федерален те бяха по-големи и по-силни.

— Искате ли да ви обвинят във възпрепятстване на разследването? — Не успя да привлече вниманието на Шаст и продължи: — Най-лошото, което тя може да ви стори, е да се обади по телефона или да ви плесне по ръката. Преценете внимателно възможностите си, господин Шаст.

Шаст отведе нервно Тайлър до картата на стената.

— Предупреждаваме машинистите за три места. На излизане от депото, тогава влаковете още не са набрали скорост — посочи район непосредствено след границата на града, — после тук, където поради наклона по-дългите композиции се движат по-бавно, и отново тук, на около двайсет мили преди билото, след което ускоряват към Сейнт Луис. И на двете места има лагери. Лагери за бездомници. Временно пребиваващи гратисчии. Щатските патрули ги гонят оттам от време на време — трябва да ги поразпитате, но онези момчета пак се връщат.

— Скитници?

— Гратисчии — поправи го той. — Вижте, за вас тази работа е нова, а както я гледам, и тя е нова, затова ще ви осветля: половината от тези момчета са луди, имам предвид напълно изперкали. Голяма част от тях ги преследват хора като вас. Направо започват да се държат гадно. Основно си служат с ножове, но повечето са страшно добри и с юмруците. Какво да очакваш — алкохолици и наркомани, провалени хора. Кофти места са тези лагери. На ваше място бих внимавал много и бих се въоръжил, преди да отида там. Първо стреляйте, после задавайте въпроси.

Тайлър благодари на човека и го помоли да му нарисова карта, като обозначи разстоянията.

— Колко от това, което ми казахте — говоря за предупрежденията — казахте и на нея? — попита той.

— Тя умее да говори, а не да слуша. Исканещата да стават по нейната свирка. Знаете ги този тип хора — поклати глава Шаст.

Тайлър изхвърча, опитвайки се да я спре, да я предупреди.

Видя как стоповете на джипа на Нел Прийст изчезват в тъмнината. Белият пушек от ауспуха се смесваше със студения нощен въздух. Надяваше се да го изпревари и да стигне по-рано при заподозрян или свидетел. А него го налегна предчувствие, че я очаква повече, отколкото си бе пожелала. Като имаше предвид колко е красива, очакваше нещата да излязат извън контрол.

Фордът на Тайлър настигна колата на Прийст на шест мили западно по щатската „магистрала“ — двулентов път, обозначен с трицифрено число — 376.

На лунната светлина заобикалящата ги природа придобиваше геометрични форми. По покритите със сняг полета сега, през летния сезон растеше царевица. Мъртвите стъбла стърчаха от снега в равни редици като набола брада.

Тайлър включи вътрешните светлини на колата, за да се вижда, и се изнесе в празната насрещна лента, все едно се готви за изпреварване. Изравни се с огромния събърбан на Нел Прийст и й сигнализира да отбие. Най-накрая тя се подчини.

Тайлър излезе от колата и се приближи до прозореца й. От устата му се разнасяше бяла пара. Нервите му бяха изопнати.

— Какво правиш, по дяволите? — изруга той, освобождавайки част от напрежението, натрупало се, докато се опитваше да я догони.

— Търся следи, също като теб — отвърна тя спокойно.

— Каниш се да отидеш в тези лагери за бездомници и просто да кажеш „здрасти“, така ли? — Поклати глава разочарован. — Въобразяваш си, че някой ще остане, след като види приближаващи светлини? — Очите им се срещнаха. Нейните блестяха. — А ако се промъкнеш там, сама жена... по това време на нощта...

— О, моля те! Не ми пробутвай тези глупости.

— ... в чантата ти стоят ключове на кола за тридесет хиляди долара. Какво, по дяволите, си мислиш?

— Имам нужда от теб, така ли?

— Да, имаш нужда от подкрепление. И със сигурност имаш нужда от план.

— А според теб нямам.

Температурата беше някъде около нулата, но на Тайлър му се струваше, че е поне минус петнайсет. Напъха ръце дълбоко в джобовете си.

— Щатските патрули прочистват тези лагери регулярно, наясно си, нали?

Тя кимна.

— Не е изключено обаче там да се подвизават разни зле настроени типове — продължи той.

Тя сви рамене; изглеждаше равнодушна.

— О, да, ние двамата с теб имаме нужда или от свидетел, или от заподозрян. Затова сме тук. — Огледа се с чувството, че се намира в черна дупка. — Провалим ли се, може и да не ни се отдаде втори шанс, а не стигнем ли до дъното на тази история, случилото се във вагона ще остане неизяснено. Ще бъде в ущърб и за двама ни, особено ако пресата надуши. Не е изключено да имат информацията благодарение на нашия приятел Банър или на Медърс, или на някой, който търси безплатен обяд или услуга за в бъдеще. Хората в тези лагери не са от най-стабилните. — Потропваше с крака по заледената настилка. — Предлагам да се обединим, да си съставим добър, солиден план и да го следваме.

— Свърши ли със сводничеството? — поинтересува се тя.

— Знаеш ли, не ми пука дали ще оплескаш този случай. Имаш хубава и сигурна работа, нещо повече — уютна. Моето положение обаче е малко по-деликатно. Трябва да разреши този случай, ясно?

— Честър Уошингтън — изрече тя, разкривайки, че знае всичко за Питър Тайлър и несретното му минало. От споменаването на това име го заболя. Хвана го яд, задето го е проверявала.

Кога? По пътя от Сейнт Луис ли? А защо не се беше сетил да направи същото за нея?

— Не намираш ли за удивително, че е по-неочаквано чернокожа жена като мен да разговаря с теб, вместо да издирва през нощта гратисции, които на всичкото отгоре може и да са въоръжени?

— Не е така — промърмори той.

Медиите бяха раздухали случая едностранчиво: обявиха го за расист, за лошо ченге, за човек с гневен нрав. Нищо от това не беше вярно, но той бе принуден да живее цял живот с лепнатото клеймо. Коментарите й го потвърждаваха.

Отдръпна се оскърбен и й направи знак да потегли, но не свали очи от нея. Изпитваше необходимост да защити честта си.

— Тук е по-топло. — Тя посочи мястото до нея.

— Прави каквото си намислила. Само ми кажи кой от двата лагера ще „нападаш“. Ще стоя настрана, повярвай ми. Ще се заема с другия.

— Засегнах те, нали? — попита тя с дразнещ тон, който го разяри. Дори за миг не отклони очи от неговите. — Честър Уошингтън е свиня — прошепна тя с дрезгав глас. — Това, което ти се е случило, е обратна дискриминация. Било е нечестно и неуместно. Вече си го чувал, обзалагам се, но ако беше убил кучия син, това нямаше да се случи.

— Чувал съм го и преди — потвърди той.

— Не ми казвай, ако не искаш — подхвана наново тя.

— Няма нищо за казване.

Студеният въздух, който влизаше през отвореното стъкло, започна да я притеснява и тя усили парното в кабината.

— Влизай — повтори тя.

Тайлър заобиколи колата, за момент го обля сребристая светлина на фаровете и той се качи в луксозното возило.

— Говори — подкани го тя.

— Не, благодаря.

— Добър слушател съм — увери го тя. — Колко пъти ти се е отдавала възможност да споделиш историята с афроамериканец?

— Може би някой друг път.

— Тези лагери — продължи тя, леко разочарована, — как точно мислиш да процедираш ти?

— Да поискам помощ било от местните, било от щатските власти. Като арестуват някой и друг съмнителен тип. Правили са го преди и знаят какво да очакват.

— В единайсет часа вечерта?

— Поне ще съобщим, че отиваме там. Ако решат да изпратят подкрепление, хубаво. Ако ли не, поне ще дойдат да потърсят телата ни утре сутринта.

— Много смешно.

* * *

За огромно разочарование на Тайлър, авторитетът му на федерален агент не се оказа достатъчен, за да вдигне на крака илинойската полиция. Дежурният сержант, който отговори на телефона, не прояви инициатива да събуди никого. Тайлър разговаря и с някакъв лейтенант; той пък го увери, че през зимния сезон лагерите за бездомници били „почти празни“. Според служителя на реда щатските полицаи рядко щурмували тези съборища с по-малко от четирима униформени и един началник, които, естествено, не били на разположение в момента.

— Вероятно сега всичките са се скатали под мостовете с включено парно и чакат да напишат по някой фиш за превишена скорост — оплака се Тайлър. Беше влязъл в джипа и благославяше топлината.

— Без съмнение.

— Ако изчакаме до сутринта... — продължи той, но бе прекъснат.

— Ще минат още половин дузина влакове. Дори някой да знае нещо за вагона, вероятността да изчезне нараства пропорционално.

— Така е. — Налягаше го чувство на безсилие, затова реши да я предизвика. — Допускам, и двамата ще се съгласим, че случилото се във вагона не е просто сбиване.

— Две от деветте жертви на Железопътния убиец са загинали от нож. Наясно ли си? — попита тя.

— До болка.

— Никога не сме го съобщавали на пресата.

— Да, но НКТС разполага с информацията.

— Значи е време да спрем с глупостите. И двамата знаем защо сме тук.

— Арестували са когото трябва — констатира Тайлър, опитвайки се да звучи убедително.

— Да, но който му подражава, няма как да знае за двата случая с хладно оръжие. Следователно от самото начало убийците са били двама и НКТС е заловило само единия.

— Работата е, че трябва да се съсредоточим върху огромното количество кръв във вагона. От никоя болница не са съобщили за подобен случай; значи или някой е умрял там, или оттогава кърви. —

Замълча за момент и добави: — Следователно в тези лагери на практика търсим тяло.

— Или човек, който да ни посочи кой го е направил.

— Би било добре — съгласи се той.

— Ранените обикновено привличат внимание — продължи тя.

— Или се влачат из царевично поле с бутика в ръка и измръзват до смърт — предположи той.

— Така правят жертвите. Убиецът се качва обратно в товарния вагон, връща се в своя свят и това е краят.

— В който случай имаме убиец на релсите и добре замръзнало тяло в полето — отбеляза той.

— В депото пропусна да се осведомиш дали вагон единайсет трийсет и шест е бил инспектиран, или не. Ако са го проверили и се е оказал чист и празен, то който и да се е качил, го е направил някъде между депото и Сейнт Луис. Това увеличава шанса ни да открием потенциален свидетел в някой от тези лагери — заключи тя.

— Изнасяш семинари, нали? — попита той горчиво. Знаеше, че е права. Наистина забрави да попита. Беше го изпреварила, както и възнамеряваше, и той ненавиждаше факта, че вероятно го е изхвърлила от играта.

— Малко сме разочаровани, а?

— Госпожице Прийст, пропускайте метеорологичните условия. Преди бурята температурите в Средния запад са били около нулата. Според съдебните лекари кръвта е замръзнала при допира си с повърхността. Бурята удари този район миналата нощ — тоест боят, или каквото се е случило в онзи вагон, също се е развихрил предишната вечер, след като температурите са паднали. Бурята се е движела много бавно, затова трябва да се насочим към голямото бунище. Така че няма значение дали съм задал въпроса, или не. Каквото и да се е случило, е станало за около четири до шест часа в бавен товарен влак от Сейнт Луис.

Изглеждаше впечатлена. Начинът, по който си играеше с парното на колата, подсказваше, че обмисля как да си го върне.

— Щеше ли да го убиеш, ако партньорът ти не те беше спрял? — полюбопитства тя.

Изведнъж вътрешността на колата се стесни до размерите на фолксваген костенурка. Отново констатира, че си е подготвила

домашното. Опипа дръжката на вратата. Въпросът ѝ му дойде в повече. Чу звук от заключващите се автоматично врати. Тя искаше отговор.

— Зарежи.

Тайлър отключи вратата, но тя пак я заключи.

— Имам малък проблем със затворените пространства — призна той. Отново отключи вратата и слезе от джипа. Студът го прониза през дрехите.

Тя свали прозореца и извика силно:

— Ще ми се да опозная този твой гневен характер, преди да влезем в лагерите.

— Онзи пребиваше седеммесечното си момиченце. Блъскаше главата му в стената, правеше черепа ѝ на кайма. Беше го правил и преди. Ние знаехме, докторите знаеха, дори майката на детето, но никой не можеше да го докаже. Майката се страхуваше твърде много от него, за да повдигне обвинения. Аз бях там — на наблюдение. Майката ни позволи да поставим микрофони в къщата. С партньора ми чухме онези ужасни звуци — от главата на детето, която се удря в стената. Плачът му. — Задъха се, получи световъртеж.

Не виждаше Прийст, виждаше само онези дълги черни ръце, които пребиваха малкото същество, блъскайки го в стената. От ухото на детето течеше кръв. Очичките ѝ бяха толкова насълзени, че Тайлър не можеше да ги види. Погледна нагоре и видя звездите. Изпитваше необходимост от малко пространство. Пооправи се и се отдалечи от колата. Тя слезе, заобиколи и се спря със скръстени ръце под светлината от фаровете.

— Добре ли си?

— Гризе ме чувство за вина — отвърна той, — или поне така прецени служебният психолог.

— Ако ме...

— Изгубих значката, изгубих колата си, на път съм да загубя и дома си. Но ти си направила домашното си. Вероятно знаеш всичко. Затова премисли, преди да ми напомниш в какво положение си. Аз съм наясно със ситуацията.

— Ще повръщаш ли, или да се връщаме в колата? — попита тя.

— Влизаме в лагера с изключени светлини. Заради снега ще ползваме събърбана. Последните триста-четиристотин метра сме пеша.

Хващаме когото и да видим. Вържана ли си?

Тя кимна, светлините се отразяваха в нея като огън.

— Имаш ли разрешително за Илинойс, или само за Мисури?

— Имаме споразумение с всички щати, освен с Луизиана. Лицензирана съм.

— Значи, ако някой от онези клошари побегне, аз ще го последвам, а ти, с извадено оръжие ще залепиш гръб о някое дърво.

— А ако побегне втори, аз ще го погна.

— Снегът е пресен — обърна й внимание той. — Ще ги проследим. Не е нужно да превръщаме случая в нещо повече, отколкото е.

— Ако щатският, с когото си разговарял, е прав, там няма никого.

— Не е прав — опъна се бившият полицай. — Кога изобщо са прави?

Тя се подсмихна.

— Колко дни, платени от парите на данъкоплатците, ти дадоха, за да стигнеш до дъното на това?

— Три.

— Типичното правителствено разточителство. Ако днес не попаднем на следа, няма да има кой знае какво за разследване.

— При необходимост ще отделим повече време — осведоми я той. Чувстваше се по-добре. Колебаше се дали е от въздуха, или от тази жена.

— Паркирай това нещо някъде, където няма да закъса — кимна тя.

Тайлър тръгна към кабриолета. Питаше се в какво се забърква. С подкрепата на щатската полиция щеше да се чувства по-сигурен.

* * *

Спуснаха се по черен селски път под ледената светлина на луната и издължените силуети на дърветата. Джипът остана в далечината. Тайлър скри ключа от колата в чорапа си — така се застраховаше: при евентуална загуба на схватката нямаше да го открият, ако претърсят джобовите му. Постави го до глезена си — студен и драскащ — едва ли щяха да го намерят там. Искане да

предотвратят кражбата на събърбана, ако нещата тръгнат на зло. Ставаше все по-студено, а фордът на Тайлър се намираше на три километра.

Отдясно гористият терен започна да се издига. На това място дългите товарни влакове намаляваха и така улесняваха гратисчиите да скачат в тях. Тайлър очакваше лагерът да е близо до релсите, но чак пък на същото ниво! Нел първа долови миризмата на горящи дърва. Тайлър угаси фенерчето — щяха да се ориентират на лунната светлина. Не искаха да ги забележат.

Пак първа Прийст забеляза златистата светлина от далечния лагерен огън — металният варел, натъпкан с натрошени клони, пушеше като корабен комин. Приблжиха се безшумно. В кристалната тишина пукането на огъня звучеше невероятно близо. Започнаха да долавят гласове през дърветата. Най-сетне, на по-малко от стотина метра, различиха четири фигури, наобиколили варела. Тайлър я посочи и ѝ даде знак надясно; посочи себе си и направи знак наляво.

Той дочу приближаващ се влак. Пипна ухото си и Прийст кимна. Вдигна палци, после хукна напред. Хвърли поглед назад да види дали и тя тича. Щяха да използват шума от влака за прикритие. Тракането ставаше все по-силно. Отново хвърли поглед към Прийст и затича побързо, за да стигнат едновременно.

Близкият рев на влака го зареждаше. Тези бездомници може би бяха безопасни, а може би бяха обявени за издирване. Леденият въздух изпълни дробовете му.

Влакът премина с мощен рев.

Единият от бездомниците погледна към преминаващата композиция, извърна глава наляво и забеляза Тайлър. Тутакси подвижна нещо на другите, обърна се и хукна. Съсредоточил вниманието си върху Тайлър, изобщо не забеляза жената между дърветата, застанала точно на пътя му.

— Федерален агент! — изкрещя Тайлър, но шумът от преминаващия влак погълна гласа му.

Прийст излезе от сенките с насочен пистолет. Беглецът мигом се захлупи с лице в снега и ръце зад врата.

Другите се обърнаха, огледаха се и спряха размътени пиянски погледи върху Прийст и Тайлър. Явно бяха свикнали с такъв тип „нападения“. Клатеха глави и говореха помежду си.

Тайлър забеляза четири гилзи от колт 45. Върху тях нямаше сняг.
— Федерален агент! — повтори той.

Измъчените скитници носеха многослойни парцаливи дрехи. И на тримата им липсваха зъби. Сополите над устните им бяха замръзнали. Много стилно — помисли си Тайлър. Беше виждал стотици подобни картинки по улиците на Вашингтон и по станциите на метрото.

— Ако ни опандизите, ще ни направите услуга — обади се един от мъжете.

— Само няколко въпроса — успокои го Тайлър, свали оръжието и се приближи към тримата.

Прийст държеше пистолета си насочен към главата на пленника си. Претърси го, намери джобно ножче и го взе. Изправи мъжа и го отведе до огъня. В това време Тайлър претърси един по един другите трима. Всички носеха ножове, но по тях нямаше следи от кръв.

— Ще ви разделим по двама — обяви Тайлър, — ще ви зададем няколко въпроса и изчезваме.

Никой от мъжете не даваше знак за агресия. По дрехите им не се забелязваха следи от кръв, а несъмнено отдавна не се бяха преобличали. От тях се носеше тежка воня.

Прийст избута своя тип до варела. Тайлър огледа близките заслони, направени само от картони и пластмасово фолио.

— Още колко се навъртат в момента тук? — попита той.

— Само един. Не се справя много добре.

— Умрял ли е? — поинтересува се Тайлър.

— На път е — отвърна беззъбият.

Двамата следователи застанаха нащрек.

— Ранен ли е? — продължи да разпитва Тайлър.

— Може да се каже — обади се най-ниският от тримата.

— Негър — уточни той, гледайки към Прийст. — Ей там е, зад първия картон.

Четиримата бяха бели. Изглеждаха на възраст между четирийсет и шейсет.

— Държа ги на мушка. Иди да видиш — разпореда Прийст.

Тайлър отиде до няколко стъкмени като колиба мърляви пластмасови плоскости, някои усукани, подпрени с голяма автомобилна гума. Вътре една камара бегло напомняше по размери и

форми на човешко същество. Беше покрита с якета, тъмна мушама и разкъсана оранжева жилетка със сребърните инициали на щатската брегова охрана — ЩБО. Тайлър ритна купчината в опит да я събуди. Ритна отново — камарата се раздвижи и разпъшка.

— Майната ти — дочу се слаб, немощен глас.

Верен на предпазливостта си и несигурен в достоверността на информаторите, Тайлър огледа и другите три импровизирани заслона; оказаха се празни. Не желаше изненади. Пет души в лагер, където през лятото навярно са тройно повече. Чу Прийст да разпитва другите трима. Той пак разбута купчината — миришеше на урина и на нещо много по-ужасно.

— Ставай! — заповяда Тайлър.

Купчината изпъшка. Не му се искаше да го претърсва, не искаше да го докосва.

— Не мога. Проблеми с крака — оплака се мъжът, забил лице надолу така, че да избегне погледа на Тайлър.

— Много ли е зле?

— Порязах се.

Поряза се. Тайлър се сепна. От острие? Кървяща рана?

— Как се поряза? — Не каза нищо повече, но се опитваше да го огледа добре, ала мъжът ни най-малко не му помагаше. Сърцето на Тайлър щеше да изскочи. Имаше чувството, че пред очите му е един от двамата заподозрени.

— Този как си поряза крака? Или се появи така? — провикна се Тайлър към останалите.

— Докато сечеше дърва — обади се единият от тримата пияници до огъня.

— Не е вярно — възрази по-ниският. — Някой го е подредил! — високо оповести той.

Една лоша прорезна рана би обяснила наличието на голямо количество кръв във вагона. Може би желанието на Прийст за бърза развързка по случая щеше да се сбъдне.

— Кой те подреди? — попита Тайлър и отново сръга купчината. Хвана с два пръста пластове, които покриваха крака на човека, и ги отметна. Вонята беше отвратителна. Стомахът го сви, за малко да повърне — той, ченге с десет години стаж в отдел „Убийства“.

Стотици мъртъвци бяха минали пред очите му, но понякога смъртта е за предпочитане пред живота.

Прийст и другите стояха близо един до друг. Под светлината на фенерче тя сякаш разглеждаше нещо в ръката си. Хвърли бърз поглед през рамо и се обърна с гръб към него. Дали го беше усетила? Дали се опитва да скрие нещо от мен? — озадачи се той. — Или просто иска да се стопли? Когато се обърна отново към него в ръката ѝ нямаше нито фенерче, нито каквото и да било друго.

Левият прасец на човека изглеждаше наполовина замръзнал. Беше подут и почервенял като препечена наденица. Крачолът му бе разкъсан, но обувката си беше на мястото, пръстите му обаче бяха срязани през средата. Раната напомняше на ужасяващ почернял клин. Ако нещо съответстваше на следите от клането, открити във вагона, то това беше този крак.

Тайлър се отдръпна и си пое чист въздух. Отиде до Прийст и ѝ даде знак да се отдалечи от варела. Тя направи две-три крачки, за да разговарят спокойно, но нито за миг не свали очи от четиримата.

— Може да е нашият човек — сподели той.

— Не и според свидетелите. Твърдят, че се е наранил тук.

— Покриват го.

— Не е изключено — отвърна тя.

— Какво беше това с фенерчето? — поинтересува се той.

За миг огънят освети лицето ѝ. Изглеждаше смразена, но не от студа.

— Документите ми. Опитвах се да ги убедя, че не съм ченге, а само охранител, който те придружава. Надявам се така да ми кажат нещо, без да се притесняват от арест. — И добави: — Показах им документите си от корпорацията, но се съмнявам дали могат да прочетат нещо, освен „Без депозит няма лихва“.

Това му хареса.

— Кракът на онзи тип е сцепен на две. Връзва се с вагона.

— Те твърдят, че се е случило тук, в лагера — повтори тя.

— Докато е сякъл дърва, предполагам — подхвърли той.

— Точно така.

Тайлър се обърна към четиримата и повиши глас:

— Къде е брадвата?

Смутени, мъжете се спогледаха.

— Сигурно снегът я е покрил — отвърна единият неубедително.

— Сигурно. — Тайлър се обърна към Прийст и посочи заслона:
— Не можем да го оставим тук. Той умира, бере душа. Пък и не би отказал една бира.

— Шегуваш ли се? Искаш да го дундуркаш ли?

— Искам отговори от него. Как е пострадал кракът му. Кой му го е причинил? Нещата ще са по-лесни, ако е жив, за да ни отговори.

— Тогава извикай линейка — предложи тя.

— Дали ще му предпишат стек бира? — попита той и добави: — Тази бира е най-бързият път до отговорите, които искаме. Знаеш го отлично. Или предпочиташ да чакаш цяла нощ пред спешното, докато почистят раната и го упоят със седативи?

— Няма да качим този човек в събърбана — възнегодува тя.

— Аз ще карам. А после ще почистя, ако се налага — увери я той.

— А ако умре в ръцете ни?

— Няма да умре. Сигнал е дотук.

— Не знам, Тайлър. Според мен е редно да го откара линейка.

Той сви рамене и продължи:

— Виж какво можеш да измъкнеш от четиримата комедианти^[1].
Идвали ли са други в лагера? Колко души? Кога е пристигнал раненият? Да видим къде се е осакатил с брадвата и да открием някаква кръв, брадвата или каквото и да било, което би потвърдило приказките им.

За негова изненада тя докладва незабавно:

— И четиримата разправят, че са пристигнали тази сутрин; единият от Синсинати, другият от Питсбърг. Останалите не искат да кажат откъде. Заварили го тук, както го откри и ти. Били се отправили на юг — към топлото. Чули, че западните линии са затворени заради бурята. Очакват линиите да бъдат отворени утре и да продължат по пътя си.

— И доколко вярваш на всичко това? — попита той, впечатлен от експедитивността ѝ.

— Искат да се разграничат от онзи тип. — Тя посочи колибката.
— Може те да са го осакатили, а може и наистина да не знаят нищо за случая.

— Страхотен живот си живеят, няма що! — възкликна той.

— Така си е — съгласи се тя.
— Пробвай ги пак.
— Защо не пробваш ти?
— В такъв случай ще се наложи да придружиш нашия гост до колата.

— Той няма да влезе в събърбана — повтори тя, но този път не така твърдо.

Тайлър посочи колибата:

— Ти решаваш.

— Ще ги поразпитам още малко — съгласи се тя.

— Добър избор — похвали я той.

Докато се отдалечаваше от ранения, се питаше дали стекът с бира ще свърши работа.

* * *

Тайлър караше джипа, та да спести на Прийст ужасната воня. До момента тя нито беше споменала нещо за застраховка на колата, нито се възпротиви на желанието му да шофира. Тайлър наду парното и отвори всички прозорци с надежда смрадта да понамалее. Тя ги следваше на половин километър с форда.

Сега купчината представляваше човек — или поне остатък от нещо подобно.

— Имаш ли нещо за пиене — попита мъжът, легнал на задната седалка.

— Ще ти взема няколко бири — обеща Тайлър, — но първо искам малко информация. — Вдигна малко предното ляво стъкло, за да чува човека. — Отиваме в болницата.

— Не искам никаква болница.

— А бира искаш ли?

— Ченге ли си?

— Федерален. НКТС. Транспортен инспектор. — Ако не се представи подобаващо, рискува да не получи ценна информация, която този тип би му дал.

— Просто ме пусни да си ходя.

— Не мисля. Нали ще ти купувам бира. Не помниш ли? Но първо трябва да си поговорим.

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

— Как си нарани крака?

— Сякох дърва. В лагера. — Тонът му бе доста колеблив.

— Кога?

— Преди два дни.

— Преди два дни? — учуди се Тейлър. — Докторите могат да го потвърдят или отрекат, знаеш, нали?

— Може да е било преди три дни. Напоследък спях доста.

Това не съвпаднаше с времето на касапницата във вагона. Ако се установи, че раната е толкова стара, значи този тип не е бил част от клането.

— На няколко километра оттук има бензиностанция — подхвана Тайлър. — Подминах я на идване. Може и да спра там, стига да ми сътрудничиш.

— Да бе.

— Ще трябва да повярвам на историята ти — продължи следователят. — А аз не ти вярвам.

— Ченге си, нали?

— Федерален съм, вече ти казах. — Направи пауза. — Искаш ли бира, или не?

— Онзи тип реши да ни даде пример и този пример бях аз.

— Какво имаш предвид?

— Задаваше въпроси, а ние не искахме да отговаряме.

— Кой задаваше въпроси?

— Някакъв здравеняк. Взех го за ченге, но, по дяволите, дори ченге няма да ти отсече пръстите с брадва, за да те сплаши.

— Какви въпроси? Кой те е разпитвал? — Тайлър имаше нужда от малко време, за да смели новата информация.

— Какво стана с бирата ми?

— Още километър-два дотам... Какви въпроси задаваше? — повтори Тайлър.

— Интересуваше се от един латино. Дори не предложи пиячка. Какво, по дяволите, е това? Откога издаваме „колега“ гратисчия... за нищо?

— Какво за латиноамериканеца?

— Откъде да знам? Заби бравата в крака ми само защото съм черен. Нямаше да нарани бял.

— Кой беше с теб в лагера?

— Отдавна се разотидоха. Повярвай. Щом някой от нас пострада по този начин, се разделяме. Чиста работа.

— Там имаше още четирима.

— Тези са нови. Дребният не харесва цветнокожи. Скъса ме от бой, докато си лежах там, а другите... Другите просто гледаха.

— Онзи едрия, дето те рани, бял ли беше?

— По-бял от снега. Приличаше на дървар. Широк колкото колата. И не беше гратисчия, нищо че дойде от товарен влак, отиващ на запад. Явно искаше да решим, че е един от нас.

— И защо да не е бил гратисчия?

— Повярвай ми, личи си. Беше един от вас, не от нас.

Тайлър влезе в бензиностанцията и донесе стек с шест будвайзера. Както си лежеше, типът изгълта първата кутийка на един дъх и повърна, преди да потеглят. Тайлър заобиколи колата, нахвърля сняг върху повърнатото и побърза да изхвърли бълвоча навън. Раненият се беше повдигнал на лакът, достатъчно високо, за да продължи с бирите.

— Съжалявам за т'ва — оригна се отвратително в затвореното пространство.

Нел Прийст нямаше да е доволна от хигиената, ала Тайлър сияеше. Разполагаха със свидетел и описание на двама заподозрени — дървар и латиноамериканец. Според следователите във вагона битката е била между двама мъже. Най-сетне Тайлър разполагаше с двойка заподозрени. Този път той щеше да осветли Прийст за развитието по случая, а не обратното, както ставаше досега.

[1] „Четиримата комедианти“ — авторът си прави шега с едноименната вокална група. — Бел.прев. ↑

В самолета Алварес седеше до прозореца на дваисет и седмия ред. Нямахе как да го вземат за скитник. За полета от летище „О’Хеър“ в Чикаго до нюйоркското „Кенеди“ бе облякъл прилични чисти дънки, черна фланелка и черно кожено яке, не особено ефикасно срещу студа. Единствено обувките си останаха същите — почисти ги от кръвта, докато се преобличаше в мъжката тоалетна на автобусната спирка. Носеше черни очила „Рей Бан“ и бе обърнал лице към малкия заскрежен прозорец, далеч от хорските очи. Нямахе да го запомнят по време на този полет.

Новите дрехи взе преди седмица от туристическа раница, оставена на багаж на чикагската автогара „Грейхаунд“. Сега в раницата се намираха сините дънки и риза на червеникави и сиви карета, които открадна. Прецени за излишно да ги излага на показ в боклука на автобусния терминал — защо да оставя на копелетата лесна следа. Своите окървавени дрехи заля с бензина от косачката в гаража и ги запали в дупка, издълбана дълбоко в снега в близката гора. Изчака, докато от дрехите не остана и следа. Не желаше да рискува излишно.

Втора снежна буря, дошла от Канада, погребва Чикаго по-малко от дваисет и четири часа, след като удари Сейнт Луис. Бедствието забави полета му с три часа. Часове, прекарани неспокойно: с едното око следеше CNN, с другото — забързаните тълпи. Почти не беше спал. Имаше ужасно главоболие. Беше гладен. Ако от „Кенеди“ хване рейса до Централната автогара в Кеъри и се прехвърли на метрото по линията Лексингтън до Блийкър стрийт, ако всичко стане по план — без повече забавяния — има шанс да се срещне с Маккларън. Среща, необходима му, за да осъществи грандиозния си план.

„Злонамереният никога не спи“ — помисли си той. Върху леко загрубялото му лице се изписа иронична усмивка, докато се взираше в безкрайните облаци. През определен етап от живота му огромното еднообразие му носеше душевно спокойствие. Но не и сега. Сега всичко му се виждаше оплетено в мрежа от лъжи. Касапи в сини

костюми и заседателни зали. Нищо общо със спокойствието. Сега и той допринасяше за липсата му — собственоръчно предизвика дерайлирането и разрушаването на половин дузина товарни влакове. Случаите намираха място в новините: отдаваха ги на проблеми в поддръжката или на грешки на машинистите. Но най-голямата награда предстоеше. За нея жадуваше той.

* * *

Изглеждаше странно да се среща с ирландец в Чайнатаун, но това все пак беше Ню Йорк. Алварес слезе от метрото на Блийкър стрийт. Носеше туристическата раница, която положително щеше да се превърне в проблем. И той, и раницата щяха да бъдат щателно претърсени. Предупредиха го, че Ранди Маккларън и неговите ирландски хулигани не поемат рискове. Благодарение на предпазливостта бяха останали живи досега.

Маккларън правеше бомби. Алварес преведе депозита преди седмици. Остатъкът от сумата щеше да бъде изплатена, след като устройството се окаже в ръцете му. Това са те — удобствата на интернет.

За да се убеди, че не го следят, Алварес извървя осем пресечки навътре в сърцето на Чайнатаун. Намери адреса, съобщен му при обаждането от Централната автогара. След четири последователни полета умората и изтощението го смазваха. В преддверието го посрещна един от войниците на Маккларън — осемнайсет-деветнайсетгодишен хлапак с безжизнени очи. Доставка на експлозива — на два пъти отлагана от хората на Маккларън поради „причини на сигурността“ — беше съдбоносна за плана на Алварес. Щом изкачи стълбите, сърцето му заби лудо. Специалитетът на Маккларън бяха „неуловимите“ експлозиви: кучетата не можеха да ги надушат, машините не ги откриваха. За Алварес това беше от изключително значение и той преглътна неимоверно солената цена. Тази малка бомба беше последната и основна част от плана му да предизвика дерайлирането на наградения високоскоростен влак стрела на Северното жп обединение. Пътнически влак. Надяваше се този удар да извади най-сетне истината наяве, а генералният директор на

компанията, Уилям Гохин, да се извини публично. Осемнайсет месеца здрава работа щяха да дадат резултат. От експлозивите на Маккларън зависеше съдбата на начинанието.

Прав беше да се притеснява за раницата. Невръстните наемници на Маккларън му наредиха да я остави в коридора под зоркото око на кльощавия младеж, който го посрещна на вратата. В първата стая след антрето стоеше охраната с извадено оръжие — много зли пушкала.

Един от пазачите го претърси с някаква пръчка като онези на летищата. Накара го да си изпразни джобовете и да си свали обувките, които имаха метални части. Алварес продължи по чорапи.

Стаята приличаше на кочина: излющена боя, голи електрически крушки и стоманено подсилени прозорци. Последното — явно скорошно нововъведение — придаваше на помещението уюта на затворническа килия. По пода се търкаляха кутии от пица с цигарени угарки в тях и огромно количество празни кутийки от кока-кола. Мястото вонеше ужасно. Не видя телевизор. По пода вместо столове лежаха обърнати щайги от мляко. Избутах Алварес към врата, на която със спрей беше написано: „Изключете клетъчния си телефон веднага! Никакви GSM-и или пейджъри зад тази врата!“.

* * *

Алварес влезе и завари Маккларън да пише с приведени рамене и свел глава над един от трите компютъра. Стаята напомняше на електрическа лаборатория или на работилница за поправка на компютри. На двете стени върху големи кафяви дъски със закачалки висяха всевъзможни жици. Във въздуха се носеше миризма на поялник, киселина и цигари. Три дървени врати поставени върху офис шкафове служеха за поставка на компютрите и ограждаха П-образното работно място на Маккларън точно пред Алварес. В левия ъгъл зад компютъра, където седеше Маккларън, се виждаше отрупана с какво ли не работна маса.

Наемниците затвориха вратата. Алварес чу превъртането на ключа. Забеляза две конусовидни бомби, монтирани на вратата. Алварес не беше на себе си. Единственият звук идваше от много малък

телевизор, предаващ CNN. Срещу работната маса имаше черна гумена постелка. Някаква жица минаваше по стената.

Ранди Маккларън беше взривил последните три пръста на лявата си ръка още като тийнейджър в ИРА и въпреки това пишеше със завидна бързина само с помощта на показалеца и палеца си. Не вдигна глава. Заговори с остър акцент:

— Шибаният интернет. Да му се не види. Казвам ти: това е най-великият подарък на милостивия Господ Бог към християнските му воители. Предава информация на секундата. Търгуваш със стока, проверяваш банката, без шибаното ФБР постоянно да ти диша във врата. — Обърна се и погледна госта си. Луничките и морковената коса му придаваха вид на доста по-млад от неговите трийсет години. Ала студът в будните му зелени очи не оставяше съмнение, че е видял много ужасии през живота си.

— Някой ден ФБР ще се намеси и там — предупреди Алварес.

Маккларън удари последните няколко клавиша и щракна мишката.

— Ти си нов, затова ще ти го кажа, но само веднъж. Ако не беше проверен, нямаше да си тук. Няма значение, приятелче: никога не идвай тук, никога не се опитвай да се свържеш с мен, преди да се обадим на твоя човек. Направиш ли го, ще те убия.

— Готов съм да платя — каза Алварес с пресъхнало гърло. Чувстваше се застрашен, дори уплашен. Нямаше представа какво има в тази стая, но в него се насади усещането, че седи на буре с барут.

— Току-що проверих сметката. — Маккларън посочи компютъра. — Сядай.

— Всичко наред ли е? — осведоми се Алварес.

Маккларън посочи малка сива кутия. Подаде я на Алварес, който за малко да я изпусне.

— Нервен ли си? — попита ирландецът.

— Не се чувствам особено комфортно. Експлозивите са нещо ново за мен.

— Моите са безопасни. Няма от какво да се притесняваш.

Въпреки всичко Алварес не се почувства по-добре. Това не беше неговият свят. Той бе баща, учител. Бомбаджии? Искаше да се махне оттук.

Маккларън стана и посочи мястото си. Латиноамериканецът седна и прекара около минута на клавиатурата. Толкова време му трябваше, за да преведе по електронен път остатъка от дължимото.

— Ще изчакаме имейла — каза Маккларън.

Потвърждението можеше да дойде след пет минути или след час, че и повече. Погледна си чорапите. Искаше си обувките.

Алварес разгледа малката алуминиева кутийка с размери на цигарена кутия.

— И тук има достатъчно експлозив, за да взриви стоманения щифт, за който споменах? — попита той. За пръв път плановите му включваха бомби.

— Щифтът, който ми описа, най-често се използва в жп сцепките на високоскоростните влакове, а не в пантите на банковите трезори, както искаше да повярвам. Еех, братле...

Информираността му удиви Алварес: беше разбрал за предназначението на експлозива.

— Ако те пипнат, ще те разпитват откъде си го взел. Не ми пука какво ще им кажеш, стига да не споменаващ името ми. Ако името ми излезе наяве, братле, ще завра кутийка със същите размери в задника ти и ще я взривя — предупреди го Маккларън.

От компютъра се разнесе звън, оповестяващ пристигането на потвърждението. Ирландецът се наведе над клавиатурата и явно хареса това, което видя. Алварес пхна кутията в джоба си. Маккларън улови движението с крайчеца на окото си.

— Внимавай с превключвателите. Първо прекъсвача и след пет секунди бутона. Имаш точно десет минути от натискането на бутона. Не можеш да я деактивираш. Дори магнитната връзка да е счупена, пак ще се взриви.

— Ясно — кимна Алварес.

— Изчезвай.

Алварес си искаше обувките. Жадуваше да се махне оттук. Някой ден Маккларън щеше да остане без глава — кофти жица или развален прекъсвач щяха да си свършат работата.

След десет минути вече се разхождаше по нийоркските улици с кутия „неуловим“ експлозив в джоба. Имаше да довършва още някои неща по платката, която сглобяваше. Трябваша му и последните подробности около пробния пуск на влака стрела. Възнамеряваше да

предизвика още едно дерайлиране, та да отклони вниманието, преди да се захване с бързия влак. Имаше много работа. Ако сега натисне двата прекъсвача, кутийката в джоба му ще се взриви и ще отнеме живота му и този на още десетина пешеходци.

Ню Йорк. Какъв град.

От въртенето на педалите на колелото по Мадисън авеню през декември Алварес едновременно се потеше и трепереше. Не изпускаше от очи антената на черната лимузина, която следеше. Изпитваше благодарност към обичайното вечерно нийоркско задръстване, но все пак от време на време му се налагаше да ускорява темпото, за да не изостава повече от половин пресечка от колата. Щом тя се взеше в обикновена лимузина, значи — съгласно неговата теория — е излязла по работа. Когато татенцето изпращаше да я вземат, винаги ставаше въпрос за голяма лимузина, понякога дори за огромна. Никога за обикновена.

След пет часа сън излезе от таванското си жилище със съдбовно предчувствие в гърдите. Кутийката от Маккларън щеше да му помогне да преобърне влака стрела; а тази жена и тайните ѝ щяха да сринат авторитета на Уилям Гохин. Смяташе да нанесе двоен удар, затова я следваше неотлъчно. Щеше да се добере до тази информация.

Преди да се впусне в преследването, се отби в църквата „Сейнт Барт“. Запали три свещи — по една за всяко от изгубените му свидни същества — и се моли трийсет минути. Изповядвайки се, се ограничи да сподели с отца само, че е планирал „нещо лошо“. Не очакваше нито прошка, нито опрощение, но дори абстрактното говорене за това го разтоварваше. Свещеникът му отреди да прочете двайсет и пет пъти „Света Дева Мария“ и някакъв пасаж от Сейнт Джон. Твърде малко изкупление за предстоящите му простъпки.

Колелото беше жесток избор в това време, но също и полезен инструмент, понеже таксиметровият шофьор би могъл да запомни лицето му. С колелото имаше възможност да скочи на тротоара, да влезе в насрещното движение на еднопосочна улица, да сменя бързо лентите почти във всякакъв трафик; да пресече на червено заедно с пешеходците. Най-доброто средство за наблюдение по улиците на Ню Йорк е велосипедът.

Лимузината зави надясно по Шейсет и четвърта улица.

Алварес я последва. Ускори темпото и се приближи. Това беше още един плюс: шофьорите на таксите и лимузини не обръщаха внимание на такива хлебарки по пътя. Велосипедистите бяха античовеци.

Алварес мерна главата ѝ през задното стъкло на луксозното возило. Тази вечер беше руса — нейната коса, а не перука. Беше разделена така, че едната половина падаше над ухото, а другата се спускаше по врата. Винаги изглеждаше различно. Винаги провокативна. Беше в състояние да накара на всеки мъж да му потекат лигите от петдесет метра. Винаги носеше достатъчно грим, за да скрие истинското си лице. Ако беше станала шпионин вместо момиче на повикване, сигурно щеше да сваля правителства. Както си и беше. Сваляше японски бизнесмени, сваляше ги на колене. Молеха ѝ се да дадат хиляда и петстотин долара на час.

Алварес имаше нужда от име и телефонен номер. Двестате долара в джоба му бяха предназначени за шофьора на лимузината.

Стигнаха до Горен Ийст Сайд, богаташкият квартал на града. Нейният човек сигурно е магнат или изкуфял, дошъл тук по бизнес; японците предпочитаха хотелите около Таймс Скуеър.

Следеше я едва за трети път. Първия път нещата изглеждаха съвсем прилични. Дори че просто е наминала там, а не е отишла на работа, но все пак остана на позиция до края на срещата. Двучасовата ѝ визита в Есекс Хаус, някак поклащащата се походка, докато напускаше хотела, същата лимузина, която я отведе обратно до дома ѝ, предполагаха друго. Втория път отново същата кола я докара при два пъти по-нисък и два пъти по-стар японец. Всякакво съмнение се изпари.

Изчаквайки зад лимузината на светофара на Парк авеню, изнервеният Алварес хвърли бърз поглед на колите зад него, обзет от тягостни чувства. Прехвърли наум какви автомобили видя. Списъкът включваше две таксите, мерцедес купе, джип „Лексус“, светлосиня кола с четири врати, която бе виждала и по-добри дни, и форд „Таурус“.

Светофарът светна зелено.

Лимузината зави по Шейсет и трета и паркира пред малък луксозен хотел — „Пауъл“. Портиерът в ливрея заобиколи и отвори вратата на зашеметяващата млада жена. Дамската ѝ чанта имаше

изключителни размери — кой знае какви секс играчки се намираха вътре. Портiererът задържа отворена входната врата и я огледа обстойно, докато преминаваше. Алварес засече времето: 10:09 вечерта. Лимузината изчака потока от коли и даде на заден ход, търсейки свободно място за паркиране — истинска рядкост в квартала. За да провери дали не го следят, Алварес заобиколи сградата и се върна на Шейсет и трета.

Качи колелото на западния тротоар на Парк авеню, зави зад ъгъла и се върна на Шейсет и трета. Знамената на „Пауъл“ се появиха на по-малко от пресечка. Спря и се облегна на една стена да изучи всички коли в района. Такситата бяха достатъчно много, за да го объркат, но никъде не видя нито лексус, нито мерцедес, нито която и да е от колите, които забеляза, когато го обзе чувството за опасност.

Убедил се, че всичко е наред, той забута колелото по тротоара. Подготвяше се да даде подкупа, както си бе наумил.

Луксозното возило се оказа празно. Явно шофьорът си бе дал почивка. Алварес се ядоса на параноята си. Беше изгубил няколко минути да обикаля наоколо. Сега се налагаше да изчака шофьорът да се върне.

Огледа улицата, търсейки място за наблюдение. Тясната пресечка, притисната между безупречно подредените четириетажни тухлени сгради, защитени от огради с метален обков, недвусмислено подсказваше и богатството, и стила на Горен Ийст Сайд. По протежение на тротоарите големи кленови дървета сключваха голи клони, напомняйки за фина графика, и скриваха небето като балдахин. Прегърбен старец разхождаше далматинеца си. Елегантно облечена двойка, хванати под ръка, разговаряха задушевно. Тя носеше „Прада“, а той — кашмирено палто.

„Лейк Хаус“ — ресторант, долепен до „Пауел“, представляваше възможност, но Алварес не искаше да рискува, ако жената на бара флиртува с клиента си. Не биваше да допусне да го видят с нея. Забеляза друг ресторант точно отсреща. Изглеждаше претъпкан, ала си заслужаваше да опита. Тръгна пеша натам и като придържаше велосипеда, се провираше между колите. Заклучи го с верига към стълба на един пътепоказател. Свали горната си дреха и остана по далеч по-стилно черно италианско кожено яке. През прозореца зърна две празни маси и влезе.

Помещението беше украсено със стенописи и огледала. Ухаеше на зехтин и прясно изпечен хляб. Провери и установи, че добре вижда лимузината; надяваше се да не му се наложи да прекара тук повече от няколко минути.

Жените вътре — сервитьорките, както и постоянните посетители — бяха под трийсетте и имаха много европейски вид. Вероятно работеха в шикозните бутици по Мадисън авеню наблизо. Или просто представляваха поредната нюйоркска аномалия: лукс и модерност в не дотам приветлив квартал. Средиземноморският вид на Алварес привлече известно внимание, докато се насочваше към масата до прозореца, откъдето да наблюдава лимузината. Бледа, млада жена с крехки ръце, щръкнали зърна на малките гърди и стегнато дупе го придружи до масата и му подаде листа с вината.

— Веднага ще дойдат да ви обслужат.

Звучеше по-скоро като германка, а не като францужойка.

С внимание, раздвоено между лимузината и предната врата на „Пауел“, Алварес не забеляза кога е пристигнала сервитьорката.

— Извинете, сър.

Гласът ѝ, гърлен, младежки, прозвуча с френски акцент при окончанията. Погледна я за миг. Бледа кожа, червени устни, проникателни зелени очи. Черна блуза, черни панталони, черни обувки. Отново насочи поглед към лимузината и си поръча „Пино ноар“, което тя предложи по осем долара чашата. Отново я погледна, този път стараяйки се да я разпознае, защото изведнъж си даде сметка, че това бледо лице и гърлен глас са му познати. Но откъде и как? Отличната му памет за миг му изневери. Но сега, докато очакваше да му донесат виното и шофьорът на лимузината да се върне, наполовина отнесъл се в миналото, наполовина останал в настоящето, той усети, че се насилва да се сети коя е. Защо му завладя мислите като нерешен пъзел? Искаше да я прогони.

Временно отклони мисълта си от нея и се съсредоточи върху хотела и черната кола.

— В „Пауел“ ли сте отседнал? — попита сервитьорката, поднасяйки му топъл хляб и зехтин.

Акцентът ѝ го омайваше и беше сигурен, че гласът му е познат, и то повече от външния ѝ вид. Значи са се познавали като по-млади. Изведнъж се сети коя е. Не му се искаше тя да го разпознае, но

същевременно смяташе за възможно да се измъкне от всяка ситуация. Не се въздържа да произнесе името ѝ:

— Мариам? Или Мариан?

— Джилиан — подсказа тя предпазливо.

— Умберто, Бърт — припомни ѝ той умалителното си име от колежанските дни. — Фредо и аз бяхме съквартиранти. Няколко пъти ви гостувах.

— Божичко! — възкликна тя.

— Ти беше... по-дребна... по-малка...

— Бях на... дванайсет.

— Да, по-млада — отбеляза той, отново раздвоявайки вниманието си между нея и лимузината. — Тук ли живееш? В града?

— Да, благодарение на контрола върху наемите.

— А Фредо? В Белгия е, нали?

— Ожени се — кимна тя. — Има три деца.

И тогава се отнесе. Не виждаше нищо наоколо: нито помещението, нито улицата, нито хотела. Отнесе се в спомените си за близнаците и за живота, който бе водил до неотдавна. Сервитюрка наблизко тракна с две чинии и Алварес се върна в действителността.

Тя се ухили. Катраненочерната ѝ коса бе подстригана като на китайска кукла. Леко пожълтелите ѝ предни зъби издаваха, че е пушачка. Запита се дали очите ѝ са естествено така зелени, или носи цветни контактни лещи. На левия си глезен имаше сребърна гривна. Краката ѝ бяха дълги и стройни. През последната година и половина свикна бързо да преценява хората. Търсеше навсякъде лъжи. Търсеше тях — агентите на Северното жп обединение, като онзи в товарния вагон.

Тя видя, че отново се е загледал през прозореца. Този път той се впусна в лъжи:

— Жена ми... Бившата ми съпруга преди няколко минути влезе в „Пауел“ издокарана.

— Следиш ли я?

— Жалък съм, нали?

— Чакай да обслужа и другите си маси и веднага се връщам — обеща Джилиан.

Невинни на пръв поглед думи, но погледът ѝ я издаде, че изпитва голямо желание да продължи да си общува с него. Да, навремето беше

малка, припомни си Алварес, ала определено си падаше по него. Това развеселяваше по-големия ѝ брат, но Алварес се чувстваше неловко, защото дори в онази крехка възраст тя бе по-скоро жена, отколкото дете. Тъмните му коси и очи привличаха жени на всякаква възраст и с всякакъв външен вид. „Омайва ги чарът ти, а не смуглата ти кожа“, подхвърли веднъж съпругата му Хуанита. Твърдеше, че бил в състояние да омагьоса всяка жена — достатъчно било да влезе в стаята и да се усмихне, но в името на семейството им е добре да се научи да контролира поведението си. И той го беше контролирал. В продължение на единайсет години брачен живот нито веднъж не го осени мисъл за изневяра; поне така искаше да помни миналото. А през последните две години беше завладян, дори обсебен, съсредоточен да стигне до истината. Стомахът му се сви и усети, че стиска столчето на винената чаша. Десет години е по-възрастен от Джилиан, напомни си той. Не се интересува от жени. А въпреки това трябваше да се насили, за да се отпусне, и се изненада колко му е трудно.

Отново се напегна. В този момент не мислеше за подканващите очи на Джилиан. Вниманието му привлече облеченият в униформа шофьор на лимузината. Алварес остави десетдоларова банкнота на масата и тръгна бързо към вратата. Прекоси улицата и застана до мъжа точно когато отключваше вратата.

Алварес измъкна двестата долара и ги напъха в ръката му. Неволно погледна към ресторанта и видя как Джилиан, засенчвайки очите си с ръце, гледа през прозореца.

— Извинете — подхвана Алварес и маниерът му нямаше нищо общо с държание на бездомник.

Шофьорът видимо трепна и тъмните му очи внимателно изгледаха Алварес, който бе сложил тъмни очила.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Звучеше като източноевропейец.

Алварес го хвана под ръка и продължи да тика банкнотите в шепата му. Шофьорът се съпротивляваше, но накрая видя, че това са пари.

— Слушай — продължи Алварес, — работата е много проста. Видях... пътничката ти и ако не греша... да, тогава можеш да ми помогнеш. Става въпрос за придружителки, нали?

— Слушай, приятел... — Шофьорът направи опит да върне парите.

— Не, не, не. Задръж ги, независимо дали съм прав, или не. Ако не греша, значи знаеш малко име и телефон, на който мога да звънна. Само това ме интересува. Никакви адреси, никаква лична информация. — Алварес погледна към хотела, все едно копнееше за нея. — Мениджърът й? Каквото и да е. Не искам нищо повече.

Шофьорът премисли:

— Аз само ги возя. Не знам с какво се занимават. Моята работа е да не знам с какво се занимават.

— Направи едно изключение — подкани Алварес. Напъха още по-решително парите в ръката на човека и прихлупи пръстите му. — Извънредни обстоятелства.

— Услугата е за изключително тесен кръг, приятел.

— Досещам се, само като гледам — увери го Алварес.

— Трябват ти препоръка, някой да те препоръча... Кръгът е изключително тесен.

— Господин Такимачи ми е поръчител — изстреля Алварес.

Добре си беше научил домашното. Такимачи се казваше човекът, за когото тя се погрижи втория път, когато я проследи.

— Името не ми е познато — излъга шофьорът. — А и щом имате поръчител, значи разполагате с всичко необходимо.

— Господин Такимачи не обича да споделя онова, до което е стигнал. Поне не това — уточни Алварес, накланяйки глава към хотела. — А и как да го вини човек?

Шофьорът мълчеше.

— Моля те — настоя Алварес. — Какво да правя като съм мъж? Казвам се Кортес — излъга той. — Завоевател съм.

Шофьорът се ухили.

— Потърси Гейл — посъветва той и даде интернет адрес.

— А телефонен номер?

— Поискай Гейл. Спомени Такимачи. Ще ти отговорят с имейл.

— В интернет?

— Тези хора са предпазливи — обясни шофьорът. — И ти би трябвало да си.

Алварес се изпоти от предупреждението. Не му се искаше да се забърква с нови проблеми. Кимна, доволен от напредъка.

Добра се до онова, за което беше дошъл. И все пак, обзет от моментна слабост, се върна в ресторанта. Видя, че чашата му с вино е отнесена.

— Върна се — посрещна го Джилиан с лукава усмивка.

— Не е бившата ми съпруга — отвърна той, посочвайки хотела.

— Добре.

— Тази жена ми дължи нещо. Всъщност, баща ѝ, но това не е важно... По-скоро ще ме изпрати в болница, отколкото да си върне дълга. — Съчиняваше историята импровизирано и се питаше дали звучи правдоподобно, като си напомняше, че малките лъжи вършат по-добра работа от големите. — Току-що открих, че ме следят. Вероятно го прави бащата. Тази вечер не мога да се прибера вкъщи.

— Напълно разбираемо.

Гледаше го все едно е прозрачен, все едно очаква нещо подобно от него. Алварес се смути.

— Ще си наема стая в хотела. Но като те срещнах... Много ще ми е драго да имам компания, да видя познато лице, ако не си заета, след като приключиш тук. — Търсеше да се залови за нещо. Премаляваше му от нейния сънен поглед и я оглеждаше от главата до петите. — Ще ти бъде ли приятно? — Чудеше се защо лъже, че търси компания. Вероятно, за да отпразнува двата си големи успеха. Опитваше се да не си признае защо всъщност се стреми към нея — ако го заловят следващата седмица, никога вече няма да има такава компания.

— Съквартирантката ми и аз обикновено излизаме. Но няма да позволя да наемаш хотелска стая. Глупаво ще е.

Двойката от съседната маса ги слушаше. Алварес изглежда мъжа под око и онези се направиха, че не се интересуват от разговора им.

— Живеем на Шеридан скуеър. Жилището е малко и спим в едно легло. — Обърна се към мъжа на съседната маса и натъртено обяви: — И не както си представяте. — Отново погледна Алварес. — Ще измислим как да го уредим.

— Хотелът не ми е проблем.

— Нека проверя първо как са нещата вкъщи — ухили се тя.

Алварес седна така, че да вижда хотела.

Лимузината отново беше паркирала отпред. Блондинката излезе, наведе се и каза нещо на шофьора.

Алварес си погледна часовника. Изглежда кавалерът ѝ беше вързал тенекия. Същевременно се упрекна, че е допуснал Джилиан да го разсее. Сега блондинката пресичаше улицата, вървейки към ресторанта. Беше проявил немарливост и се раздразни.

Блондинката изглеждаше ядосана. Лимузината потегли.

— Идва насам — отбеляза Джилиан тихо. — Страхотно изглежда. Сигурен ли си, че не я преследваш!?

— Напиши ми адреса на клуба, където ще ходите със съквартирантката ти.

Салфетките бяха ленени. Той потърси върху какво да го запише. Джилиан извади бележника си за поръчки и написа нещо.

— Може да тръгнем оттук или да се срещнем там — предложи тя. Подаде му листчето с името и адреса на клуба. — Тук спираме да сервираме в дванайсет, така че си тръгваме към един, един и половина. Ще бъдем в клуба около два. — Извади двайсетдоларова банкнота от портмонето и я сгъна с лицевата страна навътре. Показа я на Алварес. — Типът, който е на вратата... Подай му двайсет долара, сгънати по този начин, иначе няма да те пусне. Ние ще сме вътре.

Алварес прибра адреса в джоба. Блондинката влезе през вратата. Алварес завъртя стола си, за да не е с лице към вратата. Сякаш бе попаднал в капан. В никакъв случай не биваше да допусне тази жена да го види. Съществуваше вероятност да разпознае лицето му. Протегна ръце, обгърна Джилиан през кръста и я завъртя така, че да го прикрива.

— Още вино? — попита тя с тон, който подсказваше, че допирът ѝ допада.

Той се колебаеше какво да предприеме. Погледна иззад Джилиан. Видя гърба на блондинката. Показаха ѝ маса и я настаниха с лице отчасти към вратата на ресторанта.

— Да, още едно — поръча той.

Блондинката извади мобилен телефон от невероятно голямата си ръчна чанта и моментално започна да се оплаква на някого. Цялата ѝ стойка излъчваше гняв. Донесоха ѝ кафе.

Погледите на Алварес и Джилиан се срещнаха. Сега тя стоеше до бара и чакаше да му наляят виното. Той наклони глава към задния вход на ресторанта.

Двойката на съседната маса продължаваше да наблюдава всичко, все едно са на театрално представление.

Джилиан мина покрай няколко маси. Погледна го и кимна. Алварес я разбра: тя отново предлагаше да действа като негов защитен щит.

Той внимателно погледна към огромното огледало зад бара — опасяваше се да не би блондинката също да погледне натам; тогава очите им щяха да се срещнат. Изправи се и тръгна бавно, за да не привлече ничие внимание. В огледалото погледът му се срещна с погледа на Джилиан. Тя се усмихна, горда от действията си. Той придаде ласкав израз на очите си и предпазливо тръгна към задния вход.

— Открили са труп! — обяви Тайлър, удряйки по вратата на мотелската стая на Нел Прийст.

Бяха наели стаи в евтин крайпътен мотел, на пет минути път с кола от центъра на градчето. Уморен до смърт и премръзнал, Тайлър си легна в изключително лошо настроение. Като се навря в тази дупка, унищожаваше прекрасна възможност да харчи парите, отпуснати за текущи нужди. Срещу две бири получи още по-пълно описание на касапина, накълцал със секира крака на гратисчията. Сега, освен че раменете на мъжа са широки, знаеше и цвета на косата му — „пясъчна“ — и звука на гласа му: „южняшки отсечен“. За латиноамериканеца, минал през лагера, вече имаше по-точна представа — „испански или италиански тип“. За Тайлър цялата тази информация беше важна. Тя представляваше първата съществена улика, наред с намерения труп, която водеше към вероятно убийство.

Не спа добре: будеше се често, измъчван и от въпроса как да постъпи, та да продължи връзката си с Катрина. По неизвестни причини Нел Прийст го караше да мисли за Кат и той се предупреди да не обърква работата с удоволствието. Прийст следваше своя програма. Интересите на Северното жп обединение и на НКТС не съвпадаха изцяло. От друга страна, водата в банята се оказа не само хладка, но и без налягане. Не успя да се изплакне и засъхналият по кожата сапун му докара невероятен сърбеж.

— При теб има ли гореща вода? — провикна се тя зад вратата.

— Не.

— Така ли? Е, аз не мога да живея без душ. Ще изчакам водата да се стопли.

— Не разчитай да стане. — Хем не искаше да губи време, хем не искаше да тръгне преди нея и пак да поднови съперничеството. Постигнаха примирие, а проникването в лагера ги обедини. Нямаше желание да разваля статуквото. — Налага се да тръгнем. Веднага. С

намирането на това тяло изпреварваме всички други. Неразумно е да пропускаме предоставилата ни се възможност.

— Как узна за трупа?

Долови, че от другата страна на вратата тя се облича. В съзнанието му нахлуха разсейващи го образи.

— Щатският патрул — отвърна той. — Ако щеш вярвай, но дежурният дори си записа номера на мобилния ми телефон.

— Двойно кафе с мляко — обяви тя. — Докато се върнеш, ще съм готова.

— В това градче? Едва ли ще се намери — възрази той. — По-вероятно е да открием „Дънкин донътс“.

Тя отвори леко вратата, застанала така, че да не види останалата част от тялото ѝ. Фантазията му отново заработи.

— Сериозно ли говориш?

— С шоколад или с конфитюр?

— От онези с бадемите, ако имат.

— Чудесно се разбираме. Разполагаш точно с десет минути. Не си ли готова, когато се върна, тръгвам без теб.

— А защо не го направи досега? — провикна се тя след него.

Тайлър се обърна. Беше се навела напред и той зърна гладката ѝ кафеникава кожа; вероятно повече, отколкото тя възнамеряваше да му покаже.

— Защо не тръгна без мен? — довърши тя мисълта си.

Направи опит да не се ухили, но по лицето му се появи усмивка.

— Десет минути — повтори той.

* * *

След по-малко от час, с празните чаши кафе всеки в своята кола, Тайлър и Прийст паркираха успоредно един до друг до прав участък от пътя, заобиколен от ниви и гора в далечината. Линейка и две коли на щатската полиция също бяха отбили от пътя.

Кристалният въздух ухаеше само на сняг — толкова чист и свеж, че всъщност ароматът не се усещаше, както чистата вода няма вкус. Единствените звуци се чуваха откъм гората: пробягване на катеричка,

песни на птици, шум от малкото листа, упорито задържали се по клоните.

Приближаваха кошмара и за секунда на Тайлър му се прииска да се махне; от тук нататък нямаше да има вече врьщане. Като човек, разследвал някога убийства, го знаеше. Труп. Окървавен вагон. Разгневен непознат, нахлул в лагер за бездомници, размахвайки секира. Убийствата винаги му напомняха за собствената му преходност, уязвимост, за крехкостта на живота.

Множеството следи от стъпки в снега ги поведе през рехава горичка. След десетина минути стигнаха до релсите и замръзналото тяло. Лежеше по корем.

В обширния район, очертан от щатските полицаи с жълта лента, се намираше и стадо диви коне. Мъж и жена без униформи — очевидно детективи — наливаха кафе от стоманен термос на двайсетгодишна жена, чиито ски бяха облеgnати на дърво. Дирите от ските ѝ подсказваха, че е минала съвсем близо до трупа, спряла е и сякаш не е повярвала на очите си. После бързо се бе отправила нанякъде. Виждаше се, че след няколко метра е повърнала. После беше паднала, изправила се и пак паднала.

— Карала е ски с мобилен телефон в джоба — посочи Тайлър на Прийст. Дватама все още се намираха далеч от трупа. — Важно е да разберем на кого друг се е обадила за случилото се. Откаже ли да говори, ще се наложи да поискаме разпечатка на разговорите ѝ.

— Защо?

— Защото не знаем какво е правила тук — обясни той.

— Ще ни каже, че е било сутрешното ѝ разгряване. Но виж къде се намираме. Можеше на ските да сме ти или аз. Да гледаме, да търсим. Нито е ясно какво е правила тук, нито коя е. А трябва да разберем. Това ни е работата. Нали не желаем медиите да се месят. Това само ще накара нашето момче да се окопае още по-дълбоко.

— Винаги ли си толкова параноичен?

— През по-голяма част от времето — призна той. — Но съм и нетърпелив. Това ми е от хубавите качества.

— Възможно е онзи със секирата да го е направил — прецени тя, станала изведнъж адски сериозна. — Кога ще видим трупа?

— Когато ни разрешат. — Тайлър посочи детективите. — Изплашена ли си?

— А трябва ли? — попита тя.
— Да. Секирите никак не са приятни.

* * *

Тайлър и Прийст проследиха стъпките по снега и спряха на няколко метра от замръзналия труп. Не ставаше въпрос за секира; освен ако не бе използвана пътата ѝ страна. Тайлър веднага забеляза проблема. Провикна се към детективите:

— Искам да погледна по-отблизо.

Прийст го погледна, все едно си е загубил ума. По-близо от това! — говореха очите ѝ.

— О, боже... — простена тя.

— Не пипайте нищо — провикна се детективът.

Тайлър пристъпи към трупа и клекна. По окървавеното лице на мъжа имаше множество рани. Не приличаше на никой бой с ножове, какъвто Тайлър бе виждал. Кожата над окото беше разрязана и очната ябълка отчасти лежеше навън. Макар сега раната да бе замръзнала, очевидно от нея бе изтекло огромното количество кръв. Тайлър мислено си напомни да не прибързва със заключенията. Мъртвият беше едър — извънредно едър — и отговаряше на описанието за дърваря, което направи раненият гратисчия. Косата на мъртвия беше подстригана — вярно, преди доста време — но от професионалист, а не с градинска ножица. Не, този човек не беше гратисчия. Беше загубил много кръв от раните си и затова беше изключително блед. Обяснимо бе защо и товарният вагон бе така изцапан с кръв. Ала лицето му беше и изгорено. Тайлър се замисли за замръзналото чили.

— Готова ли си да се обзаложим, че това е от консервата с чили? — обърна се той към Прийст, след като разгледа още по-внимателно и отблизо трупа.

— Както в товарния вагон ли?

— Фотографът ви носи ли полароид? — попита Тайлър двамата детективи.

— Фотографката — уточни жената детектив. — Аз съм. Да, нося. Оборудването ни е в колата. Ей сега идвам.

Местните пазители на реда никога не се радваха на намесата на федералните власти.

Прийт изглеждаше потресена. Нищо чудно. Мъртвият имаше ужасен вид: счупен врат и рамо, вероятно при падането от влака. Затова лежеше в странна поза, каквато човек вижда само при счупена кукла или при манекени, използвани за изпитания на удар с коли.

— Добре ли си? — попита той.

— Не — отвърна тя.

— Първият ти труп ли е?

— Да. Слушай, Тайлър...

— Да?

— Нищо... — Замълча, но очевидно искаше да каже нещо.

— Слушам те.

— Друг път.

— Добре. Твоя воля.

Щеше му се да обърне тялото, да потърси документи за самоличност; искаше отпечатьци от пръсти, име, история, следи, които да го насочват.

Искаше да залови извършителя.

— Това е нашият човек със секирата — обяви Тайлър малко прибързано, но убедено.

— Така ли мислиш? — попита тя.

Тайлър кимна.

— Това поражда още по-голям въпрос — продължи той.

Веждите ѝ се стрелнаха нагоре: изчакваше обяснението му.

— Ако това се е случило на човек, размахващ секирата, как ли изглежда другият?

* * *

Едър щатски полицаи се приближи към Тайлър и Прийт, седнали върху вкочанен дънер в очакване на сведенията от лаборантите. Разпитът на скиорката потвърди, че не знае нищо — докато карала ски, се натъкнала на този замръзнал ужас.

— Ти ли си Тайлър? — поинтересува се щатският полицаи.

— Да, целият вледенен — кимна Тайлър.

— Имаш ли документ за самоличност?

Тайлър му показва документите, предоставени му от Лорън Ръкар, заместник-директорът от НКТС, който го нае. Полицаят ги разгледа и му ги върна.

— Искаш ли да поговорим на четири очи? — попита той, поглеждайки Прийст.

— Тя е от охраната на железопътните линии — обясни Тайлър.

— Нашите хора са попаднали на доклад и смятат, че ще те заинтересува.

Тайлър бе поискал да го осведомят за всевъзможни кражби или нахлувания в чужди къщи, защото знаеше, че укриващ се убиец е готов да открадне превозно средство, пари и дори провизии.

— Целият съм слух.

— Има доклад за нахълтване и вероятна кражба на дрехи.

— Мъжки?

— Не знам, сър. Шефът — сигурно вече си говорил с него — нареди да ти предам това и ако искаш допълнителна информация, да се свържеш с него. Толкова знам.

— На номера, на който звъннах снощи ли? В централата на щатската полиция?

— Търси началник Маршал.

Тайлър благодари на мъжа, който си тръгна, без да каже нищо повече.

— Ако се окаже нещо, по което си заслужава да се поработи, склонна ли си да действаш с мен? Да вземеш участие? — попита той Прийст.

Тя го погледна въпросително.

— Не смея да оставя това тяло — колкото и привлекателно да е — от страх тези типове да не объркат нещо. Нямам доверие на фермери от Айова, дори да са в сини униформи.

— Илинойс — поправи го тя.

— Няма значение. Който е направил това със замръзналия ни приятел, е оставил след себе си я косъмчета, я влакънца от плат. Бъди сигурна. Този труп ще ни помогне да приключим случая.

— Щяхме ли да седим още тук, ако не знаех, че е така?

— А и откраднатите дрехи ще ни насочат.

— Ще те държа в течение за всичко, което разбере — увери го тя.

— Всичко ли?
— Не ми ли вярваш!?
— Частен охранител, готов да защитава имиджа на компанията си — трябва ли да ти вярвам?
— Вероятно не — ухили се тя.
— Откакто дойдохме тук, изгаряш от нетърпение да ми кажеш нещо.
— Просто ми е студено, това е всичко.
— Не съм сигурен, че е всичко — възрази той. — Развълнувана си, неспокойна. Защо?
— Студено ми е — повтори тя. — Не съм облечена подходящо. Посочи панталоните си: вълнени, но тънки.
Той кимна, но не й повярва. Езикът на тялото й издаваше нетърпение. Искаше да се отърве от него, но да го стори ненатрапливо. Тя се притесняваше от нещо.
— Офицер? — извика Тайлър към щатския полицаи. — Мястото, където е влизано с взлом, наблизо ли е? Близо ли е до жп линията?
Предполагаше, че убиецът е скочил при следващото намаляване на скоростта на влака. Вероятно е извървял няколко километра, но едва ли е стигнал твърде далеч, преди да се зазори. Не и в този студ, не и във вида, в който Тайлър си го представяше. Не е изключено да е хванал по някой черен път. Колко ли далеч е стигнал?
— В град Джует — отговори полицаят. — На двайсетина километра западно от тук.
Те се намираха до малкото градче Кейси.
— Близко ли е до линията?
— Там минава трасето от Тер Хаут за Сейнт Луис. Джует е съвсем наблизко.
Едрият мъж изчака следващ въпрос, но такъв не последва.
— Да отида ли в Джует? — попита Прийст.
— Налага се да остана при това тяло. Защо не звъннеш на началник Маршал? Разпитай човека, който е съобщил за кражбата. Провери мястото, поискай да дойдат техници. Знаеш какво да търсиш. Отпечатащи в снега, кръв, захвърлени дрехи. Когато ги откриеш, не се впускай по тези следи. Дръж ме в течение. Съгласна ли си?
— Не работя за теб — уточни тя. — Ако реша, ще тръгна по следите.

— Но не сама — настоя той. — Униформен или детектив да те придружава на всяка крачка. Те имат правото да извършат арест, иначе всичко се обезсмисля.

— Ясно — промърмори тя не особено убедено.

— Ако искаме да заловим извършителя, ни е нужна всяка улика.

— Разбрах.

— Нещо още те тормози, а?

— Ти. Кой те постави начело?

— Аз — отвърна той и добави: — и федералните.

Приист замълча, но очите ѝ станаха по-студени. Хвърли поглед към замръзналото тяло и я обзе тъга и печал. Сякаш щеше да се разплаче.

* * *

— Преместили са го в Париж; Париж в щата Илинойс, не във Франция — каза Тайлър на Приист. — Жертвата все още не е идентифицирана, но това може да се промени. В момента се размразява в морга там. В Париж се намира най-близкият патолог.

— Как да се промени? — попита Приист.

Двамата стояха на черен път към сивкава фермерска постройка, отстояща на около километър и половина от градчето Джует. Нахлуването с взлом бе извършено там. Тайлър се присъедини към Приист след разговора си с патолога, който нямаше намерение да започва огледа на трупа, преди да се размрази. Тайлър отпи от произстиналото кафе, купено от автомата на бензиностанцията в края на пътя. Две коли на щатската полиция стояха със запалени двигатели.

— Вече знаем например, че мъртвият е бил пушач — намерихме пакет марлборо — продължи да я информира Тайлър. — Бивш морски пехотинец е, съдейки по медальона. Но по-важно е, че изглежда е носил и оръжие. Имаше прикрепен кобур на гърба, но оръжието — деветмилиметрово — липсва. Вероятно го е откраднал онзи, който го е разкрасил така. Не е някакъв бездомник. Остава без отговор какво е правил на товарния влак и как е бил убит. — Той сниши глас, независимо че наоколо нямаше никого. — Някой от вашите хора да е съобщавал за брадвар маниак, който се вози по вашите влакове? По

тази причина ли те изпратиха тук толкова бързо, госпожице Прийст? — попита той.

— Защо в Париж? Защо не в... — Прийст смени темата с явното нежелание да му отговори.

Тя посочи фермерската къща и заговори с професионален, безизразен тон. Доловил промяната, Тайлър се запита дали не е защото тя просто не обича да е втора цигулка.

— Разговарях със стопанката — Мери Ан Гом. Твърди, че липсва чифт джинси. Има съмнения и за бархетна риза, както и за консервирана храна. Наскоро рамката на прозореца била облепена с някакъв специален маджун и съпругът забелязал, че се е отчупил. Помолих техниците да третират мокрото помещение като терен на местопрестъпление. — И добави: — Не ми се сърди за следите по снега. Не аз ги проследих, а съпругът. Навлязох в гората по тях покъсно. Преди това ти звъннах според уговорката ни.

— И?

— Когато ми каза да тръгна по следите преди щатските, те послушах.

— И?

— Намерих следи от пресен огън: дупка в снега, навътре в гората. Вероятно от изгорени дрехи, защото имаше следи от плат, а не от хартия или дърво. Намира се на юг оттук, към Калното поточе. Съпругът се обади на шерифа, а шерифът — на щатските.

— Трупът е паднал от влака и се е търкалял от изток на запад — припомни си Тайлър.

— Така е.

— Сега сме на запад оттам; следователно не мъртвият е откраднал дрехите.

— Съгласна съм.

— Този тип, без да знам кой е, вече не ми харесва — продължи Тайлър. — Нахлува в обитаем дом, гори улики. Изтъкан е от нерви и е умен — лоша комбинация.

— Госпожа Гом има две деца. Този тип е бил вътре в къщата й. Направо е потресена.

— Имаш ли деца? — попита Тайлър.

— Не е твоя работа. — После поомекна, сякаш се стресна от резкия си тон. — Не. А ти?

— Не. Не съм женен.

— И аз — каза Прийст.

— И какво правим сега? — смени темата Тайлър.

— Чакаме тези типове — посочи тя пристигащия ван.

Акър, местният ветеринар, докара четири хрътки. Бяха негови. Познаваше полицаите по малко име. Размениха няколко думи, после единият направи знак на Тайлър и издирването започна; кучетата вървяха напред.

— Забелязваш ли колко често напоследък вървим из снега — подхвана Тайлър, но не успя да подобри настроението на Прийст. Затова попита: — Какъв цвят е била ризата?

— Доколкото разбрах, на розови и сиви карета. Съпругът я носил преди няколко дни, а сега я няма.

Тайлър извади мобилния си телефон. Батерията му беше спаднала.

— Ако от студа съвсем спадне, ще съм прецакан. Не мога да живея без него.

— И без това сме прецакани, Тайлър — осведоми го тя грубо. — Да не мислиш, че тези следотърсачи ще намерят нашия човек? Забрави. Той отдавна е изчезнал.

— Знам. — Набра номер, докато следваха хрътките и местния ветеринар. — Но докато ни оставя следи да следваме, като дрехите например, ще е глупаво да не вървим по дирите му.

— Като съдя по дългите крачки — посочи Прийст следите, — този тип е тичал. Бързал е, защото е знаел, че скоро ще тръгнем след него. Прав си — съобразителен е.

Телефонната връзка се осъществи. Тайлър продължи да върви. Помоли да го свържат с началник Маршал. След обичайните любезности Тайлър премина към същината на въпроса:

— Искаме всички записи на охранителните камери в радиус от трийсет километра. Нашият човек носи карирана риза и джинси. Издирете записите от магазините, бакалниците, банките, банкоматите, гарите, автогарите, летищата, бюрата за коли под наем. Знам, че искам много, даже прекалено много, но този тип оставя трохи и е глупаво да не ги проследим. — Направи пауза и се заслуша. После продължи: — Знам... Разбирам... Да, означава много телефонни разговори. Дайте задачата на стажанти. Няма значение колко професионално е

направена заявката. Важното е, че върху лентите правят повторни записи и трябва да ги получим, преди да заснемат нови неща.

Отново се заслуша, после благодари на началника и затвори.

— Добре си вършиш работата — погледна го Прийст с уважение.
— Наистина си убеден, че ще хванем този тип, иначе нямаше да правиш всичко това.

— Ако не е умрял или умиращ — отвърна Тайлър спокойно, — или ако не кърви до смърт, естествено, че ще го заловим. Разполагаме с товарния вагон, с трупа. Знаеш ли кое обаче ме притеснява? — попита той риторично. — Той знае, че ще го настигнем. Един ден, някога. Сега е по-важно каква е следващата му крачка.

Кучетата започнаха да лаят възбудено. Бяха попаднали на дупката от огъня в снега.

Алварес се събуди възбуден. Първоначално реши, че сънува, но бързо съобрази коя е причината — Джилиан. Бръкна под завивките и я придърпа върху себе си. Тя знаеше какво точно иска. Той го осъзна, спомняйки си как си прекараха снощи. Уважаваше жени, които поставят на първо място собственото си удоволствие, защото знаеше, че после е ред на неговото. Тя не желаше той да свърши първи. Може би е било сън, помисли си той.

— Добро утро — поздрави тя с дрезгав глас.

Той влезе в клуба около два след полунощ. От този момент Джилиан проявяваше открит интерес към него и нямаше нищо общо с възпитаната сервитьорка, която срещна в ресторанта. Първоначално той отдаде промяната ѝ на алкохола или на някакви наркотици. С напредването на нощта обаче тя танцуваше със съквартирантката си, без да го изпуска от очи, и пред погледа му се разкри едно напълно трезво и контролиращо се двацет и няколко годишно момиче. Към нея го тласкаха нестихващата му енергия и бушуващата сексуална страст. Тя, на свой ред, бе започнала да съзрява преди десетина години и сега изглежда се опитваше да докаже своята зрелост: с нищо не прикриваше колко силно я привлича. Няколко часа по-късно пристигнаха в апартамента ѝ и вече нямаше никакви задръжки.

Ех, младост!

Навремето той и Хуанита не бързаха с физическия контакт, въпреки взаимното им привличане от пръв поглед. Запознаха се на празненствата в Чинко де Майо; и двамата бяха на възрастта на Джилиан сега. Независимо от алкохола и танците, не посмя да я целуне през онази първа вечер. Беше разбрал, че е попаднал на наистина специално момиче и не искаше да я изплаши, както се бе случвало с други преди нея. След случайната среща последваха семейни вечери у леля ѝ, от време на време ходеха на кино или в бар и още по-рядко се случваше по някоя неловка любовна сцена на предната седалка или пред апартамента ѝ, където живееше с още три

медицински сестри. От много време насам тя единствена успяваше да го държи на разстояние, строго спазвайки римокатолическите порядки, и твърдо решена да не прибързват. Но, от друга страна, само с нея той се отпускате да говори свободно за загубата на родителите си. Нещастieto го сполетя по време на тийнейджърските му години. Майка му си отиде от този свят заради алкохола, а баща му — по неизвестни причини, и се наложи той да отгледа брат си Мигел, роден с наследствен алкохолен синдром. По време на колежа здравата се бори, за да се справи с двете си роли — на ученик и на баща. Като медицинска сестра тя пожела да се запознае с Мигел и после посъветва Алварес да премести брат си от държавната болница. И не спря дотук. Благодарение на неимоверните й усилия Мигел получи финансова подкрепа и го настаниха в частна клиника до навършване на пълнолетие. На практика те развиха чувството си за общо семейство, без дори да бяха спали заедно. По онова време той реши, че ще бъде с Хуанита до края на дните си.

Обстоятелствата обаче промениха всичко. Северното жп обединение промени всичко. Няколко ужасни секунди, погрешно вдигната бариера и един товарен влак промениха всичко. Дълга серия от лъжи промениха всичко. Откъсна се от спомените си и опита да се наслади на момента. Авантюрата му с Джилиан бе първата след инцидента. И се оказа колкото влудяваща, толкова и вълнуваща.

След час и половина закусуваха в „Стар кафе“ на Блийкър стрийт. Той избра заведението, защото се намираше близо до станцията на метрото по линията Лексингтън. Бутаще колелото си до нея, докато хората в осеммилионния град се опитваха да си намерят място. Сякаш някаква магия го накара да се лиши от сън. Сметна за напълно естествено да бъде с нея — с тази жена, чиято фамилия знаеше само защото преди десет години се бе запознал с брат й. Джилиан Братстоу. А тя не искаше нищо от него. Дори закуската беше негова идея. Той поръча яйца по мексикански, но блудкавото сирене го разочарова и той ги заля със сос тобаско, за да им придаде някакъв вкус. Лелята на Хуанита приготвяше омлет с чесън, пилешки мръвки, пресни домати и нарязано на кубчета жалапено. Омлетът се топеше в устата и докато стигнеше до стомаха, човек се изпълваше с наслада.

— Какво работиш?

Дълго и усърдно Алварес обмисля отговора.

— Експлозивни — най-сетне каза той, без да знае защо точно го направи. Обикновено се задоволяваше с „продажби“. Впрочем, нямаше значение, защото никой не питаше за подробности. — Работа на свободна практика — поясни той. — Предимно за филмовата индустрия. Тук се снимат доста продукции. В момента работа за една.

— Кой участва? — попита тя. — Познавам ли някой от актьорите?

— Естествено. Подписали сме обаче договори за конфиденциалност. Нямах представа какви параноици са някои режисьори. — Изчака я да каже нещо, но тя мълчеше. — Антонио Бандерас и Харисън Форд — допълни той.

— Сериозно?

— Това е филм за влакове. За железници. Но не си го чула от мен — усмихна се самодоволен, горд от себе си заради тази измислица.

Тя го хвана здраво за ръката.

— Имаш ли нещо против?

— Не, няма проблем — отвърна той.

Изхвърлянето на тялото от влака промени нещата завинаги. Независимо дали човекът бе дошъл да го търси, или възнамеряваше да го убие, кръвта, борбата, раздраното кървящо лице на мъжа и Алварес, сякаш размахващ горещия примус — всичко това беше факт. Картините така и не изчезваха. Той нарани сериозно човек — дори може би го е убил — било то при самозащита или не.

Ала лъжите бяха започнали твърде отдавна, за да секнат сега. Налагаше се да продължи с театъра и да бъде човекът, когото бе намразил.

— Кажи ми за жената от снощи — настоя Джилиан.

— Казах ти. Дължи ми нещо.

— Пари?

— Не, по-скоро услуга. Не ми се говори за това.

Почувства се уморен, направо съсипан от изтощение. Нощта, прекарана с нея, добавена към жестоката нощ в товарния вагон, си казваха думата.

— Може и да не се видим повече — подхвърли той.

— Знам. Никакво обвързване, никакви усложнения, точно това исках и аз. — Тя се усмихна уверено и продължи: — Имам чувството обаче, че ще се върнеш.

— Не е изключено и да си права.

Думите му ѝ харесаха.

— И дано тогава не се притесняваш да ми кажеш какво работиш наистина. — Гласът ѝ така и не трепна. — Харисън Форд снима във Ванкувър.

Закуската им продължи в мълчание. Алварес си беше намерил майстора.

Откритият на територията на Средния запад окървавен замръзнал труп вдигна на крак съдопроизводството в Южен Илинойс, разпали и без това подхранваната от медиите ярост и разстрои стотици, ако не хиляди жители покрай железопътните линии на Средния запад, защото вече виждаха повторното появяване на Железопътния убиец. Намесата на следователи от ФБР засили чувството за необходимостта от незабавни действия.

На брифинг на ФБР Нел Прийст изложи интересите на нейната корпорация. В това време Тайлър се намираше в Чарлстън, Илинойс, където работеше с най-добрия клас по криминология в Източния университет на Илинойс — там бяха изпратени касети от охранителни камери на двайсетина магазина за търговия на дребно. Междувременно съществуването на тези записи бе останало незабелязано за ФБР, а други се заеха да изясняват правомощията си, което беше добре дошло за Тайлър.

— Получихме общо двайсет и две касети — обясни на Тайлър професор Тед Маккафъри, чиято посивяла брада бе късо подстригана, а на върха на носа му се крепяха очила с половинки стъкла; краищата на яката му бяха оръфани и едно от копчетата липсваше. — Видеокасетите ни ги изпратиха загрижени магазинери, началници на автобусни и влакови гари — всичките в радиус от около осемдесет километра от къщата в чифлика. Очакваме подобен брой и от банките — записите от автоматите за теглене на пари, които поискахте. Верни на теорията, че две глави мислят по-добре от една, сложихме по двама студенти да преглеждат една касета.

— Карирана риза...

— И сини джинси, да — потвърди Маккафъри. — Обезпокоих Дон Маршал само защото съм абсолютно сигурен, че попаднахме на нещо. Двайсет и четири години работих за щатската полиция — добави гордо, — а после университетът ме грабна, вероятно защото съм един от малкото с две магистратури: по криминология и съдебни

науки — похвали се той. — Никога не съм допуснал, че ще преподавам, а я ме погледнете сега!

В голямата аудио-видеолаборатория, напоена с миризма на дезинфектант и изпълнена със стоновете и бръмченето на видео- и телевизионни монитори, студенти превъртаха на бърз каданс черно-бели заснежени образи, търсейки мъж с карирана риза и джинси. Тайлър се уповаваше донякъде и на късмет.

— Искам да видите защо ви повиках. — Маккафъри го отведе до един от мониторите, където на стоп кадър се виждаше застанал до билетно гише човек със скрито в сянка лице. Носеше широка карирана риза, сини джинси и работни ботуши. Тайлър се приближи с разтуптяно сърце.

Беше техният вагонен убиец. Не се съмняваше в това.

* * *

— Налага се да пътувам с твоя самолет — съобщи Тайлър на Нел Прийст от уличния телефон, защото батерията на мобилния му се беше изтощила преди час. Прехвърляйки „Жълти страници“, палецът му спря върху списъка от магазини за електроника, намиращи се в покрайнините на Чарлстън. Надяваше се да намери зарядно за кола за батерията на телефона, докато излиза от града.

— Ще ме извиниш — отвърна Прийст.

— Чуй: имаме човек, заснет от охранителна камера в Ефингам. Описание: карирана риза, джинси, работни ботуши; мърляв е, слаб, някъде малко над трийсет години — няма ясна картина на лицето му. Със сигурност може да е всеки, дори нашият заподозрян. Не е много, за да се твърди със сигурност, но джинсите са подгънати като маншети и са му големи. Има вероятност да не са негови.

— Къде е Ефингам? — попита тя.

— Минахме през него. На двайсетина километра от Джулет. По дяволите, можел е да го извърви, да не казвам изкатери, да е зарязал колата и да е откраднал моторна шейна. Спирката на автобуса е пред „Макдоналдс“. Охранителната камера там е кодирана по време. Купил си е „Хепи мийл“ и е изчакал автобуса, което обяснява как го имаме заснет. По това време на деня автобусът е за Чикаго.

— И?

— Разполагаме с касетите от терминала „Грейхаунд“ в Чикаго. В момента ги преглеждат, като се съобразяват кога пристига автобусът, и ни очакват да отидем там. Това е четиричасово пътуване; по-малко от час с твоя самолет. — За момент се поколеба. — Чуй, знам, че искам много.

— ФБР знае ли? — попита тя, останала без дъх.

— Падна ми батерията. Няма да губя нечие време, докато не разбера, че сме по следите на нещо.

— Криеш от ФБР?

— Проследявам евентуална улика. Ще докладваме, ако или когато всичко изглежда сигурно. Самолетът, Нел, свободен ли е, или не? Ако не е, ще настъпя педала до ламарините и ще се надявам на най-доброто.

— Самолетът върви само в комплект с мен.

— Спор няма.

— Кое е най-близкото ви летище? — попита тя. — Ще се обадя на пилотния екипаж в Сейнт Луис.

* * *

Охранителната фирма, наета да пази гарата на автобусната линия „Грейхаунд“ в Чикаго, се оказа изненадващо опитна и сговорлива. В качеството си на човек от федералните власти Тайлър поставяше полицията нащрек, но цивилните се отнасяха към него като към бог. Черна лимузина с шофьор, предоставена от градските власти — своеобразен реверанс към Северното жп обединение — посрещна специалния самолет. На път за автогарата Тайлър показва на Прийст фотокопия на техния заподозрян, взети от видеоохранителните камери в „Макдоналдс“, както и на други трима съмнителни типа, двама от които заснети в близките до бензиностанциите магазини, а един — в магазин за оръжие в Маршал. На снимките се виждаше как мъжете плащат с кредитни карти, а Тайлър смяташе, че техният убиец е твърде умен, за да постъпи така, но нямаше нищо против да предаде и тези заподозрени на ФБР, за да ги проучат. „Да им подхвърля кокалче“, както се изразяваше той. Облеченият в памучна риза от оръжейния

магазин тежеше над сто и трийсет килограма и не се вписваше в образа, който Тайлър бе изградил.

— Ще покажем тази снимка от „Макдоналдс“ на нашата госпожа Гом — обясни Нел. — Надяваме се да разпознае карираната риза на съпруга си.

— Вече те изпреварих. Маккафъри, от университета, изпрати това по факса на щатската полиция. Те ще осигурят кола да ѝ я занесе.

— Щом са толкова любезни, по-добре да изпратим по факс всички снимки на наше разположение — предложи тя.

— Имаш право.

Тайлър използва клетъчния си телефон, който се зареждаше в гнездото на вградената в страничната облегалка запалка. Звънна на Маккафъри и го уреди.

— Откри ли вече нещо за жертвата? — попита Прийст, след като Тайлър затвори.

Изключително предпазливо зададеният въпрос му направи впечатление.

— Размразили са тялото много бавно, за да съхранят целостта на тъканите. Взели са му пръстови отпечатъци и ги пускат за сравнение във всички известни база данни. Засега няма нищо криминално.

— Какво имаш предвид под „всички известни база данни“? — В гласа ѝ се долови леко раздражение.

— Данните за служителите на федералното правителство, на военните, на щатските служители. Проверките се правят във всички щати източно от Мисисипи. Търсят се всевъзможни начини да бъде идентифициран — уточни Тайлър. — Ако пистолетът е регистриран, не е изключено в някой щат да има регистрирани негови пръстови отпечатъци.

До този момент Питър Тайлър не бе виждал чернокож да пребледнява така. Беше виждал как негови колеги в полицейското управление „Метро“ поруменяват и дори се изчервяват, но не и да пребледняват. Същевременно осъзна още нещо: беше престанал да я възприема като чернокожа или афроамериканка. В началото на съвместната им работа непрекъснато държеше сметка за цвета на кожата ѝ — и пипаше с ръкавици, за да не сгафи, но някъде във водовъртежа на последните двацет и четири или трийсет и шест часа цветът на кожата ѝ бе престанал да го притеснява. Едва сега, когато

пребледня, той си припомни цвета ѝ и по необясними причини усети как се смуги.

— Зяпаш ме — направи му забележка тя.

— Криеш нещо от мен — защити се той. Инстинктът му рядко го подвеждаше. — Откакто открихме трупа до линията, ти си друг човек. Защо?

— Не говори глупости — сръза го тя, но не особено разпалено и избягваше да го погледне в очите.

Тайлър се почувства засегнат и си даде сметка, че Нел Прийт и нейното приятелство сега владеят малка част от него; а може би не толкова малка.

— Глупаво ли се държа? — попита той.

Определено се чувстваше глупаво.

— Опитал се да ти кажа — прошепна тя.

— Какво се опита да ми кажеш? — изненада се той, ала не успя да прикрие загрижеността в тона си.

Колата приближи бордюра и спря. Тайлър усети празнина в стомаха си, която нямаше нищо общо с рязкото спиране. Нел Прийт благодари на шофьора и съвсем съзнателно пренебрегвайки Тайлър, незабавно отвори вратата и слезе.

— Пристигнахме — обяви тя и енергично се запъти към автогарата, за да се отдалечи от него и от любопитния му поглед.

* * *

— Какво да ми кажеш? — настоя той, докато бързаха през терминала на чикагската автогара.

— По-късно — прошепна тя с гърлен, сексапилен тон, очевидно в опит да го умилюсти.

— Тайлър? — изкъртя силен мъжки глас из огромното помещение.

— Не можеш да ме изоставиш — прошепна той в ухото ѝ.

— Мога, естествено.

Тайлър се ядоса.

Беше го извикал мъж в сив костюм. Някога вероятно е играл футбол или хоккей, но много, много отдавна. Имаше късо подстригана

посивяла коса, кръгло лице и отпусната брадичка. Зъбите едва ли бяха негови, ако се съди по ухапката и белотата им.

Застанаха до фонтана, недалеч от мъжката тоалетна. Тайлър предпочиташе да влязат в някоя канцелария из автогарата, но прие липсата на такова предложение за добър знак. Сигурно времето е от първостепенно значение.

— Общо единайсет камери — подхвана припряно частният охранител, забравяйки да се представи. — Системата е стара, но надеждна. — Започна да вади фотокопия на кадри от охранителната система, все едно държеше в ръцете си невъзможно големи карти за игра. — Заснет е, когато слиза... — Показа друга снимка. — Как вади тъмна раница от клетка за багаж номер 217. — Нова снимка. — Как влиза в мъжката тоалетна. За малко да го изгубим тук, но като върнахме лентата, го разпознахме по тъмната раница. Това е той. С коженото яке. Явно държи на дрехите, ако питате мен.

— Същият човек ли е? — поиска да се увери Прийт.

Тайлър не разчиташе твърде на размазаните фотокопия, но сърцето му заби учестено при перспективата да са заснели заподозрения на лента.

— Видеообразите по-ясни ли са от тези? — осведоми се той.

— Не са много по-добри, не. Камерите и магнетофоните са стари и използваме лентите многократно. Не са като правени на „Кода хром“.

Ако човекът беше същият, на Тайлър му направи впечатление, че е намокрил и сресал косата си, сменил е дрехите и сега изглеждаше съвършено по друг начин.

— Този тук е по-близо до представите ми — промърмори той.

Май повече не им трябваше потвърждението на фермерската съпруга да разпознае карираната риза. Бяха открили своя заподозрян. Кой, освен техния заподозрян, би влязъл в мъжката тоалетна със съмнително облекло, отговарящо на описанието на откраднатите дрехи, и само след няколко минути ще се появи отново, вече отървал се от тях? Тайлър отново се въодушеви. Същевременно обаче се пазеше да не прави прибързани заключения. Щеше да е чиста загуба на време, ако хукнат след невинен човек.

— Ами ако е дал раницата на съучастник? Да не се окаже, че преследваме раницата, а не човека?

— Не — възрази Прийт.

Наклони се към него, позволявайки си да се приближи твърде много. Посочи ботушите. Само жена би забелязала обувките на мъж, помисли си. Потупа джоба на Тайлър, сякаш той ще разчете правилно сигнала; и в следващия миг той, естествено, го направи. Извади сгънатото фотокопие от „Макдоналдс“.

— Едни и същи ботуши и на двете копия. Той е нашият човек — промърмори Тайлър.

Съмняваше се дали въобще би се досетил да улови това.

— Това имах предвид — отбеляза Прийст самоуверено. И повтори: — Еднакви ботуши на двете фотокопия.

— Типът е сменил всичко, но не и ботушите. — Погледна Прийст: — Браво. Добра работа свърши.

— Благодаря.

Този път тя със сигурност се изчерви.

— Ще са ни нужни записите — обърна се той към охранителя.

— Вече са готови — информира го мъжът.

— Значи е в Чикаго — заключи Прийст.

Охранителят погледна Тайлър малко притеснено:

— Да продължа ли?

— Да.

Подаде на Тайлър още четири снимки. Запечатаното на тях не помогна да идентифицира заподозрения. Тогава охранителят посочи задния джоб на издирвания — от всички в кадъра само той беше хванат в гръб.

— Ето тук — посочи охранителят, сякаш е нещо изключително важно.

Тайлър се вторачи в джоба; Прийст стоеше все така почти облегната на ръката му.

— Прилича на бележник — изрази мнението си тя.

— Или разписание — предположи Тайлър.

Охранителят ги остави да се чудят още известно време и поглеждайки първо Прийст, после Тайлър, обяви:

— Ако питате мен, това е самолетен билет.

* * *

Докато препускаха през чакалнята на автогарата, този път Тайлър крачеше не по-малко енергично.

— Кое от двете летища избираш: „Мидуей“ или „О’Хеър“? — попита той.

— Разделяй и владей — предложи тя.

— Отивам на „О’Хеър“ — обяви той и погледна чакащите таксита.

— Можеш да прекараш цял месец на „О’Хеър“, за да изгледаш видеозаписите, направени само за един ден.

— Ще рискувам.

— Търсиш човек с черно кожено яке и джинси. Все едно да гониш вятъра.

— Черно кожено яке, джинси и тези ботуши. Освен това ще слезе от автобуса към летището — напомни й той. — Ако не е решил отново да се преоблече, значи сме го заловили. Може да ни отнеме два-три часа, но сме го заловили.

— Сега ли ще докладваш на онези от ФБР?

Зареденият вече клетъчен телефон на Тайлър звънна и той не успя да й отговори. Заслуша се и в следващия миг застина на място.

— Повтори! — настоя той.

Прийст също спря.

Очите му я пронизваха изпитателно, пълни с недоверие. Ако се съдеше по гузното й изражение, явно знаеше какво е чул Тайлър.

Тайлър затвори телефона и стисна зъби; очите му пламтяха.

— И си премълчала това?! — попита той.

— Щях да ти кажа... — Шепнеше, а долната й устна потрепваше. — Получих нареждане да не го правя, но...

— Северното жп обединение — заекна той. — Мъртвият мъж, онзи симпатяга с брадвичката и злия нрав е охранителен агент на твоята компания. — Изгледа я от главата до петите. — Знаела си го през цялото време, нали?

Четейки списание „Таймс“, все едно чака приятел, Алварес стоеше недалеч от охраната във фоайето на небостъргача на Парк авеню № 471. Черната раница лежеше до него. Оглеждаше всички, които идваха откъм асансьорите, обслужващи от двайсети до трийсети етаж, защото знаеше, че там се помещават офисите на Северното жп обединение; следователно всеки от тях можеше да е служител там. Дебнеше точния поглед, точното лице, точната мишена. Не за първи път идваше тук, но се надяваше да е за последен. Вече притежаваше експлозива на Маккларън, така че имаше всички изгледи да реализира последния си саботаж. Нуждаеше се обаче от актуална информация за влака стрела, за да си гарантира успеха. Сегашният рискован набег в щабквартирата на неговия враг откриваше добри перспективи да се сдобие с въпросната информация, което би увеличило шанса за успех.

Досега беше извършил четири кражби от тези офиси, използвайки клонирана идентификационна карта. След първото му влизане в системата през декември му предстоеше да го направи за пети път. Тревожеше се да не би със започването на новия месец системата за сигурност на фирмения компютър да не е засякла предишните му прониквания в системата, всичките направени през ноември. Притеснен да не насилва късмета си, той дебнеше новата си мишена — нова идентификационна карта ключ, която да клонира.

Продължаваше да си мисли за неочакваната среща с Джилиан; телефонният ѝ номер, записан върху парче хартия, се намираше в джоба му. Ако има нужда от помощта ѝ, ще ѝ се обади. Иначе я свързваше единствено с миналото, наред с всичко друго в живота си.

Подхождаше към всеки момент сам за себе си. Упорит и последователен, той планираше внимателно. Научил се беше да се приспособява и да нагажда плановете си към динамиката на времето. Рядко знаеше какво ще му донесе следващият час. Единственото постоянно нещо е промяната — такава беше неговата лична мантра. Не пропиляваше много време в тревоги. Беше оставил това занимание за

другите. А той предпочиташе целенасочено да се съсредоточи върху това как да постави Северното обединение на колене.

Сега мислеше за предстоящото изпитание. Търсеше мъж, колкото по-близо по възраст до неговата, толкова по-добре. Знаеше колко голям риск поема при всяко влизане в лагера на врага, но по ирония на съдбата тяхната авангардна технология да използват идентификационни карти ключ, напомнящи кредитните карти, ги правеше по-уязвими. Едно от устройствата, което той носеше в раницата, представляваше четец за кредитни карти, свързан с неговия лаптоп. Предназначено за употреба при продажби на дребно по време на пътуване, за устройството бе достатъчно само да се въведе кредитна карта в компютъра, за да разчете цялата цифрова информация, събрана в магнитната ѝ част. Специалността на Алварес бяха компютрите. Често обичаше да се шегува, че ако не беше станал учител, щяха да го затворят за хакерство. Същият входен четец за кредитни карти можеше да записва цифрова информация обратно върху магнитната лента, позволявайки на Алварес да клонира всяка магнитно кодирана карта. Откраднатата идентификационна карта ключ не беше най-доброто нещо, защото щом собственикът установеше, че липсва, незабавно я маркираха като невалидна. А клонираната карта осигуряваше постоянен безпроблемен достъп — както той се убеди през ноември — ако човекът, комуто принадлежи идентификационната карта не се намира в сградата по същото време. В случай че двамата се засечаха вътре, охраняващият сървър щеше да установи повторението и да алармира охраната.

Най-сетне Алварес набеляза жертвата си — по външен вид приличаше на счетоводител или инженер: костюмът — конфекция, обувки с гумирана подметка, тежки черни пластмасови очила и евтино кожено куфарче. Той стоеше на около два метра — тъмнокос, с черни вежди, занемарена брада, почти без мустаци.

Жените предпочитаха да държат идентификационните си карти в портмоне или в джоба, а мъжете — увесени на врата им на лента или на верижка. С картите те удостоверяваха самоличността си на влизане и излизане от фойето, както и за да отключват вратите по етажите. Алварес избра смотания счетоводител, защото той безгрижно пусна картата в задния си джоб, след като се идентифицира. Част от

металната верижка, за която бе закачена, остана да виси извън задния му джоб. Идеална ситуация за обир.

През следващите няколко минути щеше да стане ясно какви действия ще предприеме Алварес: всичко зависеше от типа транспорт на неговата мишена — такси, автобус, метро или щеше да тръгне пеша. Алварес метна раницата през рамо и последва мъжа, но умишлено изостана на известно разстояние зад него, потъвайки сред забързаните пешеходци. Отключи колелото си и тръгна покрай тротоара. Сам сред море от глави, Алварес внимателно следеше „обекта“, защото ясно осъзнаваше колко лесно може да го изгуби. Мъжът пресече на светофара и заедно с още неколкостотин човека се запъти към Централната гара.

Алварес бързо завърза колелото си за един стълб и тръгна след него.

Споменът за инцидента в товарния вагон не го напускаше — като кошмар, от който не можеше да се освободи.

Службата „Сигурност“ на Северното жп обединение — ССО — се управляваше от малък булдог на име Кит О’Мали, бивше бостънско ченге и Алварес знаеше това-онова за миналото му. Беше сигурен, че О’Мали се е опитал да подкупи Андерсен, адвоката на Алварес, срещу което на съдебния процес да оцети семейството му. После обаче работата се провали поради различни причини — няма значение дали случайно, или нарочно, и за да прикрие следите, О’Мали уби адвоката, натопявайки Алварес; наложи се Алварес да бяга, защото нямаше друг избор. О’Мали демонстрира още един път своята съобразителност, като насочи агент от ССО към линията Тер Хаут. Колко ли други агенти вече бяха там и го търсеха, чудеше се той. Десет? Сто? Бяха ли и по улиците на Ню Йорк? Зад ъгъла?

„Обектът“ изненада Алварес, като мина край входа на Централната гара, зави по Четирийсет и втора улица и се насочи право към вратата на „Хайът“. Едно питие в бара струваше повече от минимална надница и Алварес почти не повярва на очите си, когато мъжът хлътна във вратата на хотела. В дъното на фоайето от бял мрамор на светлобежови жилки се намираше регистрацията, а вдясно, наред джунгла от палми в кашпи — шумен бар. Алварес вече бе извършвал кражба, за да се сдобие с предишната идентификационна карта, и сега ситуацията не му изглеждаше сложна.

Забърза през тълпата — черното му кожено яке и черната раница му придаваха вид на обикновен нийоркчанин, който не привлича ничие внимание. Приблужи се до мъжа с пресметната скорост, нарочно се блъсна в него, тупвайки го по гърба, извини му се любезно и се протегна, за да се изправи. Стисна с ръка рамото му — достатъчно действие, за да разсее човека и Алварес да измъкне картата от задния му джоб.

С идентификационната карта в ръка Алварес се запъти към мъжката тоалетна. Сърцето му биеше учестено, ръцете му бяха заети. Беше въпрос на минута четящото устройство на лаптопа да разчете картата, върху която имаше доста лошо отпечатана снимка на някой си Робърт Гросман. Алварес си събра нещата, опакова ги наново и се върна на бара. Огледа се за Гросман. Видя го да седи на бара с чаша прозрачна напитка — джин или водка — заляпал се в телевизионен репортаж за Уолстрийт. Питие и пазаруване, преди да се прибере у дома.

Все едно да купиш бонбони за децата...

Алварес стигна до шумния бар, където всички почти викаха, за да се чуят. Наведе се непосредствено до Гросман и пусна картата на пода, като същевременно високо попита бармана къде е листът с напитките. Заетият барман му посочи края на бара. Алварес тръгна в тази посока, доближи се до една сервитьорка, хвана я за рамото и ѝ показа падналата карта.

— Изглежда онзи мъж си е изпуснал нещо от джоба. — Постара се тя да се насочи именно към Гросман на бара.

Тя му благодари, че е такъв добър самарянин.

— Никакъв проблем — каза той на глас, а на ум си рече: Абсолютно никакъв.

* * *

В близкия high-tech магазин за копиране на Четирийсет и втора улица Алварес трансформира информацията в идентификационна карта. Работеше, седнал на метален стол пред плота, обърнат с лице към задръстената от хора улица. Първо създаде графичен дигитален образ, съответстващ на информацията, и го копира на диска.

Прехвърли съдържанието от магнитната платка върху картата на Гросман на свободна платка. В магазина му изкопираха графиката от лаптопа върху нова празна карта — всичко това за три долара и след пет минути той разполагаше с валидна за служба „Сигурност“ на Северното жп обединение идентификационна карта с името на Гросман, но със собствената си снимка. Служителят в магазина говореше английски доста зле и не го попита за никакви подробности. Пред него той не беше нищо повече от хардуерен техник, който вади копие на карта ключ.

В 18:20, сигурен, че Гросман е в бара или на път към вкъщи, Алварес влезе за втори път в сградата на Парк авеню №471, сега вече сложил вратовръзка за четири долара и вдигнал наполовина ципа на коженото яке. Раницата все така висеше на рамото му. Охраната почти не го погледна, когато той пхна картата в слота и червената светлина стана зелена. Алварес крачеше с нарастваща увереност към кабината на асансьора; натисна двайсет и втория етаж. Попаднал веднъж на територията на офисите, той се озова пред голям екран, който му съобщаваше, че Северното жп обединение вече се намира в новото хилядолетие и други патетични подробности. Крайната цел на всички усилия на Алварес дотук беше:

„Северно жп обединение
Скоростен влак «Стрела»
Експрес Ню Йорк — Вашингтон
За 2 ½ часа
Очакваме вашите резервации!“

Това беше само рекламен трик на агенцията. Влакът все още беше във фаза „изпитания“, а предстояха и заключителните тестове, но така или иначе бе предмет на огромно обществено внимание.

Ако плановите на Алварес обаче се окажеха успешни, тази реклама никога нямаше да стане реалност. И не само влакът стрела, но и Северното жп обединение щяха да бъдат в руини.

Той живееше за този момент.

С появата на светлините на Лонг Айланд под дясното крило на самолета на „Юнайтед Еърлайнс“, полет 607, Тайлър прозря всичко.

Щом зърнаха мъртвото тяло, изражението на Прийст се промени. Тайлър реши, че ѝ се повдига — лицето на мъжа бе разкъсано, силно обгоряло и после замръзнало. Сега разбра, че не стомахът е причината. Тя разпозна мъртвия мъж — беше агент на ССО. Тайлър си спомни как тя показва нещо на мъжете от лагера за бездомни. В отговор на въпроса му беше отговорила, че е представила документите си за самоличност. Обзе го подозрение, че е показвала снимка на мъртвия агент. Значи е укривала информация от самото начало. Очевидно от Северното жп обединение я бяха изпратили в Сейнт Луис, защото бяха загубили връзка със свой агент. Мълвата за кървавия инцидент в товарния вагон съвпаднаше с маршрута на техния агент. Версията ѝ за подражател на Железопътния убиец сработи, защото съвпаднаше чудесно с неговата мисия. Нито фактът, че я изостави на автогарата в Чикаго, нито извинението, което прочете на треперещите ѝ устни, потушиха гнева му. Скочи в едно такси и я остави сама.

Доста време — почти четири часа — взирайки се във всеки кадър, преглежда записите от видеокамерите на летище „О’Хеър“, но накрая даде резултат. Забелязаха заподозреният да се отдалечава от летищния автобус. Носеше същото кожено яке, работни ботуши и нахлупена бейзболна шапка, която закриваше чертите му. Камера по камера, координирайки записите по време и местонахождение, охраната, под наблюдението на Тайгър, проследи пътя на заподозрения през огромното летище. Когато изчезваше от обсега на една камера, друга го улавяше. Лошото време бе забавило с четири часа полетите и без това пълните чакални бяха претъпкани, което допълнително затрудни работата. Така или иначе, кадър по кадър Тайлър и летищната охрана проследиха „своя човек“.

След като се установи, че заподозреният се е качил на полет до летище „Кенеди“, Тайлър си резервира място за първия възможен

самолет — излиташе в 20:45. За нещастие на съседа му по място почти през цялото време говори по телефона. Полицията на летище „Кенеди“ се снабди със списък на пътниците от полета на заподозрения и всичките 273 имена бяха проверени в базата данни на Илинойското бюро за разследвания и на ФБР. Едно от имената съвпадна, но се оказа на жена, арестувана заради измама преди пет години. Нищо не се намери за подозрителен мъж.

Самолетът на Тайлър се приземи в 23:41. Болеше го главата, устата му бе пресъхнала, дрехите — вмирисани, енергията му — изчерпана, ентусиазмът от покриването на разходите — изчезнал. Туристическото бюро, което обслужваше НКТС, му запази стая в „Емпайър“ — хотел в центъра на града, където шумът от трафика на Бродуей го държа буден два часа. Мисълта, че е станал жертва на конспирация, замислена от ССО — не знаеше как иначе да го нарече — го хвърли в подозрения и мрачно настроение. Нел Прийст го „прекара“. Лорън Ръкар, новият му началник в НКТС, положително вече знаеше коя е. Тайлър щеше да изглежда като идиот. Направо кипеше от гняв.

* * *

В 7:30 на следващата сутрин Тайлър хвана Ръкар вкъщи и двамата обсъдиха разследването.

— Играем си на гоненица. Северното обединение знае много повече от нас — каза Ръкар.

— Не се гордея.

— Напротив, Питър, представи се по-добре от тях. Как само проследи този тип! Ще свършиш работата, въпреки тях. Най-големият ни проблем сега е, че не е наша работа да преследваме заподозрян в убийство, а да изясним причината за пътен инцидент.

Бяха разисквали по въпроса, когато го наеха. НКТС щеше да оправдае присъствието му, но не напълно.

— Комитетът не е във възторг, че ти си поел случая. Искат да бъдеш отстранен.

— А ти какво искаш? — попита Тайлър.

— Признание за добре свършена работа. Задържан заподозрян. Трофей, който да оправдае, че те наех — отвърна той. — Много ли искам?

— Харолд Уелс работеше за Северното обединение. Очевидно е споменал думата латиноамериканец в лагера за бездомни. Загинал е няколко часа по-късно. Всеки може да го е убил. Но аз трябва да мисля не само за това, че е търсил определен човек, но и че е умрял в неговите ръце. Трябва да питаме кой и защо.

— Съгласен съм — подкрепи го Ръкар.

— Може би латиноамериканецът представлява опасност за обществения транспорт — предположи Тайлър, опитвайки се да намери оправдание на началника си да го задържи за разследването.

— Може и да мине — съгласи се Ръкар. — Но по-добре попитай първо Гохин защо искат да те разкарат от случая.

— Гохин? Гохин е пътник — възрази Тайлър.

Списание „Тайм“ бе публикувало голяма статия за изпълнителния директор и председател на борда на Северното обединение, илюстрирайки я с карикатура, изобразяваща Гохин, възседнал влак „Стрела“, а от джобовите му се изливат пари. Провокативното заглавие наемкаше за слуховете, че той вероятно ще влезе в политиката.

— Поканен си да се срещнеш с Гохин на прием в „Рейнбоу Рум“.

— Не точно такава среща си представях — отговори Тайлър.

— Само тази ще получиш. Отправи поканата лично, Питър. А това означава нещо, нали? Не секретарка, не личен асистент, а самият Бил Гохин. Графикът му е запълнен. Прави ни подарък. Или го приемаме, или ще чакаме месец, за да го видим. — След кратка пауза Ръкар добави: — Официалното облекло е задължително, Питър. Вземи си костюм под наем, ние ще покрием разходите.

— Обезпокоен е — отбеляза Тайлър. — Понамирисва на възпрепятстване на правосъдието.

— Пипай кротко. При най-малката заплаха ще започне да коли и беси.

— Сигурно е разтревожен, иначе щеше да го възложи на друг.

— Бил Гохин поема отговорност дори и когато друг се издъни. Грешката да не ни допуснат при разпознаването на Харолд Уелс е на

Кийт О'Мали. Бъди сигурен. Но О'Мали работи за Бил, така че Бил сам ще поеме удара. Такава е схемата.

— Познаваш го — предположи Тайлър.

— И то доста добре.

— Ако се срещна с Уилям Гохин, играта ще загрубее. Той е избрал този ход, за да парира нещата в зародиш.

— Ти представляващ американското правителство, Тайлър. Никакви груби игри.

— Използваха ни, използваша мен, твоя отдел. Лъгаха ни, пазеха тайни, възпрепятстваха правосъдието и все още не са дали обяснение. Или са? — подхвърли той. — Питал ли си твоя приятел Гохин какво е правел негов агент под прикритие на онзи влак извън Тер Хаут?

— Вършил си е работа, надявам се.

— Но не си го питал.

— Не съм — призна Ръкар, — не беше уместно.

— Уместно? Кръвта във вагона е на един от агентите на Гохин! Каква задача е имал? Кого е търсил и защо? И защо в началото изпратиха Нел Прийст в Сейнт Луис? Ще ти кажа защо: защото са изгубили следите на Харолд Уелс и това ги е изплашило до смърт. Следователно има от какво или от кого да се страхуват. Знаели са, че Уелс е бил близо. Близо до какво ли? До кого ли? И това ще ти кажа: до латиноамериканеца. Говоря за същия тип, за когото е задавал въпроси в лагера за бездомници. И ако е така, то те все още крият нещо, защото аз не съм чул да са съобщили никакви имена.

— Дипломатичността е част от работата, Питър. Имай го предвид. Голяма част от работата. Ние представляваме федералното правителство, не квартален участък, който се интересува само от задържането на поредния заподозрян. Настъпиш ли нечий мазол, особено на Уилям Гохин, ще свърша в деловодството.

— Хари Уелс е отсякъл с брадва част от стъпалото на бездомен глупак. В Северното обединение това стандартна процедура ли е? Ще ти кажа какво е: признание за безсилие. Изпитвал съм го. Лабиринт от задънени изходи. Все едно партньорът ти да танцува малко по-бързо, по-уверено отколкото ти можеш. Започваш да вършиш глупости. Харолд Уелс е мъртъв, защото е станал нетърпелив. — Зачуди се дали Ръкар не му е затворил телефона. — Ако Уилям Гохин се опита да ми пробута версията, че Харолд Уелс е жертва на случайно проучване,

това ще прелее чашата! Дипломатичност! В този отдел не аз коля и беся, та да използвам своята метафора.

— Не знаем какво ще обясни Бил — защити се Ръкар. — Как възприемаш идеята да му дадем шанс?

— Казвам ти...

— Не ми казвай, ако не си сигурен — прекъсна го Ръкар. — Не отправяй толкова лесно обвинения към Бил Гохин. Отърви се от уличния полицаи в теб, Питър. Тук номерът няма да мине. Казвам ти — това е висша класа.

— Тогава да беше изпратил някой от твоите хора.

— Изпратих — припомни му Ръкар. — Помогни ми тук. И, Питър, помогни и на себе си.

Слепоочията му запулсираха. Положи всички усилия да звучи спокойно:

— Слушай, Лорън, оценявам работата. Знаеш го. Играем футбол в събота, силно е да се каже, че сме близки приятели, и ти пое твърде сериозен риск, като ме нае. Но ме нае заради опита ми в отдел „Убийства“ и ако ще се възползваме от този опит, то аз ще следвам следите, където аз ги виждам. Гохин и компания изиграха някои лоши карти и трябва да разследвам. Затова ме нае.

— Вземи си фрак под наем. Говори с Бил Гохин. И бъди любезен. Помни какво ти казах. Уреди си среща с Кийт О’Мали. И ми докладвай, независимо колко е часът.

— Ами онзи от ФБР? — попита Тайлър. — Уведомихме ли ги, че според нас заподозреният е пристигнал в Ню Йорк?

— Не съм. Не искам да им губя времето, преди да имаме по-съществени доказателства.

Тайлър се поколеба за момент. Ръкар го подкрепяше. Напълно.

— Благодаря ти, Лорън. Добре. Ще го преживея.

— Дипломатичност — напомни му Ръкар.

— Разбрано.

* * *

На рецепцията в хотел „Емпайър“ американка с тъмни, умислени очи подаде на Тайлър дебел кафяв плик, адресиран до него. Беше от

телевизионния канал CBS и съдържаше видеокасата, озаглавена „60 минути — Уилям Гохин“. Очевидно Ръкар приемаше работата сериозно.

Малката хотелска стая миришеше на освежител и цигарен дим, макар че се водеше за непушачи. Тръбите в банята започваха да вият, щом някой пуснеше водата. Липсата на доверие в клиентите бе нагледно демонстрирано: дистанционното за телевизора висеше закачено на синджир до нощното шкафче, а радиото будилник, залепено за него. Единственият прозорец предлагаше изглед към бетонна стена. Ако можеше да погледне през стената, щеше да види още двацет етажа подобни бунища. След това поръча на портиера, чийто английски вероятно беше трети език, да му осигури фрак под наем.

Тайлър уреди да му донесат видеокасетофон в стаята и докато техникът се бореше с кабелите, си припомни разговора с Ръкар. Действително Северното жп обединение представлява подразделение на Северните железници и е напълно възможно, дори вероятно Уилям Гохин да не е бил в течение на текущите проблеми. Може би не е знаел, че Нел Прийст е била изпратена в Сейнт Луис, за да събере информация, която да запази в тайна. Тайлър обаче продължи да си мисли за Харолд Уелс: как е отишъл в лагера да търси определен човек — латиноамериканец; единственото описание, с което е разполагал. Ако отговаряше на истината — а беше твърде съмнително, като се има предвид източникът — това означава енергично издирване на човек. За кого, а и защо? Тайлър търсеше отговори именно на тези въпроси.

Репортерът на „60 минути“, със сако и вратовръзка, седеше на стола на шефа, а огромен портрет на Уилям Гохин му служеше за фон. Заглавието „Гохин се впуска“ и имената на продуцентите изпълваха лявата половина на екрана. Гласът на репортера — уверен и предразполагащ — напомни на Тайлър за човек, който седи на тържествена вечеря и говори през масата.

„Преди седем години Уилям Гохин, наследник на състояние, натрупано от тежкотоварни превози и един от шефовете на най-голямата в света компания за транспорт на пресни хранителни стоки, бе поканен да заеме виеш

пост в петата по големина железопътна компания в страната. Пет години по-късно, след три успешни сливания и петстотин милиона долара, изхарчени за проучвания и развитие, господин Гохин оглавява най-печелившата транспортна компания в отрасъла. Новото Северно жп обединение е увеличило с трийсет и седем процента превозването на пътници в една иначе замираща индустрия. Превозът на товари също се е увеличил с впечатляващите сто и седемдесет процента. Откакто Гохин управлява корпорацията, цената на акциите на Северното жп обединение е скочила близо три пъти и се преценява, че са спечелени почти триста милиона долара. Някои гледат на този човек, чиято ръка сравняват с ръката на цар Мидас, като на евентуален кандидат за министерски пост или дори за вицепрезидент. «60 минути» откри Уилям Гохин в мансардния му апартамент в Манхатън в навечерието на пробния пробег на нов скоростен влак, наречен влакът стрела, който ще обслужва доходоносния североизточен край на страната. Влакът, истинско технологично чудо, построен с участието на френски и японски специалисти, ще развива почти триста километра, ще се движи по съществуващото трасе, като изминава разстоянието между Ню Йорк и Вашингтон само за два часа и половина. Самият Гохин вероятно ще осъществи това пътуване скоро, ако прогнозите на капацитетите са верни.“

Репортажът продължи четиринайсет минути. Тайлър изучаваше екранното присъствие на Гохин. Излъчваше сила и увереност, но не и прекалена арогантност. Беше от хората, които успяват да убедят избирателите да пуснат гласа си за тях. Лъхаше на богатство — волевите черти, посивяваща коса, тъмните вежди и подкупващите сини очи се допълваха хармонично от снежнобяла риза, вратовръзка с червени, сини и бели райета и шит по поръчка двуреден костюм. Човек си го представяше как управлява яхта, кара ски в Аспен, председателства благотворителна инициатива или крачи замислено напред-назад из Овалния кабинет. Очевидно разполагаше с всичко,

включително и с разкошна дъщеря, завършила „Принстън“, и както репортерът уточни, заела мястото на първа дама в империята Гохин, след като майка ѝ починала от рак на гърдата преди шест години. За Гретхен Гохин бяха отредени само една-две минути, но според Тайлър тя привличаше вниманието повече от баща си. Овластяна, леко непочтителна, почти флиртуваше с камерата. Разказа хвалебствени неща за баща си. Очевидно се чувстваше съвсем непринудено под лъча на прожекторите. И защо не, запита се Тайлър. Видът ѝ на манекен дълго щеше да я задържи там. На двайсет и две години тя имаше невероятно богат баща и лице, способно да накара уличното движение да спре.

Портиерът на хотела прекъсна заниманието на Тайлър. Съобщи му, че е уредена срещата за пробата на смокинга. Тайлър извървя пеша няколкото преки до шивача, продължавайки да мисли за „60 минути“. Уилям Гохин не му приличаше на човек, който доброволно би дал информация, независимо дали го ласкаят, или заплашват. Тайлър търсеше обяснение за убийството на Хари Уелс, но съзнаваше, че му предстои трудна битка. Предпочиташе да се изправи пред шефа на Прийст — Кийт О’Мали — а не пред Гохин. О’Мали положително е знаел, че Хари Уелс издирва латиноамериканец по влаковете, пътуващи из Средния Запад. Дали Гохин възнамеряваше да го умилюва, да омаловажи събитията от последните няколко дни? Тайлър допускаше, че Северното жп обединение използва агенти под прикритие. Бездомните представляваха риск за застрахователните компании; вандали, пътници, които не си плащат. Не би се изненадал от акции в депата и от спиране на влакове, за да търсят нарушители. Но нищо от това не обясняваше поведението на Хари Уелс в лагера за бездомници.

Смокингът му лежеше добре. Сега оставаше да провери доколко ще му помогне.

* * *

Тайлър се качи с асансьора до „Рейнбоу Рум“, обгърнат от аромата на половин дузина парфюми и одеколони, от провокиращото

нашепване на копринено дамско бельо и мълчанието на непознати, затворени в тясно пространство.

Фантазията му работеше на пълни обороти: заплатите... невероятните доходи. Беше стъпил в света на богатите; свят, който познаваше единствено от филмите и телевизията; свят толкова далечен от неговия, че дори малко го плашеше.

Отново се замисли за мотивите Гохин да отпрати поканата. Този човек явно желаше Тайлър да излезе от равновесие. А Уилям Гохин получаваше каквото иска.

Млади жени в сини костюми посрещаха с грейнали очи всеки гост пред асансьора. Една от тях, около два-сетгодишна и подobaващо красива, хвана Тайлър под ръка и се поинтересува от името му, докато го водеше към масата, където отмятаха по списък пристигналите гости. Обяви името му на колегите си зад масата. Явно нямаше да бъде допуснат нито един натрапник. Погледна го със заучено сърдечно изражение, но Тайлър я срази, обяснявайки, че името му вероятно е добавено късно следобед. Тогава тя погледна в друг списък и с дрезгав глас му пожела приятно прекарване.

Броят на хората в помещението, социалната енергия, посветена на разговори и жестикулиране, смях и целуване по бузите, създаваха атмосфера на свръхугодничество. Ордьоврите от раци и чашите с искрящо шампанско дозасилиха това му впечатление.

Широкоплещест младеж на колеганска възраст хвана палтото на Тайлър за раменете зад гърба му, помогна му да го съблече и му подаде номерче. Всичко беше дирижирано и добре репетирано; нищо не бе оставено на случайността. Независимо от разкоша в „Рейнбоу Рум“, целящ да представи Северното жп обединение и Уилям Гохин в най-добрата им светлина, не възнамеряваше да допусне обстановката да го смаже, а да се държи делово и професионално.

Тайлър прие чаша шампанско, фарширована гъба и салфетка, докато си пробиваше път към мелето от белозъби усмивки и опънати кожи. Дамите явно имаха предпочитание към черното кадифе, диамантите и перлите. Господата проявяваха слабост към коледно червено и зелено за папийонките и поясите си. Тайлър дочу разговори за политика, за стоковата борса и околосветски пътешествия. Тук всички държаха брадичките си вирнати, раменете — опънати, гърбовете — изправени, готови да ги снимат във всеки момент за

светските хроники. Поизправи се на пръсти и се огледа за Гохин. Сякаш търсеше определен пингвин.

Залата жужеше от разговори. Френските прозорци гледаха към блесналите стъклени фасади наоколо и потока от червени светлини на стоповете на колите, нанизани като опашка на китайско хвърчило. Две дузини елхи бяха украсени с коледна украса; клоните им се огъваха под тежестта на златни топки и блестящи гирлянди. Разкошно опаковани кутии за подаръци — празни вътре — бяха струпани под елхите. И останалата част от залата бе богато украсена.

— Агент Тайлър? — обърна се към него около четирийсетгодишен мъж. Лъхаше на престижен колеж и стари пари. — Майк Камбъл — представи се той с енергично ръкостискане. — От Северното жп обединение.

Тайлър пое крепката десница на мъжа.

— Господин Гохин ви очаква.

— Чудесно.

Огледа се къде да постави чашата от шампанско. Беше го изпил прекалено бързо.

— Господин Гохин си дава сметка, че, подобно на него, сте зает човек.

— С други думи, действате като негов пиар — заключи на глас Тайлър.

Камбъл видимо трепна, задето бързо го разпознаха. Неволно бутна чашата на жена до себе си. Последваха извинения. Всички бяха така дяволски възпитани и любезни, че почти ти се повдигаше.

— Да, нещо такова — потвърди Камбъл.

— Води ме — подкани Тайлър, питайки се още колко ли чифта очи го следят.

Представи си стаята на охраната с поне половин дузина монитори и неколцина облечени в смокинги служители на Северното жп обединение. Доста бързо го откриха в помещение, пълно със стотици хора. Не биваше да забравя: бяха добри в това, което правеха.

— Как се чувствате? — подхвърли Камбъл през рамо, като бавно напредваше сред множеството.

— Гъбата беше малко пресолена, а шампанското — не достатъчно изстудено.

Спряха, за да направят път на едра жена, която идваше насреща им с решителни крачки. Тайлър се даде сметка, че почти никой от присъстващите не беше дори с килограм-два наднормено тегло. Тези хора, ако не можеха да отслабнат сами, ходеха да им правят липосукция.

— Говоря за събирането като цяло — уточни Камбъл, все още възпитано.

— Или типовете в смокингите са решили да доведат дъщерите си за празника — отвърна Тайлър, — или тук са струпани повече кандидат-булки на глава от населението, отколкото съм виждал където и да е.

Забележката му накара Камбъл да се усмихне искрено. Явно си падаше по шегички за жени и секс. Насърчен, Тайлър продължи:

— Тук има огромно количество гърди. Повече, отколкото има по всички пуйки, поднесени на празничната трапеза. — Камбъл отново се ухили. Тайлър усети, че печели почва, разчупва леда. После съзнателно повиши глас, за да бъде добре чуто: — Господин Камбъл, знаете ли защо Хари Уелс е бил във влака?

Камбъл спря и Тайлър се блъсна в него. Хванаха се взаимно за раменете. Тайлър го стисна. Камбъл се напрегна.

— Не познавам никакъв Хари Уелс, господин Тайлър. Така че нямам и никаква представа на какъв влак се е качил.

— Откога пожарникар не е наясно къде има пожар? — попита Тайлър все още държейки го за раменете. — Ако бяхте казали, че не знаете какво е намислил да прави — това е едно, но напълно да отричате? Никой ли не ви е съобщил за убийството на охранител от фирмата ви?

— Охранителите са отделна компания — обяви Камбъл достатъчно високо, за да прозвучи убедително. — Вероятно оттам идва объркването.

— Нищо не обяснява объркването — поправи го Тайлър, — освен желанието нещата да се потулят. А някой във вашите отдели определено се стреми да го направи. Аз съм федерален правителствен агент, господин Камбъл. Изглежда трябваше да ви напомня този факт още от самото начало. Да се лъже пред правителствен агент не е добра идея.

— Голяма компания сме. Не е изключено някой да е споменал нещо за някой си Хари Уелс.

— Вероятно — съгласи се Тайлър.

— Все пак съм от административните служби.

— Значи отдел връзки с обществеността само за висшите ръководители ли?

— За всички служители, включително и за ръководните кадри — да. Ако някой от нашите хора направи нещо добро, за което се разшуми, или някоя от служителките ни се класира за участие в олимпиада — да, всичко това би помогнало за имиджа на компанията ни.

— Важно е да се чува за вас, така ли?

— Именно затова работата е толкова важна. Имаме над четири хиляди служители.

— И какво точно са ви споменали за Харолд Уелс?

Камбъл се освободи от хватката на Тайлър.

— Господин Гохин е ей там. Виждам го — посочи той непряко.

— Вашата грижа, господин Камбъл, е да правите така, че висшите ви служители да изглеждат добре. Нали не греша? Каква точно е работата ви?

Камбъл изгледа Тайлър право в очите.

— Ще ми се да имам работа, господин Тайлър — натъртено започна той. — Тогава задачата ми щеше да е много лесна. За жалост господин Гохин няма нужда от помощници, става ли въпрос да създаде определено впечатление пред обществото. Моя грижа е да осигуря добър имидж на компанията, господин Тайлър. Да направя така, че ръководството на Северното жп обединение да се ползва с добро име и както обясних, това никак не е трудно, когато работиш за човек като господин Гохин.

— Значи ще си от малцината щастливци, които ще го придружат един ден във Вашингтон — предположи Тайлър.

— Ако стигне дотам — да, надявам се да съм в екипа му.

— Честито.

Камбъл продължаваше да го фиксира с очи.

— Пребили сте почти до смърт американец от африкански произход на име Честър Уошингтън. Загубили сте значката, заплатата

и всички облаги от службата.

— Значките — вметна Тайлър бързо, — са за каубоите и индианците. И за такива като Хари Уелс.

Камбъл не губеше лесно самообладание.

— Измъкнахте се от наказателно дело срещу вас, но предстои граждански процес. Такъв процес може да струва на град Вашингтон над два милиона долара за щети. Господин Гохин знае всичко това, а и много повече за вас, агент Тайлър. Имайте го предвид. Ще се убедите, че той е възпитан, компетентен и щедър. Направо брилянтен, бих казал. Неприятно му е, че охранителната компания не провежда разследването на товарните вагони както трябва. Тази вечер възнамерява да оправи нещата, но не допускайте грешка: няма да позволи да го притискат. Северното жп обединение винаги е сътрудничило на НКТС. Надява се да разшири сътрудничеството, затова ви покани тази вечер тук.

— И затова благодаря на всички, които са спомогнали да се осъществи.

Дръж се дипломатично, напомни си Тайлър.

— Това е обществено събитие, господин Тайлър. Моля ви да не го забравяте. Хората проявяват интерес. Винаги е така, когато Уилям Гохин се появи. Ако господин Гохин избягва определен език, не подценявайте този факт.

— Ясно.

Тайлър се сети за аналогичния съвет на Лорън Ръкар. След инцидента с Честър Уошингтън и след като го изхвърлиха от отдела, у него се трупаше горчивина, която изплуваше в най-неподходящите моменти. Тепърва му предстоеше да се научи как да я овладява и съзнаваше, че трябва да го направи. Иначе горчилката щеше да го разяде. Парите и лицемерието, лъхаци от тази зала, му бе въздействала; или може би се дължеше на шампанското. Когато гневът му вземаше връх, го обсебваше изцяло. Постара се да се контролира, когато пристъпи към важния човек и му подаде ръка.

* * *

Уилям Гохин беше властна личност — подчертаваха го дълбокият загар на човек, играещ голф, прошарените, но добре поддържани коси, проникателните сини очи. И все пак агент Тайлър забеляза известна резервираност. Определи го не като страх, по-скоро предпазливост, която Тайлър обикновено долавяше у заподозрените. Сякаш и могъщите в икономическо отношение изпитват донякъде смиреност, озоват ли се пред полицаи. Навремето Тайлър бе чувал от цивилни колеги, че дори изрядни шофьори изпитват известно неудобство и сърдечният им ритъм се ускорява, ако на светофара зад тях спре полицейска кола.

— Слушайте — подхвана Гохин, все едно бяха по средата на разговора, — знам, че не е нито времето, нито мястото, но исках да се срещнем възможно по-скоро. Работата доста стяга примката около врата ми. Всички сме изключително ангажирани със случая.

— Доволен съм от възможността да се запознаем.

— Разбрах, че е възникнало някакво объркване относно провежданото разследване и поне отчасти е виновна подчинената ни охрана. Уверявам ви най-искрено, че в момента лично съм се захванал със случая и ще стигнем до дъното му. Ще се извиним, където трябва да се извиним. — И добави: — Доколкото имам сведения, нито вие, нито нашите хора са информирали докрай ФБР. През следващите няколко дни оттам обезателно ще ме потърсят да ме разпитат. — Недвусмислено посочваше, че действията на Тайлър при разследването съвпадат с тези на Северното жп обединение. — Имате съмнения, че нашият заподозрян е в Ню Йорк — продължи Гохин. — Ако ме попитат, налага се да съобщя това на ФБР. И ще го направя, защото така повелява дългът ми. Просто искам да знаете как стоят нещата.

Гохин очевидно бе наясно, че Тайлър още не е осведомил ФБР. За момент Тайлър усети как губи равновесие.

— Оценявам го, сър — промърмори той. Дойде тук с предубеждение към този човек, ала хора като Уилям Гохин умееха да спечелят всекиго, стига да разполагаха с десетина минути. — Трябва да ме допуснете до същността на нещата — настоя Тайлър. — Искам среща с Кийт О'Мали. Искрено се надявах да се видя с него преди сегашната среща.

Левият клепач на Гохин трепа. Дали от умора, или като реакция от искането на Тайлър? Тайлър долавяше присъствието на хора наоколо, които се опитваха да привлекат вниманието на Гохин. Неколцина от облечените в смокинги мъже до тях бяха охранители, изпълняващи ролята на бодигардове. Тайлър усети, че отреденото му време почти е изтекло.

— Един от нашите разследващи се е натъкнал на ненадейно обстоятелство — съобщи Гохин тихо.

Тайлър бе чувал да наричат убийството по най-различни начини, но не и „ненадейно обстоятелство“.

— Никога не сме имали подобен случай. Допуснах, че човек като вас ще иска достъп до върха. Получавате го. По всяко време на денонощието, господин Тайлър, може да ме потърсите. Ще отговарям на обажданията ви, гарантирам ви. А сега — продължи той, оглеждайки тълпата, — желанието ви ще бъде изпълнено.

— Хари Уелс е преследвал латиноамериканец — обяви Тайлър без предисловия. — Нападнал е бездомник, с цел да извлече информация за този човек. И това ли ще съобщите на ФБР?

Гохин не загуби самообладание. Дори да знаеше нещо за латиноамериканеца, не си пролича по изражението му. Типове като него обаче посвещаваха специални усилия да овладеят изкуството как да запазят самообладание. Наемаха си дори инструктори. Тайлър не изключваше вероятността да е знаел.

— НКТС няма право да провежда криминални разследвания, нали? Защо тогава са ви наели?

Сега Гохин стоеше съвсем близо до Тайлър.

— За да събирам факти — отвърна Тайлър. — Така НКТС ще съобрази към кой отдел да насочи случая.

В този момент двамата сякаш бяха сами в огромната зала; заобикалящата ги тълпа служеше по-скоро за фон.

— Възможно е ФБР да приеме подобно обяснение. Но е възможно и да не го приеме. — И попита: — Кога възнамерявате да ги включите?

— Предпочитам да заловя латиноамериканеца и да сложа край — подчерта Тайлър. — Не е излишно да знам кой е той, разбира се. Няма да навреди, ако съумеем да предотвратим акцията да се превърне в мащабно разследване на ФБР. — Сниши глас: — НКТС се стреми

към това толкова, колкото и вашата компания. Задачата ни е да осигуряваме безопасността по жп линиите. Този тип ни създава само неприятности.

— Съгласен съм — кимна Гохин.

— Вие предложихте да включим ФБР, не аз — напомни Тайлър.

— Но бихме могли да го отложим с ден-два.

— Нека поговоря с О'Мали — каза Тайлър — да задвижим нещата.

Гохин се извърна и посочи тълпата.

— Разполагаме с агент, който би ви помогнал да го осъществите.

Тайлър се постара да различи човека, когото Гохин му сочеше. Отне му няколко секунди. Агентът се оказа жена. Позната жена.

От другия край на помещението Нел Прийст впи очи в Тайлър и кимна.

За момент му се прииска да се обърне и да побегне.

* * *

— Пристигнала си тук преди мен, разказала си им доколко съм ориентиран в обстановката и твоите хора са подготвили Гохин — изреди Тайлър. — Как се справям дотук с догадките, Нели?

— Не ме наричай така — възпротиви се тя. Черната коктейлна рокля ѝ стоеше по-добре, отколкото шита по модел на моден дизайнер сватбена рокля стои на булка. — Аз настоях да получа тази задача. Помолих да присъствам тази вечер — обясни тя. — Искях да ти се извиня, задето премълчах за Уелс. Изпълнявах нареждания. Не знам дали ще ми повярваш, но това ме разкъсваше. Не ми беше приятно да не споделям информация с теб.

Стоеше съвършено неподвижно. Само гърдите ѝ се повдигаха от напрегнатото дишане.

— Използва ме — отбеляза той.

— Не аз решавах.

— Нарича се възпрепятстване на правосъдието. Конспирация. — После добави: — Гохин иска да ме умилюсти. Да изкара, че всичко е в резултат на някакво объркване. — И подхвърли саркастично: — То и така си беше. — Погледна я изпитателно. — Мога да подсказва на ФБР

да подведат под отговорност теб и корпорацията ти, Нел. И той го знае! Отново ме използва!

— Всички тук сме инструктирани да сътрудничим. Изглежда не четеш правилно нещата.

— Тогава ми разкажи за латиноамериканеца — настоя той. — Тук и сега. Кой е и защо Хари Уелс го е преследвал?

— За пръв път чух за някакъв латиноамериканец в лагера за бездомници.

Тайлър не й повярва.

— Слушай, Хари Уелс беше един от личния екип на О'Мали. Нарича ги „Отдел за откликване“. Или само „Отдела“ за краткост. С тях прочиства лагерите за бездомници, когато щатските власти или местното население не го правят. През лятото обикновено обикалят по влаковете. Проверяват ги наслука: гонят гратисчиите и ги арестуват за незаконно нахлуване на чужда територия.

— Насилници.

— По-скоро като морски пехотинци или наемници. Ако някой някога ги залови, тези типове никога — ама наистина никога — не биха казали кой им е дал нарежданията. Ще поемат всичко за своя сметка. Ще заявят, че са побойници, които действат самостоятелно. Трябва да ги видиш, за да ми повярваш.

— Чупят капачки на колене, а? — Тайлър се сети за сцепеното стъпало на бездомника. — Колко са?

— Седем-осем. Най-много десет. Не мога да потвърдя нищо от това, Тайлър. Само знам, че отделът съществува и всички сме наясно за какво се използва, независимо дали заповедите са писмени, или не.

— Латиноамериканецът — повтори той, продължавайки да храни съмнения спрямо нея.

— Кой знае какво се е случило? Може да е ограбил Хари предишния ден някъде по линиите. Да го е излъгал или Хари се е разгневил за нещо, което няма нищо общо със задачата му. Кийт О'Мали не ми спомена и дума за латиноамериканец. Нищо. Според мен не тълкуваме правилно нещата.

— И аз ли? — попита Тайлър риторично. — От мен да знаеш: хората от Съдебна медицина ще открият тъмни косми в товарния вагон. Хари Уелс беше с кестенява коса.

— Добре, натъкнал се е на този тип. Станало е грозно. Цялата работа е неприятна: да гониш гратисчии по товарните вагони.

— И според теб е само това? Случайна среща, прераснала в грозно насилие?

— Не разполагам нито с информация, нито с доказателства за нещо друго — отвърна тя. — А ти?

— Трябва да говоря с О'Мали — настоя той.

— Ще се постарая да го уредя. Къде си отседнал?

— В „Емпайър“. Но държа да го видя сега, тази вечер. Ще бъда долу, в бара на хотела. Уведоми шефа си, че ако се срещне с мен тази вечер, ще вдигна много по-малко шум. Почти съм сигурен, че нашият човек е пристигнал в Ню Йорк с определена цел и не е изключено твоята компания да е потенциална мишена. А и не изключвам възможността въпросният Хари Уелс да го е знаел и именно затова да е преследвал човека. Едва ли разполагаме с много време. Градът е голям и той има преднина.

— Преувеличаваш случилото се.

— Човекът, убил Хари Уелс, не е бездомник, нито гратисчия и ти добре го знаеш. Откраднал е и дрехи. Начертал си е път за бягство, който включва раница, оставена в отделение за багаж. Взел е самолет до летище „Кенеди“. Това отговаря ли на описание на гратисчия? Не лепоставяй Хари Уелс, но не подценявай и другия тип. От два дни половината пазители на реда в Илинойс го преследват безуспешно. Бива си го.

— О'Мали ще се срещне с теб на бара.

Изглеждаше изплашена.

Колкото и да се опитваше, му беше трудно да не я харесва.

Поради настъпилото зад гърба им оживление и двамата се обърнаха. Хората — освен знаменитостите — предизвикват шумотевица, просто влизайки някъде. Гретхен Гохин обаче правеше изключение. Тълпата разнесе новината за нейната поява, все едно е пристигнала кралска особа. Тайлър я зърна съвсем бегло: порцеланова кожа, овладяно присъствие. Властваше над цялото помещение, докато вървеше право към баща си, където бе посрещната с отворени обятия и целувка по устните.

— Срещала ли си се с нея? — попита Тайлър шепнешком.

Не получи отговор, затова се обърна. Нел Прийст беше изчезнала.

* * *

В хотелския бар влезе нисък набит мъж с рунтави вежди и стегната походка, и огледа присъстващите като генерал, който инспектира войските си. Тайлър позна О'Мали по мрачното му изражение. Знаеше, че е бивш пехотинец, бивше ченге от Бостън, баща на пет деца, бейзболен фен и любител на бира. Ръкар осведоми Тайлър за всичко това в петминутния телефонен разговор, проведен от фойето на хотела. Тайлър от своя страна му разказа за разговора си с Гохин и Ръкар остана доволен за момента, понеже Гохин е осигурил връзката.

Тайлър изчака в бара повече от час и точно смяташе да си тръгне, когато мъжът пристигна. По петите на О'Мали вървеше Нел Прийст, по лицето ѝ не личеше какво мисли.

— Тайлър? — попита О'Мали.

Двамата се здрависаха. Мъжът имаше грубата ръка на работник.

— Кийт О'Мали, от охраната на Северното обединение — представи се той.

— Лорън Ръкар ви изпраща поздрави — съобщи Тайлър.

— Така ли? — Направи знак на бармана, който го препредаде на сервитьорка. О'Мали беше от хората, които барманите, сервитьорките и портиерите държат под око. Излъчваше властност, знак за избухлив нрав. Сервитьорката, уморена, но отзивчива, прие поръчката на О'Мали за „Хайнекен“. — Лорън и аз бяхме заедно пехотинци. Вероятно ти е спестил информацията. — Усмихна се. Няколко от зъбите бяха негови, макар и не много на брой. — Ръкар беше доста умен за пехотинец. И не достатъчно мускулист, ако ме разбираш. — Погледна към бармана, за да се увери, че поръчката му се изпълнява. — Познаваш госпожица Прийст.

Тайлър се разтревожи, задето Ръкар премълча за личната си връзка с О'Мали и охраната на Северното обединение. Пропускът не беше случаен. Раздвижи се притеснено на стола.

Нел Прийст го погледна, усмихна се и отново насочи вниманието към шефа си.

— Е — подхвана О'Мали, — сваляй картите, Тайлър. Какво те яде? Чух, че не ти харесвало как си гледам работата. Може да ме е засегнало, а може и да не е. Действаме в рамките на закона. Всичките ми хора имат разрешително за работа като пазители на реда в четирийсет и девет щата. Само шибаната Луизиана продължава да се мисли за френско владение. — Отново се усмихна, но видимо ставаше нетърпелив да получи бирата. — Сътрудничим на федералните винаги щом ни потърсят. Е, ти ни търсиш. Доколкото разбрах обаче, на никакъв етап ти не си питал госпожица Прийст каква е връзката между жертвата на убийството и нашата компания. Нещо повече — останах с впечатлението, че всъщност си й описал какво е станало. Влязъл си в ролята на водещ. Не съм давал указания на моите хора доброволно да информират федералните. Разбираш ли какво имам предвид? Някога си работил в полицията. Наясно си за какво говоря.

Тайлър продължаваше да се смята за полицай, независимо че вече не фигурираше във ведомостта и в списъка на отдела. Беше нещо вътре в него, което не можеше да се промени с щракване на копче. Наежи се и се насили да не уточнява как той вижда нещата около случилото се с Честър Уошингтън. Случаят го преследваше като сянка. Вместо това каза:

— Хари Уелс е съсякъл крака на бездомник с брадва, за да извлече информация. Това част от политиката ви ли е?

— Ако Хари е направил подобно нещо, гарантирам ти, че е бил провокиран. Ти беше там, видя тези типове. Хари... — Очите му се замъглиха от носталгия. — Работеше при нас почти десет години. Познава жп трасетата. По-вероятно е това, дето го разправяш, да го е направил не Хари, а някой от онези нехранимайковци. Нямах представа какви лъжи разправят. Повечето не си спомнят какво е станало преди час, та ще помнят отпреди два дни. Но накъде всъщност биеш?

— Накъде бия ли?

— Да. Хари е мъртъв. Сполетя ни огромна загуба. Лишихме се от добър войник. Това ти го разбираш. Беше ни като брат. А сега ме порицаваш за нещо, което един мъртъв човек може да е извършил, но

може и да не е. Как щеше да се чувстваш, Тайлър, ако беше един от твоите хора?

Тайлър погледна към Нел Прийст, но цялото ѝ внимание продължаваше да е насочено към О'Мали. Питиетата пристигнаха. Всички видимо изглеждаха облекчени. О'Мали пресуши една трета от бирата още при първото надигане на халбата.

— Изпращаш агенти под прикритие посред зимата да се возят по влаковете, за да търсят гратисчии. Не знам защо, но ми звучи малко странно.

О'Мали запали дебела пура.

— Слушаш ли ме, Тайлър? — попита той. — Ушите ти отпушени ли са?

Беше снижил глас или заради дима от пурата, или за да не го чуват наоколо.

— Слушам те.

О'Мали се облегна назад и издуха дим към тавана. После подхвана:

— Нямам това впечатление. Нямам чувството, че ме слушаш. Приличаш ми на човек, взел решение. Мен това не ме засяга. Не аз поисках срещата.

— Сигурно учиш хората си да умоляват, но моят стил е друг, О'Мали. Искаш да извадя съдебна призовка ли, да раздухам случая в медиите ли? Нищо не ми пречеше да го направя, но се въздържах. А ти продължавай да играеш ролята на генерал или за какъвто там се мислиш. Аз съм тук, за да ви помогна. Обясних го на господин Гохин. Проследих евентуален заподозрян до Нью Йорк. С госпожица Прийст вече постигнахме единодушие, че поведението на този човек не говори той да е бездомен гратисчия или каквото там щете. Дяволски умен е. Убил е един от вашите хора. Измислил е как да избяга и наистина го е направил. И сега е тук, в Нью Йорк, където — по съвпадение — се намира централата на вашата корпорация. Дали според мен е случайна проява на насилие? Не. Дали според мен латиноамериканецът, когото Уелс е преследвал в лагера, е бездомник, задигнал портфейла му? — Последният въпрос зададе на Нел Прийст и отново се обърна към О'Мали. — Не, не смятам. След като не искате да вземете под внимание това, чудесно. Склонни сте да припишете всичко на съвпадението — също чудесно. Тогава ще напиша доклада си за Лорън

Ръкар, той ще го предаде по веригата и някой ще намеси НКТС. Тогава не се знае какъв обрат ще вземат нещата.

Ирландското лице на О'Мали почервения и за миг Тайлър се запита дали не го е притиснал прекалено. О'Мали дръпна силно от пурата, върхът ѝ се възпламени до яркооранжево, тютюнът изгоря прекалено бързо — и едва ли изпита насладата, която се предполагаше, че пурата ще му достави. Изпи бирата, все едно е вода. Тайлър не докосна своята.

О'Мали седна напред и просъска шепнешком:

— Според госпожица Прийст вече сте направили скока. Така ли е?

Тайлър можеше само да гадае за какво говори мъжът. Двамата с Прийст бяха обсъдили множество възможности. Замълча и остави О'Мали да продължи.

— На всеки шест-осем седмици — интервалите варират — някой от товарните ни влакове дерайлира. До момента броят им е шест. Загубихме инженер, един машинист е осакатен. Нашите застрахователи загубиха десетки милиони. По-вероятно е дори да са стотици милиони. Проследили сме половин дузина следи в над десет щата.

— И на сцената се появява Хари Уелс — прошепна Тайлър, седнал срещу него на масата. Сърцето му заби учестено.

О'Мали кимна и продължи:

— Хари проследяваше една от по-надеждните ни следи. Гратисчия, когото спипахме в депо в Индианаполис, си спомни за някакъв латиноамериканец. Криел се във вагон и си спомни латиноамериканеца, защото смятайки, че е сам, мъжът внимателно наблюдавал преминаващите пред очите му пейзажи, поглеждал си часовника и си водел бележки. Това привлече вниманието ни, меко казано. Хари беше наблизо в Канзас сити — продължи той. — Изпратихме го в Тер Хаут и повече не чухме нищо от него.

— Четох за дерайлиралите влакове. Предполагаше се, че са в резултат на технически проблеми или защото било машинистите, било инженерите били пияни или дрогирани.

— Пенсioniрахме няколко души преждевременно. Много поевтино е за всички, вместо да попаднем в центъра на медийното внимание. Имаме клиенти, господин Тайлър. Притежатели на наши

акции. Партньори, с които сме се слели. Някакъв маниак ни е взел на мушката, но не възнамеряваме да го огласяваме, особено след като дори не можем да докажем, че става въпрос все за един и същ човек. Разбираш ли за какво ти говоря?

— А извършителят един и същ ли е?

— Не разполагаме с доказателства, ако това питаш. Затова дадохме указания на госпожица Прийст да не споделя нищо. А и нищо не знаехме, честна дума. Само влаковете ни постоянно се преобръщат. А сега и Хари Уелс.

— Саботаж по релсите? Експлозивни?

— Нали ти казах: никакви солидни доказателства. Никакви. Нула. Причините изглеждат технически. Когато лагер на товарен влак се пръсне, носещата ос се измества. Напоследък се нагледахме на доста развалени лагери — добави той саркастично. — На шест броя, по-точно. Моята работа е — поне част от нея — да установя дали има съзнателно вмешателство, или не. Когато Бил Гохин пое компанията, пет години работихме без нито една злополука. А сега са налице шест дерайлирали влака за година и половина. Какъв залог, предполагаш, ще предложи букмейкър за това?

— Недоволни подчинени? Или не сте наели някой, а той е решил, че е несправедливо? Или уволнени служители от друга компания, разгневени, защото са останали без работа, когато сте се слели с тяхната компания? — Тайлър изброяваше разни възможности, но бързо осъзна, че броят им е огромен. — Да, засяга прекалено широк фронт.

— Огромно.

— Каза ли на Лорън Ръкар?

— Вашите хора са провеждали разследване успоредно с нашите. Няма сведения за съзнателно вмешателство. Попадаме само на разбити лагери. — Сега говореше малко по-високо. — Може дори да става въпрос за откачен, който като дете не се е наиграл достатъчно с влачето си. Откъде да знаем? Страшно сериозно се захванахме с разследването преди около година, когато се преобърна третият ни влак. Хари... Хари Уелс подметна... Беше силно раздразнен. Не вярвам да е направил на човека онова, което казваш, но ако все пак се е разправял с някой от тези типове, го разбирам. — Погледна Тайлър

право в очите. — Ти си наясно какво е да ти се изчерпи търпението. Няма защо да ти обяснявам.

Тайлър усети как лицето му пламва и как ръката му се свива в юмрук. Овладея се, преди да заговори.

— Той е тук, в Ню Йорк. Най-малкото е минал през града.

— Госпожица Прийст ме информира. Добре сте съобrazили да поискате записите от охранителните камери. С огромно удоволствие бих видял записите, когато имаш възможност да ми ги дадеш. За нас този тип няма лице и това вече продължава доста дълго.

— И все още няма лице — подчерта Тайлър. — Вероятно видеозаписите ще хвърлят някаква яснота, но се съмнявам. Камерите обикновено са монтирани високо и се вижда над главите на хората. А и лентите обикновено са стари, на петна и със сринове в записа. Няма да го видиш ясно като на снимка.

— Напреднал си повече, отколкото моите хора — призна О'Мали с намек за уважение. — Когато пишеш доклада си за Лорън, прави каквото искаш, но що се отнася до доклада за НКТС, дяволски ще съм ти благодарен, ако точно този разговор не бъде споменат. Не го приемай, сякаш ти се бъркам в работата. Постъпи както се очаква от теб. — След малко добави: — Ако след като предадеш доклада и Лорън е достатъчно тъп да не те задържи, а си търсиш място...

Тайлър изпита облекчение и от предложението на О'Мали за работа, и поради предоставената от него информация. Поканата не му прозвуча фалшиво, нито беше опит да го манипулира. Просто предложение, поставено на масата; при това — примамливо предложение.

— Няма да пиша доклад, докато някой не ме завърже и не ме принуди — уточни той. — В това отношение сте в безопасност. А с устните ми доклади Ръкар решава как да постъпи.

— Значи възнамеряваш да продължиш!? — искрено се зарадва О'Мали.

— Напълно.

Погледна към Прийст. И тя го погледна. Май й беше приятно да чуе това.

— В града има между шест и десет милиона души, Тайлър — продължи О'Мали. — Над дузина наши агенти го търсят

непрекъснато. И го правят от месеци насам. Наистина ли се надяваш да го откриеш тук?

О'Мали допусна грешка. Вероятно изпи бирата прекалено бързо. Тайлър се запита как така издирват някого от „месеци насам“, когато за латиноамериканеца се спомена наскоро. Тайлър понечи да обърне внимание на този факт, но вместо това отвърна:

— Не. Не мисля, че ще се наложи да го намеря. Обзалагам се, че той ще ви открие.

Зимни облаци прихлупваха Тер Хаут, Индиана, разположен близо до източните брегове на река Уобаш. Малкият град от Средния запад бе родно място на лидера на социалистите Юджийн Дебс, лежал в затвора заради участие в железничарска стачка; реката е възпята в не една и две народни песни, ала градът предизвика интереса на Алварес, защото тук се намираха множество железопътни депа. Тер Хаут бе пресечна точка на железниците, ръководен център, и като такъв представляваше логична изходна точка за замисъла на Алварес за последен път да предизвика дерайлиране на товарен влак.

Десетки превозвачи, включително Северното обединение, ползваха тези железопътни линии. Таксите се определяха според тонажа и броя на вагоните. Съгласно договорни отношения „Пинкъртън“ осигуряваше безопасността на две от четирите компании в региона — на „СИЕ“ и „Луивил — Нашвил“. По-дребните превозвачи работеха с по-малко известни фирми, а Северното обединение, „CSX“ и големите национални превозвачи се грижеха сами за сигурността. В резултат на обединения и сливания много компании пътуваха по едни и същи жп линии, ползваха общи жп депа и поддръжка, ала — което беше странно — за тези съоръжения се грижеха различни компании за сигурност. По отношение на сигурността Тер Хаут представляваше пример за бъркотия. За Алварес обаче градът беше нещо красиво, място с неясна юрисдикция. За да се разследва едно дерайлиране, са нужни много срещи и телефонни обаждания — продължителен процес, който ще позволи на Алварес да избяга. Неочакваната среща в товарния вагон все пак му показва, че агентите на ССО са плъзнали да го търсят. Но Северните щатски железници се простираха на повече от трийсет хиляди мили. Дори О’Мали не бе в състояние да контролира толкова голяма мрежа.

През онази нощ в закрития товарен вагон Алварес имаше за цел да набележи терен за акцията. Проучването му сега го връщаше към Грийнкасъл, Индиана. Товарителниците, които огледа внимателно в

щабквартирата на Северните щатски железници в Ню Йорк, му дадох информация за планове и съоръженията.

Някъде в тъмнината го очакваше товарен вагон AJ5-6729. След като го откри, за броени минути установи, че вагонът ще дерайлира.

Разсейваха го еротични мисли за Джилиан, а той се стараеше да запази бистро съзнанието си. В Ню Йорк се справи успешно: в интернет получи достъп до сайт за услуги за охрана и потвърди среща със същата жена, която беше следвал до Пауъл. Джилиан не му трябваше и той знаеше, че това е по-добре, вместо да се обвързва с някого. И въпреки всичко тя се появяваше съблазнително в подсъзнанието му: чувствена и разбираща — почти фатална комбинация за мъж в неговото сегашно положение.

В Грийнкасъл се срещаша пет линии от железниците на „CSX“ с разклонението север — юг на линията на компанията „Луивил — Нашвил“, което означаваше, че всички товарни влакове се движат твърде бавно, минавайки през този малък град. Някои влакове по общите линии си разменяха слухове, други — товари. Независимо от доста голямото оживление, царящо тук, големите конгломерати, контролиращи тези железници, смятаха Грийнкасъл за незначителен обект. В целия Грийнкасъл нито един агент от нито една железопътна компания не се грижеше за сигурността. Обръщаха внимание на работниците от жп депата да си отварят очите за гратисции и да ги смъкват от влаковете, но само местната полиция имаше властта да арестува или задържа, а полицията тук изглежда беше твърде заета с безпризорни деца, а не със западаща железница, останала от бума на мините отпреди почти век.

В полунощ, при температура около пет градуса и почти пълна тъмнина, Алварес, екипиран с четири ката облекло — включително черните дънки и черното кожено яке — носеше раница с два крика, всеки по седем-осем килограма, и кутия с дузина кръгли лагери, съществена част от оборудването на един товарен вагон. Всички те щяха да се повредят бързо, като се изложат на висока температура. Той се промъкна в района на пресичащите се линии западно от Джаксън стрийт. За да стигне до набелязаното място, използва фалшиво име за два полета: Нюарк — Синсинати; Синсинати — Индианаполис. После, за петдесетина километра от Индианаполис избегна влаковете, придвижвайки се с аеротакси до Пътнамвил, а оттам вървя пет

километра по междуселски пътища и влезе в Грийнкасъл от север. Започна придвижването в десет и половина вечерта и по време на четирийсет и пет минутното пътуване не го подмина нито една кола или камион. Умберто Алварес обичаше Средния запад.

Железопътното депо тънеше в мрак. Последното, което искаше Алварес, бе да попадне на служители от Северните щатски железници. След като пристигна, застана напълно неподвижно, та очите му да се адаптират към тъмнината, но установи, че те вече са се адаптирали: с мъка различаваше предметите на каквото и да е разстояние, защото пелена от облаци покриваше района, а и липсваше градско осветление. С опънати от кафе и адреналин нерви той се оглежда около половин час — никакво движение. Накрая тръгна смело, покрил фенерчето си с червена носна кърпа. Червената светлина не се виждаше добре от няколко метра — едва ли някой би я забелязал дори и от близката Джаксън стрийт. Движеше се покрай дългата редица жп вагони, отклонени в железопътното депо — част от тях свързани по няколко, други — единични. През цялото време беше нащрек да не се сблъска неочаквано с гратисчия или с пазач, който се крие. Внимаваше също за миризма на пиячка или цигари. Промъкваше се дебнешком край вагоните, от време на време спираше и под бледата червена светлина на фенерчето оглеждаше контролните номера по стените на закритите и откритите товарни вагони.

Ето го къде беше: AJ5-6729. Докосна вагона с благоговение. Беше пратеник, този вагон, предназначен сега да донесе разрушение към прага на Уилям Гохин; едно последно усилие да отклони вниманието на О'Мали от влака стрела, макар и за кратко. AJ5-6729, заведен в регистрите на Северните щатски железници като открит товарен вагон, днес щеше да напусне по разписание Грийнкасъл. Мирисът на успеха изпълваше главата му както блясъка на добро вино. Почувства се зашеметен. Не носеше записки, бе запомнил цялата необходима информация. Вместо на лаптопа, се уповаваше на силната си механична памет — непробиваема с никакви пароли. Още един, последен път прочете изписания номер — AJ5-6729. На сутринта щяха да го прикачат към влакова композиция, собственост на Северните щатски железници, а самата композиция щеше да пътува по линиите на „CSX“ през Западна Индиана — Брейзил — Сийливил, за да измине маршрута към Тер Хаут и по-нататък към Сейнт Луис.

Крайната му гара беше Албакърки, Ню Мексико — цел, която никога нямаше да достигне. AJ5-6729 щеше да изгуби оста си и да се изтърколи някъде от тази страна на Тер Хаут. И да повлече и задните вагони със себе си.

Алварес заобиколи вагона. Убеди се, че е сам, хвърли раницата под вагона и се пъхна отдолу. С подходящо оборудване, опитен екип по поддръжката би развъртял шийките на лагерите за минути. Единствено гравитацията крепеше осите. С лоши лагери и отстранявайки смазката от дървото, Алварес направи „гореща кутия“ почти за нула време. По-късно щеше да се качи на друг товарен влак до град Брейзил. Там щеше да изгуби сутринта в чакане на единствения глупав, но изпитан начин за транспорт извън района: с „Амтрак“. Скоростта на този влак — както я беше проучил — в комбинация с „гореща кутия“ предполагаша някъде преди Тер Хаут машинистът и техникът да забележат необичайно трептене, деформиране, грохот, и стоманата да започне да се поврежда значително. AJ5-6729 ще да започне да поднася. После влакът ще се търкаля вагон след вагон. Мързеливо, бавно търкаляне, което ще счупи сцепката доста преди предните вагони и локомотивът да бъдат застрашени. Няколко хиляди тона стомана ще се търкалят по трасето, ще боксуват и ще се влачат през пейзажа, разкъсвайки линиите. Ще започне разследване, което ще влуди или дори ще съсипе О’Мали и НКТС — всички играчи, които трябва да бъдат отстранени, та Алварес да осъществи планове си за влака стрела.

Тревожните мисли на Тайлър му попречиха да спи нормално през нощта. Разговорът с О'Мали го заинтригува и същевременно го разстрои. Криеха информация от него, от Северните щатски железници и от Лорън Ръкар. Самонадеяната арогантност на О'Мали тормозеше Тайлър. Мнението му, че Тайлър има малък шанс за успех, го ядоса, но, от друга страна, го амбицира.

Той се мятеше и въртеше — спеше лошо. Слабата зелена светлина на хотелския часовник до леглото светеше в лицето му и през затворените му клепачи. Събуди се с ерекция под чаршафите — беше сънувал, че прави любов с Нел Прийст. Осъзна, че тя също е окупира мислите му. Отсъства от дома си само няколко нощи, но сякаш го бе нямало много по-дълго.

Тайлър се обади още веднъж на адвоката си, Хенри Хепъл, от когото научи за нежеланието на банката да преговаря относно изплащането на пропуснатите ипотечи. Имаха си категорична позиция: Тайлър да изплати всички текущи ипотечни дългове, възлизащи на крупна сума, плюс наказателна такса от 527 долара, а после — ако в бъдеще плаща редовно, документите, обявяващи ипотеката за просрочена, щяха да изчезнат. Защо ли не му предложат полет до луната?

Каза на Хепъл да продаде на търг колата му — нортън 1953, модел 7. Досега твърдо отказваше да го направи, защото за него нортънът символизираше последния му шанс за свобода. Ако наистина му отнемат къщата с цялото имущество, резервният му план предвиждаше да избяга за малко от реалността с нортъна. Колата се нуждаеше всичко на всичко от някой и друг долар за бензин, не повече.

Физическата разправа с Честър Уошингтън му отне постепенно всичко скъпо. Значението на разследването, свързано със закрития товарен вагон, нарастваше ежедневно. Отчаяно разчиташе на него. То представляваше не само единственият му шанс за някакъв доход, но също, според неговия начин на мислене, единствената реална

възможност за работа в бъдеще, независимо дали с правителството, или с такива като Северното обединение. (Ужасяваща мисъл, но въпреки това не можеше да я отхвърли изцяло.) Никой не се блъскаше пред вратата му да му предлага работа. Ловците на глави щяха да се обаждат.

По време на срещата с О'Мали се опасяваше Ръкар да не излезе на преден план. Като се имат предвид опроверженията на О'Мали, той се чудеше дали Ръкар няма да го отстрани от задачата. Разследването не беше приключило, но имаше нужда от силни доказателства, за да спечели на този етап. От друга страна, ако наличното, с което разполага, е предадено на ФБР, почти няма съмнение, че разследването е приключено. И тогава какво? Да приеме работа с О'Мали? Да работи рамо до рамо с Нел Прийст? Нито едното, нито другото.

Чудеше се как ли ще се почувства, ако се прибере при отнета къща и жена, която не отговаря на обажданията му? Почти нямаше за какво да се връща вкъщи и перспективата от това му се стори повече от ужасяваща.

В осем сутринта закуси в столовата на хотела, чудейки се защо не се е чул отново с отряда за сигурност на летище „Кенеди“. Надяваше се да не са го пренебрегнали, или, още по-лошо, да не са отхвърлили молбата му. Постигна голям успех при работата със записите от охранителните камери и продължаваше да вярва, че заподозреният е в града, а не се е качил на друг полет. Прелисти „Ню Йорк Таймс“, но не успя да се съсредоточи. Не спираше да го гложди предположението на О'Мали, че в толкова голям град случаят по същество е приключен: няма да го намерят.

Към девет часа се качи в стаята. Изглежда „Новините накратко“ и тъкмо се чудеше дали да се обади на Нел Прийст, когато в 9:20 клетъчният му телефон иззвъня; отговори нетърпеливо като любовник, който очаква обаждане.

— Аз съм, Нел Прийст.

— Какво има? — опита се да звучи непринудено. Краката му се подкосиха, гърдите му се стегнаха, беше му трудно да диша.

— Изгубихме още един. Дерайлирал.

Точно в този момент по „Новините накратко“ предадоха от хеликоптер картина на товарни вагони, паднали на една страна; вагоните бяха повдигнати един срещу друг, гореше огън. Тайлър беше

спрял напълно звука, но надписите се четяха: „ГОРЕЩИ НОВИНИ НА ЖИВО, ТЕР ХАУТ ИНДИАНА“.

— О, боже — чу той собствения си глас.

Индиана отстоеше на по-малко от сто мили от мястото, където откриха замразения труп на Хари Уелс.

— Дават го по CNN на живо — обясни той.

— Машинистът и техникът са добре, както и другите. В един от вагоните има нещо като теч от гориво, което ни задължава да евакуираме района. Бъркотия е, Питър. Отивам там с О’Мали — този път със самолета на компанията — и той ти предлага място, ако искаш да дойдеш. Ще кацнем направо в Тер Хаут. Ще бъде много по-бързо, отколкото с обикновен транспорт.

По гласа ѝ долавяше, че тя иска той да отиде.

— Знаеш как е: не мога да приемам подаръци от частния сектор.

— Но използва онзи полет с мен чак до Чикаго.

— Аз ти поисках услуга, не си ми я предлагала ти. И се надявах да не повдигаш въпроса. А колкото до О’Мали, той знае как да предлага.

— Обади се на шефа си. Обзалагам се, че ще направи изключение. Защо да не промени малко правилата.

— Дай ми координатите, в случай че проработи.

— Тръгваме от Тетърборо.

Тайлър си записа.

* * *

Независимо от одобрението на Лорън Ръкар, Тайлър се тревожеше да пътува в самолета на компанията с О’Мали. Не беше точно като да спиш с врага, въпреки че тази мисъл също го разсейваше — Нел Прийст се бе разположила на една от удобните кожени седалки точно срещу него. Съмняваше се, че О’Мали го покани да се възползва от полета само от благородство — такова поведение не се връзваше с човека, когото Тайлър срещна в бара на хотела. А щом не е благородство, значи е пресметнато усилие. О’Мали или искаше Тайлър да му е под ръка, или да е извън Ню Йорк. И двете възможности го притесняваха. Затова, преди да напусне Ню Йорк, Тайлър си резервира

кола под наем и учтиво отказа на предложението да се вози в събърбаните, които О'Мали беше наел за себе си и за Прийст. Тайлър взе олдсмобил с две врати и гюрук, чиято неонова пурпурна боя правеше смешно спортното возило. За него обаче беше важно, че вече кара със свален гюрук.

— Какъв е планът? — Прийст му се обади по мобилния телефон, щом тримата поеха с коли извън летището.

— Това е първото ми дерайлиране. — Лъжата трябваше да прозвучи като шега, но тя я възприе на сериозно.

— Не харесваш О'Мали — констатира тя, — но ти казвам, Тайлър...

— Не става въпрос за харесване, а за доверие.

— А мен? — попита тя.

Как да ѝ отговори? Зачуди се.

— Имам нужда от информация. Вътрешна информация. А О'Мали няма да ми я даде.

— Пробваш ли ме? Тайлър, аз работя за този човек.

— Не те пробвам. Колко агенти е привлякъл по случая?

— Дребна работа. Шестте момчета, които имаме в района, са на път.

— Нашият латиноамериканец ще иска да види останките, струва ми се — подхвърли Тайлър, изнервен, че споделя тази мисъл.

— По какво съдиш?

— Няколко кадъра от „Новините накратко“ няма да са му достатъчни. Ще иска място на първия ред.

— Внезапно стана профайлър?

— Споделям само мнение. Ако си отиде, ще си отиде.

— Говориш със заобикалки.

— Слушай, наясно сме, че преди около дваайсетина часа е кацнал в Ню Йорк. Налага се да преценим дали той е организиран дерайлирането, преди Уелс да стигне до него, или се е върнал? Всеки от двата сценария предполага съвършено различна тактика на разследване.

— Харесват ми разсъжденията ти. Продължавай в същия дух.

— Не знам какво е планирал О'Мали, но инстинктът ми подсказва да се разследва сякаш се е върнал, защото в противен случай досега се е изпарил и ще преследваме следа, а не човек.

— Каква информация ти трябва? Колко агенти ще използваме?

— Трябва да разберем къде е спирал този влак през последните двацет часа. Къде, защо и за колко? Трябва да знаем дали твоите хора са проверявали тази отсечка от трасето напоследък. Същото се отнася и за всеки от вагоните. Къде са били? Кога за последен път са ги проверявали? Мисля, че О'Мали ще прикрие всичко това. Иначе...

— Аз ще го направя — предложи тя.

— Нужни са ми сравнителни фотографии на този случай, както и снимки на други дерайлирования. От въздуха, стига да можеш да ги осигуриш. Ръкар ще даде кадрите на нещо лице, което да установи евентуалните прилики.

— И за това ще се погрижа.

— Надявам се О'Мали да не разбере за какво моля, макар да съзнавам, че е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно — отсече тя. — Някои неща са просто по-сложни от други.

— Защо ми помагаш? — попита Тайлър. — О'Мали ли те накара?

— Ще се престоря, че не съм го чула. — Връщайки се на първоначалния им разговор, тя попита: — Какво стана с нашия човек, който искаше кадри от по-близък план?

— Донесла си видеооборудване?

— Разбира се.

— Който и да снима видеото, важно е да хване и тълпата. Гледай тълпата, Нел. Никога няма да го забележиш просто да си стои някъде. Номерът, който винаги използваме в отдел „Убийства“, е да се приближим до тълпата, но да го направим добре и ясно, и да търсим кои се опитват да се измъкнат спокойно. Един от тях е нашият човек — обясни той.

— От думите ти ме побиха тръпки.

Като си спомни предишната нощ, от нея го побиха още по-силни тръпки. Зачуди се какви щяха да бъдат взаимоотношенията му с нея. Никога преди не е бил с чернокожа жена. Колко далеч един от друг бяха техните светове.

— Задръж онези типове за разпит. И ме уведоми за тях, ако можеш.

— А ти? Какво си намислил?

— Залагам на нашия човек. И ако съм прав — добави той, — аз ще ти се обаждам, а не ти.

* * *

Тайлър използва логиката си по интуиция. Вече нямаше начин човек да пътува със самолет анонимно. Всеки пътник показваше документ за самоличност със снимка. Вярно, служителите на авиокомпаниите рядко проверяваха всеки детайл от шофьорската книжка, но те следяха дали снимката съвпада с лицето и дали името от книжката съвпада с името от билета. Вероятно заподозреният бе летял от Чикаго до Ню Йорк с фалшив документ за самоличност. Колко фалшиви документа обаче притежаваше и колко смяташе да използва? Обикновено документите се пазят, за да се използват, когато нищо друго вече не върши работа. Бандит, заредил се с документи за самоличност за възможно по-дълъг период. Дали техният човек ще използва безогледно документите? Тайлър прецени, че не. От практиката знаеше, че фалшив документ за самоличност се използва при незаконно теглене на пари, докато употребата му стане рискована, после — при възможност — се минава на друг документ за самоличност. За да изпробва теорията си, се обади в офиса на Ръкар.

— Имам малко домашно за твоите хора — започна Тайлър.

— А аз имам на бюрото си официално запитване от ФБР — прекъсна го Ръкар. — Чудят се дали разследваме криминално деяние и ако е така, защо?

Тайлър обаче продължи по своята тема:

— Сравни формуляра за полета на „Юнайтед“, с който нашият човек е летял до летище „Кенеди“, с формулярите на всички други полети за Индианаполис през последните трийсет часа. Обзалагам се, че ще излезе някое име. Тогава — продължи той уверено — изтегли записите от охранителните камери на местата за багаж, стоянките на такситата, автобусите, гишетата за коли под наем и на входа за пристигащите в Индианаполис. После направи същото за изхода и гишетата за чекиране в началното летище. Чекирането става с компютри, които слагат печат с точен час. Тези печати ще помогнат...

Ръкар го прекъсна:

— Да се определи кой запис от камерите да бъде проверен — продължи мисълта му Ръкар. — И нищо чудно да се сдобием с лице за разследване. — Поколеба се, но призна: — Впечатляващо.

— На летищата не записват веднага след двайсет и четири часа върху същите ленти. Пазят ги трийсет дни, преди да ги използват отново. Но за всеки случай е по-добре да побързаме — настоя Тайлър и попита: — Доколко трябва да се притеснявам дали ФБР ще ме изтегли?

— Закритият товарен вагон може да има връзка с последното дерайлиране. Ние се занимаваме с дерайлирането. Мисля, че не бива да се безпокоим. По ирония на съдбата дерайлирането ти запази работата. Аз ще следя ситуацията.

— Провери формулярите от полетите — подкани го Тайлър.

— Смятай го за направено.

* * *

От НКТС снабдиха Тайлър с дълго непромокаемо яке, което той нахлузи върху зимното си палто, и със специален противогаз. Захапал мундщука му, той стоеше далеч от другите детективи и спасители. Не беше лесно да стигне до мястото, където бе дерайлирал влакът; трябваше да паркира колата на пътя и да върви почти километър през калта. Не откъсваше очи от усукания и разкъсан метал на катастрофиралата жп композиция — претърколени товарни вагони, извити като ченгел. Излезлите от пътя си вагони образуваха камара, дълга петнайсетина и повече метра, в която имаше счупени траверси, релси и съединения, разпилени във всички посоки, пречупени, извити и строшени по ужасен начин. От тази гледка стомахът му се преобърна или може би противогазът и клаустрофобията му имаха нещо общо с това, че му се гади. Не спираше да мисли каква щеше да е картината, ако това беше пътнически влак: щеше да има десетки, вероятно стотици ранени и убити. Уилям Гохин и Северното обединение определено имаха по-голяма грижа: а ако негова цел станат пътническите влакове? Интересно, но обществото почти не обръщаше внимание на няколко хиляди тона товарен влак, излязъл от релсите. След ден-два изобщо нямаше да се споменава в новините.

Мястото беше претъпкано с местни пазители на реда и пожарникари. О'Мали и Прийст се чистеха от отломките. Всички носеха нещо за дихателна защита от остатъчните газове — вагонът, причинил теча, беше изолиран с бяла пяна срещу огън. Според представители на Северната щатска железница газовете били безвредни и не представлявали риск за здравето, но никой не искаше да рискува. Докато носеше маската, Тайлър се почувства малко като астронавт. Реалната сигурна полза от изтичащия газ беше, че държеше медиите настрана — зад бариерите, сложени на около километър разстояние. И от маските имаше полза — никой не говореше много, защото трябваше да вика, а дори тогава думите се губеха в пластмасовите маркучи. Всъщност газът беше толкова полезен, че за миг Тайлър се замисли за възможността О'Мали да го е поръчал. Никак не би се учудил.

Тайлър не знаеше достатъчно за разследването по дерайлирането, за да е полезен тук, но пожела да го види с очите си, да получи непосредствена представа от разрушенията и да направи снимки, които да даде на Ръкар. Гледката беше впечатляваща и обезпокоителна — част от огромно произведение на човешката инженерна мисъл, нелепо разбито на една страна.

Прийст се приближи до него през мъглата, разпръсквана с пожарникарски маркуч над трийсет и шестия вагон, където се предполагаше, че има запалителни вещества. За разлика от другите, които имаха конкретна работа, Тайлър стоеше далеч от останките. Когато я видя, той свали противогаза; Нел Прийст направи същото.

— Никога не си виждал такова нещо, нали? — попита тя.

— Май ти не си — поклати глава той. Имаше предвид, че тя никога не е присъствала на убийство.

— Почти всеки тук има определена задача; да потушава огъня, да поддържа комуникации, да оказва медицинска помощ. Най-важно за участниците в акцията е да съблюдават стриктно веригата на командването. По ирония на съдбата ти отговаряш за това. Знаеше ли?

— Защото съм от НКТС.

— Именно.

В прерогативите на Националния комитет по транспортна сигурност влизаше разследването на всяко произшествие, отнасящо се до транспорта.

— Нашите момчета, истинските момчета, са на път — поправи я той. — Говоря за Звеното за спешни случаи.

— Засега ти все още си ангажиран с тази задача. Дори агентите на ФБР са ти подчинени, докато твоята кавалерия не пристигне. Не е просто формалност, а начин на работа.

— Никога не съм виждал подобно нещо — призна той, — още по-малко съм разследвал. Дано се справя.

— Най-умното е да предадеш случая на местните — посъветва го тя. — Твоите момчета ще го поемат, когато пристигнат, но ти ще си герой, ако предоставиш случая за няколко часа на местните.

— Не на твоите момчета, така ли? — пробва я той.

— Слушай, ще направиш огромна грешка, дадеш ли случая на О'Мали, но никога не си го чувал от мен. Той го очаква от теб. Сигурна съм, че затова те покани да летиш дотук. Не само искаше ти, като човек на НКТС, да си на местопроизшествието, за да оглавиш йерархията, но смята, че му дължиш пост на ръководен фактор. Той се стреми към контрол. Ти си неговият билет.

— Разбрах.

Тя бръкна в джоба си и подаде на Тайлър списък с написани на ръка имената на градовете, където са били на депо различните вагони от дерайлирания влак, и колко дълго са престояли.

— Дано това ти даде начален старт.

— Дано — кимна той.

— Какво има? — попита тя. — Очаквах да си благодарен за информацията.

— Благодарен съм — каза той, макар и неубедително.

— Слушай, Тайлър, възразих срещу отстраняването ти от случая. Положих много усилия да го предотвратя, и то преди изобщо да се насоча към Сейнт Луис. В работата си обаче Кийт О'Мали е осемдесет процента параноик. Особено е недоверчив спрямо федералните. Така раздробява информацията, че никой никога да няма пълна представа каква е картината. И аз не мисля, че съм съвсем наясно дори сега. А едва ли и ти си.

— За латиноамериканеца ли?

— Сто процента О'Мали знае повече, отколкото казва. А ти да летиш с нас? Кийт О'Мали прави услуга на федералните? От кога? Едно искам да те предупредя: пази си гърба. Скорошната ти история те

превръща в твърде добра мишена за човек, който би си търсил изкупителна жертва. Вероятно О'Мали ти прави услуги, защото си вади погрешни изводи. Във всеки случай не желая да имам нищо общо с това. — И добави: — Харесвам те.

Той ѝ благодари за списъка.

— Благодари ми по-късно — погледна го тя. — И си дръж телефона включен. Ако тук изникне нещо — което няма да стане — ще те уведомя.

* * *

За да проследи ходовете на саботьора, да намери доказателства и да установи пътя на бягството му, Тайлър отиде до последната гара на дерайлиралия влак.

По железниците в Грийнкасъл някога са се доставяли стотици милиони тонове въглища от мините в Апалачите до всеки по-голям град или градче в централните и в северните щати, а също до някои части в Западна Канада. Съдейки по липсата на ръжда по релсите, Тайлър твърдо реши, че оттук все още минават влакове, макар днешният трафик да беше очевидно по-слаб в сравнение с натоварването преди сто години. Сега дори не смятаха за депо опънатите едно до друго трасета, независимо че Северните щатски железници продължаваха да използват разклонението от Грийнкасъл като обходен маршрут в района на депо на Голямата четворка в Индианаполис и по-високите му такси. Всичко това Тайлър научи от набит чернокож мъж, малко над петдесетте, който с нищо не показва, че замръзва от студ в изцапаните си с масло работни дрехи и силно износените кантонерски ботуши; напротив — държеше се все едно е на плажа, целият усмихнат и грейнал.

— Малко ме безпокои как ще се преместят някои от тези вагони — обясни той, — защото не сме подготвени в нужната степен. Много бутане и дърпане, ако ме питате. В депо на Голямата четворка на североизток от тук ще бъде много по-лесно.

— А какво ще кажете за №9-90? — попита Тайлър, назовавайки дерайлиралия влак.

— Рано тази сутрин добавихме три вагона. Да, господине.

— Кога по-точно?

— По изгрев-слънце. Имаше слана. Стоманата се беше охладила доста при тези температури.

— Видяхте ли някого? Непознати хора? Нещо, каквото и да е?

— Не, господине — усмихна се той и заприлича на весел тиквен фенер. — А аз познавам всички в Грийнкасъл... включително и непознатите.

— Проверихте ли вагоните?

— Да ги инспектираме? Разбира се.

— Не, имам предвид дали проверихте за скитници.

— Гратисчии — уточни той и поклати глава, без Тайлър да забележи. — Не аз, не, господине. Човек трябва да е достатъчно глупав да скочи във вагона при тези температури, кой съм аз да го спирам? Сигурно е доста отчаян. Наоколо виждаме гратисчии повече през топлите месеци, но за мен няма разлика. Не ми е работа да охранявам тези вагони. Само ги бутам и дърпам, а заплащането за това не е страхотно.

— А ако някой е бил на един от тези вагони или вътре в него — няма значение — къде може да слезе? Влак 9–90 кога спира отново?

— Повечето от влаковете на Северното обединение спират в Тер Хаут.

— А някъде преди това? — продължи да разпитва Тайлър.

Човекът изглеждаше малко объркан.

— Има ли място, където човек да се качи или да слезе?

— Какво имате предвид, всъщност? — Едрият мъж изгледа Тайлър странно.

— Провеждам разследване за дерайлирането — напомни нетърпеливо Тайлър.

— Има много места, откъдето човек може да скочи от №9-90, ако реши да го прави. Влакът не е високоскоростен. № 9-90 се движи веднъж седмично. От Тенеси до Мичиган. Превозва матрици за спирачки, най-вече от леярната на Брадърс стрийт в Чатануга. Този курс се изпълнява от петдесет години.

Под бремето на безсилието Тайлър се почувства в капан. Заподозреният си беше съставил план. Знаел е къде да удари смъртоносно №9-90 и как да избяга от района. Ако неочакваната му среща с Хари Уелс е била репетиция, той вече се е качил на друг влак

за Сейнт Луис. О'Мали със сигурност щеше да прикрие тази възможност. За Тайлър оставаше надеждата заподозреният да не е напуснал още района, за да огледа отломките на дневна светлина, или да е променил маршрута за бягство заради проявеното към него внимание, оказано му от Хари Уелс. В такъв случай му се налагаше да импровизира или да премисли как да се измъкне. При положение че е останал, вероятно още се навърта наблизо или е на път да се измъкне. Тайлър се почувства обезкуражен, но не и победен.

— На много места може да скочи, така ли? — повтори той думите на мъжа.

— Да, господине. Точно така е.

— Ако човек няма собствена кола, как пътува от тези градове? — зададе следващия си логичен въпрос Тайлър. — С автобус? С влак?

— Със сигурен транспорт. Има ги и двата вида, но оттук нищо не ви върши работа. Влаковете на най-близката компания „Грей-дог“ тръгват от Клаувърдейл. — Погледна наетата от Тайлър кола. — „Амтрак“ се движи нагоре към Крауфордсвил — обясни той, удивен от себе си. — Но точно тук сме в нещо като ничия земя. По това трасе се превозват товари. Това е истинската жп линия.

— А други железници, влакове на други компании, на които някой да се качи — гратисчии, имам предвид. — Тайлър се опита да използва подходящата терминология.

— Пълно е. — Чернокожият започна да изброява, хващайки един по един дебелите си премръзнали пръсти: — „Амтрак“, „CSX“, Северните щатски железници, „Индиана“, „Западна Индиана“, „Луивил-Нашвил“. Избирайте си. Всички ползват едно и също трасе.

— Но останките от 9–90 блокираха линията — напомни Тайлър. — Нали?

— Не, „Амтрак“ не са блокирани. — Погледна Тайлър, както учител гледа ученик. — Влаковете на „Амтрак“ се движат по северните трасета, не по тези. А сега всяка от проклетите товарни линии извън Индианаполис ще трябва да бъде пренасочена към тези северни трасета. Аз ли какво ще правя? Ако не ме извикат да помагам долу при останките, през по-голямата част от следващата седмица ще бъда без работа. Помнете ми думата.

Тайлър се опита да се постави на мястото на заподозрения и прецени възможностите. Човекът имаше почти шестчасова преднина

— щяха да са много по-малко, ако беше останал да се възхищава на делото си, както Тайлър очакваше. Ако дерайлирането беше нагласено да стане четири-пет дни по-рано, точно преди кървавия инцидент в закрития товарен вагон, всичко щеше да отиде на вятъра, но Тайлър се съмняваше в това. Според О'Мали дерайлиранията се дължаха на лоши лагери. Ако е саботаж, изглеждаше вероятно инцидентът да е станал непосредствено преди дерайлирането.

На север или на юг? С влак или с автобус? Тайлър се съмняваше, че беглецът ще открадне кола или ще хване чартърен полет. И едното и другото можеше много лесно да се проследи. Усещаше как времето му изтича, усещаше как човекът бяга, докато той стои на студа и говори с работника от жп депо.

— Кой се движи по-често — „Грейхаунд“ или „Амтрак“?

— От компанията „Грей-дог“ се движат вече само два пъти в седмицата — във вторник и в четвъртък — отговори едрият мъж. — Беше удобно, когато се движеха всеки ден.

— А „Амтрак“? — попита Тайлър с повече надежда.

— Всеки следобед.

Тайлър почувства облекчение. До обяд оставаше още време. Видя мигновена възможност: влакът на „Амтрак“ до Чикаго можеше да се окаже резервният маршрут на техния заподозрян. Бегъл поглед върху отломките и оттам — към Крауфордсвил. Един път в Чикаго вече беше използвал летището „О'Хеър“; щеше ли да го използва отново?

Тайлър благодари на работника от депо, тичайки към колата.

* * *

На предната седалка, с телефон, притиснат до ухото, Тайлър не само караше по улиците на Грийнкасъл, но и се свърза с автоматичната телефонна система на компанията „Амтрак“. Докато стигна до шосе 231, научи, че Крауфордсвил, гара на „Амтрак“ с автоматично управление, предлага две възможности, не една, както току-що му бяха казали: „моторен файтон“ до Блумингтън, Илинойс, а после влак на „Амтрак“ до Сейнт Луис или експрес на „Амтрак“ до Чикаго. И двата тръгнаха от Крауфордсвил в рамките на час.

Тайлър избра експреса, защото тръгваше пръв. Имаше доста път, но той така или иначе караше, вярвайки, че си струва. Увеличи скоростта на сто и двацет километра в час. Трябваше да измине почти четирийсет километра за седемнайсет минути.

* * *

Наоколо се стелеше равната като тепсия земя на Индиана, прорязана само от малки пътища, толкова прави, че на Тайлър му приличаха на жп линии. Впрочем всичко му напомняше на жп трасе. Мобилният му извънря. За да чуе, се наложи Тайлър да намали високата скорост. Беше Ръкар.

— Откога имаш кристална топка? — попита човекът от НКТС.

Тайлър се развълнува. Беше натоварил Ръкар да провери повторно формулярите на пътниците. Очакваше да отнеме ден-два, дори седмица — един господ знае колко.

— Имаме ли име? — попита недоверчиво.

— Ще оцениш иронията — изхили се Ръкар. — Човекът всъщност има...

— Моля те, карай по същество.

— ... чувство за хумор.

— Умирам от смях.

— Кевин Кристофър Джоунс е записан и за полета на „Юнайтед“ от Чикаго до летище „Кенеди“, и отново миналата нощ за полет на „КомЕър“ от Синсинати до Индианаполис. Билетът му е издаден в Нюарк.

— Не виждам къде е смешното. — Тайлър се почувства замаян. Толкова силно пулсираха вените. Име! Измислено или не, това беше начало.

— Кевин Кристофър Джоунс. Инициали К. К. — Ръкар спря за момент. Тайлър все още не схващаше. — К. К. Джоунс. Кейси Джоунс! Сега схвана ли?

Колата се отклони и загуби резервните си гуми, като почти поднесе. Тайлър си възстанови контрола.

— Шегуваш се. Човекът си прави шега от това?

— След малко трябва да имаме снимка от камерите на изхода.
Дано лицето му се вижда добре.

Снимка!

— Имаш ли правомощия да забавиш един експресен влак на „Амтрак“, като спре на гарата? — Едва тогава мисълта хрумна на Тайлър. Та сега той работеше за правителството.

— От какво имаш нужда? — попита Ръкар.

Тайлър се ухили. Да работиш за правителството не е чак толкова лошо нещо.

Влакът на компанията „Амтрак“ за Чикаго не потегли навреме от гара Крауфордсвил. Стомахът на Алварес се сви. Ако влакът бе пристигнал със закъснение, беше друг въпрос, но той пристигна съвсем навреме, бавеше се обаче да тръгне от малката гара и Алварес започна да се съмнява в резервния си план. Заради инцидента в товарния вагон се наложи да се отклони от първоначалния си маршрут с товарен влак, а и понеже се страхуваше, че ССО ще дебне всички товарни линии, прекара последните шест часа в малка хотелска стая в град Брейзил, където се посвети на Интернет.

Съгласно резервния му план за бягство с влака на „Амтрак“ от Крауфордсвил до Чикаго, той заобикаляше Сейнт Луис.

Преди няколко месеца се сдоби не само трудно, но и срещу много пари с два комплекта кредитни карти и шофьорски книжки с еднакви имена. Досега не ги беше използвал — за пътувания със самолет използваше трета шофьорска книжка, на името Кевин Джоунс. Другите две пазеше само за най-напечени ситуации, защото знаеше, че могат да бъдат използвани безопасно само веднъж.

А сега той преценяваше ситуацията като напечена.

В Северното обединение знаеха, че си имат работа със саботьор. Информацията не беше стигала до пресата само защото съобщаваха пред обществеността, че има различни причини за дерайлиранията. Тяхната служба „Сигурност“ обаче не се съмняваше, че той бърза — при това отчаяно — да се махне оттук. Същевременно неговата самоувереност му позволи да се забави с няколко часа и да постъпи неочаквано. Всяко вземане на кола под наем в областта би било или вече беше проучено от ССО. Така че сегашният му план предвиждаше да пътува с експреса до Чикаго и да вземе кола под наем там. Най-важно беше да се отдалечи от Южна Индиана.

Алварес се беше научил да не издава вълнението си. И все пак с всяка следваща секунда все по-сериозно се замисляше над варианта да слезе от влака. Чудеше се дали не очакват пък точно това от него?

Може би наблюдават композицията да видят кой ще слезе? Нямаше представа доколко е във властта на компания като Северното обединение да забави движението по цялата линия, но изглеждаше съвсем възможно. Дерайлирането би позволило всякакви изключения.

Чувстваше се като в ковчег. Като се изключат автобусите и товарните влакове, почти нямаше с какво друго да напусне Южна Индиана. Обземаха го съмнения, питаше се дали не беше по-добре да бе откраднал кола, или да бе намерил някоя изоставена ферма, където да се скрие. Упрекна се, че е започнал да се разсейва. Трябваше да вземе решение, и то бързо.

Наложи си да се успокои и да остане във влака; следеше внимателно платформата, за да види дали някой ще се качи, или ставаше въпрос за закъснение, причинено от проблем по линията. Обмисляше как да постъпи, в случай че някой се качи във влака. Скоро кондукторите щяха да минат да съберат билетите на новите пътници — с него общо трима. След като това стане, самоличността му ще бъде установена. Запотен, погледна часовника си. Закъсняваха с единайсет минути. Струваше му се, че е минала цяла вечност.

Жената на седалката до него го наблюдаваше и също започваше да се изнервя.

— Мислите ли, че се е случило нещо? — попита тя.

— Да — отговори Алварес, — твърде е възможно.

* * *

— Господ да благослови Интернет — възкликна Лорън Ръкар.

С телефон отново прилепен до ухото му, Тайлър спря колата. Намираше се пред потъмнялата алуминиева броня на влака, мокър от студения зимен дъжд, който превръщаше снега в бял цимент. Дългата композиция се извиваше по протежението на релсите и се сливаше с хоризонта — зловещо чудовище от стомана, стъкло и мощ. Никога преди не беше задържал влак.

На платформата униформен кондуктор потриваше ръце, пъхнати в ръкавици, за да прогони студа. На Тайлър му се искаше да има начин да се качи, без да го забележат, но вече беше твърде късно за това. Изпитваше задоволство, дори само защото влакът още е на гарата,

въпреки че повечето пътници от страната на платформата щяха да видят лицето му. В пътническото си куфарче носеше лаптоп, малко документи и дрехи за три дни, но вече мръсни. Мечтаеше си за бейзболна шапка или за нещо друго, с което да закрие лицето си, но бе оставил бейзболните си шапки на закачалката в къща, където нямаше достъп.

— Виж, малко бързам. Влакът ме чака — припряно откликна Тайлър. Излезе от колата и си взе куфарчето.

— Имаме снимка на нашия заподозрян на излизане от летището в Индианаполис — съобщи гордо Лорън Ръкар. — Не е от най-доброто качество или от най-добрия ъгъл. Носи черно кожено яке и голяма раница. Лицето му не се вижда добре.

На Тайлър му се стори интересно, но не му помагаше особено. На записа от охранителните камери на летище „О’Хеър“ вече бяха видели черното яке и раницата. Помоли Ръкар да му изпрати снимката на имейла. Щеше да се включи в Интернет, след като се качи на влака.

— Това ли е всичко? Ще ти звънна пак.

— Има още — продължи Ръкар. — От летището са намерили бордовата му карта от Синсинати. При изследванията в местната лаборатория са открили остатъци от отпечатъци с пет различни размера.

— Бордовите карти минават през много ръце — напомни Тайлър предпазливо.

— Сканирали са отпечатъците и са ги пуснали за сравняване във всички банки с пръстови отпечатъци в страната. Затова споменах Интернет преди малко — резултатите излизат със скоростта на светлината. Буквално. Всичко това се случи през последните два часа. Нашето искане е с приоритет, така че сме в първите редици. В момента проверяват отпечатъците в националните и щатските арести за углавни престъпления, както и в базата данни на Северното обединение, за да изключим служителите и да ограничим търсенето. До няколко часа ще проверим базата данни на армията, щатските и федералните служители, медицинските работници, учителите, социалните служители, каквото поискаш.

Ръкар замълча, за да си поеме дъх. Сърцето на Тайлър биеше лудо и това нямаше нищо общо с бързането да се качи на влака.

— Ще идентифицираме кучия му син — добави Ръкар. — Тайлър? Чуваш ли ме?

— Прати ми имейла — повтори Тайлър, стигайки до кондуктора, който вече даваше знак на влака да потегли.

* * *

Алварес видя как един мъж слезе от спортен кабриолет и се приближи до кондуктора, който му помогна да се качи. Момент покъсно влакът се движеше. Алварес притвори очи, за да запечата в паметта си лицето на този пътник. Във влака току-що се беше качил враг, в това той беше напълно убеден. Умът му работеше бясно. А сега какво? Възможно ли е хората на О'Мали да са го проследили до влака? Беше ли оставил някакви следи, по които да се ориентират, след като толкова се беше трудил да избегне подобно нещо? Дали пък не беше удар на сляпо, случаен късмет — О'Мали да проверява всяка възможност? В този момент погледът му се спря на разноцветните фишове, закрепени на гърба на седалката пред всеки пътник. По тях кондукторите се ориентираха кой си е платил и къде точно се е качил. Всеки момент кондукторите щяха да направят обиколката си. Всичко, което трябваше да направи, е да допипа един от тези фишове и тогава няма да му поискат билет. Две обстоятелства бяха на негова страна: влакът беше препълнен, а той се качи в среден вагон, което му позволяваше да се движи и напред, и назад.

Влакът тракаше и се клатушкаше, набирайки скорост по релсите. Алварес се извини и се промъкна край възрастната жена, седнала до пътеката. Остави раницата в багажника над седалките. Не желаше да показва, че сменя мястото си, не искаше да привлича вниманието. Опитва се да заглуши тревогата, която звучеше в главата му и излизаше все повече извън контрол. Ще се опита да спечели няколко минути, а после при първа възможност ще скочи от влака.

* * *

Тайлър се олюля, когато влакът започна да се движи. Чудеше се доколко това преследване е смислено. Нямаше никаква представа каква е вероятността заподозреният да пътува именно в този влак, но не можеше да го остави да се измъкне просто така. Защо да се навърта край сцената на катастрофата заедно с още дузина детективи, надпреварващи се кой да е шефът? Познаваше добре служителите на реда — първо говорят, после действат.

Влезе през тежката врата в пълния, но тих вагон. Латиноамериканец, напомни си той, докато вървеше напред по пътеката между следите, претърсвайки вагона лице по лице.

* * *

Новодошлият се качи зад него, така че Алварес се придвижи напред бързо и без да поглежда назад, но чувстваше присъствието на мъжа зад себе си като остра болка. Премина през отворената врата на вагона и пристъпи сред шумния механичен грохот, следвайки познатия ритъм, който му се струваше като част от собствените кости. Туду-туду фшшш, туду-туду фшшш. По релсите се движеха хиляди тонове стоманена маса и човешки същества. Имаше нужда от фиш. Влезе в следващия вагон и забеляза възможност: мъж, по-скоро поотрасъл тийнейджър. Носеше зелена бейзболна шапка и облегал на стената до него, спеше дълбоко. Алварес забеляза тъмнозеления фиш на седалката пред него. Може би зеленото означаваше, че момчето се е качило в Индианаполис или някъде още по на изток. Нямаше значение, този фиш му трябваше. Избра момчето отчасти защото лъжите са нещо типично за младежите. Влакът гъмжеше от такива хлапета, вероятно се прибираха вкъщи за коледната ваканция. Избра го и отчасти, защото си представяше, че колежанчетата постоянно се опитват да минат без билет. Дали кондукторът ще си спомни точно това хлапе? Надяваше се, че няма. Дали момчето си пази касовата бележка? Колкото е възможно да я пази, толкова е възможно и да я е изхвърлил и да няма доказателство, че е редовен пътник. При всички положения объркването ще отклони вниманието на кондуктора за няколко минути.

Не искаше кондукторът да установи, че фишът е откраднат, преди той, Алварес, да е скочил от влака.

Алварес се придвижи по пътеката, нарочно се поклащаше леко и поставяше ръце върху облегалките на седалките, за да пази равновесие, а пръстите му бяха само на сантиметри от цветните фишове. Приближавайки се до хлапето, се огледа. Долови движение напред. През стъклото на вратата в дъното на вагона видя, че кондукторът тъкмо привършва с проверката за нови пътници в другия вагон и сега се запътва към него. Хвърли бърз поглед назад и видя друг кондуктор. Беше в капан!

Налагайки си да остане спокоен, Алварес се съсредоточи върху задачата, която му предстоеше да разреши. Имаше нужда от този цветен фиш, и то преди да застане лице в лице с някой от кондукторите.

Залитна отново и се свлече на коляно. При това си движение взе зелената хартийка. Вече беше негова. Огледа се в двете посоки, за да прецени положението. Изглежда кондукторът пред него щеше да влезе пръв. Вмъкна се в първия свободен ред седалки, пхна цветното листче на предназначенията за целта място и се отпусна, сякаш дреме с отворени, но натежали от умора очи — пътник, който спокойно пътува за Чикаго.

Кондукторът пред него влезе и започна да проверява за пътниците. Алварес почувства как капка пот се стича по челото му. Ушите му пищяха. Съмняваше се, че при по-внимателна проверка би минал за дремещ пасажер.

Кондукторът премина покрай още един ред седалки. И покрай още един. Сърцето му болезнено се сви в гърдите, биейки лудо.

Зад себе си чу как задната врата също се отваря, туду-туду фшшш, туду-туду фшшш — обади се влакът. Вероятно беше кондукторът, придружил непознатия, който се качи в последната секунда.

— Билет? — Кондукторът гледаше право в него.

Алварес преглътна сухо.

— Вие вече... — Погледна и установи, че неговата зелена хартийка не е там, където я беше поставил. Обзе го паника. Премигна бързо, очите му смъдяха.

Кондукторът се наклони към него. Алварес се приготви да го удари.

— Няма нищо. Извинявайте, че ви обезпокоих. — Мъжът се наведе и вдигна зеления фиш, паднал на пода.

Алварес си помисли, че така нещата се развиха дори по-добре за него, защото сега той и кондукторът бяха установили връзка; щяха да го запомнят като редовен пътник.

— Няма проблем — кимна Алварес.

Кондукторът продължи напред. Болката в гърдите на Алварес бавно отшумя. Опита да се успокои.

Отзад се чуха гласове; кондукторът, събудил спящото хлапе, го питаше къде е фишът му. Момчето протестираше и твърдеше, че вече са го проверявали. Кондукторът поиска касовата му бележка. Алварес наблюдаваше в отражението на стъклото как момчето извади касовата бележка от портмонето си. Касова бележка! Пот се стече по лицето на Алварес и замъгли зрението му.

Другият кондуктор и мъжът, който се качи в Крауфордсвил, се приближиха изотзад. Двамата кондуктори разговаряха, единият коленичи, несъмнено, за да потърси липсващия зелен фиш. Алварес не ги чуваше, но това беше без значение. Каквото и да казваха, то означаваше неприятности.

* * *

— Това е агент Тайлър. Интересува се от всички, качили се във влака от Крауфордсвил. Казах му, че съм видял двама.

— Аз видях трима — уточни другият.

На картата с името му пишеше Чарлс Даниълс. Кондукторът с Тайлър се казваше Феликс Рамоне.

— Проверих двама в трети вагон. Още не съм намерил трети.

— Аз започнах от пети и се придвижих дотук. Не съм засичал никого. Шести до девети не бяха отворени.

Тайлър беше забелязал, че в Крауфордсвил само три вагона са отворени. Беше му малко трудно да пази равновесие заради клатушкането на влака.

— Забелязах да се качват две жени — продължи да обяснява Рамоне на партньора си.

— А аз видях и един мъж.

— Огледахте ли го добре? — намеси се Тайлър.

— Дори и да съм, не му обърнах внимание.

Значи във влака все още имаме неидентифициран мъж, който не е проверен — заключи Тайлър. Побиха го тръпки. Косата по тила му настръхна.

— Сигурно е някъде между шести и девети вагон. Там има повече места.

Тайлър подхвана вежливо:

— Ето какво искам да направим. Господин Рамоне, вие ще проверите вагони от шест до девет. Ако засечете мъжа, не правете нищо необичайно. Довършете обиколката си и после ме намерете. — Рамоне кимна. Изглеждаше малко възбуден, което притесняваше Тайлър. — Господин Даниълс, двамата ще отидем да поговорим с жените, които са се качили от Крауфордсвил. Ще им зададем няколко въпроса. Дано ни дадат някакво описание. Бавно и внимателно, нищо фрапиращо.

— Разбрано.

— Какво е направил този човек, все пак? — любопитства Рамоне.

Другият кондуктор се замисли и си спомни нещо:

— Знаете ли, май трябваше да поискам касовата бележка на онзи тип. — Обърна се и бавно тръгна към предната част на вагона.

— Кой тип? — попита Тайлър; гърлото му беше раздразнено и сухо.

Мъжът понечи да посочи, но седалката, на която беше седял Алварес, сега беше празна.

* * *

Вагон номер три, два вагона по-напред от мястото, където Алварес си остави багажа, беше препълнен. Носеше зеленото листче със себе си, сигурен, че все някъде ще има изхвърлени касови бележки, защото повечето хора ги пазят само докато им проверят билетите. Номерът беше да намери касова бележка с днешна дата, и то бързо.

Алварес се наведе и вдигна една от пода, но върху нея имаше отпечатък от обувка и това го притесни. А и като я разгледа по-

обстойно, установи, че е издадена вчера. Влакът явно идваше от Източното крайбрежие и не бе почистван поне от дванайсет часа. Вратата се затвори с удар след него и той влезе в следващия вагон. Отдалечаваше се прекалено много от багажа си, губеше връзка с плановите си.

Наведе се и взе други две касови бележки — едната съвсем чистичка и издадена в Индианаполис. Прибра я в джоба си. Трябваше му минутка да се овладее и да избърше потта си с ръка.

Не му се искаше да се среща с кондуктора, а още по-малко с мъжа, който се качи последен. Но вече се намираше в края на влака, нямаше накъде да бяга, а багажът му беше през три вагона. Ако този човек е агент от ССО, имаше голяма вероятност да познае лицето му. Опитва се да се овладее. Спокойствието щеше да го спаси.

По уредбата съобщиха, че вагон-ресторантът е отворен. Неколцина пътници се изправиха веднага. Алварес съзря своя шанс — вагон-ресторантът беше в средата на влака. Беше достатъчно да се движи в група с другите...

* * *

Тайлър разполагаше с три часа, докато влакът стигне до Чикаго — достатъчно време да изолира единствения мъж, който се беше качил в Крауфордсвил.

Кондукторът Даниълс се оживи, когато влязоха в следващия вагон.

— Ето там — посочи той две жени.

В това време едната стана и се запъти в посока, обратна на тяхната.

— Извинете — провикна се кондукторът силно.

Жената не се обърна, а се присъедини към плътната група от хора, явно запътили се към вагон-ресторанта. Тайлър се повдигна на пръсти, опитвайки се да не я изгуби от поглед. Когато стигнаха до празната седалка, Тайлър каза на кондуктора:

— Вие я доведете, аз ще се заема с тази. — Обърна се и отстъпи встрани от пътя на тълпата пасажери, минаващи по пътеката. Мобилният му телефон иззвъня и той го вдигна разсеян.

Мъжът, който наведе глава в групата зад Тайлър, беше Умберто Алварес.

* * *

— Нищо от наша страна — съобщи Нел Прийст по телефона. — Ще минат седмици, преди да разберем какво точно е обърнало влака. Може да е било скъсана ос или некачествени лагери да са причината.

— Все старата песен.

— Да.

Тайлър се поколеба дали да ѝ каже какво знае. Не се стърпя.

— Ръкар разполага със снимка от летището и с отпечатьци. Работи по идентифицирането му.

— А ти? — поинтересува се тя.

— Аз съм във влака за Чикаго.

— Имаш ли заподозрян? — попита тя.

Тайлър понечи да спомене за черното кожено яке. За да го чуе, той се обърна и затули слушалката с ръка. В този момент в полезрението му попаднаха гърбовете на две черни якета сред групата пътници, които току-що се изнизаха. Във влака, разбира се, имаше и други мъже с кожени якета, но тези двама го задминаха, без да го поглеждат. Тайлър задържа очите си върху групата.

— Ако искаш да си част от това — каза той, — ела довечера в Чикаго. Трябва да вървя.

Затвори и последва групата, тези две якета... Обзе го необяснимо чувство за страх. Разговорът с жената щеше да почака: изглеждаше на около осемдесет и едва ли щеше да избяга.

Кондукторът удари с ръка по вратата на единствената тоалетна във вагона и извика на жената вътре:

— Мадам! Извинявайте! Искам да поговоря с вас за момент.

Чувството за уплаха у Тайлър нарастваше. Вече се движеше по-бързо. Пристъпи в шумния преход между двата вагона, наблюдавайки групата през стъклото на задната врата. Тъкмо влезе във вагона и групата излезе от предната врата. Забърза. Не искаше да тича, не биваше да привлича вниманието, но определено скъси дистанцията.

Стигна до далечния край на вагона навреме, за да види през двата прозореца на вратите вътре в следващия вагон.

Единият от двамата, които носеха кожени якета, беше висок и широкоплещест. Силен, помисли си Тайлър. Тъмна коса. Неочаквано мъжът се протегна към багажника над седалките и пътъм измъкна оттам някакъв багаж.

Малка черна туристическа раница. От онези, дето се сгъват и се носят удобно на гръб.

Вездесъщата раница пораждаше почти неосъзнато чувство, ала ченгето у Тайлър долавяше, че си струва да се изправиш срещу този мъж.

Проправи си път през задната врата; из тялото му се разливаше адреналин. Същевременно заподозреният излезе през далечния край на следващия вагон.

Инстинктите му го водеха. Ветеран, който именно затова успяваше да оцелее по улиците, водеше разследвания и разрешаваше случаи. Тайлър знаеше, че го е пипнал. Придвижи се по пътеката на следващия вагон решително и уверено. Прецени ситуацията. Искаше да поговори с човека. Само толкова. Никакво нарушаване на правата, никакво насилие. Нищо подобно на случката през онзи следобед с Честър Уошингтън, която съсипа живота му. Раницата и черното кожено яке може да са съвпадение, напомни си той. Но са достатъчни за започване на случай. Детективът почувства прилив на енергия. Именно този влак беше логичният избор като маршрут за бягство. Нямаше кой знае колко други варианти.

Съществуваше и друга възможност — този саботаж да е извършен дни или седмици по-рано и заподозреният да не е из околността, но това изглеждаше по-малко вероятно, особено след като Ръкар намери съвпадащите списъци от полетите. Какво друго би обяснило пристигането на К. К. Джоунс в Индианаполис?

Като наближи вратата към следващия вагон, Тайлър изпусна от поглед заподозрения и в съзнанието му изплува образът на Хари Уелс с дълбокия разрез от ухото до окото му. От кървенето човекът бе станал „по-блед от полярна мечка“, както се изрази един от техниците. Този тип бе опасен, а ограниченото пространство във влака не беше най-доброто място да се изправи срещу него. Внезапна тревога придружи тази мисъл и някаква странна безтегловност се появи в гърдите му.

Изведнъж му се стори, че влакът се смалява. Тайлър предугади ранните предупредителни симптоми на клаустрофобия. Не сега, помоли се той, ала вагонът продължи да се свива, готов да го погълне. Главата му затуптя, влакът продължи да се смалява. Внезапно свистене разтърси цялата композиция — покрай тях беше профучал експрес в източна посока и раздрусването прекъсна тревогата му. Тайлър отвори вратата и излезе в шумния проход, свързващ двата вагона. Завъртя се рязко и забеляза човек отдясно — стоеше с гръб, а около него се виеше тънка струйка цигарен дим. Тайлър понечи да хване мъжа, но забеляза, че якето му не е кожено, а найлоново, и не носи багаж.

Погледна в следващия вагон; беше вагон-ресторантът — просто една тясна пътека със завой наляво в края, както изглеждаше от тази страна.

Придружителят на пушача, късо подстригана жена с лунички и тънки устни, се взря в Тайлър презрително. Тайлър заекна:

— Мъж, преди малко — и добави — черна раница.

Жената посочи към вагон-ресторанта. Тайлър блъсна яркочервения бутон и зачака автоматичната врата да се отвори. Спря се край единствената тоалетна, знакът на вратата показваше, че е заета. Почука. Обади се женски глас. Тайлър продължи напред.

Автоматичната врата зад Тайлър се отвори. Беше пак жената с късата коса. Тя се промуши край Тайлър, а той забърза след нея. Малкият барплот беше направен от неръждаема стомана. Слабата жена поръча диетична кола. Тайлър я подмина и се изправи пред двайсетина души — всички държаха напитки, пакетираны сандвичи, курабийки и сладкиши.

Нямаше черно кожено яке. Нямаше и черна раница.

Заподозреният не беше вече тук. Бяга от мен, помисли си Тайлър насърчен.

Краката му се подгънаха. Влакът забележимо намаляваше скоростта. След Крауфордсвил експресът за Чикаго не спираше на други гари. Просто сега се движеше по-бавно най-вероятно заради някакво предстоящо възвишение, приближаването на град или светлинен сигнал. Намалява скоростта. Тайлър забърза през малката тълпа, като си мислеше: той смята да скочи!

Изход. Бягство. Ченгето знаеше с абсолютна сигурност, че това е неговият заподозрян и е на път да го изпусне.

Спомни си потрошеното тяло на Хари Уелс, след като е бил прободен с нож и изхвърлен от влака.

Отново се олюля. Влакът започна да се движи съвсем бавно.

Тайлър удари червения бутон и вратата се отвори със свистене. Шум. Вятър. Отворена външна врата вляво. Навън се сливаха кафявите земеделски земи и полегатият дъжд.

— Федерален агент! — обяви Тайлър, посягайки да измъкне пистолета си.

Изневиделица се появи раницата като грамадна черна стена и го събори на пода. Главата му се удари в стоманената врата и той изпадна в несвяст. Виеше му се свят. Сви показалец, но нищо не се случи. Беше изпуснал пистолета. Опита се да се изправи, но с поредното забавяне на влака отново загуби равновесие. Сведе поглед, търсейки пистолета и нещо се удари в брадичката му. Главата му се блъсна назад и той усети изпукването. После го чу като крила на птица — моментно трепване на дрехи. И след това изчезна, погълнато от вятъра и дъжда.

Влакът се наклони отново — този път набираше скорост. Тайлър намери оръжието си и го сграбчи. Провеси глава навън, дъждът измокри лицето му, вятърът изсвистя през косата му.

— О, божичко — промърмори той. Знаеше, че трябва да скочи, да го последва. Погледна надолу: мокър, кафяв, неясен зимен пейзаж проблясваше край него. Направи плаха стъпка напред; лицето му бе цялото мокро и студено, зрението му се замъгли. Държейки се здраво, се наведе напред. Знаеше добре какво трябва да направи — да скочи, да се свие на кълбо и да се превърти.

Ритъмът на влака постепенно увеличаваше темпото си, песента на стоманените колела набираше скорост.

Скачай! — заповяда си той. Първо затвори очи, после ги отвори. Всичко под него се сливаше в дълга кафява лента. Трябваше да скочи към нещо, което дори не виждаше.

Пръстите на краката му се крепяха на ръба, ала най-накрая Тайлър отстъпи назад, далеч от отворената врата. Не бе в състояние да го направи.

* * *

Алварес се изправи и се отърси. Разгледа десния си глезен. Болеше го, но можеше да върви. Намери раницата на двайсетина метра зад себе си. Беше я хвърлил, преди да скочи. Погледна към влака: в продължение на няколко секунди очакваше агентът да скочи след него и се страхуваше, че мъжът е въоръжен.

После прочисти глава, взе раницата и се затича. Тичаше бързо, колкото тялото му позволяваше.

Непокътнатият килим от пухкав сняг потвърждаваше, че във фермата няма никого. Или собствениците бяха заминали за коледните празници, преди снежната буря да се разрази миналата седмица, или бяха изоставили къщата за през зимата и прекарваха сезона във Флорида, Финикс или друго спокойно място. Алварес се приближи към близкия хамбар, без да се страхува, че ще го забележат. Съвсем обичайно за фермите в Средния запад вратата на хамбара не беше заключена. Голям трактор заемаше по-голямата част от пространството. В съседно помещение той откри инструменти, но нищо полезно за бягството му. Под придадения навес, използван като двуместен гараж обаче намери син, класически буик с бели стени и идеално излъскан. При очевидно замрелия живот във фермата от бурята насам, имаше малка вероятност колата да бъде обявена за издирване. Само следите в снега водеха от гаража до двупосочната улица.

Случката във влака от Крауфордсвил остави Алварес зашеметен. Вече повече от година и половина той се чудеше още колко дълго ще успее да задържи предимството си на изненадата, ще съумее да е една крачка пред другите. Все по-ясно осъзнаваше, че няма да трае дълго.

Никога досега времето не го бе притискало толкова много. Не разполагаше с начин да промени графика на влака стрела; налагаше се той да се нагоди.

Десният лакът и десният глезен го боляха. Имаше късмет, че другият не го последва, защото, както скочи наред равната фермерска нива, щяха да го заловят или застрелят за минути, ала Господ се беше погрижил за него — агентът не го последва. Алварес го прие като знак, че трябва да продължи. Давид бе устоял на още един удар от Голиат.

До Рокфорд, Илинойс, пътува по фермерски пътища, без да надвишава ограниченията за скоростта и винаги даваше мигач. Не можеше да си позволи да го арестуват точно сега, макар много бегълци да се скриват най-добре от системата именно като влизат в нея —

оставят се да ги арестуват под чуждо име и малко престъпление и прекарват година-две в затвора, докато престанат да ги издирват. Алварес държеше този коз в дълбока резерва — аварийен план, в случай че се стигне дотам. Ако почувства, че са прекалено близо до него, влизане с взлом или нападение над полицаи ще му осигурят поне година-две в затвора, който щеше да се превърне в негово убежище.

Рокфорд, Илинойс, бе необходимо отклонение. Намираше се далеч от Ню Йорк, но той искаше, а и трябваше да направи това пътуване — пътуване, което през последните осемнайсет месеца бе предприемал често.

Бенет Хаус на „Аркадия“, само на няколко преки от болницата Рокфорд Мемориал, по външен вид приличаше на тухлените сгради в колониален стил, имаше дървени черни капаци на прозорците и лъскава черна врата с медно чукче. Наоколо се виждаха следи от стар сняг, изринат и натрупан на пясъчнокафяви купчини от вече разтапящ се лед, а плътният остър въздух пареше кожата му, докато се изкачваше по инвалидната рампа до вратата. Позвъня и влезе.

Посрещна го г-жа Дъндъл, жена с голяма енергия и дълбоко състрадателна. След повече от двайсетгодишна служба като сестра посвети способностите си на управляването на Бенет Хаус. С персонал от единайсет души обслужваше клиенти, често живеещи в самото заведение, а приходящите болни бяха десетки.

— А... господин Алварес. Така се радвам да ви видя! Това коляно да не би да ви боли? — Неизменно си оставаше преди всичко сестра.

— Подхлъзнах се на леда.

— Да, такъв е сезонът.

— Мигел? — произнесе той на испански.

— Искане ми се да се бяхте обадил. — Г-жа Дъндъл го хвана за лакътя и го поведе към малката всекидневна, пълна с антики, сухи цветя и стари списания. — Днес се сблъсква с малко предизвикателство; наистина, надявам се. Може би грип. В стаята си е. — Промени тона: — Но се радвам, че сте тук. Вашите визити винаги го ободряват.

— Как са дробовете му?

— Мисля, че са по-добре. И духът му е висок. Искане ни се да се оправи от тази наистина възможно по-бързо.

— Как върви работата му?

— Всички в библиотеката го обичат. Винаги е сериозен и услужлив. Чувала съм само топли отзиви.

— А да ми кажете нещо за отсъствията?

— О, след последното ви посещение вече няма проблеми. Добра работа, каквото и да сте си говорили. Оттогава не е имал нито едно неизвинено отсъствие.

— Обещах му да му сричам задника — подразни я Алварес.

— Да... сигурно е било така. — Г-жа Дъндъл се засмя и в стаята сякаш стана по-топло, а прозорецът просветна. — Радвам се, че дойдохте. Все пак коляното ви наистина ли е добре? Нищо не пречи да го погледна.

— Само леко го фраснах. Ще оживея — засмя се той иронично.

* * *

В малката, оскъдно мебелирана в леко превзет викториански стил стая телевизорът, окачен на стената, бе включен на канал с детски анимационни филми.

На деветнайсет Мигел все още не беше надраснал Мики Маус. Успяваше да следи по-голямата част от „Улица Сезам“, но бързо му омръзваше. На Алварес му бяха обяснили, че алкохолът в кръвта на майка им е отровила мозъка на брат му до степен сигналите да се загубват при предаването и да се лутат в химичните си предели, докато се разпръснат напълно. Хубавата страна беше, че той изглеждаше щастлив в ограничения си свят, смееше се и се радваше, а в най-добрите си дни успяваше да води разговор почти на нивото на десетгодишно дете. Въпреки постоянните усилия на г-жа Дъндъл и персонала ѝ, Мигел все още не успяваше да прескочи този таван. Необикновените му способности в областта на математиката обаче му позволяваха да схване десетичната система и метода, по който се водят каталози, и това го правеше чудесен библиотекар. Състоянието на дробовете му създаваше постоянни тревоги. Докато се намираше под грижите на държавата, преживя пет пневмонии. След преместването, уредено от Хуанита, състоянието му се подобри значително. Когато навърши осемнайсет, осигурителната му сума бе съкратена наполовина

и Алварес покриваше разликата. Според него грижите, полагани в частното заведение Бенет Хаус, бяха спасили живота на брат му и си струваха всеки цент.

По ирония на съдбата трябваше да благодари именно на Северното обединение за парите, макар и непряко. След като осребри скромна част от пенсионния си фонд, той започна да играе на борсата. Ако го арестуват или умре, искаше момчето да е осигурено до живот. За целта основа доста голям попечителски фонд на името на брат си, въпреки че разчиташе влакът стрела да дерайлира. Отчаяно се нуждаеше да не се забърква в неприятности, докато скоростният влак не се превърне във вчерашна новина. Бъдещето на Мигел зависеше от това.

Мигел продължи да гледа анимацията и след като брат му влезе, макар че хвърли бегъл поглед към вратата.

— Бърт! — посочи той и напуканите му устни се разляха в усмивка. Носът му течеше, а очите му бяха влажни.

— Кой печели? — попита Алварес; при вида на брат му гърлото го стегна. Винаги му трябваша няколко минути да свикне с роднинската им връзка при тези обстоятелства.

— Зайко — отвърна Мигел с интонация на анимационен герой.
— Хитрият зайко.

— Настинал си.

Мигел сви рамене.

— Ето, там отива зайко, долу в дупката.

Не е добър ден, усети Алварес веднага. Нямаше да разговарят дълго. Но той се почувства задължен да дойде тук, да го види. Ако нещо се обърка в плана му за влака стрела, това може би щеше да бъде последната им среща.

Умберто Алварес придърпа единствения стол в стаята, опря лакът на леглото, но задържа ръката си във въздуха, както беше техният обичай. После се облегна назад с лице към телевизора и безсмислиците, които така забавляваха малкия му брат. Както държеше ръката си във въздуха, друга, по-слаба ръка се хвана за нея. Двете ръце се обвиха една в друга и потънаха в памучните завивки.

— Мигел, ръката ти е толкова студена.

И я притисна още по-здраво.

Срещата им се превърна в работна вечеря, доставена в хотелската стая на Прийт, а двата мобилни телефона и стационарният звъняха непрестанно. Заедно те наставляваха и ръководеха преследването на беглеца в няколко щата, започнало минути, след като мъжът скочи от влака. Акцията придобиваше все по-големи мащаби.

О'Мали отлетя с частния си самолет, за да изслуша лично изявлението на Уилям Гохин. От летището в Индианаполис Ръкар се сдоби с лоша разпечатка на лицето на заподозрения в профил. Всички трескаво очакваха новината дали отпечатъците са идентифицирани.

— Този тип е хлъзгав — констатира Тайлър, докато изпращаше по лаптопа снимката от летището до верига магазини за камиони край шосе I-70 и I-74. Работата беше бавна и досадна.

— Имаме напредък — окуражи го тя. — Не забравяй.

Тайлър не успя да види лицето на мъжа по време на преследването във влака; саботьорът избърза да скочи, предотвратявайки срещата им очи в очи.

— Отдавна вече е избягал — поклати глава Тайлър. — Няма да го хванем толкова бързо.

— Ти беше близо, Питър. Много близо. По-близо от нас. — И добави: — Какви са данните от днес?

Тайлър провери в лаптопа.

— Превозите на „Доу“ падат след дерайлирането. Това е изненадата!

— Нищо подобно, предвиждах го.

— До гуша съм потънал в дългове — сподели той. — И в тревоги също. Особено в тревоги.

По радиото предупредиха шофьорите на камиони да внимават с мъже, пътуващи на стоп. Описаха им Кевин Джоунс като избягал затворник, за когото се счита, че кръжи някъде в района на границата между Индиана и Илинойс. Всички възможности бяха взети под внимание. Проверени. Проверени отново. И след това пак проверени.

Тайлър държеше под брадичката си найлоново пликче, пълно с купчета лед. Беше натъртен, но отокът вече спадаше. Пицата не се оказа най-подходящото меню — челюстта го болеше, когато дъвчеше, а Прийст се оказа вегетарианка.

— Никакво месо, никакво сирене — помоли тя, докато Тайлър даваше поръчката.

— Пица без сирене! — възкликна той, закрил слушалката с ръка. — Все едно „Блъди Мери“ без водка.

— Е, наречи я девствена пица. Не ме е грижа. Само да не слагат месо или сирене върху едната половина. В противен случай, добре — аз няма да ям.

— Тогава не е добре.

А тя беше свила рамене с безразличие.

Тайлър извъртя на принтер снимката на заподозрения от летището, изпрати я до себе си по факса и я залепи с тиксо върху хотелското огледало. От време на време я поглеждаше и даже говореше на мъжа. Прийст не коментираше, но на няколко пъти вдигна глава с желание да го възпре.

Телевизорът бе включен на CNN с намален, но доловим звук. В един момент дочуха нещо за преследването и тя усили звука. Показаха и снимката, но по телевизията изображението изглеждаше още по-лошо — все едно цялото преследване цели да арестува ухо, част от чело и малко тъмна коса. Само черното кожено яке — европейско, гладко и без видими шевове — и багажът му — нещо средно между пътническа чанта и туристическа раница, която покрива изискванията на авиокомпаниите за ръчен багаж — им даваше лъч надежда.

Тя пак намали звука на телевизора — бе започнал репортаж за болна панда в зоологическата градина в Сан Диего.

— Трябваше да скоча — обади се той.

— Ъхъ — изсумтя саркастично тя, — два счупени крака щяха да ти помогнат много.

— Хайде де — примирително продължи той. — Беше в ръцете ми, а аз го изпуснах. Колко време мислиш, че ще е нужно на CNN да разберат моята самоличност? Ще ти напомня, че дори и да има закон срещу скачането от влакове, в момента заподозреният не може по никакъв начин и под никаква форма да бъде свързан с някое от дерайлиранията. Всичко е в рамките на предположенията.

— Значи е трябвало да скочиш — съгласи се тя, — но се радвам, че не си го направил. И ето ни тук.

— Ето ни тук — повтори той.

Обърна глава да го погледне и всъщност почти се целунаха. В действителност Тайлър искаше да я целуне. Тя сякаш дори не го забелязваше.

Размениха си погледи. Лицето ѝ се промени и тя също осъзна колко близо са един до друг.

Тайлър никога не бе целувал чернокожа жена. Страхуваше се да не го отблъсне, ала все пак се наведе, за да я целуне. Забави се за момент, колкото да ѝ позволи да възрази, но нейните големи очи просто го погледнаха с изненада. Започна да я целува нежно; първоначално тя само приемаше ласките, но вече и тя му отвърщаше. Вгледа се в очите му с вълнуваща комбинация от палавост и настойчивост; той го изтълкува като въпрос.

— Да — отвърна Тайлър — сигурен съм.

Огромна усмивка се изписа по нежното ѝ лице.

— Аз също. — Пръстите ѝ започнаха да разкопчават копчетата на блузата ѝ.

Тайлър отдръпна едната си ръка и двамата се плъзнаха от стола върху пода. Издърпа ризата си, а тя съблече блузата си. Сутиенът ѝ беше от лъскава еластична материя в същия кехлибарен нюанс като кожата ѝ.

Тайлър целуна гърдите ѝ през материята, а тя изхлузи ризата му и прокара нокти по гърба му.

Замая се от топлината и аромата ѝ. Спряха малко преди пълното сливане, но никой от тях не остана недоволен.

Потни и щастливи, лежаха един до друг. Той бе останал само по чорапи, а нейното бельо бе все още омотано около глезена ѝ.

— О, боже — възкликна той, — трябва ли да се извиня?

— По-добре недей! По-скоро трябва да се поклониш. Обикновено не... не ми се случва често без... — Помисли за момент: — По-добре да спра дотук.

— Добра идея — съгласи се той.

Тя се изкикоти.

— О, божичко. — Засмя се още по-силно и си покри лицето. Придърпа някакви дрехи върху себе си, но Тайлър ги отмести и жадно

се вгледа в нея. Тя се изчерви и го отблъсна, той се търкулна назад и се възцари тишина.

В един момент тя каза меко:

— Никакви коментари от сорта на кафяво захарче, моля.

Тайлър мълчеше.

— За пръв път ли ти беше? — попита тя.

— Не, не ми е за пръв път да съм с жена — призна си той откровено. След дълга пауза добави: — Можем ли да не говорим повече за това?

— Добре ли ти е? — погледна го тя.

— Бих попитал същото.

— Нямам претенции. — Търколи се към него и хвана ръката му. Лежаха на пода като две лъжици. — Реши да видиш какво ще излезе. — Не беше въпрос, а по-скоро предположение.

— За момента, след това за седмица. След това може би за месец.

— Усещам се малко напрегната.

— Това е добре. — Притискаше ръката ѝ и не позволяваше да се отдръпне. — Искam да чувстваш нещо. Ще започнем оттук. — Целуна ръката ѝ и я задържа до лицето си. Няколко минути изминаха в тишина, чуваше се единствено бръмченето на лаптопа. Разговаряха само с очи.

— Разкажи ми за онова. За него. Моля те. Как бих могла да те опозная, ако не знам твоята гледна точка.

Нямаше нужда от допълнителни обяснения. Тайлър знаеше какво точно иска да знае тя.

— От този ден помня само огромните му ръце. Държаха онова малко момиченце и удряха главата му в стената. После ме хвана за врата и за минута си помислих, че това ще е последният ми дъх. Винаги тези ръце. Когато нахлух в стаята, те просто я пуснаха. Хвърлиха я на земята, разбираш ли? Все едно прикрепяха картина към стената, просто я остави да падне. Беше голям мъж. Огромен, наистина. Вдъхваше страх. Когато се обърна към мен... се вцепених.

Тайлър се повдигна на лакът.

— Попадам съм в десетки подобни ситуации, но никога не съм имал затруднения. Вероятно беше заради бебето на пода. Или заради плача ѝ. Или просто ме беше страх от него. С един удар ме повали на пода. Изпаднах в несвяст. Навярно съм изпуснал оръжието си. При

огледа на местопрестъплението го намериха под един стол. Не беше стреляно с него, разбира се. Вторият му удар не ме улучи, иначе едва ли щях да съм тук сега. Ако той беше малко по-трезвен, а аз малко побавен, сигурно нямаше да успея да го ударя и всичко щеше да е различно. Успях обаче да го фрасна, а после още веднъж и още веднъж. Той ме удари в ребрата и корема и ме сграбчи за гърлото. Проклетите му очи. Мъртви, без искрица живот в тях. Нещо се случи с мен. Не знам какво беше. Но после действах само аз. Напипах някакъв ритъм. Един психиатър го нарече ярост, не беше обаче това. Не и за мен. Не изпитвах гняв, а по-скоро следвах ритъма. Един-два удара по лицето, един в корема и пак, и пак. — Започна да шепне: — Онова малко момиченце лежеше на пода просто така. Нищо на света не бе в състояние да спре ритъма, все едно някоя мелодия ти се е набила в главата, само че за мен това бяха юмруците ми, това беше ритъмът. Не го помня добре, лицето му... нищо. Само онзи ритъм. Толкова добре се чувствах. Толкова добре. И изобщо не спрях. Не можех да спра. Бях прекалено изплашен, за да спра. От него. От това какво би ми сторил — на мен и на малкото момиченце, ако се съвземе. И така, не можах да спра, докато не ме дръпнаха от него.

Тя го гледаше втренчено.

— Не ми беше приятно да го правя — увери я той, — независимо че прокурорът го представи така. Вестниците. Телевизията. Хареса им идеята: бяло ченге пребива чернокож мъж до неузнаваемост. Пасваше на нещо, в което вярват. Само дето не беше истина. Нямаше нищо общо със случая.

— Но нали имаше процес — каза Прийст, — било е самозащита...

— Моят адвокат не желаше да пледира за това. Щяло да ни навреди сериозно, поемем ли по този път. А кой съм аз, че да се оплаквам? Той ме оправда. Съсредоточи се върху защитата на детето. Твърдеше, че съдебните заседатели ще приемат само една теза: ако напъхаме образа на детето в главите им, ще е достатъчно да оправдаят деянието. И наистина се оказа прав.

Тя изглеждаше бясна.

— Но за сметка на репутацията ти, на кариерата ти!

— Оправда ме — повтори Тайлър. — С тази цел го наех. Не беше състезание по популярност, водеше се съдебен процес. И спечелихме.

Сега остава да мине и гражданското дело, но...

— Било е самозащита! — проплака тя.

— Да, беше — кимна замислен той. — Може би в товарния вагон също е било самозащита. Дори да е така, кой е виновен и кой е невинен?

Мобилният на Тайлър иззвъня. Пейджърите и телефоните бяха звънели цяла вечер, но този път телефонът ги изненада и накара Прийст да се облече бързо.

— Изчакай за момент — каза Тайлър в слушалката, опитвайки се да облече нещо.

За да се влошат нещата още повече, писалката му бе останала без мастило. Поиска от Нел да му подаде хотелската химикалка. Не пишеше добре, но Тайлър надраска едно име, докато Прийст се облече.

— Сигурен ли си? Абсолютно сигурен?

Изслуша отговора, благодари и затвори. После седна, останал без дъх.

— Питър...

— Беше Ръкар.

— Има резултат от отпечатъците — налучка тя.

— Проверили в базата данни на Федералната администрация за авиацията и са идентифицирали четири от отпечатъците. Принадлежат на служители от летището — най-вероятно на хората, които събират билетите на изходите. Тях ги изключваме. Единствените други отпечатъци току-що са били намерени в базата данни на щатските служители от Илинойс.

— Имаме ли име? — попита Прийст и се наведе, опитвайки се да разчете какво е написал.

— Допреди няколко години човекът, когото наричахме К. К. Джоунс, е преподавал информатика в училище в Дженоа, Илинойс. Бил е учител! Представяш ли си?

— Името, Питър?

— Умберто Алварес. — Очите им се срещнаха. — Разбираш ли?

— Какво да разбирам?

— Името е на латиноамериканец.

— Значи съвпада — констатира тя. — Какъв е проблемът?

Тайлър продължи да я гледа в очите:

— Ако Хари Уелс е търсел латиноамериканец, тогава някой — най-вероятно О'Мали — вече е имал или описание на заподозрения, или...

— Или име! — довърши тя, объркана от извода. После промърмори: — О'Мали е знаел името на човека през цялото време.

Тайлър кимна тежко.

— Значи са ме излъгали — въздъхна тя.

— Излъгали са и двама ни — уточни той.

* * *

— Имаме още проблеми. — Тайлър посочи екрана на лаптопа. През последните няколко часа те бяха лежали един до друг, бяха се гушкали и смели, напълно щастливи. Сега почука по екрана, където в резултат на търсенето при думите „Алварес + железница“ изскочиха десетки материали — статии във вестници и Интернет новини.

— Казвай — подкани Прийст и затвори телефона до леглото.

— Преди две години и половина Хуанита Алварес и двете ѝ деца, близнаци на по четири години, са били убити на жп прелез... познай къде?

— Дженоа, Илинойс.

Той кимна.

— Градът, където Умберто Алварес е преподавал. — Отново привлече вниманието ѝ към екрана: — Товарен влак смазва колата на семейството и я влачи около половин километър по линията, преди да ги избути в канавка. Имаш ли предположения чий е товарният влак?

— О, боже. Северното обединение — прошепна тя. Допря буза о неговата и зачете през рамото му.

— Един от вестниците пише за анонимно обаждане на 911. Мъж, изпаднал почти в истерия, твърдял, че бариерата на прелеза не е била спусната и сигналните светлини не работели. — Продължи да чете по-надолу и посочи: — Виж, според същата история органите по реда установили, че бариерата била на място и предполагат, че колата е закъсала — някакъв механичен проблем — точно върху релсите. По този начин хвърлят вината изцяло върху шофьора. Обаждането на 911

трябва да е било записано, но касетата така и не била открита. Не се споменава името на съпруга.

— Не е нужно — каза Прийст. — Имаме отпечатъците му по бордовата карта. — Тя постави ръка върху рамото на Тайлър; допирът ѝ го изгаряше. Сърцето му биеше лудо. Гърлото и очите му бяха пресъхнали. Тя го посъветва: — Върни се на резултатите от търсенето.

Той се подчини, изненадан от себе си.

Тя преглеждаше заглавията по-бързо от него:

— Предпоследното.

Тайлър натисна заглавието. Щеше да му струва три долара да види статията. Натисна „ОК“.

— Бинго — възкликна тя.

Името на Умберто Алварес се появи още в първия параграф. Сигурно като малка се бе упражнявала в бързо четене. Обобщил първите няколко параграфа, преди Алварес да е прочел десет реда.

— Съдил е Северното обединение за небрежност. Но без онзи запис от 911... — Заобиколи стола и седна в скута му.

Контактът го влуди. Беше му трудно да чете, трудно да диша. Тя, от друга страна, изглеждаше напълно погълната от текста. Ръцете им се докоснаха, когато тя пое контрола над лаптопа. Даде надолу с мишката и Тайлър изпусна нишката, защото беше изостанал с два абзаца.

— Знаеш ли какво означава това? — попита тя.

Мислите му витаеха в друга сфера.

— Дори не знам за какво четеш — отвърна той.

— Потулването е ръководел О'Мали.

— Така ли? — Трябваше да се концентрира.

Остана съвсем неподвижен няколко минути, докато тя преглеждаше статиите и коментираше информацията:

— Алварес е съдил компанията за нехайство, но прокурорът явно е протакал делото почти цяла година. Сигурно са се опитвали да се споразумеят извън съда. — Беше намерила статия в „Чикаго Сън“. Поглъщаше текста по-бързо, отколкото той съумяваше да го проследи; черните ѝ очи се движеха напред-назад по редовете. — Не е възможно!

— Какво? — За малко той щеше да падне от стола.

Тя се облегна назад и посочи, дишайки ускорено и развълнувано. Заглавието гласеше: „Смъртта е по петите му! Адвокатът на защитата

по делото за пресичането на жп линията е убит“.

„Адвокатът на Алварес, Доналд Андерсен, е бил намерен мъртъв със счупен врат в кабинета си. Неговият клиент, Умберто Алварес, който е имал последно среща с него, е издирван за разпит.“

Този път Тайлър осмисли информацията по-бързо от Прийт. Нападение... счупен врат... заповед за арест...

— Няма начин — задъха се той, учуден от сходството със собственото му близко минало. Образът на Честър Уошингтън, който блъска онова бебе в стената, внезапно изпълни съзнанието му. Стаята се смали. Стана му горещо.

Тя добави, обобщавайки:

— Шест месеца по-късно влаковете започват да дерайлират. През шест-седем седмици. Пропуски в сигнализацията, пияни инженери на контролните пунктове. О’Мали е измислил всякакви оправдания. Но през цялото време е знаел, че е бил Алварес.

— Знаел е, разбира се! Той е пратил Хари Уелс да го хване. — И добави: — Да го убие, ако е възможно.

Тя прошепна:

— И ме изпрати да намеря Хари Уелс преди теб.

— Аха, но това също не се получи добре — напомни Тайлър.

Тя се облегна назад, практически в прегръдките му. Посочи компютъра.

— Не желаят да знаем нищо по въпроса, иначе щяха да ме поставят в течение още от самото начало.

— А това повдига друг по-голям въпрос — разсъждаваше на глас Тайлър. — Защо, след като знаеш, че някой ти е нанесъл вреда за стотици милиони долари, се отказваш от възможността да искаш всяко ченге, всеки агент да тръгне да го търси?

Между тях се възцари злокобно мълчание. По някое време тя се обади плахо, без сама да си вярва:

— Навярно не желаят пресата да научи за това, не искат смъртта на семейство Алварес да намери място в националните медии.

— Не го мислиш сериозно, нали?

— Не.

— По-скоро Умберто Алварес е бил жертва през цялото време. Те са били отговорни за инцидента на жп прелеза и, разбира се, са го знаели.

Тайлър имаше представа как се чувства човек в такова положение.

— Не могат да позволят да бъде чула неговата гледна точка. За тях всичко е бизнес, както обикновено. — Помисли и добави: — Ами ако Алварес не е убил онзи адвокат? Ако целта на убийството е била да му създаде проблеми със закона?

— Не ставаш ли малко параноичен?

— Мислиш ли? — на свой ред попита Тайлър. — Този тип е бил техният кошмар. Ами ако Хари Уелс е трябвало да уреди проблемите им веднъж завинаги?

— Не очаквах да те видя отново — прошепна му Джилиан в ухото и му наля чаша червено вино.

След посещението при Мигел Алварес шофира почти шест часа до Толедо, Охайо, и успя да хване експреса за Ню Йорк в 12:33 на обяд. Влакът всъщност тръгваше от Чикаго, но се страхуваше, че на „Юниън Стейшън“ ще е пълно с тях. Изостави черното кожено яке, сините джинси и раницата и сега носеше пуловер и жилетка, защото с другите дрехи го бяха виждали. Безпокоеше го само, че кара крадена кола, затова се движеше през нощта и спазваше всички ограничения по магистралата, пък и като се вземеше предвид, че я ползва едва от един ден, намираше риска за оправдан. Поспа добре във влака и се събуди същия следобед в три, донякъде освежен.

Пробният пуск на влака стрела бе насрочен за след четири дни. Щеше да измине отсечката от „Пенсилвания Стейшън“ в Ню Йорк до Вашингтон. Всичко, над което Алварес бе работил, сега зависеше от следващите четири дни.

Бистрото срещу „Пауел“ бръмчеше от разговори, по масите подрънкваха прибори и съдове; ухаеше на копър и розмарин, долавяше се и топлият, сладък аромат на шоколад от суфлето. Джилиан стоеше и слушаше внимателно с молив в ръка, в очакване на поръчката.

— Искях да те видя пак — каза ѝ той, погледна надолу към чашата с вино и я завъртя около столчето ѝ.

Джилиан се огледа наоколо, за да се увери, че никой не я наблюдава, и остана неподвижна — нищо не подсказваше споделената им интимност.

— Ето ме.

— Искях да се извиня — продължи той. — Не съм сигурен за какво, но мисля, че ти дължа извинение.

— Не съм малко момиченце. Не е нужно да се извиняваш. Имах желание да го направя, откакто станах на тринайсет. — Засмя се. — Просто беше изпълнена още една от малките житейски мисии.

— Бих хапнал печена пържола. Със спанак — започна да поръчва той, играейки си с приборите.

— Коя беше жената онази вечер?

— Обясних ти.

— Да, но не ти повярвах.

— Май не биваше да се връщам.

— А защо го направи?

— И малко картофи, ако имате. И супа за начало.

— Не постъпвай така.

— Патешка супа — уточни той. — Никакви вегетариански боклуци. Не сервирайте такива, нали? Не и на такова място.

— Трябва да отседнеш някъде — прецени тя. — Можеш да останеш при мен.

— Имам си стая. Добре съм.

Тя се наведе по-близо и ядосано прошепна:

— Първо спиш с мен, после изпитваш чувство за вина и се връщаш. Куцаш. Ранен си. Имаш неприятности, ако се съди по накуцването и нежеланието да споделиш с мен какво става. И очакваш просто да ти запиша поръчката, така ли? — Завъртя се на пета и се запъти ядосана към кухнята.

Нещо подсказваше на Алварес да си тръгне, преди тя да се е върнала. Ето, възникнаха усложнения. А се бе надявал на приятна вечеря. Направи грешка, като дойде тук. Тя навярно бе доловила намеренията му, защото се върна в залата с чантичката си в ръка. Някак странно изглежда сервитьорка с чантичка. Той вече се беше изправил, когато тя приближи до него.

— Случвало ли ти се е да преживееш един от онези моменти, когато виждаш нещата съвършено ясно? Съвсем точно? Съвсем вярно? Не ме питай защо, но щом видях това във вестника... си помислих за теб. — Извади от чантата статия, откъсната от вестник.

Той отказа да я вземе и тя я остави на масата. На снимката се виждаше влаковата катастрофа в Тер Хаут.

— Семейството ти. Начинът, по който се държа с мен, така... нервно... онази нощ. Тайнствено. А после тази статия. — Наведе се към него и прошепна: — Какво става, Бърт? — Топлият ѝ дъх по врата му го накара да потрепери.

Алварес смачка статията. Усети, че му е трудно да диша.

— Това няма нищо общо с мен.

— Така ли?

— Забрави го! — Огледа се наоколо. Неколцина клиенти ги гледаха. Почувства се приклещен.

— Обясни ми — примоли се тя.

— Няма какво да обяснявам. — Опита се да мине покрай нея и да излезе.

— Да, има! — извика тя достатъчно високо, та всички глави в ресторанта да се обърнат.

Алварес излезе навън и побягна.

* * *

Час по-късно Алварес нагоди вратите на ръчно боядисания шкаф в хотелската стая, като подпря едната с облегалката на стол, за да стои отворена. От вграденото в телевизора радио се чуваше опера. Големи дробове. Излетна се и се опита да се наслади на момента, но срещата с Джилиан го беше разтърсила.

Хотелска стая в „Плаза“ струваше триста и осемдесет долара и въпреки това не му се струваше скъпо. Разполагаше с малко повече от три хиляди в брой, разделени по равно в двата му джоба и чорапа на десния крак. Всичко беше готово, но той чакаше нетърпелив като тийнейджър преди абитуриентски бал. Първо поседя на ръба на леглото, после се премести на стола пред бюрото, а накрая — върху тоалетната. Стомахът му вреше и кипеше, нервите му бяха на възел.

Чувстваше се замаян от очакването. Ако всичко мине добре, вярваше, че ще успее да събере достатъчно сили, за да срази Уилям Гохин, независимо дали влакът стрела ще дерайлира.

През студентските си години Алварес смяташе за най-ценен и мощен инструмент и оръжие информацията. Предимството на информацията го тласкаше да предприема рисковани набези в офисите на Северното обединение и да прекарва стотици часове в проучване и на Гохин, и на дъщеря му Гретхен. Познаваше ежедневието им, навиците им и изключенията от тези навици, как предпочитат да пътуват, приятелите им. Погледна часовника. Тя закъсняваше. Тревога измести възбудата. Лъжите бяха прекъснали всички връзки с миналото

му, с изключение на тази с Мигел. Нямаше собствено жилище; разполагаше с оскъдно обзаведено таванско помещение южно от Флатайрън Билдинг, за което плащаше наем месец за месец. Известно време животът на номад беше забавен, дори вълнуващ, жаждата за отмъщение го бе завладяла, но вече започваше да го изтощава. Откритието на Джилиан го порази. Тя знаеше за него! А знанието е толкова опасно, колкото и могъщо. Позвъняването на телефона в стаята го сепна.

— Ало? — бързо вдигна слушалката той.

— Господин Кортес? — попита кадифен женски глас.

— На телефона.

— Аз съм Гейл. Мога ли да се кача в стаята ви?

— 1217.

— 1217 — повтори тя. — Ще се видим след минута.

Алварес затвори телефона, гърдите го стягаха, адреналинът прогони усещането за умора. Гейл. Дори гласът ѝ го караше да потръпва. През последните осемнайсет месеца игра какви ли не роли, но нито една така ободряваща, както щеше да бъде ролята му през следващите няколко часа. Тази жена също играеше роли. Лъжата щеше да изтръгне Джилиан от мислите му. Разгледа стаята и си напосочи да стои гърбом към гардероба и камерата, която прикриваше. Припомни си още, че за това представление ще иска от жената неща, които няма да получи лесно. Хиляда и петстотин долара, а той няма да използва дори цент. Чудеше се колко далеч може да стигне.

Погледна в огледалото човека, в който се беше превърнал — уморените очи, потиснатата тъга, леко обезцветения счупен нос, който все още се възстановяваше, няколкото белега, които не съвпадаха със спомените за лицето му. Тялото му също както и душата понасяше тегобите. Сега той се чувстваше като катастрофирал влак. В сравнение с учителя на осми клас, преподавал някога механика на будните умове в „Букминстър Фулет“. Предишният Умберто Алварес вече не можеше да се види в това огледало.

* * *

На вратата се почука и Алварес погледна през шпионката. Сърцето му спря, когато я видя. Дори и изкривен през изпъкналите лещи, съвършеният ѝ образ говореше за висока класа. Компаньонка или не, определено не беше момиче от улицата. Филираната ѝ черна коса обрамчваше облото ѝ лице. Носеше сини лещи и достатъчно грим за театрална постановка, включително и голямо количество сенки за очи. Странно комбинираната козметика скриваше, а не подчертаваше високите ѝ скули. Имаше малък римски нос, високомерно разположен над нацупени, чувствени устни, оцветени в розово. Устните ѝ задържаха вниманието му. Пленителни. Пое си дълбок дъх, отвори вратата и вътре нахлу аромат на люляк и френски сапун. Усмихна му се приветливо. Можеше да е момиче от Париж, Лондон или Милано.

— Гейл — представи се тя; гласът ѝ сега прозвуча по-силно и дрезгаво. Имаше намерение да си заработи всяка стотинка.

— Фернандо — излъга той.

Здрависаха се, тя — леко и нежно, изобщо не така, както беше очаквал. Целуна го леко по бузата, мина край него и влезе в стаята. Ароматът ѝ се разля навсякъде. Носеше направено по поръчка кървавочервено яке, което се закопчаваше така, че да подчертава гърдите ѝ. Черната ѝ плисирана пола му напомняше за ученичка, като се изключи мекият овал на бедрата ѝ.

Постави ръчната си чанта върху нощното шкафче и се обърна към него.

— За дълго ли си в града?

— Само за няколко дни.

— Със самолет ли дойде?

— Всъщност с влак. — Изчака я да види реакцията ѝ. Тя се усмихна, развеселена:

— Обичам влакове.

— Последното романтично средство за пътуване — подхвърли той.

— Напълно съм съгласна.

Не би могъл да го изиграе по-добре.

— Сега ли да платя? — попита той.

— Не говори за бизнес, моля те. Сумата беше изтеглена от кредитната ти карта, когато се потвърди, че си в стаята. Редовно ли използваш сайта? — попита тя подозрително.

— Приятел съм на Такимачи — отвърна той.

— А, да. Добре — усмихна се тя.

— Охайо — отговори той на първия й въпрос.

— Там ли живееш?

— Не, там бях по работа. Също като в Ню Йорк. — Той се приближи към минибара. — Нещо за пиене?

— Не, благодаря. Но ти си сипи. Ще се върна след секунда — посочи към банята.

— Докато си вътре, си свали перуката — заръча той — и грима около очите. Обичам да чувствам косата на жените. — После добави: — Обичам жените да са обикновени. Както Бог ги е създал. Бих искал аз да те съблека, ако нямаш нищо против.

— Ти решаващ, Фернандо. Тук съм заради теб. Каквото пожелаеш. Както го пожелаеш.

Исканията му изобщо не я притесняваха. Сигурно чува много лоши неща, помисли си той. Тя кимна послушно.

— Ще се забавляваме добре, Фернандо — увереността звучеше обезоръжаващо.

— Остави вратата на банята отворена — подвижна той.

— Моля? — Изглеждаше изненадана.

— Казах да оставиш вратата отворена. Искам да гледам. И помни: настоявам аз да те съблека.

— Имам нужда да се усамотя за момент, Фернандо.

— Добре, но остави вратата отворена.

Сега вече изглеждаше притеснена. Целеше да я изнерви.

— Моля?

— Слушай, събличането не би трябвало да те притеснява. Нито дори използването на тоалетната — сигурно имаш клиенти и с такива прищевки.

Веждите й се свиха, но тя си наложи да се успокои и да остави клиентът да получи желаното.

— Ако става въпрос за наркотици... трябва да знаеш, че това ме възбужда. Жената да се откаже от контрол над себе си по този начин. Не че аз искам да я контролирам. Каквото и да използваш, направи го пред мен. Точно тук — посочи леглото.

Объркването й се замени с покорство. Кимна неохотно.

— Тогава не ми е нужна банята. — Извади малко стъклено шишенце от чантичката си и смръкна солидно количество кокаин; очите ѝ почти не се отделяха от него.

— Сега ще те съблека — предупреди той. — Махни перуката. — Отиде до огледалото. — Махни и контактните лещи.

Тя смръкна още кокаин и прибра малкото шишенце.

— Добре. — Тази дума произнасяше с неизменна готовност.

Хвана я изотзад за бедрата и я обърна към огледалото. Тя внимателно вдигна перуката и я свали от главата си. Тръсна коси и попита дали да се срещи. Алварес пристъпи зад нея, каза ѝ да не се притеснява и ѝ помогна да свали късото яке. Внимателно свали ципа на черната пола. Дръпна я надолу към глезените ѝ, откри червен жартиерен колан и червени копринени прашки, които изчезваха в цепката на задника ѝ. Не усещаше нервност от нейна страна, беше свикнала да я събличат. Ритъмът на неговото сърце обаче се беше удвоил.

— Да ги поставя ли на закачалка? — попита той.

— Ако нямаш нищо против, да, моля. — Играеше си с косата си, опитвайки се да я пооправи. — Бих могла да се среща — предложи отново тя.

— Не — възрази той, докато увесваше полата ѝ на закачалката. Върна се, обгърна я с ръце, хвана гърдите ѝ и бавно разкопча кремавата блуза. — Така е идеално.

— Предпочитам да оставя лицето си. Направила съм се красива за теб, Фернандо.

Свали си блузата.

— А аз предпочитам честно лице пред украсеното — отвърна той. *Освен това искам камерата хубавичко да те види.*

— Какво имаш предвид под честно лице? Обиждаш ли ме?

— Да те обиждам? Правя ти комплимент, Гейл. Това лице не прилича на истинското ти, нали? Не прилича ни най-малко. Сигурен съм, че истинското е много по-красиво. Каква вода ще използваш — топла или студена?

— Страхувам се, че съм непреклонна. Няма да сваля грима.

— Колко време ще ти трябва? Час? Ще платя за още един час, в брой.

— Една топла и една студена салфетка.

Алварес ги донесе и тя започна да сваля грима си пласт след пласт.

— Странно желание — промърмори тя, почти на себе си.

— Никога ли не са го искали преди?

— Никога не са ме молили за това. — Явно не ѝ беше удобно да обсъжда с него клиентите си. — Обикновено добавям нещо. Някои мъже предпочитат определен вид, нали разбираш?

— Обичам жените да са истински. С малки изключения, жена ми никога не слагаше грим. — Надяваше се тя да попита нещо, но момичето бе добре обучено. — Употребата на минало време не събуди ли любопитството ти?

Сутиенът беше от черен сатен. Той го откопча и плъзна презрамките надолу по ръцете ѝ. Тя не реагира. Неговото кръвно налягане обаче настигаше пулса му. Устата му пресъхна. Зениците ѝ бяха разширени от кокаина.

— Така ли? — попита тя.

— Абсолютно.

— Значи те разочаровах — извини се тя. — Съжалявам. Да попитам ли сега?

— Мъртва е — изпревари я той. — Решиха, че е било инцидент, но за мен си е убийство.

— Убийство? — Тя се намръщи и развали добре тренираната си усмивка.

Алварес коленичи и дръпна леко жартиерите и прашките надолу. Главата му бе на нивото на талията ѝ. Хвана я за бедрата и я обърна към камерата съвсем гола. Преобразуването завърши: тя вече не беше момиче на повикване за хиляда и петстотин долара на час с пленително лице и тяло за милиони. Сега беше Гретхен Гохин.

* * *

Начинът ѝ на живот ги караше да я боготворят и бързо да откликват физически на нея. Тя обичаше чувството за превъзходство, за пълен контрол. В присъствието ѝ се превръщаха в мека глина. Възрастни хора. Някои от тях с много власт — определено най-богатите мъже в света. За час-два те я поставяха над всички други

жени по земята. И въпреки че те плащаха, повечето от тях биха направили всичко за нея, стига да ги помоли.

Алварес знаеше почти всичко за Гретхен Гохин. Бе учила в Чоут и Принстън, разполагаше с много привилегии — личен самолет, президентски апартаменти, лимузини, гувернантки, прислужници и кухненски слуги. Само шепа деца по света се ползваха с такива удобства. Загуби майка си, когато бе едва на петнайсет. Бе починала вследствие на алкохолизъм, макар пресата да приписа смъртта ѝ на рак. Алварес подозираше, че Кийт О'Мали, заемащ поста на наемен убиец при шефа си, умело е държал наркотичната и алкохолната зависимост на Лесли Гохин скрита зад стените на частни клиники. В некролога ѝ, поместен в „Ню Йорк Таймс“, се споменаваха широките мащаби на нейната филантропска дейност. Той си направи труда да се разрови и откри, че е била просто младо момиче от Средния запад, покорено от властния си съпруг, който не признаваше нищо друго, освен работа, конкуренция и успех. И жени. Алварес предполагаше, че именно флиртовете на съпруга ѝ са накарали Лесли Гохин да посегне към бутилката.

Опитите на Гретхен с наркотиците датираха от предпоследния ѝ клас в гимназията. За наказание я бяха отстранили за две седмици от училище и тя отиде с приятели в Амстердам. Той си представяше как момчетата са се редели на опашка за нея, падайки в краката ѝ. Навярно бе развила зависимост към тяхното желание, оказало се по-силно от способността ѝ да им устои. Без съмнение бе спала с десетки момчета в колежа, винаги целейки се в по-възрастните и с повече опит. Беше се научила да им се харесва. В отсъствието на баща си, за чиито многобройни любовници знаеше, Гретхен е изпитвала необходимостта от все повече партньори, от повече внимание и възхищение. Станеха ли самодоволни — дори в съвсем малка степен — тя ги зарязваше.

Определени събития са ускорили превръщането ѝ в професионално момиче на повикване. На някое от лъскавите партита на баща ѝ, някой пиян изпълнителен директор я е приклепал и после ѝ е предложил пари, за да си мълчи. Или е имала нужда от пари за дрога? Или просто е пристрастена към секса? Или е била изнудвана? Не можеше да се твърди със сигурност какъв точно е механизмът, а Алварес не бе психолог. Но любящият богат и отсъстващ баща със

сигурност имаше голям дял в превръщането ѝ от светска дама в елитна компаньонка.

Навярно психоаналитикът ѝ (беше провеждала сеанси два пъти седмично в продължение на година) ѝ бе обяснил, че с действията си иска да нарани баща си. Каквато и да е била причината, тя бе прекратила сеансите.

Според Алварес някъде през лятото, преди да завърши Принстън, Гретхен е приела доходна работа като едно от най-търсените момичета в Ню Йорк. Пет години по-късно, на зрялата възраст от двайсет и три години е настанена в спа лечебен център в Аризона, вероятно поради кокаинова зависимост. Алварес не се съмняваше, че именно Кийт О'Мали е бил винаги нейният спасител. Не е изключено О'Мали да я е снабдявал с наркотици и дори още да я снабдява, макар Алварес да нямаше доказателства за това. Изглеждаше очевидно, че О'Мали предпазва Гохин, доколкото е възможно, включително при проблеми в семейството. Това предполагаше връзка между О'Мали и Гретхен, която той се надяваше да използва.

* * *

Гретхен Гохин стоеше пред него чисто гола, ако не се броят обувките с черни токчета. За момент Алварес се изкушаваше да се възползва от нейните прелести. Всеки мъж би почувствал същото — помисли си той, въпреки че се мразеше, задето е така предвидим. Хвана я за широкия, пищен ханш, сякаш започваше да я опознава, но вместо това я придърпа към леглото и я остави да седне на ръба.

— Каквото поискаш и както го поискаш — повтори тя с топло женствено мъркане. — Разполагаш с времето ми.

Той се изправи и препречи пътя ѝ към вратата. Застана така над нея, че да има психологическо предимство. Преглътна, прочисти гърло и събра смелост с ясното съзнание, че ако тази реч успее, може би хиляди човешки живота ще бъдат спасени. Животи, които в противен случай биха тежали на съвестта му.

— Г-це Гохин — подхвана той и тутакси му се наложи да я хване, за да ѝ попречи да стане от леглото и да избяга. — Не съм от полицията. — Тя не спираше да се бори; той се отдръпна и ѝ позволи

да се изправи на крака. — Ако си тръгнете — продължи той отчетливо, докато тя взе полата си от гардероба, без да се занимава с бельото, — животът на баща ви ще е единствено във вашите ръце. Не мога да ви помогна.

Спечели си отсрочка. Така тя му изглеждаше дори още по-секси — с възбудени голи гърди и увиснала накриво на талията й пола. Чуваше ускорения й дъх. Устните й потрепераха и той си даде сметка, че се опитва да говори. Искаше това да е монолог, а не дискусия, затова продължи:

— Името ми е Алварес. Аз съм човекът, когото баща ви и О'Мали издирват. Жена ми и децата ми бяха убити на жп прелеза в Дженоа, Илинойс. В течение сте на случая, нали?

Тя не показва с нищо, че е чувала за подобно нещо, но той реши да се придържа към плана.

— Баща ви и О'Мали трябва да признаят истината за смъртта на семейството ми. Само това съм искал и искам: истината. Не желая пари, само истината — нека целият свят да я чуе. Опитвах се да се договоря с баща ви, но не успях. Сега той понася големи материални загуби, ала все още отказва да ме послуша. Дано послуша вас. О, божичко — възкликна той като човек, пробуждащ се от сън, — аз бих послушал дъщеря си, уверявам ви. Моята дъщеря обаче е мъртва. Убиха я методите на баща ви, осъществени от О'Мали. Трябва да го накарате да ви послуша. Разбирате ли? Ако не се извини, ще предизвикам дерайлирането на влака стрела при последното му изпитателно пътуване. Съобщете му го. Няма значение какво е планирал, аз ще успея — така, както там ще бъдат всички медии и всички високопоставени особи. Баща ви също ще бъде във влака. Аз ще го съсипя — него и всичко, което стои на пътя на истината. Изтръгнете ли това извинение — публично извинение — никой няма да пострада.

— Кой сте вие?

Надяваше се да го е чула, надяваше се шокът й от това, че знае самоличността й, да не е предизвикал пълно блокиране. Наведе се към нея и лицата им почти се докосваха; за пръв път повиши тон:

— Не си играйте с мен! — Видя как слюнката му я изпръска.

Тя стоеше вцепенена, неспособна да помръдне.

Той се приближи до шкафа, бутна на пода папката с хартии за писма и бързо взе малката камера, която беше прикрита зад нея. Размахна я пред лицето ѝ, за да ѝ я покаже добре.

— Виждате ли? И вие ще потънете с него, ако се стигне дотам. Нямам желание да ви навредя. Жал ми е за вашия живот. Съдбата на онзи влак и всички в него е във вашите ръце, г-це Гохин. Искам истината. Истината за Дженоа, Илинойс. Говорете с него. — Измъкна от джоба си пачка банкноти, отброи петнайсет стодоларови и ги запокити на пода. Те се разхвърчаха, прошумоляха и се разстлаха като килим пред краката ѝ. Не откъсваше очи от него. Сега вече плачеше. От страх, не от съчувствие, помисли си той.

— Дали ще ви послуша, или не, е въпрос на любовта и доверието му към вас. Трябва да надделеете или ще понесете последствията.

Алварес ѝ обърна гръб и тръгна към вратата.

— Чакай! — извика тя.

Той погледна малкото табло с плана на хотелските коридори. Червена точка обозначаваеше местоположението на неговата стая. Натисна дръжката на вратата, измъкна се навън и хукна към изхода, уплашен тя да не се свърже по телефона с охраната.

За страдащите от клаустрофобия Ню Йорк е истински кошмар. Многобройните и близко разположени един до друг небостъргачи по улиците и авенютата понякога караха Тайлър да се чувства като в каменен лабиринт. За полета на „Юнайтед“ до Чикаго в самолета нямаше нито едно свободно място. Тайлър направо агонизираше, мечтаейки за успокоително питие. Но понеже носеше оръжие и амуниции, законът не му позволяваше алкохол. Прийст, чието оръжие не бе заредено, пиеше водка с тоник и буквално измъчваше Тайлър. Още след първото питие си призна:

— Не съм сигурна, че ще се получи.

— Между нас ли — попита той, — или идеята ми?

— Идеята между нас — повтори объркано тя. — Дори не ми се говори за това. Поне не сега.

— Ако е имало или има нещо скрито — подхвана той, — някои работници са били...

— Повишени, преместени или пенсионирани преждевременно — продължи тя и допълни: — Схванах го и първия път, но тогава звучеше по-смислено, отколкото сега.

— Компанията е твърде голяма. Няма начин един човек, бил той и Кийт О'Мали, да прикрие такъв инцидент — заключи Тайлър.

— Тази компания беше добра към мен, Питър. Даде ми възможности, каквито други хора нямат.

— Ти вече взе страна — напомни той. — Изпратиха Хари Уелс да преследва Алварес. Допуснаха те само до част от историята.

— Навярно си има обяснение — предположи тя. — Не е нужно всеки да знае. Страх от медиите. Да не ме поставят в положение да лъжа федералните.

Той не желаше да се впуска в разгорещен спор дали спестяването на цялата истина е лъжа. За него беше. В бара О'Мали даде логични и добре обмислени обяснения, но все пак неточни и неубедителни.

— Всичко, което трябва да направиш, е да ме вкараш в твоя отдел „Персонал“.

— „Човешки ресурси“ — поправи го тя.

— Аз ще задавам въпросите.

Не изглеждаше убедена.

— Не желая да си изгубиш работата — напомни ѝ той.

— Не, разбира се — отсече тя. — Желая само да ти помогна да съсипеш компанията.

Е, сега вече наистина искаше един скок.

* * *

Корпорацията „Северно жп обединение“ бе собственик на шейсететажен небостъргач, стил ар деко, построен преди около седемдесет години в центъра на Манхатън. Таванът на партера бе преобядисан с колективните усилия на господ, небето и обикновения работник. Използваха двайсет етажа, останалите даваха под наем.

Тайлър премина охраната на ССО, представяйки се като агент на НКТС и приятел на Нел Прийст. Качи се на нейния етаж и докато тя говореше по телефона, изпи чаша изненадващо добро кафе.

Целта на Тайлър бе да говори с О’Мали за самоличността на Алварес, но понеже знаеше, че ще е почти невъзможно, искаше да се порови в документацията на „Човешки ресурси“, за да поогледа смяната на персонал около или по време на това, което той наричаше „Инцидента Дженоа, Илинойс“.

Прийст затвори и Тайлър подхвана незабавно:

— Ако ми помогнеш и се окажа прав, и те разберат... — Беше излишно да довършва.

— Знам — прекъсна го тя.

— Помисли по въпроса. Или ще те повишат, за да си мълчиш, или ще те уволнят без обезщетение. — Спомни си своята съдба в полицията.

— Повишиха ме.

— Вече? — изненада се той.

— По-висока заплата, повече бонуси.

— Но вече не работиш по случая с Хари Уелс.

— Напротив — възрази тя. — Следобед имам среща с О'Мали. Включва ме в групата по залавянето на Алварес.

— Вече има група? — На Тайлър му се стори, че нещата се развиват твърде бързо. Подценяваше качествата на О'Мали.

— До края на деня очевидно ще има.

— Значи трябва да работя бързо. — Долови нейната неприязън. — Няма да ми помогнеш, нали?

— Първо искам да чуя мнението на О'Мали.

— Аз не искам — раздразни се Тайлър, предполагайки най-лошото. — Той вечно се изплъзва, Нел! Сигурно е убедил Ръкар, че може да работи в екип. Вярвай ми, не може!

— Ти надушваш конспирация, а аз мисля като бюрократ. След Железопътния убиец съумяхме да си стъпим на краката, подобно на повечето в този бизнес. Днес цената на акциите е всичко, Питър. А тя изцяло зависи от общественото мнение. Фондовият пазар вече е повече от двигател на икономиката — той е всичко. Таксиметровите шофьори търгуват с акции на „Палм Пайлътс“; фризьорката ми говори за баланси и първоемисионни акции. Тези убийства ни смазаха — паднахме с двайсет и шест пункта. И сега залагаме всичко на „Б-Ъ-Р-3 превоз“, нашият нов суперскоростен влак стрела. Над сто милиона долара! Гохин е вложил в него всичко, което имаме. Надявам се да привлечем хората към обществения транспорт, като подобрим услугите. Държавата се нуждае от това. Кой би предположил, че зад всичките дерайлирания стои Алварес, че Северното обединение и само Северното обединение е мишена на някакъв отмъстителен вдовец? Разбираш ли ме? Няма доказателства, Питър. Нещата се свеждат единствено до предположения. Всичко, което искам, е да изслушам О'Мали.

— Мисля, че аз току-що го изслушах — тъжно поклати глава Тайлър, изсумтя и скръсти ръце. — Ако Алварес е просто един ненормалник и няма доказателства, че стои зад дерайлиранията — добре. Но ако има грешки, престъпно недоглеждане в инцидента на прелеза и всичко е било прикрито само за да бъде спасена свещената цена на акциите ви, тогава какво? Умберто Алварес губи, така че държавата печели. Не, не мисля.

— Само предполагаш!

— Опровергай ме. Вкарай ме в „Човешки ресурси“ и ми покажи, че няма смени на персонала малко след катастрофата на прелеза. Или още по-добре — дай ми папката с разследването на инцидента. Цялата. Обзалагам се, че няма да я намериш. Обзалагам се, че О’Мали я е покрил още преди да стигне до чекмеджето или компютъра, където е трябвало да отиде. Наречи ме скептик. Ядосай ми се. Но първо ме опровергай. Това искам — да ме опровергаеш.

— Ще го направя — обеща тя, — след срещата.

— О’Мали ще ме разкара от случая, Нел. Ще доведе своята „група чистачи“ и ще ме разкара. Гарантирам ти го. Първата крачка е повишението ти. Ще ме изгони оттук преди срещата ви да е свършила. А утре вече ще ми предлага работа. Чуй какво ти казвам! Информацията ми трябва — притисна я той. — Сега!

Трезво прецени думите му и каза:

— Добре. — Първо малко несигурно, но после повтори искрено: — Добре.

* * *

Няколкото долни етажа на Северното жп обединение представляваха типични заешки дупки — офис бюра, подредени като лабиринт на френска градина, компютри, телефони, слушалки, календари, пластмасови чаши за кафе, снимки на децата, флагчета на баскетболни отбори, окачени на дървени пръчки, изборни ленти, предлагащи Дейв Бари за президент. Единствената разлика бяха преобладаващите железопътни материали — снимки, модели, постери.

Прийст, обезпокоена заради охранителните камери, се движеше несигурно и с наведена глава. Нямаше причина да е в „Човешки ресурси“, а не желаете да отговаря на неудобни въпроси точно в деня на повишението си. Обясни, че в офиса си Гохин има един телевизор, постоянно включен на CNN и друг — включен на CNBC, а при О’Мали един непрекъснато предава програмата на CNN, обаче шест черно-бели, със сменяща се на няколко секунди картина, следят охранителните камери в цялата сграда. Освен това в стаята на охраната са разположени осемнайсет монитора за денонощно наблюдение на

помещенията и служителите и в момента са още по-внимателни поради опасност от пробив в системата.

— От Алварес ли се опасяват? — попита Тайлър.

Въпросът накара Прийст да спре за момент. Дръпна Тайлър към стената на коридора и прошепна:

— Все пак дава повод за параноично поведение — призна тя. — До вчера не бях чувала за Алварес, затова не предполагах, че може да знаят кой стои зад пробивите в охраната — напомни тя. — Както и да е. О'Мали няма да е във възторг, ако разбере, че сме тук и задаваме въпроси.

— Днес е доста зает, Нел. Едва ли гледа камерите.

— Те все пак записват.

— Разбрах — кимна Тайлър.

Продължиха напред към офисите. Тайлър крачеше с наведена глава, ако не за друго, поне за да я развесели.

— Нали няма да те арестува — обади се Тайлър иззад гърба ѝ.

— Но може да ме уволни — уточни тя. — А на теб може да направи и по-лоши неща.

— За отдела ли намекваш? — Тайлър не прие заплахата сериозно. Прозвуча му все едно О'Мали се възприема по-скоро като агент на ЦРУ, отколкото като ченге под наем, какъвто си беше. Понеже страдеше от комплекси поради ниския си ръст, правеше възможното да внуши на своите служители да са богобоязливи, ала Тайлър не беше негов служител и нямаше да му играе по свирката.

— Ще го кажа така: не бих искала да видя Кийт О'Мали притиснат в ъгъла.

Тръпки побиха Тайлър. Беше права: частен детектив или не, но той не би искал да има вземане-даване с ирландския темперамент и военноморската натура на О'Мали. Прошепна сухо:

— Като се има предвид какво знаем, не ни остава друго, освен да го притиснем.

— Не можеш да кажеш, че не съм те предупредила.

— Не — призна той — не мога.

* * *

Влязоха в „Човешки ресурси“, попадайки в офиса на мулатката Селма Лонг — жена с лъчезарно лице, гръмовен глас на баптист от Юга, тяло на сумист и на неопределената възраст между четирийсет и шейсет години.

Тайлър си взе стол. Прийст измести леко една папка и се подпря върху ъгъла на бюрото; краката ѝ, обърнати към Тайлър, го разсейваха. Подаде на Селма лист, където бе написал датата на катастрофата в Дженоа, Илинойс.

— Селма, това е Питър Тайлър от борда на Националния комитет по транспортна сигурност — представи го Прийст, а Тайлър се надигна леко и стисна месестата ръка на Селма през бюрото. — Охраната на ССО има честта винаги да сътрудничи както на местната полиция, така и на федералните агенти. И понеже господин Тайлър има няколко въпроса, на които аз не успях да отговоря, надявам се ти да го направиш.

— Малката Нел каза ли ви, че посещаваме една и съща църква, господин Тайлър? — попита жената с дълбокия глас.

— Не, госпожо.

— Каза ли ви, че пее в хора? Има ангелски глас.

— Вярвам ви — отвърна той, забелязвайки как от шията на Прийст плъзва руменина към ушите.

— Селма — прекъсна я Прийст.

Тайлър каза:

— От моята служба се интересуват дали някои работници в Северното обединение са получили бонуси, допълнителни осигуровки, ранно пенсиониране или повишение и кои са те в период от месец след тази дата.

Селма Лонг обмисли внимателно думите му.

— А-ха — кимна тя.

Тайлър задържа дъх — нервите му бяха опънати до скъсване. Придаваше огромно значение на тази информация, но неговото бъдеще и бъдещето на случая лежаха в ръцете на Селма Лонг.

Тя започна да пише на компютъра.

Тайлър въздъхна шумно.

За първи път откакто влязоха в офиса, Прийст обърна глава и погледна Тайлър. Очите ѝ преливаха от възторг заради успеха им.

Селма Лонг долови разменените погледи, спря да пише и попита Прийст:

— Какво сте намислили вие двамата? — После се обърна към Тайлър: — Дали не беше редно да поискам да се легитимирате, сър — и взря неодобрително очи в Прийст.

Тайлър ѝ представи документите си.

— И да ме уведомите по какъв случай — попита тя Прийст, пресягайки се към телефона. — И по чия заповед?

Нел Прийст се втрени в телефона и бавно отмести поглед към жената.

— Това е просто нещо, което трябва да бъде свършено, Селма — почти прошепна тя. — Да го оставим така. Не ти трябва да знаеш повече. За твое добро.

— Значи може да си навлека неприятности? Това ли ми казваш?

— Опитваме се да не вдигаме шум, госпожице Лонг, за да не използваме искове и съдебни заповеди, които биха привлекли пресата — обясни Тайлър.

— За да не паднат цените на акциите — додаде Прийст. Думите ѝ попаднаха точно в целта.

Селма изгледа продължително Прийст и попита:

— Нали не се възползваш от приятелството ни? Да не си посмяла да ме излъжеш!

Прийст се поколеба.

— Не.

— Добре — кимна Лонг тъжно. — Поне картите са на масата.

Прийст и Тайлър седяха неподвижни. Зависеха от всеки дъх, от всяко почукване на жената.

Тя отново започна да пише. След около минута вече си мърмореше и удряше по клавиатурата с палец. Заби глава в екрана и каза на Прийст:

— През въпросния месец трима са напуснали компанията. Всичките са мъже — двама бели и един чернокож шофьор.

— Шофьор? — не се въздържа Тайлър. — Искате да кажете машинист?

Погледна го все едно той не се чува какво говори.

— Шофьор, инженер и счетоводител. Милроуз, Стъки и... — прокара пръст по екрана — Марковиц.

Тайлър и Прийст записваха бързо.

— Чудесни условия. И тримата са ги подредили добре — продължи жената. — Дори твърде добре, ако ме разбирате. Милроуз и Стъки все още вземат пълни заплати — погледна Тайлър. — Доста необичайно за обикновени служители. Направо нечувано. Марковиц — също. Той не само получава пълна заплата, но и са му дали пакет облигации, които ще го направят богат. — Усмихна се на Прийст. — „Б-Ъ-Р-З превоз“ ще ни направи всички богати, нали Нел?

Тайлър надраска „бърз превоз“. И корицата и на „Тайм“, и „Шейсет минути“ споменаваха високотехнологичната надежда на Гохин. Начинът, по който Селма я свърза с необикновените пенсионни условия, насочи Тайлър да обмисли възможността дали скоростният влак не е крайната цел на Алварес. Какво по-добро отмъщение от това да накараш мечтата на Гохин да дерайлира? И все пак отговорите — ако ги има — изглежда бяха у тримата мъже, получили златни парашути непосредствено след катастрофата на прелеза.

— Адреси? — попита Прийст, готова да записва.

Селма Лонг се ядоса.

— Ама вие няма ли да ми кажете какво става? — Въпросът бе адресиран към Тайлър.

— Не — отговори той и продължиха да се гледат втренчено.

— Не съм и очаквала — кимна тя, обръщайки се към Прийст: — Господин Марковиц е извън страната, преместил се е в Израел; господин Милроуз... цялата информация за него е под женско име — Луис Милроуз. Проверете в счетоводството, но щом информацията тук е записана по този начин, тя вече е вдовица.

— А Стъки? — полюбопитства Тайлър.

— Скоро след ранното му пенсиониране си е променил адреса от Питсбърг във Вашингтон.

— Вашингтон — промърмори Тайлър; това определено не беше от любимите му места в момента. — Не знаете ли адреса? — Хвърли поглед към Прийст.

— Нали каза, че е инженер? — попита Прийст жената. — Защо Питсбърг? Там е отделът по поддръжката. Би ли проверила отново длъжността му?

Селма Лонг не обичаше да върши нещата по два пъти. Срещна погледа на Прийст и после на Тайлър. Нейният не сияеше. Защрака по

клавиатурата, провери екрана, прокара пръст през него и обяви:

— Грешката е моя. Той е електротехник от отдела по поддръжка в Питсбърг.

Прийст се плъзна от ръба на бюрото. Постави папката на място и погледна Тайлър.

— Електротехник? — попита тя. — Като охранител на прелези?

Тайлър скочи и стисна ръка на Селма Лонг.

— Ще ви бъдем благодарни, ако това остане между нас.

Нел Прийст вече беше в коридора.

Завръщането на Тайлър във Вашингтон бе обгърнато в тъмнина и го караше да се чувства престъпник. Искаше да си отиде вкъщи, да види какво е останало от приятелите му, но нямаше време за това. Само няколко дни отсъства от града, а сякаш вече не си беше у дома, което му се струваше объркващо и смущаващо. От месеци снимката му ту се появяваше във вестниците, ту изчезваше. Така стана в някаква степен известна личност: хората се взираха в него, но трудно го различаваха. Доста често разни непознати хора си въобразяваха, че го познават, и измисляха най-невероятни места, където смятаха, че са го срещали. По ирония на съдбата завръщането му тук се осъществи благодарение на „Метролайнер“ — прекият конкурент на Северното обединение. След като видя катастрофата при Тер Хаут, се съмняваше дали някога ще възприема влаковете по същия начин.

Беше си поставил две задачи: да разбере какво знае наскоро пенсиониралият се Сам Стъки за инцидента на прелеза в Дженоа и, ако е възможно, да огледа с Ръкар файла на НКТС за същия случай. Колкото повече осветляваше въпроса, толкова повече растеше увереността му, че не само има начин да намери Алварес, но и да изрови на бял свят ролята на Северното обединение във всичко това и каква е вината им, ако въобще имат такава.

Пътуването с влака трая точно колкото да изпие две бири, за да преодолее лекия си пристъп на клаустрофобия. С облегната на рамото му глава Нел Прийст спеше на седалката до него, настанила се като за дълго пътуване. Той се чувстваше донякъде като ученик: опитваше се да не мърда и макар да не му беше твърде удобно, дори не отиде да облекчи пълния си с бира мехур.

Изненадан от нейната поява на „Пен Стейшън“, Тайлър я попита как е успяла толкова бързо да си събере багажа и да тръгне.

— Половин час след като ти излезе от офиса ми, ме извикаха при О’Мали. Незабавно се свързах със Селма и тя ми каза, че О’Мали лично ѝ се е обадил, за да я пита за нашето посещение.

— И Селма му е обяснила, така ли? — На Тайлър никак не му хареса този развой на събитията.

— Да. Държала е да си запази работата.

— И?

— Пренебрегнах го и тръгнах насам. Изключих си мобилния телефон и пейджъра — заключи Нел.

— Все пак се налага да го провериш — обърна ѝ внимание той.

— Да, разбира се. И когато го направя, ще му кажа как в последния момент съм разбрала, че заминаваш за Вашингтон да разпитваш Стъки за някакъв инцидент в Дженоа, Илинойс, а по моя преценка е по-добре да те държа под око, вместо да тичам на среща горе. Ще ме похвалят.

— Много рисковано е да играеш в двата отбора, Нел — предупреди я той.

— Но си струва — след кратко колебание каза тя. — За инцидента в Дженоа няма досие, точно както предвиди ти. Изгарям от желание да видя как ще се държи Стъки, когато федерален агент го призове да каже истината. Нужна съм ти там, точно както аз имах нужда от теб при Селма Лонг. Твоите акредитиви я накараха да действа. Слушай, ако служител на Северното обединение увери Стъки, че няма проблем да говори с теб, не е изключено той да се съгласи да каже това-онова. В такъв случай ние с теб ще бъдем свидетели. Но ако си сам — федерален агент, който задава въпроси — той може просто да млъкне, да се обади на О'Мали или на адвокат. Това е сигурно. И край.

* * *

След модернизация за стотици милиони долари в края на осемдесетте „Юниън Стейшън“ във Вашингтон се превърна в „многофункционално място за обслужване“. Част от пространството представляваше жп гара, друга — търговски център, пълен с луксозни ресторанти. Огромната каменна сграда служеше на много повече хора, а не само на пътниците. Там Тайлър и Прийст слязоха от влака в осем вечерта. Наоколо гъмжеше от народ, дошъл да вечеря в ресторантите или да пазарува дори в този час. Със съсипан от употреба ескалатор се

качиха в главното фоайе — огромна мраморно-гранитна зала с висок таван.

В резултат на разговора им Тайлър се чувстваше нервен, дори малко параноичен. Продължаваше да е в това състояние и докато двамата минаваха покрай парад от дълги зимни палта, якета и чанти. Подробностите от срещата им със Селма Лонг отдавна вече бяха стигнали до О'Мали. И ако О'Мали имаше от какво да се притеснява, в случай че бивш електроинженер се разприказва, той щеше да се опита да предотврати срещата, било като премести Стъки, било като спре някак Тайлър.

Тайлър хвърли подозрителен поглед наоколо, чудейки се дали О'Мали не е поставил агенти тук, за да го наблюдават. Прийст също се огледа. Дали следяха и летище „Роналд Рейгън“? Докъде беше готов да стигне О'Мали, за да му попречи? Зависи с какво разполагаше.

Той и Прийст оглеждаха терминала. Тя първа предупреди:

— Надясно — каза тя, обръщайки се на другата страна. — Със сигурност видях Съмнър; една от нашите.

— От отдела?

— Вече ти казах: не знам кой е в отдела. Дори не знам дали съществува отдел. — Говореха бавно и приличаха на двойка, водеща нехаен разговор. — Имам впечатлението, че не съм срещала официално дори половината от нашите хора. Виждам ги около машината за кафе, но само толкова.

— Нека се разделим — предложи меко той.

Тълпата се втурна навън в студа — всички бързаха да хванат такси. Беше влажно и хлъзгаво. Тайлър видя дъха си в студения въздух, изричайки:

— Застани зад мен и се изпречи на жената, задръж я. Това ще ми спести време, за да взема такси.

— Но аз съм ти нужна при срещата със Стъки, вярвай ми.

— Ако има друг, освен нея да ме следи, предупреди ме възможно по-скоро. А аз ще взема предпазни мерки за всеки случай — добави той. — Когато можеш — среща при Стъки. Но моля те, погрижи се да не ме следят. Междувременно гледай да не загубиш работата си.

— Това не ми харесва — раздразни се тя.

— Някакви предложения?

Нел мълчеше.

— Въпросната Съмнър ще те увери, че случайно се срещате на гарата; чакала друг. Предложи ѝ да се повозите до центъра, до „Джеферсън“. И понеже никой няма да се появи на срещата, ще се наложи тя да се съгласи. Тогава ще се обади по мобилния да предупреди останалите там, че съм се измъкнал. Всичко ще се случи много бързо и ще е малко неудобно, но изиграеш ли го добре, ще я омотаеш в собствените ѝ лъжи.

— И ти ще ме чакаш? — пожела да се увери тя.

— Ще го играя, както дойде. Няма да се изненадам, ако вече са го предупредили. Или може би нямаше да го предупредят, докато ме държат под око.

— Имаш нужда от мен, Питър.

— Ще го направя по-скоро с теб, отколкото без теб. — Замълча за момент. — Ще те чакам, доколкото ми е възможно.

Нел Прийст се обърна и тръгна с широки и решителни крачки към терминала.

* * *

Въпреки че през последните дванайсет години го наричаше дом, на Тайлър никак не му се връщаше там. Мястото събуждаше твърде много неприятни спомени. Ръкопашният бой с Честър Уошингтън развали всичко, и то завинаги. Жертва на съдебната система, използвала расистки предразсъдьци, за да го обвини в насилие, той се чувстваше силно засегнат от този град и никога нямаше да забрави обидата; никога нямаше да е в състояние да приеме това място като свой истински дом.

Декемврийският дъжд падаше тежко, преминавайки пред очите му в мокър сняг на парцали с размери на монета. Чистачките на таксито ги отмиваха встрани и ги превръщаха във вадички от мокра киша. На два пъти Тайлър насочваше таксито да обиколи голям блок — четири последователни десни завоя — като същевременно внимаваше за светлини на кола, която би ги следила. Накрая се успокои, реши, че никой не е по петите му и насочи таксито към апартамента на Стъки. Преди да стигнат до точния адрес, Тайлър слезе да повърви малко.

Вероятно бе минавал десетина пъти покрай огромната дванайсететажна кооперация, без дори да я забележи. Подобни сгради са се строели в началото на седемдесетте години, когато безлични бетонни сандъци са изместили чара на кварталите, изградени от кафяв камък. За едно ченге, а и за живеещите тук, районът е град на контраста: няколко блока подредени по един или друг начин се пресичат с по-опасни квартали. Много често тези гранични улици представляваха расови линии.

Обади се на Стъки от Ню Йорк, като се представи за телефонен търговец от далечна компания. Всъщност целеше да се убеди, че човекът обитава жилището и пътуването му няма да е напразно. Ако го нямаше вкъщи в момента, щеше да изчака. В малко фоайе, където се намираха и пощенските кутии, той се приближи към звънците и установи, че Стъки живее в апартамент 5-Б. Понечи да натисне бутона, но си спомни уговорката с Нел. В преддверието бе доста по-топло, отколкото навън. И затова остана вътре да изчака обаждането й.

Минаха пет минути.

Десет.

Докато се колебаеше какво да прави, се появи доставчик на пици и звънна на съответния звънец. Тайлър видя в него начин да влезе:

— Вероятно щеше да побърза малко, ако знаеше, че я чакам тук, вместо да седи пред огледалото.

Вратата се отвори и момчето я задържа, за да мине Тайлър, подхвърляйки му:

— Ами изненадай я.

Заради клаустрофобията си Тайлър предпочете стълбите. Стигна до петия етаж. Независимо от учестените удари в гърдите, се чувстваше добре. Мина покрай апартаменти Е, Д и Г, зави наляво край апартамент В и накрая стигна до Б. В коридора силно миришеше на цигари. Пред вратата на апартамента стъпи върху тънка гумена изтривалка. Нищо не го смути и той позвъни. Усещаше изтривалката като мокра гъба под краката му.

Тайлър погледна надолу и повдигна крак. Не беше мокро, а лепкаво. Това не беше вода, а кръв. Бързо отстъпи назад — нормална реакция за детектив, който се опитва да запази евентуалните следи на местопрестъпление. Обувките му разнесоха кръвта по износения под на коридора. Пулсът му се ускори. Извади носна кърпа и натисна

браната: ченге завинаги. Вратата се отвори и отвътре го лъхна миризма на кръв и екскременти.

„Тук има мъртвец“ — помисли си той. Осъзна, че се замесва — стъпи в кръвта, остави отпечатыци от обувките си по пода на коридора и това не беше всичко. Тукаси съобрази, че каквото и да се беше случило тук, то е свързано с неговите въпроси и с въпросите на Нел в Северното обединение. Даде си сметка колко е права за охранителните монитори. Явно О’Мали беше затънал жестоко. Чувстваше по-скоро отговорност, отколкото вина. С действията си навреди на друг човек, независимо кой е дръпнал спусъка. Изяждаше се от разкаяние.

Тайлър остави вратата на апартамента отворена, но не пристъпи вътре. Мобилният телефон бе в ръката му. Набързо прехвърли в ума си какъв е адресът тук. За разлика от други големи градове, във Вашингтон има четири главни полицейски управления и още пет-шест по-малки: „Метро“, „Капитол“, „Америка Парк“ и ФБР. Юрисдикцията е постоянна грижа и понякога бойно поле. Ченгето в него веднага съобрази да се обади на Ромър, Воглър или Вейл, негови приятели от отдел „Убийства“, с които би работил без притеснение. Агентът на НКТС в него му подсказваше да се обади на Нел или на Ръкар.

„Трябваше да я изчакам“ — помисли си той.

Кървава пътека водеше до външната врата. Тайлър виждаше ясно обстановката. На пода лежеше настолна лампа, по тавана и стените имаше кръв; и килимът бе изцапан с кръв. Стъки се бе влачил по пода или го бяха преместили след побоя. Тялото представляваше пихтиеста маса. Беше ставал очевиден и на по-лоши картини и все пак всичко беше едно и също. Носът на мъжа беше вдлъбнат в главата, дясното му око — хлътнало под счупената челюстна кост. Явно един от тези удари го е довършил. Не си направи труда да провери пулса. Неподвижните отворени и втренчени очи казваха всичко. Тайлър разиграваше сцената по навик.

Атаката е била внезапна — никакво „здравей“, никакви разговори. Човекът си отваря вратата, избутват го вътре в собствения му апартамент и получава удар в главата.

Чак сега осъзна вината си и се притесни. С мисленето си на типично ченге той бе отишъл да обвинява Северното обединение въпреки предупрежденията на Прийст. Тогава прати „всички по

дяволите“, без да съобрази, че всъщност обрича Стъки да отиде по дяволите, а не тези, които проклинаше.

Тайлър се огледа за евентуално оръжие на престъплението и го съзря: дървено или метално. Лежеше до левия крак на жертвата, както бе оставено. Само лъч светлина, идващ от вратата, проникваше в стаята. Тайлър се наведе, за да отмести собствената си сянка.

Тъмната палка се състоеше от дръжка и кожена част. Гърдите му потръпнаха от болка. Имаше чувството, че всичкият въздух от помещението е изсмукан. Добре познаваше формата и дължината на палката. Всяко ченге ги познава — беше нощна палка, полицейска. Стандартно оръжие за всеки полицаи. Погледът на Тайлър се замъгли. Приведе глава и огледа отблизо края на палката, където ченгетата изписват инициалите си.

Олюлявайки се, той се протегна и се опря върху касата на вратата, но рязко се отгласна с ръка, защото почувства нещо студено и лепкаво между пръстите си; извърна глава и ги видя изцапани с кръв. Беше оставил отпечатък, свой отпечатък.

Погледна към палката — оръжието на убийството — и към инициалите, гравирани в края ѝ: П. Т.

Разпозна ги много добре.

Лично ги беше издълбал през онази щура година в „Метро“.

* * *

— Къде си сега? — попита я Тайлър.

Чу я слабо как говори на таксиметровия шофьор, а после му отговори, че е на по-малко от една миля.

— Беше права за О’Мали — информира я той. Зачуди се колко да ѝ каже.

О’Мали разчистваше лични сметки, а Тайлър се превърна в изкупителната жертва — беше и причината, и следствието. Обзе го гняв, задето не прецени нито собствената си уязвимост, нито как биха се възползвали от него. О’Мали бе скроил номера хитро. Ролите се размениха. Той вече не изпълняваше възложената задача, не ставаше въпрос за възможност за работа или шанс за доход. О’Мали го беше

нарочил, превърна го в мишена, възползва се от ръкопашния бой с Честър Уошингтън и по този начин му скрои шапката.

— Питър?

Държеше телефона си отворен, но бе загубил представа от колко време. Стоеше на петия етаж, недалеч от аварийните стълби и се чудеше дали да се обади в отдел „Убийства“.

— Питър? — повтори тя загрижено.

— Стъки е мъртъв. И моята палка лежи до него. Историята с Честър Уошингтън се повтаря. Вероятно са знаели, че съм му се обадил от Ню Йорк. Били са сигурни, че ще дойда тук. Всичко е така скалъпено, че да изглежда, все едно съм изгубил контрол и съм го пратил на небето. Може би са възнамерявали да го убият, а може би не. Вече няма значение. Било е достатъчно да откраднат палката ми, останалото е било само въпрос на време.

— Махай се оттам! — повелително каза тя.

— Да избягам от местопрестъплението? — попита бившето ченге от отдел „Убийства“. — С такова доказателство, забъркано тук? Шегуваш ли се? Това е последният пирон в ковчега. Точно така очакват да постъпя. — Опитва се да се стегне; знаеше, че от няколко предстоящи решения ще зависят близките седмици, месеци и дори години от живота му. — При всички положения ме прецакаха. Ако остана, те печелят: излизам от играта, каквато всъщност е целта им. Ако се махна — което пряко ме засяга — ще бъда беглец. Едно нещо ще ти кажа: те явно имат много да крият, Нел.

— Вземай палката и се махай оттам, по дяволите! — подкани го тя. — Все още трябва да имаш приятели в управлението. Обади им се, обясни им. — Чу я да говори на шофьора. — Аз съм тук, а ти къде си?

— На стълбите, но изходът е заключен. — Вече едва виждаше напред.

— Върни се в апартамента, вземи палката и ми звъни.

Той откряхна вратата към коридора. Окървавените му обувки оставиха избледняваща пътека към аварийната стълба. Погледна ръката си, поставена върху дръжката на вратата: още отпечатыци, за които да се тревожи. Колкото повече се движеше, толкова повече затъваше.

Телефонът беше все още до ухото му. Чу звънеца в апартамента на Стъки, а после в телефона:

— Тук съм, звъня ти, Питър, отговори ми, мога да ти помогна.

— Не пипай нищо — разпореди той. — Избърши звънеца, отдалечи се оттук и ми дай една минута. Ще те намеря. Изчакай ме някъде, ще ти се обадя.

— Пусни ме!

— Не. Един от нас е достатъчен. Трябва да останеш чиста, Нел, иначе ще приберат и двама ни. Ще се срещнем след минута.

— Питър.

— Без възражения. — Затвори телефона и започна да премисля вариантите. Има ли начин да ги изиграе? Да се махне от града, да им остави някакви улики да разследват, а после да се върне и да оправи нещата? На пръв поглед излизаше, че трябва да вземе палката — по нея несъмнено има негови отпечатыци, а стари отпечатыци не могат да бъдат датирани. Какво му пречи да размаже отпечатыка от ръката си по касата на вратата, следите от обувките си в коридора и да се отърве от палката завинаги? Да, но преди няколко часа се беше обадил на Стъки. Беше дошъл близо дотук с такси. И друг детектив като него щеше да разбере, че е спрял с таксито на пресечка по-нататък. Ако хората на О'Мали направят няколко анонимни обаждания, доказателствата ще се подредят, независимо как Тайлър изопачава нещата.

Детектив Еди Вейл отговори на второто позвъняване:

— Вейл.

— Аз съм Тайлър.

— Пийт, по дяволите!

Тайлър му разказа с две думи какво е положението:

— На пода в апартамент 5-Б, 14-27 Р, северозапад, има изстиващо мъртво тяло. Човек е пребит до смърт. По палка, която се оказа моя, положително ще бъдат намерени мои стари отпечатыци; мои отпечатыци ще бъдат открити и по касата на вратата. Отпечатыците от обувки, изцапани с кръвта на мъртвеца и оставени пред входната врата на апартамента, ще съвпадна с моя номер. Ще бъда наоколо, ще влизам и излизам от съда няколко месеца. Най-вероятно ще прекарам дълго време под ключ, защото ще ме разследват втори път. И всичко това, ако имам късмет.

Вейл повтори адреса и попита:

— Къде си сега?

— На местопрестъплението.

— Остани там.

— Нищо не може да се направи, независимо колко ми се иска. Целта е да се повтори случаят с Честър Уошингтън, така че да наредите пъзела. Всичко се свежда до отстраняването ми от случая, по който работя за Ръкар от НКТС. Ще се махна от това място, Еди, но се обаждам първо на теб, за да се опитам да подредя нещата.

— Не изчезвай оттам — настоя Вейл. — Изчакай да дойда. Само аз. Сам. Ще помислим трезво, Пийт. Използвай главата си. Ако бързаш, докъде ще я докараш?

Тайлър започна да теоретизира:

— Ако първо тук дойде приятел, навярно ще ме сметне за твърде умен, понеже съм зарязал палката си под тялото; твърде умен, щом не съм избърсал касата на вратата и съм оставил толкова отпечатъци от обувки. Ще трябва да обяснявам как толкова много кръв е попаднала на изтривалката отпред, при положение че вратата е съвсем леко опръскана. Как всичката тази кръв е попаднала отвън на изтривалката? Ще ти кажа как: била е оставена там, за да е сигурно, че ще оставя отпечатък от обувка за твоите хора. — И по-нататък: — Няма значение, че по дрехите ми не се вижда дори капчица кръв. И ако съм тук, то е, за да ти го покажа. Тази вечер пътувах с „Метролайнера“ от Ню Йорк, можеш да го провериш — не е изключено някой от влака или таксиджията, който ме докара дотук, да си спомни какви дрехи съм носил. — Замълча за малко, колкото Вейл да си запише, за което Тайлър беше сигурен, че приятелят му ще направи. — Всичко това обаче е малко плоско, Еди. Това не е точно ситуацията, в която искам да попадна. И въпреки всичко, ако се забавя дори за момент, колкото да проведе този телефонен разговор, който и да е организиран всичко, печели, защото целта му е да ме обвърже така, че да се проваля в случая, по който работя.

Между тях увисна мълчание. Нито един от двамата не говореше.

— Не съм ти адвокат, Пийт, но е много глупаво да изчезнеш от местопрестъплението и ти го знаеш.

— Ще се махна от тук само за да ги отдалеча. Те имат правомощия да арестуват. Рискувам да ме изолират от приятелите ми като теб, Еди. Обадох се първо на теб и искам да успея.

— А палката? Влизали ли са с взлом у вас?

— Не съм се прибирал от седмици, но трябва да е влизано. Дали има доказателства за това ли? Съмнявам се. Това много ще ми обърка нещата и точно сега никак не ми е нужно.

— Кои са тези юнаци, Пийт?

— Момчетата от охраната на Северното жп обединение.

— Шегуваш се, нали?

— Искаше ми се.

— Апартамент 5-Б, 14–27 Р, северозапад — повтори Вейл.

— Задължен съм ти, Еди.

— Няма проблем, Шерлок — успокои го Еди Вейл.

* * *

Тайлър отмина бързо няколко блока, като същевременно трескаво преценяваше какви средства ще използват бившите му колеги или хората от Северното обединение, за да го проследят. С Еди Вейл или без него, щяха да го търсят, за да го разпитват. Намери банкомат и изтегли максималната сума по четиристотин долара от три карти. Този кредит навярно щеше да е последен. Тегленето на парите наскоро след убийството можеше по-късно да се обърне срещу него. Но ако блокират сметките му, няма да има достъп до пари. Затова пое риска.

Сега разполагаше с хиляда и двеста долара, плюс шейсетте налични в джоба му. Стигна до телефонен апарат и реши да позвъни на Нел. Не искаше обаждането му да се регистрира в мобилния му телефон. Не желаше да създава впечатление, че и тя е замесена. В главата му се оформяше план: Нел да се дистанцира от него, да укрепи позицията си в Обединението. Ако има отговори, те най-вероятно се намират в Главната квартира на корпорацията. Затова им е нужен достъп там.

С повечко късмет намесата на Еди Вейл ще му спечели малко време, но началникът му — лейтенант Бридълсман — никога не би позволил добър приятел на Тайлър да води разследването, особено ако се докаже наличието на отпечатъци от Тайлър. Мобилният телефон на Тайлър вече доказваше, че се е обаждал на Прийст и Вейл — грешки, които допусна в бързината, а му се искаше да не ги е направил. Щяха да повикат Нел на разпит. Щяха да попитат Вейл как така се е оказал

първото ченге, пристигнало на местопрестъплението. Тайлър създаваше проблеми на всички, а бяха минали едва двацет минути, откакто излезе от окървавения апартамент.

Тактиката на О'Мали вбеси Тайлър. Независимо по какъв начин Стъки е замесен в трагедията на прелеза в Дженоа, не заслужаваше да умре от палка. Действията на О'Мали отвориха очите на Тайлър: щом е отишъл толкова далече, значи залогът е огромен. Каквато и да беше връзката на компанията с инцидента в Дженоа, трябваше да е достатъчна, за да свали поне Кийт О'Мали, ако не Уилям Гохин и борда на директорите с него.

Ще разочарова детективите, защото не използва нито кредитните карти, нито мобилния си телефон. Но какво друго да предприеме? Тайлър се чудеше, вървейки в спокойния нощен час, и се опитваше да си представи нещата през призмата на предишната си работа. Връзки, разходи, транспорт — трите предпоставки при проследяване на човек. Беше се погрижил за две от тях. С транспорта щеше да е по-трудно. Как да остане невидим? Вече се беше обадил от своя мобилен телефон на мобилния на Прийт; Тайлър прецени, че ако избягат заедно, и тя няма да може да използва кредитните си карти. Следователно се лишаваха от възможността да наемат кола. Самолетът също отпаднаше — за него искат документ за самоличност със снимка. Какво оставаше? Да открадне кола, да пътува на стоп, с влак или автобус. По автогарите и жп гарите има охранителни камери. Тайлър ги бе използвал, за да проследи Алварес. Колко далече щяха да стигнат, за да го намерят? — питаше се той. — Доколко можеше да се намесва О'Мали? От кого да се страхува повече: от О'Мали или от ченгетата?

Най-накрая се сети. Потомак. Доковете — място, където той все още разполага с известни връзки; място, където се живее с пари в брой; място, където хората знаят как да си държат устата затворена.

Планът му вече придобиваше очертания. През цялото време мислеше, че пребиването на Стъки до смърт не е било направено с лека ръка. Идеята навярно е била да го изпратят в болница и така О'Мали да го предупреди да си мълчи. Това още веднъж го накара да се запита какъв е залогът. И тогава — точно тогава му просветна — че трима служители на Северното жп обединение са напуснали с необичайни компенсации. Другите двама — Милроуз, ако беше жив, и Марковиц — са също толкова важни за разследването, колкото и

Стъки. Оставаше очевидният въпрос: дали О'Мали вече го е забъркал и с тях двамата?

— Красива гледка — констатира Нел Прийст от десния борд на шейсетметровия кораб за насипни товари „Нанък“.

Тайлър не мислеше за гледката, той четеше по морската карта имената, които бележеха маршрута им: Гууз Айлънд, Фокс Фери Пойнт, Форт Фог Ларк, Маунг Върнън, Гънстън Коув, Холоинг Пойнт. Розовият хоризонт оставяше портокалово оранжева следа върху Грейни Айлънд. Тайлър, в битността си на беглец, нямаше повод да празнува.

— Сигурна ли си, че в така създалата се обстановка не се притесняваш? — попита той.

— Ти би ли останал верен на О'Мали?

— Това не е нещо дребно — припомни й той.

— Бивш служител на този човек е с разбита глава. Независимо какво ще бъде доказано, именно това се е случило. Аз съм служител, а скоро ще бъда бивш служител, не го забравяй. Дали съм лудо влюбена в теб? Не на себе си? Съжалявам, Питър, но не това стои зад решението ми. Взех страна, това е всичко. Няма да работя за него. Все още съм лоялна към компанията, но не и към О'Мали.

Тайлър обмисляше начин за връщане към О'Мали, начин да обърне нещата, но имаше малко основание за оптимизъм.

— Не напускай. Продължиш ли да работиш за него, може да го използваме в наша полза.

— Стига да има как да ти помогна, ще го направя. Разчитай. Щом това искаш, за мен няма проблем, Питър.

Нежно докосна бузата ѝ със студени пръсти, изразявайки и благодарността, и симпатията си към нея. Последните пет дни започнаха като временна работа и рязко промениха живота му, най-вероятно завинаги. Едно обвинение в убийство много наподобяваше на предишния му случай с ръкопашния бой, а това означаваше известно време зад решетките. А бивше ченге зад решетките е мъртвец, с други думи е обречен, независимо колко години ще му дадат.

Всъщност Тайлър стоеше на студената палуба не за да следи навигацията — това служеше само за претекст той и Нел да се отдалечат от ушите на капитана и екипажа. Силният вятър режеше лицето му, въпреки двудневната му брада. Той прекъсна обаждане, което смяташе да направи от мобилния телефон на Нел. Почти му се догади, като се сети как О'Мали отне живота на Стъки. Колко ли много искаше да го разкара от издирването на Алварес. Явно е стигнал твърде близо до истината — повече, отколкото О'Мали допускаше за възможно. Това го заинтригува, защото показваше уязвимостта на О'Мали, която Тайлър все пак можеше да използва.

Тайлър върна телефона на Нел. Не спираше да се пита колко ли обстойно ще го разследват. Дали О'Мали или бившите му колеги от „Метро“ ще проследят телефона на Нел? Дали вече знаеха, че от телефона ѝ е проведено презокеанско обаждане? Тайлър избягваше градски разговори, избягваше да използва кредитни карти. Като ченге знаеше от какво да се пази. И все пак още веднъж взе телефона на Нел. Дано не се наложи да съжалява за това.

— Събудих го — съобщи той на Нел. — Марковиц, счетоводителят на Северното обединение, който се пенсионира неочаквано и заминал отвъд океана.

— Дали ще се отзове някак по случая Дженоа? Дали би проговорил? — Тя се намираше на ръба на издръжливостта.

Той осъзна през каква агония е преминала, докато реши да тръгне с него. Дали съжалява, чудеше се той, независимо от уверенията преди минута.

Спокойно и бавно корабът пореше тъмните води. Напрежението между тях постепенно спадна.

— Марковиц е една възможност. Искане ми се да говоря с него — продължи той. — Обясних му какво знаем за инцидента на прелеза и за подозренията ни, че всичко е потулено. Казах му и някои други неща — за смъртта на Стъки, за вероятността Милроуз да е останала вдовица, за подозренията ми, че О'Мали е замесен поне в случая със Стъки. Предупредих го за вероятността О'Мали да си разчиства сметките. Напомних му, че да излъжеш федерален агент е федерално престъпление. Той се оказа добър слушател.

Тя носеше тъмнозелена мушам, която капитанът ѝ зае. Мушамата никога не изглежда добре.

— Той говореше за някаква ограничена неприкосновеност, смятайки, че имам нещо общо със случая, но накрая се поотпусна малко. Не се бил пенсионира по собствено желание. Изненада! Уредили му го заедно със златен парашут. Доколкото той знае, никой — включително и Гохин, ако в края на краищата някой е отговорен — няма вина за престъпление. Невежество, може би, какъвто е юридическият термин, но не и убийство.

— В смисъл?

Искаше му се да се протегне и отново да я погали по бузата, жадуваше за физически контакт с нея, но се почувства глупаво, като ѝ хвана ръката. Преди дванайсет години отказа цигарите, а сега изведнъж му се прииска да държи цигара между пръстите си.

— Първоначално отричаше да има представа за нещата, но после все пак призна, че според него някои хора вероятно са видели част от пъзела. Дали този пъзел може да бъде възстановен, или не, никой не знае. Когато са предложили да се пенсионира, той се амбицирал да събере максимално бързо възможно повече информация. Там очевидно е имало много документи и той е копирал някои.

Тя кръстоса ръце, видимо недоволна:

— Искаш да ми кажеш, че няма да стигнем до никъде с това?

Схванал погрешно тона ѝ като израз на съжаление, че се е захванала, Тайлър подхвърли:

— Слушай, когато стигнем, можеш да се махнеш и да правиш каквото искаш.

— Млъкни, Питър! Въобще не става въпрос за това. Престани да приемаш нещата толкова лично. Вече реших. Няма да се върна.

— Но ако искаш...

— Забрави!

Тайлър се засмя нервно. С Кат бяха любовници, които са си свикнали един с друг, и беше забравил този ранен стадий на връзката, когато отношенията постоянно са поставени на изпитание.

— Ще се наложи цялостна проверка, съдебни заповеди. Но дори и Марковиц изрази съмнение дали въобще има углавно престъпление. Заради фалшифицирането на документи най-много от Националната комисия по ценни книжа да ги шляпнат през ръцете или да им наложат глоба. Това е всичко, народе.

— Но как се връзва фалшифицираното счетоводство с катастрофата на прелеза? Дали някой не е опитал да плати на Алварес под масата?

— Какво пречи да са платили на адвоката на Алварес, за да убеди клиента си на сделка.

— Случаят обаче не се уреди, нямаше сделка.

— И адвокатът не оживя — напомни й Тайлър.

Един миг тишина. От години не му се беше искало толкова да запали цигара.

— Марковиц направи сравнение с програмата на НАСА за космическата совалка. Програмата имала огромни недостатъци и неочаквани проблеми, които изисквали големи суми в брой. Но не се обръщали към Конгреса, защото дори Конгресът да откликне, ще минат месеци, преди да видят парите.

— Значи — прекъсна го тя — вземат назаем от други програми. Например от програмата за кацане на Марс или нещо подобно.

— Програма за кацане на Марс. Точно така. И той каза същото.

— Излиза, че и ние сме правили такива неща? Нарушавали сме бюджета.

— Това е мнението на Марковиц. Нещо повече: сигурен е, че решението за това вътрешно прехвърляне на средства е взето или еднолично от Гохин, или от целия борд.

— И каква връзка има с Дженоа?

— Гохин се е вманиачил по тази технология за супер бърз влак.

— Влакът стрела, да. И аз ще го потвърдя.

— Вижда го като бъдещето на градския транспорт.

— Всъщност всички говорят за това, сякаш компанията има само един проект — кимна тя.

— По думите на Марковиц програмата от самото ѝ приемане, е една голяма финансова черна дупка.

— Става въпрос за трасето.

— В смисъл?

— В Европа релсите се заваряват — започна да обяснява тя. — А по повечето трасета в нашата страна това не се прави. Още по-лошо. Релсите у нас не са достатъчно укрепени за високи скорости. А няма начин да укрепим вече изградените трасета, без да похарчим милиони. Значи Гохин е имал идея да подмени трасето по маршрута на

„Метролайнер“ със заварени релси, а после си е представял управленска програма, която да организира укрепването на отделните влакови мотриси преди всеки курс. Ето къде са отишли парите. Без прилагането на тази технология, релсите ще изхвърлят мотрисите при висока скорост. Всичко това се управлява чрез сателит; за да е ефективна технологията, трябва да бъде обезпечена със специална апаратура, с каквато работят военните. Какво знаеш за това?

— Нищо — сви рамене той.

— Чула съм само слухове, затова не го смятам за факт. Говорим за тази технология, сякаш знаем за нея, а всъщност само неколцина посветени са съвсем вътре в нещата. Пази се в тайна, за да се избегнат проблеми с патентоването. — След малко тя добави: — Знам толкова много, защото голяма част от работата ни в сигурността е да предотвратяваме изтичане на информация.

— Сега разбирам аналогията на Марковиц с технологията на НАСА; когато космическата совалка се е нуждала от финансиране, то е ставало за сметка на програмата за кацане на Марс. В случая със Северното обединение пенсионните фондове няма как да се пипат, защото ги наблюдават профсъюзите, затова са взели парите за поддръжка.

Тя обърна лице към вятъра и затвори очи:

— Това обяснява дерайлирането. Поддръжката е постоянна. Двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Секторът е огромен. Имат страхотен бюджет. Отговарят за всичко: от облеклото на персонала и поддръжката на леглата... — Тя ахна.

— Да?

— До охраната на прелезите.

Тайлър почувства вятъра по лицето си. Светлините на приземяващ се самолет се отразиха ярко на хоризонта.

— О, господи! — възкликна тя. — Толкова е логично!

— Така ли?

— Стъки е бил електроинженер.

— В поддръжката — уточни Тайлър.

— Което включва и контрола на прелезите.

— Името на Стъки беше познато на Марковиц, защото е следял разходите и е видял как парите изчезват, без да отиват по

предназначение. Работата на Марковиц е била да го задържи и да му дава празни обещания.

— А парите за поддръжка най-вероятно са били отрязани — заключи тя. — Което включва и средствата за контрол.

— И така, след инцидента в Дженоа Стъки получава пенсиониране мечта. Марковиц, Милроуз и Стъки забравят, че някога са чували за проблеми с поддръжката и че парите са били пренасочвани. — Тайлър, въоръжен вече с повечето, ако не и всички части от пъзела, се чудеше какво да прави с тях. Все пак се нуждаеше от досиетата и файловете на НКТС за тази катастрофа, както и от още подробности. И тогава го споходи онова лошо чувство като синузит и преобърна мислите му — съмнението, че Лорън Ръкар, шефът му, е замесен по някакъв начин със Северното обединение. Ами ако детектив Ръкар е бил натоварен със случая при Дженоа? Дали не са си направили някоя и друга услуга? Тайлър си спомни, че Ръкар познава О'Мали отдавна, откакто двамата са служили във флота. И Ръкар се е възползвал от тази изненадваща, появила се неочаквано работа.

— Питър, за какво мислиш? — попита тя.

Тайлър подхвана спокойно, макар да кипеше вътрешно.

— Ръкар ми даде случая, защото О'Мали го е помолил за човек, когото да прецака.

Прийт се обърна и го погледна. Косата ѝ бе паднала върху част от лицето като завеса.

Тайлър продължи да размишлява на глас:

— Ако ги бях завел до Алварес, щяха да го убият. Точно както направиха със Стъки — пребиха го до смърт — като се погрижиха да ме накиснат. Тяхната малка мръсна тайна умира с Алварес и цялото ми разследване би звучало като думи на отчаян човек.

— Не ти ли се струва малко параноично? — Тя скръсти още поздравено ръце и ако продължеше да ги стяга, щеше да спре въздуха и кръвообращението си.

— Така ли? — изненада се той. — А защо Ръкар ми натресе тази работа? От всички ченгета избра точно мен.

— Заради опита ти в отдел „Убийства“ — напомни тя неговото обяснение.

— Дали? — не успя да скрие сарказма си той. — Много се съмнявам.

— Едно по едно. — Протегна ръка и го докосна. — Нека се концентрираме. Ще съумеем ли да накараме Марковиц да свидетелства?

— За какво? Според него не е извършено престъпление, а и трябва да пази живота си. В противен случай ръката на О'Мали ще го застигне и никой няма да чуе повече за него.

— И после какво?

— Алварес — отговори Тайлър. — Докато Алварес е жив, катастрофата при Дженоа няма да може да се потули. Но ако О'Мали запуши устата на Алварес и Марковиц както той си знае, всичко ще потъне.

— Правилно ли схващам подтекста на думите ти?

— За да победим О'Мали — процеди през зъби Тайлър, — трябва да стигнем до Алварес преди него.

* * *

Под мрачното небе и силния дъжд, погледнат откъм реката, Балтимор изглеждаше потискащо опустял. В главата на Тайлър прозвуча стих от песен „Вече няма никой в Балтимор“. Товарният параход акостира и докерите започнаха работа. Прийст телефонира за такси.

— До десет минути ще е тук. — Нел погледна Тайлър. — А сега какво?

— Сега стая, малко сън, един душ и започваме свежи.

— Мразя да казвам очевидните неща, но О'Мали ще направи всичко възможно, за да те арестуват.

— Дали ще изпрати твои колеги, или полицаи?

— И едните, и другите. Ти си отстранен от случая, а Стъки е мъртъв; вече няма никакви пречки.

— Но оставаш ти — подчерта Тайлър, вдигайки яката си нагоре. — Какво ли е намислил за теб, как смяташ?

— Ако подозира, че знам нещо, или ще опита да ме купи, или да ме дискредитира. Но аз ще напусна незабавно.

— Не ми се вижда добър ход — възрази Тайлър. — Много по-добре ще бъдем, ако си вътре.

— Шегуваш ли се, Питър?

— Можеш да носиш записващо устройство и да го хванем, ако се опита да те подкупи.

— Вече избрах страна — напомни му тя. — И отборът, в който играя в момента, ми харесва.

— Сигурно са отговорни за смъртните случаи в Дженоа. И положително има начин да се докаже. В противен случай нямаше да стигнат толкова далеч.

— По-важното е защо отидоха толкова далеч — обърна му внимание Прийт. — Задавал ли си си този въпрос. Подобни инциденти винаги се уреждат и никога не стигат до съда. Предлага се достатъчно висока цена и нещата се укротяват. Десет-петнайсет милиона за децата и жената на Алварес — и край. За какво има да се притесняват в Северното обединение?

— Голямото притеснение е да не би да се стигне до осемдесет-сто милиона.

— Няма начин — размаха ръце тя.

— Защо да няма? Ако си признаят грешките, добре. Добре и ако стигнат до сделка. Но ако Алварес поиска процес и изрази съмненията си? Какво ще правят с медиите, със съдебните заседатели? Корпоративен конгломерат иска да смаже един латиноамериканец. Как ти звучи? — Той се замисли. — Положително вече са унищожили много документи. Със сигурност знаем, че са пенсионирали преждевременно онези тримата, за да купят мълчание. Подобни действия на крупни корпорации вбесяват съдебните заседатели, уверявам те. Това ще им излезе през носа.

— А ако доразвият малко повече аналогията на Марковиц за НАСА? Или ако компанията е разорена? Ако Гохин е използвал компанията като средство, за да се осъществи проектът влакът стрела? — попита Нел по-скоро риторично.

— Едно разследване ще размести шахматните фигури — прецени Тайлър. — Ще започнат да задават въпроси, акционерите ще изискат проверки. Кой знае какви странни неща ще се случат.

Мобилният телефон на Прийт извънтя, но тя не се обади. Връзката ѝ със Северното обединение я измъчваше.

— Не е зле следващия път да вдигнеш — подсказа Тайлър.

— Да им дадем нещо малко, за да предположат къде сме. Няма да е твърде очевидно.

— Защо?

— Защото имаме нужда от време, за да намерим някои отговори.

Тя хвана ръката му. Двамата се загледаха как на дока разтоварват контейнерите.

— Дълбоко в сърцето си искам да вярвам, че Бил Гохин е честен — въздъхна тя. — Има идеи, чаровен е. Хора като него ни радват. Дали е способен да направи Стъки на кайма? Не, не и за твоя сметка. Познавам го, Питър. Трябва да е бил О'Мали. А и все още не допускам, че са възнамерявали да го убият. Кроели са планове да стане както с Честър Уошингтън. Точно както с Честър Уошингтън: да остане жив, та камерите да отразят всяка подробност, когато човекът излезе от болницата с лице, подпухнало като балон, пълен с топъл въздух. Не. Това не е било предвидено. Просто са искали да сплашат Стъки, за да си държи устата затворена, а теб да разкарат от пътя си при процеса. Сега са изправени до стената и сами са си виновни. Ако Гохин е умен, ще предаде О'Мали и ще си измие ръцете.

— Ако Гохин е чист, вече щеше да го е направил — възрази Тайлър. — А човек като О'Мали винаги държи по нещо срещу всеки.

— Звучи ми малко параноично.

Тайлър нежно пусна ръката ѝ.

— Таксито е тук — посочи го той.

— Съжалявам. Лукс е да умуваме след събитията. Ние сме, където сме — напомни му тя.

— Права си — съгласи се Тайлър. — Слушай, дали съм изгубил контрол, или не, дали съм проявил настроение, или не, не обяснява защо, за бога, бих убил Стъки. В някакъв момент от хода на разследването все някой ще си зададе този въпрос. Защо бих убил свидетел? Защо да го наръгам, когато отваря вратата? Защо бих го направил? Ако трябва да съм честен, не се тревожа какво ще се случи после, тревожа се какво ще стане сега. Знам колко бавна е понякога работата на полицията, повярвай ми. Ако можех да се върна там, бих успокоил нещата. Искаш ли малко ирония? — попита той насмешливо. — В настоящия момент задачата ми е не само да спра Алварес, за да не предизвика дерайлиране на влака стрела — макар да е ясно, че за това става въпрос — но и да го пазя, да го спася. Той ни е нужен като

свидетел, той е гласът. Случи ли се нещо с него, каквото и да е станало при жп прелеза, никога няма да се разбере. О'Мали е изпратил Хари Уелс да го намери и ликвидира. Те не искат да го подвеждат под отговорност, искат да се отърват от него. А какво ще стане, ако убият вътрешен терорист? Ще получат медали. — Тайлър махна на таксито и двамата с Прийст слязоха от кораба.

Той бе изгубил контрол над събитията. Ако въобще бе имал такъв.

— Благодаря ти, че беше тук — каза ѝ той през покрива на таксито, докато се качваха. — Честността е нещо добро за начало.

— Не бих го пропуснала за нищо на света — усмихна му се Нел и той почувства тази усмивка със сърцето си.

* * *

Името му беше „Меритаймър“, но ако се съдеше по декора и тавана с огледала, нищо не пречеше да го наричат и мотел „Безмълвие“. Разполагаше с четирийсет стаи на два етажа. По външните стълби с боядисани в бяло парапети имаше котви. Вратите също бяха украсени с котви. Върху празния хладилник на минибара се виждаше леке от зелена плесен, лепнато като родилно петно. Тайлър взе стая на приземния етаж, отчасти и заради плъзгащата се стъклена врата към закрития басейн, затрупан със сняг.

Изпрати Прийст да му купи нови обувки, та да се отърве от своите, в случай че полицията стигне до него. Кървавите отпечатыци от обувки пред вратата на Стъки нямаше да съвпадат с новите му обувки. Тя се върна след почти два часа с чифт кожени ниски ботуши.

— Дадох ти само осемдесет долара — възнегодува Тайлър, току-що излязъл изпод душа.

— Няма значение, подарък са. Не мога да те гледам с половинки в такова време. — Тя му върна четирите намачкани двайсетачки.

— А ти как плати? — попита той нервно. Страхуваше се да не е разстроила плановете му.

Тя мълчеше.

— Нали помниш какво казах за ползването на кредитните карти? — настоя той.

— Не е точно кредитна карта — промърмори тя, но изглеждаше виновна като самия дявол.

— Кажи ми, че не си използвала кредитна карта. — Тайлър вече си вземаше якето и малко пари от джоба. Ако не успее да се свърже с нея по мобилния, О'Мали щеше да използва всички средства, за да я открие. — Кажи ми, че си платила в брой!

— Никакви кредитни карти.

— Слава богу! — отдъхна си той.

— Имам сметка в Нордстром. Платих от тази сметка.

— Платила си от сметка? — Стаята сякаш се смаляваше, стените се приближаваха към него.

— Но не с карта — възрази тя.

Той затвори очи и издиша дълбоко, а после ѝ обясни, доколкото успя спокойно:

— Кредитното движение ще бъде отразено в сметката ти в Нордстром. Ако са малко по-умни, ще следят сметката.

— Знам, че си бил ченге, и все пак според мен ти ги надценяваш.

— Не говоря за ченгетата. — Пристъпи към нея и ѝ дръпна чантата. Тя отстъпи, за да го спре. Сборичкаха се и Тайлър взе чантата. Извади клетъчния ѝ телефон, задържа го във въздуха и го изключи. — Кога го използва за последен път?

— За таксито. Обадох се за такси от лодката. Не помниш ли?

— Кораб — поправи я той. За някои неща не можеше да се съдържа. Пусна телефона в чантата ѝ и я върна. — Презокеанското ми обаждане? То не им помага, не им показва къде сме. Дори и обаждането до Милроуз не им върши работа, но обаждане до таксиметрова компания в Балтимор е вече съвсем друго. Какво, по дяволите, си мислех? Прецакани сме! — възкликна той. Погледна си часовника. — По дяволите, та те вече може да чакат отвън.

— Да следят моя мобилен? — изуми се тя. — Разбирам да следят твоя, но...

— Ако са хванали движението по сметката ти в Нордстром, а нищо не им пречи да са го направили, вече знаят, че си в Балтимор. Обаждането до таксиметровата компания ни издава. О'Мали разполага с власт и да разбере къде ни е оставило таксито.

— Тогава нека се надяваме, че си по-добро ченге от тях. Предлагам да се махаме от тук.

— Как? Да се обадим на такси? — изпуфтя той.

— „Елит“, компанията за коли под наем. Вземат те и те карат до агенцията. И ще внимаваме да не ни следят — добави тя.

— За да наемем кола, ни трябва кредитна карта, а ние не можем да използваме такава.

— Аз ще я наема, ще се регистрирам и ще им се обадя, че тръгвам обратно към града. Ще те оставя някъде и ще им кажа, че съм била с теб, искала съм да се свържа с тях, но не съм могла, защото си ми взел телефона и си ме оставил на бензиностанция.

Той кимна. Беше добър план и той й го каза. Седна на леглото, разгърна телефонния указател и се обади.

* * *

През лентите на щорите Тайлър наблюдаваше какво става навън. Смрачи се рано, всичко бе сиво, въздухът изглеждаше гъст и наситен от прах. Няколко минути преди да пристигне очакваното такси, на паркинга спря кола на балтиморския полицейски участък. Един униформен влезе в офиса на мотела, а другият огледа наоколо. Тайлър замисляше да примами извън Вашингтон хората от Северното обединение, но не по този начин. О’Мали явно бе обърнал всичко наопаки и е насочил местната полиция към тяхното местонахождение.

Тайлър реагира мълниеносно. Сграбчи Нел Прийст, издърпа я към себе си и изви китката й зад гърба — гърдите им се докоснаха.

— Химическото ти чистене? — попита той.

— Моля? — Устните им бяха достатъчно близо за целувка. В този момент очите й изглеждаха огромни. Той държеше ръката й извита.

— Името на химическото чистене, което използваш.

— „Минг Линг“, Двайсет и трета и...

— Ако получиш съобщение на телефонния секретар от тях, номерът на фактурата ще означава кода на района и началния номер, на който искам да се обадиш. Последните четири цифри от сумата, която дължиш, са другата част от номера. Само това трябва да запомниш: комбинирай фактурата и цената.

— Разбрах — кимна тя. По лицето й бе изписана тревога.

— Обади ми се на този номер от уличен телефон — усмихна се той. — И не забравяй да оставиш нещо на химическо чистене. Дори да те следят, дори да подслушват разговорите ти, всичко е наред.

Той отскубна телефона от стената и с кабела му завърза здраво китката ѝ, като същевременно ѝ обясняваше защо го прави:

— Завлякъл съм те на онзи кораб насила. Изнизал съм се от мотела преди двайсетина минути. — Придърпа с крак единствения стол в стаята и го остави така, че Прийст да е с лице към вратата.

— Питър!

С нервни движения завърза двете ѝ китки отзад на стола. Целуна я по бузата.

— Не забравяй да си даваш вид и да се държиш, все едно си ми бясна.

— Няма да ми е трудно. — Тя дърпаше белезниците.

— Съжалявам, ако боли.

— Боли — оплака се тя.

— Казах, че съжалявам. — Тайлър грабна едно одеяло от рафта в гардероба и тръгна бързо към плъзгащата стъклена врата; хвърли поглед към Нел Прийст, питайки се дали я вижда за последен път.

* * *

Тайлър хвърли одеялото върху солидната ледена покривка на зазимения мотелски басейн и легна по гръб. Над него, на не повече от педя, стърчеше хоризонтално вътрешната стена на подсиленото покритие на басейна, инсталирано там, за да предотвратява инциденти.

Тайлър преброи гласовете, които викаха навън — търсеха го тричетири ченгета. Надяваше се скоро да се откажат в този студ. Оперативни ченгета рядко търсят нещо без основателна причина. По-скоро мислят колко е топло в колите им.

Неочаквано единият от гласовете прозвуча съвсем близо.

— Тук, навън, има твърде много следи, по дяволите — констатира плътен мъжки глас.

Ако ченгетата погледнеха по-внимателно, биха забелязали, че повечето стъпки са малки — оставени от деца, играли в снега. Но вероятно биха открили и чифт по-големи стъпки, които идваха от

стаята, където намериха Нел Прийст, завързана за стол. Биха забелязали, че тези следи се губят в басейна.

— Тук няма нищо — изкрещя друг мъж.

Гласът близо до Тайлър заглъхна, когато мъжът се отдалечи:

— Сигурно е минал през задната ограда. Джими, изкарай колата си към Кардиф и се обади на диспечера да съобщи данните в централния компютър — разпорежи мъжът. — Кажи им, че според нас заподозреният се движи пеша из района.

Централният компютър. За Тайлър това означаваше, че всяко ченге във всяка полицейска патрулна кола из Балтимор има описанието му. Опитваше се да разсъждава, но тясното като клетка пространство го затрудняваше. Затвори очи с надеждата да преодолее замайването и клаустрофобията. Тъмнината и острият студ му помогнаха, понеже отвличаха вниманието му и го разсейваха. Въпреки всичко го обземаха вълнение и безпокойство. Започваше да се задушава, чувстваше се в капан.

Разговорът между ченгетата заглъхна — бяха се върнали към стаята. А дали този с плътния глас все още не се навърта наблизо? При тези шумове наоколо Тайлър не бе в състояние да определи.

Надигна глава, за да чува по-добре разговорите им, но вместо това чу силен, рязък пукот, все едно блъскане от чук. После още един. В първия момент си помисли, че са полицаите, и се зачуди какво ли правят. След като чу още един, дори по-силен звук, наподобяващ малък взрив, който изпълни тясното пространство, той осъзна, че шумът идва изпод него. Ледът се пукаше. Топлината на тялото му, затворено в малко пространство, бе предизвикало законите на физиката. Пукнатина. И сетне още една.

Това отприщи задушаващото го безпокойство и клаустрофобията му се засили. Тайлър изблъска дървеното покритие и излезе от басейна като мъртвец от гроб — смъртно бледен, изпотен и треперещ.

Едно от ченгетата, много по-близо, отколкото Тайлър очакваше, се завъртя, изваждайки оръжие. Тайлър си пое въздух, сграбчи го за ръката, в която държеше оръжието, и го бутна към отвореното покритие на басейна. Ченгето се претърколи през перваза и счупвайки леда, се озова в плиткия край на басейна. Тайлър погледна към мотела; Прийст стоеше пред вратата и две ченгета я разпитваха. Мигом се парализира. Тази жена му бе влязла под кожата. Не искаше да я оставя,

не искаше да действа сам. Не искаше да стане беглец. Погледите им се срещнаха, установиха връзката и Тайлър тръгна. Той чу предупредителните викове: „Спри! Ей, ти, спри!“. Патрулните полицаи се намираха в неизгодна позиция: Тайлър знаеше, че ще стрелят единствено при самозащита. Щяха да го преследват, но той разполагаше с малко преднина. Знаеше също, че чувството им за колегиалност изисква първо да спасят мъжа в басейна. Беше паднал тежко, облечен с много дрехи. Най-вероятно щяха да се разделят — един да остане при басейна, а един-двама — да го последват пешком.

Той побягна. В края на малкия паркинг зави наляво по напукания тротоар, покрай дървена ограда.

Чу звук, без да може да го определи напълно: туду-фшшш, туду-фшшш. Беше тракането на бавнодвижещ се товарен влак, който минаваше през северния край на Балтимор.

През рамо видя едно от униформените ченгета — на прилично разстояние тичаше след него трмаво заради оръжието и боеприпасите, окачени по колана му.

След края на оградата Тайлър зави наляво и хукна през снега към движещия се влак. Тичаше яко. Тичаше бързо. Хвана се за един парапет в края на последния вагон и увисна. После постепенно се придърпа нагоре.

Най-после и ченгето зави зад ъгъла, но вече нямаше кого да види. Сега влакът се движеше твърде бързо, за да се реши да скочи.

След секунди борба за живота си, Тайлър се удивляваше на тънката линия, която лежеше между него и Алварес. Беше се превърнал в човека, когото преследваше.

* * *

Държейки се за стъпалото на металната стълба, захваната с болтове към тресящия се вагон, Тайлър чувстваше пръстите си премръзнали. От студения вятър не усещаше и пръстите на краката си. Влакът се движеше с шейсет километра в час. Глезените му се схванаха. От протягане да оглежда отминаващия пейзаж го болеше вратът. Още преди час загуби от погледа си Балтимор — напуснаха

предградията и го погълнаха тъмните дънери на дърветата в безкрайната гора, която се разстила западно от Мериленд.

Налагаше се да слезе от този влак, и то преди ченгетата, дошли в мотела, да се обадят, където трябва, за да установят кой е влакът и да го спрат. А може би не се интересуваха достатъчно от него, за да си правят толкова труд, но Тайлър не биваше да рискува.

Сега беше важно да се съсредоточи върху влака стрела. Нуждаеше се от повече информация за теста, за който Нел спомена. Със или без участието на Ръкар — няма значение как — беше от съществено значение да стигне до Умберто Алварес, преди той да предизвика дерайлирането на влака. Вероятно товарните влакове, които не превозват пътници, правят само тестови пробези. Но скоростният влак бе медийно събитие, натоварено с голяма известност и обществен интерес, и не на последно място включва много почести. О'Мали знаеше, че това е върховната награда.

Няколко пъти той се изкушаваше да скочи, но потрошеното замръзнало тяло на Хари Уелс му припомняше колко опасен спорт е това.

При перспективата да попадне на полицаи със заредени оръжия, щом влакът спре в някой малък град, на Тайлър му оставаше да реши не дали, а къде и кога да скочи. Нямаше представа как се скача от влак в движение. Единственият път, когато му се наложи да го направи, се вцепени.

Сега проучи ситуацията: от едната страна на товарния вагон тръбен парапет опасваше ъгъла. Стори му се възможно да се протегне от мястото, където стои, да се хване за него и да скочи от влака. Трябваше да прецени в кой момент да го направи.

Премръзналите му пръсти стискаха стоманеното стъпало на стълбата. Тайлър изчакваше влакът да намали скоростта, за да се фокусира по-добре върху релсите. Изминаха пет минути, десет, двайсет. Болката в пръстите му се обостряше и вече беше режеща, но въпреки това споменът за вида на Хари Уелс го възпираше да скочи.

Най-сетне влакът започна да се движи значително по-бавно, защото се изкачваше по възвишение. Скоростта намаля наполовина. Тайлър натъпка телефона си надълбоко в джоба, за да го опази. Насред нищото, където всъщност се намираше, ако си счупи крак, този телефон би бил единственият изход.

Преди да скочи, го връхлетяха рой мисли: за Нел и за желанието му да прекара повече време с нея; за дерайлирания влак при Тер Хаут; за Хари Уелс. Тръсна глава и се хвърли към парапета около ъгъла; с левия крак и с лявата ръка се държеше здраво за стълбата, а останалата част от него висеше над пробягващите отдолу релси. Люлееше се на лявата си ръка като врата на пантата си, перпендикулярно на вагона, повесил се над мяркащите се пред очите му релси. Оттласна се от вагона, пръстите му едва докопаха онази дръжка и той се вкопчи в нея. Пусна лявата си ръка, отблъсна се с крак и се залюля към външната част на вагона. Сви краката си в коленете и се оттласна от вагона като плувец на старта за гръбно плуване. Туду-фшшш... Туду-фшшш...

Просна се на замръзналата земя и се затъркаля надолу по насипа. Търкаляше се, блъсна се в нещо твърдо, праметна се през бабуна, която разкъса кожата му.

Най-сетне спря. Всяка частица от тялото го болеше. Бързо се помоли на ум, пое си дъх и бавно започна да проверява болезнените места — стави и кости — да види кое е здраво и кое не. Всичко се движеше, болезнено, но се движеше.

Влакът се изниза покрай него — туду-фшшш, туду-фшшш...

Нямаше представа къде се намира, но знаеше къде отива.

— О, ти си фотографка — възкликна Алварес.

— По-скоро гладуващ артист. Всеки започва отнякъде.

При първото му идване не беше огледал обстановката в апартамента на Джилиан. Умората и тази потяща се чувствена жена, която отведе от една дискотека в четири часа сутринта, направо го довършиха. Но черно-белите снимки на нюйоркските бездомници, на подлезите, на шофьорите на таксите и на уличните търговци го удивиха. Тя очевидно имаше талант. Миниатюрният ѝ апартамент беше наблъскан с книги с меки корици. Малкото на брой мебели, повечето взети назаем или изпросени, представляваха приятна за окото смесица от различни стилове и говореха за жена, която обича да съчетава съвременността с викторианската епоха. Джилиан се изненада, като го видя на вратата, но после се отнесе към него по-скоро с безразличие.

— Тръгна си, без да кажеш и дума. Помислих си... — Замълча и въобще не искаше да го погледне. Избута го навътре и заключи всичките четири ключалки. — Не знам какво правя — призна тя, разочарована от себе си. — Жена ти и децата ти... Когато за първи път се срещнахме в ресторанта, те съжалих. И след нощта, която прекарахме заедно, почувствах нещо различно, много различно. А сега? Не знам какво да мисля.

Тя се строполи на леглото, емоционално изтощена. Алварес стоеше в средата на стаята, на няколко крачки от нея. Беше се надявал да прехвъркне някаква искра, да се породи близост. А вместо това се обърка, дори се отчая. Почувства се неспособен да се справи с положението. Погледите им се срещнаха.

— Не очаквам да разбереш — промърмори той.

— Какво да разбера? Ние спяхме заедно. Беше забавно, нали? Но, ако си се върнал за още...

— Не — прекъсна я той.

— Кой си ти? Какво става тук?

Той погледна към вратата; помисли да си тръгне. Знаеше, че именно така е редно да постъпи, но вместо това пристъпи и седна близо до нея.

— Убиха семейството ми. Казаха, че било катастрофа; а всъщност е било алчност и невежество. А после обвиниха жена ми.

— Ти ме излъга.

— Да — призна той, — за някои неща.

Помежду им се възцари дълга тишина.

— Какво става? — попита тя.

Разказа ѝ за катастрофата и сподели убеждението си, че охраната на прелеза и всичките светлинни сигнали са били извън строя, а дежурният служител е бил принуден да мълчи.

— Когато изгубиш дете — продължи той мрачно, — когато изгубиш две, няма как да го обясниш на някого. Будиш се с това, живееш с това, може да умреш от това. Трябва ли да ме е срам, че не тъгувам така за жена ми? Тя ми липсва, да. Но някак си приемам загубата ѝ, ала със загубата на децата не мога да се примиря.

— А сега си върви — каза тя твърдо.

— Сложно е.

— Трябваше да ми кажеш. — Този път гласът ѝ прозвуча тъжно.

Той поклати глава, неспособен да обясни какво чувства и как е мечтал двамата да бъдат заедно. Всичко това рухна.

— Сигурно очакваш да ти простя? — попита тя, като го хвана за ръката, за да му попречи да стане.

— С лъжите си и с действията си те нараних.

— И?

Той просто я гледаше; в крайчеца на устните му се появи красива усмивка.

— Каза ми да си вървя.

— Допуснах грешка — прекъсна го тя бързо. — Слушай, ти се появяваш в най-подходящото време за мен. Нали знаеш, казано по мъжки. Отегчена съм от работата си, отегчена съм от сцената, отегчена съм дори от партитата и клубовете. А ти? Ти си тайнствен, забавен, даваш ми сила, искам още. — Тя се облегна напред на лакти. — Искам да останеш, да бъда с теб, дори ако е само за тази нощ.

Той изпитваше непреодолимо желание да се отдаде на този импулс.

— По-скоро ти се иска да ме спасиш, а това няма да се случи.

— Толкова ли си сигурен?

— Да.

— Мога да бъда убедителна.

— По този въпрос не споря.

— И няма никакви уловки? — попита тя.

— Вече има уловка. Защо си мислиш, че се върнах?

— Не се ласкай.

Подаде ѝ видеокасата със записа от хотелската стая.

— Ако нещо ми се случи, трябва да изпратиш това в „Ню Йорк Таймс“. Но не бива да гледаш записа, независимо как ще се развият събитията. Ще ми обещаеш ли?

— Обещавам.

— Сериозно ли говориш? Обещавах ли истински?

Седейки, тя се поизправи и пак го хвана за ръката:

— Изпитвам потребност; сега.

Той ѝ разреши да го придърпа към себе си и си позволи лукса да се отпусне върху нея, да се докосне до топлината ѝ.

— Не мога да го направя — промълви в косата ѝ той.

— Получавам други сигнали.

Действително беше възбуден. Изтъркаля се от нея и се вгледа в тавана — там една-единствена прашна нишка от паяжина потреперваше от неуловим полъх.

— Ще бъде още една лъжа — промърмори той.

Тя се протегна и обърна главата му към лицето си.

— Ще бъде само сега, няма да има повече. Един спомен. Просто спомен.

— Спомен — повтори той. — Имам твърде много спомени.

— Е, значи един нов спомен ще измести някой стар — настоя тя.

Усмихваше му се с очи. Това бе желание, предложение да я има, да се изгуби в нея, независимо за колко кратко. И той прие това предложение.

Криейки се в уличните сенки край тухлената къща на Ръкар с черни капаци на прозорците и червена входна врата, Тайлър се колебаеше дали постъпва правилно. Тихата пресечка с тухлени къщи от осемнайсети век му напомняше за всичко, което обичаше в този град: историята, традициите, политиците и властта, архитектурата, изкуството, безплатните музеи, летните фестивали и празненствата. Почувства се изолиран, изоставен. У него се надигна негодувание със силата на остра стомашна болка. Сякаш долови мириса на горящи дърва в камината и зажадува за поне миг спокойствие. Ръкар олицетворяваше всичко гнило в системата, упадъка — плод от злоупотребата на един човек.

Така или иначе обаче, Лорън Ръкар беше внимателен. Внимателен, за да опази себе си. Тайлър смяташе, че дори и Ръкар да работи заедно с О'Мали, за да скрие какво точно се бе случило в Дженоа, той е скрил достатъчно улики срещу О'Мали, та при необходимост да сключи сделка с ищците. Който разполага с най-много информация, печели най-добрата сделка. Ръкар, в качеството си на изпълнител на закона, несъмнено го знае.

Докато Тайлър чакаше, шумът от трафика виеше в ушите му. Температурата бе паднала някъде към нулата. Спаси се за малко от студа само по време на двете пътувания с автобус, които направи, след като скочи от товарния влак: едното от Грейхаунд обратно до Балтимор и другото — с едночасов експрес между Балтимор и Вашингтон. След като плати и за кораба, олекна с осемстотин долара за превоз. Купи си сандвич с пуешко от павилион за бързо хранене, изяде половината, а другата част пъхна в левия джоб на якето си. Две чаши кафе му дадоха енергиен тласък за кратко и ефектът им вече намаляваше.

Стомахът му, затоплен от живителната напитка, сега започна да къркори ритмично. Осемте прозореца, окичени с електрически свещи, и вратата, украсена с елхови клонки, излъчваха разточително празнично настроение, имитиращо традицията от деветнайсети век.

На свободно място надолу по улицата паркира голяма кола. Тайлър се мушна по-навътре в храстите, защото разпозна Ръкар: леко приведени рамене, накуцваща походка, претъпкано старо кафяво кожено куфарче.

Дали от кафето, дали от адреналина, горещина обля Тайлър. Предстоеше му да разиграе сложна комбинация от конфронтация и съгласие; да бъде едновременно доброто и лошото ченге, иска ли да спечели сговорчивостта на Ръкар и да стигне до същината на фактите.

— Здравей, Лорън — поздрави Тайлър, излизайки от храстите в гръб на мъжа, поради което го стресна.

Ръкар се обърна и го зяпна онемял.

— Създаваш си проблеми, Тайлър — каза след малко Ръкар.

— Както и ти на мен.

— „Метро“ искат да те разпитат.

Тайлър си замълча.

— Какво, за бога, става, Питър?

— Хайде да влезем вътре — предложи Тайлър. — Умрял съм от студ.

— Изглеждаш зле.

— А, май схващаш картинката.

— И се предполага, че трябва да ти сътруднича? Защо?

— Защото знаеш, че не аз оправих Стъки.

— Знам ли? — Ръкар се изненада.

Тогава Тайлър изигра картата, на която залагаше да отвори тази врата, картата, която виждаше като нещо повече от мъдро предположение. Опита се да звучи убедително:

— Ще влезем вътре, защото ти си ръководил разследването по случая Дженоа. Говоря за катастрофата на прелеза. Изглежда дойде времето да разкажа на света какво е станало там, не мислиш ли, Лорън?

Замълча, за да позволи на мъжа да осмисли думите му. После, опасявайки се, че е пропуснал да го отбележи, Тайлър добави:

— Както разбрах, последният тест на високоскоростния влак е планиран за вдругиден следобед. — Усмихна се и си помисли, че премръзналото му лице сигурно прилича на охлюв. — А защо Бил Гохин и аз да не дадем обща пресконференция?

Ръкар зяпна Тайлър, обзет от гняв. Обърна се и тръгна към червената врата.

— Ще направя кафе — подхвърли той.

Тайлър го последва, давайки си сметка, че е спечелил точка.

Ръкар бе получил къщата след развода с богатата си съпруга, но явно не с цялата покъщнина, защото на места биеха на око празните пространства между мебелите; липсваха и украшения, и картини в дневната и кухнята, разположени една срещу друга и разделени от коридор, боядисан в пишно зелено.

Ръкар изключи охранителната система и остави прилежно куфарчето до вратата. Беше човек с изградени навици. Закачи палтото си на закачалката, докато Тайлър оглеждаше наоколо. Откакто Тайлър спомена за Дженоа, Ръкар не беше казал нищо, освен че ще сложи кафе.

— Ние сме приятели. — Ръкар изгледа Тайлър, подсказвайки му да си спести сарказма.

После натисна копчето на кафемашината малко по-нервно от необходимото. По плота се разливаше вода. Отстъпи назад и като срещна погледа на Тайлър, го осведоми:

— Докато тече разследването по случая със Стъки, ти си отстранен. В ситуация като тази това е проформа.

Кафемашината започна да пици. Всичко беше компютризирано!

— В прерогативите ти е да анулираш отстраняването ми — не се предаваше Тайлър. — Мога да си тръгна незабавно, но няма да е добре и за двамата ни. Особено за теб, Лорън, защото разполагам с файла от Дженоа и всичко друго, което ти си спрял от ход.

Лицето на Ръкар пребледня. Видимо се опитваше да се вземе в ръце.

— И ако не си тръгна оттук поне с копие на онова, с което разполагаш, всички замесени в историята ще се окажат във водовъртежа на дълга съдебна битка.

— Не си добре информиран, Питър — пооживи се Ръкар. — В какво точно си мислиш, че съм забъркан?

— В катастрофата на прелеза в Дженоа.

— Познавам случая — потвърди Ръкар.

— Железниците на Северното обединение.

— Да.

— Територията на Кийт О'Мали.

— Без коментар.

Тайлър изпита страхопочитание. Или Ръкар беше прекалено печен, или Тайлър наистина не беше информиран добре.

— Направил си услуга на О'Мали — пробва Тайлър.

— Нямам нищо общо със злополуката. Дистанцирах се заради приятелството ми с Кийт. На грешен път си, Питър.

Поднасяйки чашата с кафе към устните си, ръката на Тайлър леко трепна.

— Замесен си във всички случаи на дерайлирали влакове. Не си се дистанцирал от тези разследвания.

— Вярно е.

— И къде е разликата?

— Повишиха ме. По времето на случая в Дженоа бях следовател. Сега съм администратор — обясни Ръкар. — Това е единствената разлика. Ръководел съм всички разследвания на катастрофи с влаковете. Падам си по влаковете, Питър. Много ги харесвам.

Тайлър премисли възможностите си. Сториха му се доста ограничени.

— Те осигуриха прикритието — изрази становището си той. — Отговорност за инцидента при Дженоа носи Северното обединение и те просто покриха случая. Семейство от испански произход, поставено на везните с влака стрела. И те отсъдиха в полза на влака.

— Влакът стрела? — Ръкар постави чашата с кафе върху масата, внезапно заинтригуван.

— Информацията ми е доста непълна — призна Тайлър. — Реклама? Пари? Не знам точно. Но е недопустимо случаят в Дженоа да бъде квалифициран като небрежност. Те са отклонявали средствата, предназначени за поддръжка. Именно това имаше да ни каже Стъки, преди да му видят сметката.

— Можеш ли да го докажеш?

— Според счетоводител от компанията игрите с бюджета не са нещо незаконно. Аз обаче не съм много сигурен. Така или иначе трима души са били учтиво уволнени от случая в Дженоа.

Ръкар го гледаше безмълвно.

— Какво има? — не се сдържа Тайлър.

— Изиграх те със Стъки — промърмори притеснен Ръкар.

Тайлър се опита да преглътне информацията.

— За разследването с товарния вагон те предложи Кийт. А аз му помогнах.

Тайлър си спомни Банър, детективът от Сейнт Луис, и озадачаващото му появяване при товарния вагон. Как така бе пристигнал там само час след местната полиция. О’Мали беше дирижирал всичко, до последната подробност, за да предостави на екипа си най-добрата възможност да защити самоличността на Хари Уелс — жив или мъртъв. О’Мали го беше манипулирал от самото начало.

— Как така ме предложи? — попита Тайлър, едва успявайки да преодолее обзелата го ярост.

— Стори му се добра идея някой с опит в отдела за разследване на убийства да се заеме със случая в окървавения товарен вагон. Разисквахме вероятността някой да повтаря действията на Железопътния убиец. Но кой се нуждае от това? Беше чул за сполетелите те неприятности и започна да се гневи, защото първоначално половината от хората му били полицаи, а после направили от тях добри чиновници, най-вече следователи. Обадих ти се и ти взе онзи самолет.

На Тайлър му се искаше да счупи нещо.

— О’Мали ме е харесал за тази работа — подхвана той гневно, — защото случаят с Честър Уошингтън му предостави възможност да се възползва от лесния пример, ако въобще някога би арестувал Алварес. Хората му го бяха пребили до смърт. Аз обрах последствията. — Повтори това, което беше обсъждал с Нел. — Стъки не биваше да умира. Те са искали да го пхнат в болницата, да му държат устата затворена, а мен да ме оставят да извадя горещите кестени. Съотношението на смъртните случаи от сърдечен удар и причинена травма е десет към едно.

— Трябва да се махаш оттук — прекъсна го Ръкар. Челото му бе мокро, но не от горещото кафе. Той се потеше. Преди Тайлър да си отвори устата, Ръкар извади мобилния си телефон: — Обадих се на 911 още докато правех кафето.

Тайлър си спомни сигнала, който чу — помислил си беше, че идва от кафемашината. Осъзна, че Ръкар му дава шанс да се измъкне.

— Ти обаче ми вярваш — каза Тайлър.

Ръкар кимна утвърдително:

— Когато отпечатьците на Алварес по онзи самолетен билет ни позволиха да установим кой е всъщност, не се почувствах добре. Беше повече от очевидно, че месеци наред Кийт О'Мали е укривал информация — и от мен, и от Комитета по транспортна сигурност. Той трябваше да подозира кой гърми влаковете му. И въпросът е защо не потърси помощта ни, за да заловим този тип? Защо го прикрива? Любопитно е, че О'Мали не отговаряше на обажданията ми. Моята идея беше, че най-малкото имаме право да предявим обвинения.

Тайлър разбираше, че дружбата между тези двама мъже вече е погубена. О'Мали се беше подиграл с тяхното приятелство и Ръкар нямаше да му го прости.

— Трябва да тръгваш — повтори Ръкар.

— НКТС може ли да спре пробния пробег на скоростния влак?

— Дали е възможно? Да. Но дали толкова кратък срок ще ни е достатъчен, за да реагират? Лично аз се съмнявам — призна Ръкар. — А тук става въпрос и за политика. Кое то е над нас.

През прозореца на хола се видяха проблясващите сини светлини на патрулна кола.

На външната врата се позвъни. Силно почукване бе последвано от съобщение, че е полицията. Щяха да съборят вратата, докато двамата разискваха планове си.

— Идвам! — извика Ръкар.

Тайлър предпочете да остане.

— О'Мали знаеше, че ще ме отстраниш от случая. Той го искаше.

Тайлър се занимаваше с разследването от двайсет и четири часа, а вече му се струваше, че е минала седмица. Ръкар поклати глава умислен.

— Значи няма да му дадем, каквото иска. Повярвай ми, това е добре.

Тайлър се чувстваше като марионетка. Стана да си вземе якето, извади си пистолета, измъкна го от кобура и го предаде на Ръкар. С това действие сякаш се предаваше. Усещането го ужаси.

— Дано това оправи нещата — каза той.

— Амин — каза Ръкар, който отиваше да отвори.

Детектив Еди Вейл беше твърде хубав и твърде добре облечен за полицейска работа. Преди година даде двуседмична заплата да си купи оловносив костюм от „Армани“. Носеше проклетия костюм почти всеки ден. Десният ръкав се беше протрирл, но Еди се правеше, че не забелязва. Ежемесечно харчеше цяла петдесетачка за холивудска подстрижка. Носеше косата си с гел с мокър ефект — бляскава и черна. Когато се събличаше вечер, не развързваше вратовръзката на червени и черни райета, а я изхлузваше през главата, за да запази еднаква дължината на двата края, все едно я слага за първи път. Цивилните, с които се разминаваше по коридорите, винаги го вземаха за известен професионален баскетболен треньор.

Вейл си беше сложил малко повече одеколон, особено за тясното пространство на непроветрената стая за разпити. Отмерваше с пръсти по ръба на масата с изкуствен фурнир ритъма на мелодия, която само той чуваше.

Разпитът продължаваше втори час. Тайлър се придържаше стриктно към последователността на събитията от онази нощ. Докато разни хора влизаха и излизаха, на няколко пъти мерна Ръкар, който сновеше извън стаята. Знаеше, че нещата вървят на добре, защото Вейл не го беше обвинил официално в никакво престъпление, независимо от няколкото отправени му обвинения, включително напускане на мястото на престъпление.

— Някой направи ли си труда да провери къщата ми? — предизвика ги Тайлър.

— Разбира се.

— И какво — бяха или не бяха открити следи от влизане с взлом?

— Защо мислиш, че не ти е била изпратена призовка?

— Ти ми кажи, Еди.

Вейл прехапа устни.

— Охранителната система в дома ти е засякла нещо в седем и четирийсет и четири вечерта.

— По това време бях във влака — уточни Тайлър.

— Така казваш ти. Ние не го знаем това със сигурност.

Тайлър можеше да призове Нел Прийст да потвърди думите му, но реши да изчака. Бягството ѝ с него създаваше предпоставка за проблеми и за двама им, а и той не искаше тя да говори с тези типове.

— И?

— Екипът от охраната е отишъл на място, установил е, че всичко в къщата е наред и го е записал в книгата си като „фалшива тревога“. Деветдесет и четири процента от всички сигнали...

— Се оказват фалшиви — прекъсна го Тайлър. — Знам статистиката, Еди. Хайде стига!

— Ами да, ето! Какво пречи да си нахлул в заключената си къща и да пуснеш фалшивата аларма.

— Нищо, освен ако не бях на влака.

— Така казваш ти.

— Положително видеокамерата ме е хванала как пристигам на „Юниън Стейшън“. Дадох ви и билета си.

— Можеш да вземеш такъв билет от земята. Освен това влакът спира и в Балтимор. Извършваш взлома, отиваш до Балтимор и се качваш на влака до града, само и само да изглеждаш чист. Имало е време — добави Вейл. — И не ми казвай, че не си достатъчно умен да го измислиш, защото е точно в твой стил да го направиш, ако си бил решен на подобно нещо. И двамата го знаем.

— Както и двамата знаем, че не съм го направил.

— Така казваш ти.

— Подложи ме на изследване, Еди. За петното от кръв.

— Има начини резултатите да се фалшифицират, нали си наясно? — Вейл се ухили самодоволно. — Да си бил някога ченге? Сега това се обръща срещу теб. Закопа обувките, нали? Много глупаво от твоя страна.

— Не знам за какво говориш.

В тази част Тайлър беше чист. Нямаше как да го свържат със старите му обувки, макар подмяната им да хвърляше съмнение за вина. Беше седял на стола на Вейл и преди.

— Не можеш да ме задържиш, Еди. Колкото и да ти се иска, пак не можеш да ме задържиш.

— Избягал си от местопрестъплението.

— Глобата е двацет и пет долара.

— Лазиш ми по нервите — оплака се Вейл.

Тайлър снижи глас и сложи пръст върху миниатюрния микрофон на записващото устройство.

— Защо те викнах, Еди? Какъв беше смисълът? — прошепна той.

— Не може така, Пийт — прошепна в отговор Вейл.

Отблизо одеколонът му направо го задушаваше. Тайлър се облегна назад, за да си поеме въздух.

— Разкажи ми пак какво точно се случи — подкани го Вейл.

— За четвърти път? Не, благодаря. Вече мисля да си наема адвокат, Еди. Това ли искаш?

— Нямах свидетели, не съобщавах имена, не давах описания. Намирисва на конспирация, която отказваш да обсъждаш.

— Не и в момента — уточни Тайлър.

— И ние, разбира се, трябва да ти вярваме на всичко.

— Шефът ми е зад мен — припомни му Тайлър. — Както и федералното правителство. Както и защото се предполага, че всички ние трябва да работим заедно. Не е ли така, Еди? Или какво — има опасност да избягам ли? Те обявяват ипотеката на къщата ми за просрочена, а аз ще се чупя. Никъде няма да ходя. Шефът ми, Лорън Ръкар, ще знае къде съм във всеки момент. — Тайлър се обърна към огледалото в стаята и визирайки началството на Вейл, каза: — Вие ме искате, вие затягате примката.

— Трябваше да се прибереш предишната нощ — припомни му Вейл.

— Работих тук, забрави ли? Говорил ли си с Отдела по сигурността снощи? Дали те не са те светнали за „дупката във времето“, а? И не забравяй — добави Тайлър, — върнах се доброволно.

— Тук се казва, че е било в отговор на позвъняване на 911. Това как се връзва с твоя вариант?

— Това са технически подробности. Лорън Ръкар ще ме подкрепи.

— Късметлия си, че е на твоя страна.

— Знам — призна Тайлър. Сега се чувстваше като глупак, задето не се беше доверил на Ръкар, а предпочете Вейл. Тайлър беше на крак от двацет и четири часа. Костюмът му плачеше за гладене. И за дезинфекция. Все още с лице към огледалното стъкло каза, без да се

церемони: — Ако ме задържите, никога няма да получим никакви отговори. — Повиши глас: — НКТС иска от мен отговори, както и вие. Мислите ли, че ще разрешим случая Стъки, като ме спирате? Защо не си зададете този въпрос?

През стъклото се видя светлина, която почукваше. Това накара Вейл да стане от стола. Изтупа самото си и попипа възела на вратовръзката.

— Добре изглеждаш — подхвърли Тайлър.

— Разкарай се. — Еди Вейл се усмихна широко.

Тайлър го прие като добър знак.

40 часа

Оставаха 40 часа до пробния пуск на влака стрела. Алварес се огледа в огледалото на Джилиан: изненада се колко дълбок отпечатък са оставили възрастта и изтощението около очите му и върху леко намръщеното изражение на челото му — нещо, от което нямаше и следа преди единайсет месеца. Джилиан тръгна неохотно за работа, оставяйки Алварес с чувството за дом, за интимна връзка. Сега това усещане му се струваше коварно разрушително. Само за няколко минути цели светове можеха да се появят и да изчезнат — като учител по физика той добре познаваше астрономията — както и неговият свят, особено сега, когато се приближаваше към края на финалното си противопоставяне с Уилям Гохин. „Не станах по-добър с това, което направих, мислеше си той разочарован. Не съм по-идеален, не съм по-безпогрешен. И няма да стана с това, което се каня да направя.“ Въпреки че се чувстваше решен, устремен, той виждаше и отвъд амбициите си. Някъде между деликатната красота на справедливостта и кръвожадната мъст се намираха неговата съпруга и децата му, които го викаха за помощ. А за тях той би направил всичко.

Добре разбираше, че следващите четирийсет часа ще му се сторят най-дългите дни от живота му (макар нищо да не можеше да се сравни с онзи първи ден след инцидента) и ще минат без сън, само с енергийни блокчета и вода от пластмасова бутилка.

Първата му задача бе да вкара раницата в жп депото „Медоус“ в Нюарк, без да го забележат.

Чрез Интернет се сдоби с разписание на товарен влак към Източния бряг, включително пристиганията и заминаванията за и от „Медоус“, където според вътрешни документи на Северното обединение влакът стрела понастоящем бе отклонен в страничен коловоз.

Алварес провери раницата за последен път, за да не оставя нищо на случайността. Поставяйки всеки предмет, той го отмяташе върху

предварително изготвен списък. Това не беше ново за него, дори се смяташе за ветеран, но провалът винаги идва от немарливо планиране. Стремеше се да увеличи в максимална степен възможностите си и никога не подценяваше врага. Общо двацет и седем предмета — някои съвсем малки, например фенерче във формата на писалка, компютърна карта или пинцети; други — големи и тежки, като ръчно изработен транспарант за прозорец или чифт електромагнитни „скоби“, достатъчно устойчиви да задържат окисен за специален корпус. За трети път този ден Алварес сложи всички тези вещи в раницата. Само едно забравено нещо означаваше провал.

Облече дебел гащеризон в пясъчен цвят, подплатен елек за топлина и нахлузи работни ботуши. Докато се возеше в метрото на път за Бронкс и малкото жп депо, придърпа плетена синя шапка на ушите си. Метна през рамо раницата и се отправи да търси товарна композиция №717 и върволицата от пет празни платформи, която утре щеше да се отправи към депо „Медоус“. Като пристигне там, композиция №717 ще бъде отбита в глуха линия.

Сложи си ламинираната идентификационна табелка, валидна за Централните железопътни линии на Ню Йорк. Сдоби се с нея благодарение на сайт в Интернет, който показваше почти всички съществуващи табелки. Беше около нулата и духаше постоянен северен вятър, но той бе в състояние да върви часове наред, без да обръща внимание на студа. Беше напълно концентриран. Промъкна се през оградата на депо през една от множеството дупки. Бронкс не беше добре охраняван район. Мина покрай десетки изоставени вагони на метрото — частите на някои бяха сериозно разграбени. Имаше шест резервни коловоза, всеки дълъг по неколкостотин метра: платформи, товарни влакове, цистерни. Някои изглеждаха така, сякаш никога повече няма да помръднат; други стояха с широко отворени врати, понеже наскоро ги бяха разтоварили.

В тъмната зимна нощ луната се бореше да изплува над високите зимни облаци като бледа електрическа крушка. Алварес почти не виждаше пред себе си без фенерче.

Отне му известно време да намери композиция №717. Тръгна успоредно на вагоните и намери нужния му: тринайсетия отзад напред.

Каквото и да беше числото, щастливо или носещо нещастие, настроението му се повиши, когато откри вагона.

Извлече раницата и пропълзя под вагона; в лявото му ухо беше пъхната слушалката на малко радио за вътрешни връзки.

Спираше радиото за пет секунди на всяка честота, даваща информация за състоянието на уличното движение, и после продължаваше към следващата активирана честота. Алварес търпеливо минаваше от канал на канал, предаващ информация с арабски акцент за лимузини и таксита, защото по това време на нощта предаваха данни предимно за такова движение. Изведнъж невероятно чист глас (което подсказваше, че е съвсем наблизо), попита:

— ... някой видя ли току-що човек на четиринайсети коловоз?

Алварес застопори радиото на тази честота и се запита дали композиция 717 е на въпросния коловоз и дали той не е обектът.

— Искаш ли да проверя? — попита по-нисък глас.

— Да.

— Тръгвам по северната страна на четиринайсети — съобщи ниският глас.

— Ти вземи южната част, Били.

Глас на пушач потвърди, че поема южната страна на четиринайсети коловоз.

На следващия ден Алварес не можеше да влезе ей така в депо „Медоус“ на Нюарк с раница на гърба. Трябваше да я закачи към вагон на композиция 717, за да пристигне скрито гушната като сукалче, без никой да разбере.

Но вероятността охраната да е надушила присъствието му, го изпълваше с желание да има и друг начин да осъществи намерението си.

Стигна до средата на вагона, където имаше добре затулено място. Ако не се погледне с огледало или някой не пропълзи под вагона и не погледне нагоре, нямаше да забележат раницата. Напъха я там и я прикрепи с найлонови ленти.

По земята от двете страни на влака играеха кръговете на фенерчетата. Охранителите идваха от противоположни посоки и всеки момент щяха да го засекат, без да му оставят никаква възможност да се измъкне. Ако хукне сега, дори и да успее да избяга, ще привлече вниманието им именно към този вагон и ще намерят раницата. Загледа

се внимателно в лъчите на фенерчетата и установи, че двамата охранители спират при всеки вагон и насочват светлината под него.

Погледна нагоре към раницата, провери здравината на найлоновите ленти и се придърпа на мускули нагоре към тъмното място там. Прилепи лице до найлона и усети как ръцете го заболяват от напрежението. Изчака издйническите светлини на фенерчето да се появят. Болката ставаше все по-силна. Бицепсите и гърбът му изтръпнаха.

Зърна слаба светлина. Изтегли се още по-нагоре.

Светлината съвсем приближи, стана по-ярка.

Остана съвършено неподвижен. И най-малкото движение щеше моментално да го издаде.

Жълтият сноп светлина мина под него, затанцуваха сенки. По челото му потече пот и замъгли очите му. Затаи дъх.

Стъпките отминаха. Светлините се отдалечиха. Алварес започна да се отпуска и усети облекчение в мускулите, когато съвсем наблизочу гласовете им. Отново се надигна на мускули; ръцете му трепереха.

— Нищо! — обяви един от гласовете.

— И тук — обади се другият.

Мъжете разговаряха между двата вагона, на по-малко от три метра от него.

— Хайде да продължим все така от двете страни и да проверим дали всички вагони нататък са заключени.

— Дяволски студено е.

— Да, но трябва да го направим.

— Добре, хайде.

Все така от двете страни на влака охранителите продължиха пътя си. Стъпките им постепенно заглъхваха. Алварес се отпусна върху чакъла между траверсите и погледна местонахождението на двамата охранители. Остана неподвижен в продължение на няколко минути, докато пазачите не изчезнаха. Едва тогава се търкулна, изправи се на колене и провери още веднъж дали раницата е здраво закрепена.

Измъкна се изпод влака и прикривайки се в сянката, тръгна бързо край композиция 717, търсейки дупка в оградата. Погледна дали има някой наоколо, мина през дупката и хукна.

Имитирайки акцент от Средния изток, Тайлър остави съобщение на телефонния секретар на Прийст, че дрехите ѝ от химическото чистене са готови. Издиктува номера на фактурата и дължимата сума. Понеже уличните телефони на Ню Йорк бяха блокирани и не получаваха телефонни повиквания, Тайлър седеше в бар „Мърфи“ на Двайсет и трета улица, само на няколко пресечки от Флатайрън Билдинг в Южен Манхатън.

Барманът в „Мърфи“, яко момче на име Чък, имаше посивяла брада и червендалесто лице. В осем сутринта Тайлър — един от тримата посетители — пиеше кафе. Другите двама с вид на пияници, се наливаха с бира и концентрати. Чък прибра една двайсетачка от Тайлър срещу обещанието да го обслужва и като телефонен оператор.

Тайлър препрочете за пети път целия доклад на НКТС за инцидента в Дженоа. Ръкар му го даде, преди да заминат с частен самолет за Ню Йорк. Според предварителната програма Ръкар щеше да присъства на пробния пуск на влака стрела, но възнамеряваше първо да се види с предшественика на О'Мали. Тайлър се съмняваше, че шефът му ще успее да осъществи тази среща.

Според документацията по делото в Дженоа разследването изглеждаше достатъчно ясно и недвусмислено. Въпросното превозно средство е блокирало на жп прелеза и понеже не се отместило навреме от влаковата линия, било ударено. От съдържанието на доклада личеше, че това не е първият такъв случай и със сигурност нямаше да е последен. Движещи се влакове блъскаха годишно над хиляда души. На снимките се виждаха бариери, спуснати от двете страни на линията, което потвърждаваше, че колата се е намирала на релсите — било умишлено, било случайно — когато бариерата се е спуснала автоматично, давайки знак за приближаването на товарен влак. В доклада по нищо не личеше, че сигналните светлини или някоя от бариерите не са се задействали. Единственото обаждане в „Спешния център“ бе незначително съобщение, вписано в графа „Уведомяване“.

Следователно — прецени Тайлър — няма никакви доказателства, че касетата с това обаждане — и без това отдавна изчезнала — съдържа обвинителни доказателства срещу Северното обединение. Той се запита дали не се е обадил самият машинист на влака, Милроуз, и какво съдържа това обаждане.

Според доклада грешка е допуснала жената на Алварес. Вписана анонимно като „водача на превозното средство“, за Хуанита Алварес се твърдеше, че не успяла да излезе своевременно от превозното средство с децата и да се отдалечат от трасето. На снимките, направени от НКТС, се виждаше катастрофиралият миниван с включен стартер, което означава, че или колата се е движела, или шофьорът се е опитвал да я запали в момента на сблъсъка. Не ставаше ясно обаче дали водачът носи отговорност за неуспеха да „обезпечи безопасна дистанция от приближаващия се влак“.

Телефонът извъня и барманът Чък се обади, после подаде слушалката на Тайлър:

— За теб е, приятел.

— Ти си тук — констатира Нел Прийст някак отчаяно, — имам предвид в града — 2-1-2.

— От телефонен автомат ли се обаждаш? — попита Тайлър.

— Да, разбира се.

— Имаме да наваксваме още доста — мина директно на темата Тайлър. — Нуждаем се от помощта ти, за да се доберем до няколко файла.

— „Ние“ ли каза?

— Това е част от обяснението.

— Сигурно. — Тя спомена една закусвалня близо до Юниън скуеър.

Тайлър предпочете „Мариот“ на Таймс скуеър.

— Стая 1112 — каза той. Завръщането към държавна работа си имаше привилегии. — Внимавай някой да не те следи — напомни Тайлър.

— Дай ми два часа — отвърна Нел, без да поставя под съмнение избора му на хотел.

* * *

Нел Прийст почука на вратата на номер 1112; никой не отговори. Изчака малко и почука отново. Зад нея се отвори вратата на стая 1111, но тя се обърна едва когато чу гласа на Тайлър:

— Тук съм.

Тя огледа коридора и бързо влезе в стаята. На Тайлър му се прииска да я прегърне и да ѝ каже колко се радва, че я вижда. Вместо това я представи на Ръкар и заключи вратата след нея. Тя погледна Тайлър, който ѝ посочи едно кресло. По лицето ѝ се изписа объркване. Последва краткото му обяснение: предал се на полицията, но го освободили, а Ръкар отменил отстраняването му и го възстановил за изпълнение на задачата.

— Но няма право да арестува — намеси се Ръкар.

— Затова ли ме извикахте? — Прийст погледна Тайлър.

— Ако О'Мали залови Алварес, никой от нас повече няма да чуе нищо за него — обясни Тайлър.

Нел бръкна в дамската си чанта и извади оттам разпечатки от информацията, която Тайлър я помоли да донесе.

— Искаш ли ги? — попита тя.

Ръкар застана между тях и ѝ попречи да му ги даде.

— Госпожо Прийст, защо не минете от другата страна на барикадата? Желанието ни е да работите за нас. Предлагам ви юридическа защита, която ще ви предпази от неприятности със Северното обединение. Но за вашата лична сигурност, опазвам се, ще се наложи сама да поемете риска.

Все още гледайки Тайлър, тя отвърна:

— Много отдавна минах от другата страна на барикадата. А до вашето предложение — благодаря, нямам нужда от тези неща.

Без да долавя връзката между Тайлър и Нел, Ръкар продължи делово:

— Това трябва да се направи официално. По същество аз ви вербувам: като вътрешен човек в Северното жп обединение да съберете информация срещу Кийт О'Мали, да ме информирате за неговите планове и да помагате на агент Тайлър да арестува Умберто Алварес.

— Както вече обсъждахме с теб, допускаме, че О'Мали ще направи всичко възможно да предотврати арестуването на Алварес — намеси се Тайлър.

— Съгласна съм. — Нел гледаше умолително Тайлър. Не ѝ се искаше да преживее това отново.

— Ангажирайки се с нас, се излагате на голям риск и в личен, и в професионален план.

— Отлично си давам сметка какво ме чака — увери тя Ръкар саркастично.

— Подготвил съм един документ, който да подпишете — представлява своеобразна защита, защото, предполагам, сте подписали споразумение за конфиденциалност със Северното обединение.

— Подписала съм. — Продължаваше да държи разпечатките. — Единствено аз ли се тревожа за Питър?

— Ще помогнем на Питър, като унищожим Кийт О'Мали — покровителствено обясни Ръкар. — Тези документи представляват част от вътрешната информация, официално изискана от НКТС. Каквито и санкции да са споменати в подписаното от вас споразумение за конфиденциалност, те отпадат.

Тя отново потърси с поглед Тайлър и го попита защо е нужно всичко да се прави толкова официално. Усетил нейната тъга и потиснатост, му се поиска бързо да ѝ обясни:

— Още не е ясно в какво ще успеем да обвиним О'Мали: дали за Алварес, дали в заговор. Лорън взема всички мерки и търси каквато и да е причина, за да го закопчае.

— Щом настоявате да подпиша тези документи, ще ги подпиша. — Тя подписа документите, а после подаде разпечатката на Тайлър. — Той няма да успее да предизвика дерайлирането на влака стрела. Дори няма да припари до него — увери ги тя. — Това не е никакъв си товарен влак, който пътува из Средния запад. Следим за сигурността на този влак от самото начало. И не само заради Алварес. Той е желана мишена за всеки маниак и О'Мали е взел всички предпазни мерки. Влакът се проверява от горе до долу по няколко пъти дневно. Цяла дузина охранители го наблюдават денонощно. Преди да потегли, пред него ще тръгне локомотив, за да изпробва дали по коловозите не е заложено нещо. Преди да се приближат до влака, поканените гости ще минат през скрининг контрол на два последователни пункта. Същото важи за обслужващия персонал, за кетъринга и дори за работещите на „Пен Стейшън“. Организирано е като военна операция, повярвай ми. Няма начин той да се промъкне до влака.

И двамата предпочетоха да замълчат; думите на Прийст увиснаха във въздуха — погледна към Тайлър и той почувства помежду им връзка, която му бе особено скъпа.

Ръкар пое разсеяно подписаните документи, благодари и попита:

— Ако се сдобия с нужното съдебно постановление, ще поставиш ли подслушвателното устройство? По възможност днес.

— Ще опитам. Но той редовно проверява офисите. Съвсем скоро ще разбере и ще знае, че някой го следи. Тогава ще унищожи каквото е намерил. — И добави: — Той е много внимателен, това ще ви кажа — внимателен.

— Ще огледаме отново всичко — заключи Ръкар. Събра си нещата и помоли Прийст да му даде номера на мобилния си телефон. — Искам да знам къде се намира всеки от вас във всеки момент от денонощието и какво прави — обясни той.

— Много искаш — обади се Тайлър.

— Хич не е много — възрази Ръкар. — Иначе ме държите в напрежение.

Стисна десницата на Прийст и побърза да излезе. Тайлър заключи вратата след него.

— Добре ли си? — попита той, доловил объркването ѝ.

— Не си представях нещата по този начин.

Извини ѝ се и продължи:

— Ръкар и аз имаме различни приоритети. О'Мали е негов приятел и той се чувства засегнат. Съгласен е с мен, че предишните дерайлирования, причинени от Алварес, са своеобразни тренировки, а крайната цел е влакът стрела.

— Греша. Влаковете използват съвсем различни технологии. Алварес не се кани да саботира опорните лагери на високоскоростния влак. В никакъв случай няма да му позволим. Затова „репетициите“ му с товарните влакове няма да дадат никакъв резултат. Тази теория просто не издържа.

Приблужи се към нея, наведе се и я целуна нежно; придърпа стол, за да седне срещу нея. Тя се почувства неудобно от целувката му. Дали пък не беше копнеж, запита се той.

— Готвиш се да ме помолиш нещо — прошепна тя дрезгаво.

Стори му се, че устните ѝ, влажни от целувката, го молят да я целуне отново. Той кимна. Въздухът изглеждаше неподвижен,

незначителното разстояние между тях сякаш го примамваше.

— Именно това искаш, още една услуга.

— И не само това — уточни той, също така нежно.

— Нима? — Тя се приближи още малко.

Въздухът му се стори още по-неподвижен. Протегна ръка и погали шията ѝ. После я прегърна и я придърпа към себе си.

Секунда преди устните им да се докоснат, тя го спря:

— Смесваш работата с удоволствието. Защо първо не кажеш какво искаш?

Тайлър плъзна пръсти надолу, погали гърдите ѝ и хвана ръката ѝ. Тя се облегна назад. Очите ѝ блестяха, а върху влажните ѝ устни потрепваше лека очарователна усмивка. Стисна дланта му.

— Ако се опитваш да ме подкупиш, това не ни подхожда.

— Качи ме на влака стрела — изстреля той направо. — По високоскоростната отсечка, и то доста преди пробния пробег.

Пусна ръката му и се изправи.

— И как ще го направя?

— Положително ще има група по поддръжката. Ако се кача с тях, едва ли ще ме забележат. Кой обръща внимание на работниците в сини гащеризони?

Тя кимна леко.

— А поддръжката ще ти осигури достъп до всяка част на влака.

— Точно така.

— Ами ако О'Мали те открие?

— Знам колко рискувам.

— Шегуваш се, нали? Та там служат дванайсет охранители; камерите записват всеки и всичко.

— Навярно има специални баджове — предположи той. — Ще задигнеш един и един работен гащеризон. А за тържеството ще се облека официално под гащеризона.

— А ако не искам да се качиш на този влак?

— Нали каза, че Алварес не може да му направи нищо.

— Дори да е така.

— Ти ще се качиш ли на влака?

— Ангажирана съм за личен бодигард на Гретхен Гохин. Предвиждаше се да съпровожда баща си на приема. Говори се обаче, че са се спречкали и той не желае Гретхен да се качи на влака. Аз все

още планирам да пътувам, но кой знае? О'Мали обича да прави промени в последния момент и нямам представа какви ще бъдат задълженията ми.

Не му се говореше повече за работа. Още щом Ръкар излезе, му се искаше да се залови с това, което бе от значение за него.

— Липсваше ми, каквото и да означава това.

— Току-що си осигури пропуск и работен гащеризон.

За момент си помисли, че тя го дразни. Но Нел се отпусна в ръцете му, стаята се завъртя пред очите му и той престана да мисли за Алварес, за Ръкар и дори за Честър Уошингтън. Не се заблуждаваше, че това е любов — поне не толкова скоро — но каквото и да беше, много я наподобяваше.

24 часа

Предизвикателството се състоеше в това да извърши дерайлирането на влак, движещ се с двеста и осемдесет километра в час, на който се возят стотина журналисти и важни личности, без някой от тях да пострада сериозно или — не дай си боже — да загине. Всеки преподавател знае колко е важно да си подготвен и в този случай Умберто Алварес не правеше изключение. Неговите рисковани набези през последните месеци в Главната квартира на Северното обединение на Парк авеню го въоръжиха с информация за системите за водене и стабилизиране на влаковете, с процедурите по безопасността и дори с разписанието и маршрутите на големия брой товарни влакове на компанията.

В 3:58 следобед в четвъртък, 18 декември, ранният зимен залез обгръщаше с мъглив здрач жп депо „Медоус“. Именно заради този здрач и защото в него очите трудно различават детайлите, Алварес избра времето, когато новата смяна застъпва в четири следобед. Ако имаше някакъв шанс да се промъкне през входа, беше точно сега.

След многократни опити да влезе в добре охраняваното депо, накрая реши за уместно да използва измама, а не предпазливост. Знаеше, че всички пристигащи влакове се претърсват щателно. Бе рискувал да остави раницата в един от тези влакове, но не би рискувал живота си. Едно е да скриеш малка черна раница, съвсем друго — цял човек.

Изглеждаше по-малко вероятно да събуди нечие подозрение, ако при застъпването на новата смяна в студената зимна вечер се престори на дежурен от охраната. В негова полза беше и фактът, че по указание на О'Мали заради работещите извънредно, депо то се охраняваше през цялото денонощие от дузина охранители — три пъти повече от обикновено. Колкото са повече, толкова по-весело и толкова по-лесно за Алварес да се слее с тях. Смешното беше, че при по-малоброен състав щяха да открият по-лесно натрапника.

Застанал в алеята срещу входа на депо, Алварес свали ципа на купеното от Армията на спасението черно найлоново яке, което бе облякъл върху тъмносинята униформа на охранител. Заедно с баджа, тя щеше да му осигури влизането вътре.

Алварес остави якето разкопчано, та баджът да се вижда. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. В следващите няколко минути дванайсет охранители щяха да си тръгнат за вкъщи, а тринайсет щяха да ги сменят. В червена метална туристическа кутия бе сложил сандвич с риба тон, кока-кола и малък пакет чипс, а в метален термос — кафе „Блу Маунтин“, може би единствената улика, разкриваща неговата истинска самоличност.

Ако нещо се обърка, разполагаше с резервен план — още една причина да предпочете да влезе пеш. Заловяха ли го в пристигащ влак, щеше да се окаже в заградено пространство. Провалеше ли се на портала, щеше да избяга по внимателно разучен маршрут до таксито, което го чакаше. Беше платил на шофьора петдесет долара за десетминутен престой, който вече течеше.

Пластмасовият ламиниран бадж, зашипан на гърдите му, се поклащаше при всяка крачка и ритмично почукваше по едно копче. На около двајсетина метра видя как двама охранители хванаха баджовете си, при влизането ги показаха на човек, скрит от погледа му в будката на входа. Явно тук не проверяваха много внимателно документите за самоличност. Двамата мъже влязоха, без да забавят крачка и без да проговорят. Предположенията му се потвърдиха. На това място никой не очакваше изненада. Редовите служители просто си вършеха работата, както би я вършил зидар или боклукчия. Повечето от охранителите — бивши атлети от колежа — навремето бяха наблюдавали повече на спорта, отколкото на обучението. Мускули за сметка на мозъци. Мениджърите в Северното обединение се безпокояха да не би някой да посегне на влака, но охранителите си имаха други грижи: смяната да застъпи навреме и да не им е студено. Всеки новопристигнал се отправяше към една служебна каравана.

Комбинацията от бадж и характерната униформа явно бе достатъчна да му осигури достъп вътре. Преглътна, обърна баджа към прозорчето на пазача, като избягваше да го гледа, и продължи да върви, сякаш е влизал тук стотици пъти. Никой не го спря. Никой не му извика. Никой не броеше колко човека влизат.

Двамата охранители преди него се бяха упътили към караваната, а Алварес сви надясно към безкрайната редица от вагони. Лампите хвърляха синкава светлина върху депото, борейки се със сгъстяващия се здрач. Някъде напред в мъглата Алварес видя как изпод един товарен вагон излетя мръсна птица. Петдесетина метра по-нататък изчезна и Алварес.

През последните месеци прекара безброй часове из разни депа като това и все пак то не приличаше на никое друго. Надяваше се да е последното. Тук щеше да се качи на влака стрела за пръв и последен път. Оттук щеше да нанесе заключителния си удар по Гохин и по неговата корпорация; удар, от който няма да се съвземат. Ако всичко мине добре, никой няма да пострада, но една корпорация, оценена на милиарди долари, щеше да се сгромоляса.

* * *

Изминаха почти два часа, преди Алварес да открие влак №717 — отчасти, защото се чувстваше длъжен да играе ролята на охранител от Северното обединение и да го видят, че патрулира из района, отчасти поради внушителните размери на депо „Медоус“. Радиостанцията, модел UNIDEN BC 245XLT с размер на клетъчен телефон, защитена на колана му, имаше обхват от триста канала, включително на таксиметровите диспечери. След почти половинчасово вслушване в непрекъснатия радиообмен, най-после установи кой канал използват охранителите от Северното обединение и настрои апарата на същата честота. Всеки охранител се свързваше редовно с диспечер — тъй наречения „Контролен център“: на всеки десет минути докладваше къде точно се намира в депото. Ритмичността на тези обаждания изненадаха и разтревожиха Алварес. Това означаваше, че работата е добре организирана и Контролният център се грижи да разпредели охранителите така, че да покриват оптимално депото.

Затова, дори след като откри влак № 717 в периферията на депото, почти на километър от влака стрела, Алварес обиколи два пъти товарния влак от край до край, опитвайки се да се постави на мястото на диспечера и да си представи движението на охранителите. Никак не му се искаше да го забележат как измъква раницата изпод вагона.

След двайсетина минути избра промеждутък от време, когато наблизко не се мяркаше жив човек. Нервите му обаче се опънаха до крайност от внушителната координация на охранителите на О'Мали. Те общуваха помежду си, сигнализирайки си по два пъти с фенерче, за да се разпознаят. В студената нощ сигналите приличаха на огромни бели светулки.

Използвайки подходящия момент, Алварес се търкулна под товарния влак и опипа с ръка долната страна на вагона. Докосна раницата и през него премина вълна от енергия. Сега му предстоеше да се придвижи внимателно заедно с раницата от единия до другия влак. В случай че се сблъска с някой охранител, се надяваше да се прикрие, като остави раницата настрани и се върне за нея по-късно. Всичко започна да му прилича на танц, на крехка хореография. Огледа се за светлина от фенерче и се послуша за човешки стъпки. Внимателно разучената карта на депо — толкова внимателно, че дори бе запомнил наизуст интернет снимките от сателита — се бе запечатала в съзнанието му. Диспечерът местеше своите шахматни фигури, а Алварес се придвижваше от един влак към друг все така предпазливо и все повече се доближаваше до влака стрела. Бе чакал този момент осемнайсет месеца. Не можеше да се провали сега.

* * *

Нещо страшно се беше объркало. Алварес бе изучил от горе до долу в детайли влака стрела, и то не другаде, а вътре в офисите на Северното обединение, където разгледа и проектите на механиката и на електрониката. След почти тричасово пълзене от коловоз на коловоз, влачейки раницата, се озова пред локомотива, който по нищо не отговаряше на въпросната техническа характеристика.

Самият влак се състоеше от два пъти по-малко вагони, отколкото бяха определени за изпитанието. Локомотивът би заблудил човек, не така добре запознат, колкото Алварес, ала въпреки аеродинамичната си предна част и сребристия цвят, модифицираната му сцепка разкриваше истинската му същност. Сцепката представляваше търговска марка на локомотива от по-стария модел и бе инсталирана така, че различни типове вагони, произведени в Америка, да се прикачват към

произведения във Франция локомотив. В най-новия модел тази сцепка липсваше, защото от заводите във Франция и Белгия бяха доставени олекотени пътнически вагони с контролирано управление. Локомотивът пред него — наследник на френските TGV, турбодизел, и много красив модел — не притежаваше японската мощ, необходима да се извърши изпитанието по отсечката Нью Йорк — Вашингтон на най-бързия влак, управляван от човек.

Този не беше истинският влак. Сърцето му почти замря. Всички охранители, всички светлини, радиообменът — всичко беше както трябва заради него, само заради него. Втрещен от изненада, той изпълзя, като остави раницата и погледна към задната част на влака. О'Мали го бе измамил, бе преместил истинския високоскоростен влак на друго място.

— Ако нямаш какво да правиш, помогни ми да натоварим тези манекени — обади се едър охранител зад него.

Думите му свариха Алварес неподготвен. Мъжът имаше черна брада и рамене, широки колкото врата.

— Ял съм нещо развалено на обяд — оплака се Алварес. — Няма да е зле да отида до онова място. — На влизане в депо то беше видял химическите тоалетни.

Измамен. Червенина обля лицето му. Къде, по дяволите, бяха скрили цял влак?

— Отивай и не се бави, та да ми помогнеш — подкани го охранителят. — Това нещо тръгва след няколко часа.

Измамили бяха дори охранителите? Мъжът не знаеше, че не охранява истинския влак. Като се вгледа по-отблизо, Алварес пак се замисли. Охранителите пълнеха вагоните с манекени, предназначени за тестване. Вагоните всъщност бяха тези, които Алварес бе очаквал да види. Само машините бяха различни. Но за него бяха важни японските локомотиви и техните компютри за управление. И така, какво, по дяволите, ставаше?

— Връщам се след минута — обеща Алварес и тръгна към локомотива.

Погледна към раницата, останала в сянка. Имаше нужда от тази торба. Ще си тръгне при застъпването на следващата смяна. Кой би му попречил да изнесе чанта от депо то, запита се той. Усети пулсиращо главоболие първо в челото, а после и в слепоочията си.

— Сигурен ли си, че така искаш да постъпиш? — попита Нел Прийст от другата страна на бялата пластмасова маса в „Макдоналдс“ южно от Нюарк. С Тайлър пиеха черно кафе и похапваха от огромна порция пържени картофи.

— Най-лошото, което може да ми се случи, е да ме направят на пихтия и да го припишат на Алварес — отвърна Тайлър саркастично и малко притеснено.

— Не забравяй, че този човек уби собствения си адвокат — добави тя. — Не е положителен герой като Робин Худ.

— Само е заподозрян за това убийство. А не е изключено и да се окаже набеден — уточни Тайлър.

— Да не би да го защитаваш? Опитвам се да те предупредя. Ако влезеш под радара на О’Мали и случайно откриеш Алварес, ще бъдеш сам, а той няма да загуби абсолютно нищо.

Тайлър отпи от кафето и се изненада колко е вкусно. Още по-приятна обаче му беше компанията.

— Не виждаш ли какъв проблем си създаде О’Мали?

— Изглежда не го виждам — призна тя.

— Даде обяснения за предишните дерайлирования — пияни или дрогирани машинисти, нередности с поддръжката. Изпращал е доклади до НКТС и е предал официален вид на всичко. Тогава идеята е изглеждала добра, дори умна — начин да отклони Ръкар и НКТС от следата на Алварес, защото О’Мали с искал не друг, а неговите хора да заловят Алварес. В крайна сметка от юридическа гледна точка Алварес не е виновен за дерайлированията. Друго щеше да е, ако по преследването на Алварес О’Мали бе работил заедно с НКТС, вместо да представя пред пресата нещата по друг начин, но не е постъпил така. Няма да обвинят Алварес за дерайлирането и за негодните лагери. Остава О’Мали сам да реши проблема. Попадна в капан, който сам си е заложил.

— Защо не е искал Алварес да бъде заловен? Защо не е намесил НКТС, вас и когото и да било друг? — Тя по-скоро разсъждаваше на глас, а не питаше.

— Това е големият въпрос, който остава без отговор — насочи вниманието ѝ Тайлър. — Очевидно не е искал Дженоа отново да се появи на сцената. Именно това прави нещата интересни.

— За теб всичко е игра. — Звучеше разочарована, дори ядосана. — Знаеш ли, точно когато ми хрумне, че това, което възникна между нас — каквото и да е то — си заслужава да се съхрани, ти правиш нещо подобно.

— Тогава ми се ще да можех да го върна обратно.

— Не можеш — отбеляза тя. — Прекалено си умен, Питър. А аз си падам по умните.

— А аз си въобразявах, че е заради потресаващия ми външен вид — подхвърли той.

— Ето! Пак постъпи така.

— От глупост — извини се той. Ценеше честността ѝ. — Слушай — подхвана той, — наеха ме, защото за тази работа ме е избрал О'Мали, а не Лорън Ръкар. На О'Мали му е трябвал човек, който да поеме провала. Нов човек в НКТС и следователно непроверен, непознат. — Тя клатеше глава, но Тайлър не ѝ позволи да го прекъсне. — Повярвай ми. Вече го знам! Не го измислям. Искам да е ясно, че за мен това означава друго — да докажа колко сериозно съм се отнесъл към задачата. Стигнах по-далеч от онова, за което първоначално ме спазариха. Провалих се в случая с Честър Уошингтън и си понесох последствията. Ако Хари Уелс и Кийт О'Мали ми предоставят възможност да спечеля обратно дори и част от загубеното, ще се възползвам.

— Питър, не можеш да зачеркнеш, да заличиш провала. Хората го помнят. Но позволиш ли да ти стои заседнал в гърлото като рибена кост, ще те задави и убие. Остави го зад гърба си и продължавай напред. Ако го направиш, значи си от онези, които оцеляват. В противен случай си жертва. След седмица никой няма да си спомня дали Алварес е заловен, или не, дали си го направил ти, О'Мали или НКТС. — Размаха пръст пред лицето му. Цветът на ноктите ѝ, лакирани в патладжанено лилаво, красиво хармонизираше с кожата ѝ.

— И не се готви да ми изтърсиш някаква глупост от рода, че ти ще помниш какво е станало — смъмри го тя.

Именно това се готвеше да заяви Тайлър, но си прехапа езика.

— Въпросът е — изтъкна той — нежеланието на О'Мали да разкрие самоличността на Алварес пред органите на реда. Той не го иска заловен, а мъртъв. — Сведе глава, питайки се дали да сподели най-дълбоките си подозрения. — В продължение на няколко къси часа, след мотела в Балтимор, се превъплътих в образа на Умберто Алварес. Бягах, държах се за влака, ръцете и краката ми измръзнаха. Беглец. Нямах къде да се приземя. Сякаш се намирах в паралелен свят — не се смей — където ми е предоставена възможност да разбере как се чувства друг човек. Колкото и глупаво да ти звучи, влязох в контакт с него. И изпитах страх. Истински вътрешен страх. Никъде не се чувствах в безопасност. Това е откъсване, отхвърляне. Никой няма да разбере, докато не попадне там, а не ти пожелавам да ти се случи.

Тя мълчаливо изяде още един пържен картоф и си допи кафето.

— Защо тогава искаш да се промъкнеш във влака, ако си убеден, че той ще предизвика дерайлирането му? — погледна го озадачено тя. — Не разбирам.

— Нали твърдеше, че няма да го направи, не може.

— Вече съм по-малко убедена.

— Сега ще има пътници, ще го обвинят. Всички измислици около този човек ще докажат правотата на О'Мали. С влака стрела не бива да се случи това, което е замислено да стане.

— Опитваш се да ме впечатлиш — отбеляза тя с усмивка.

— И успявам ли? — поинтересува се Тайлър.

12 часа

Някои наричаха централното депо „Раритан“, други — Червен корен на името на поточето, което минаваше през него, трети — Ню Брънзуик или Едисън — по името на най-близките градчета. Представляваше огромно пространство от някогашни мочурища, погълнати от индустриална Америка, където десетки разклонения се отделяха от основните линии, наподобяващи игличките по клонка на вечнозелено растение.

Без да е сигурен кой контролира километричното трасе сега, Алварес вдигна телефонната слушалка, убеден, че ще открие скоростния влак там. Измамата бе твърде елементарна и не би успял да я осъществи без предварителното проучване в централата на корпорацията, откъдето си набави необходимите телефонни номера. Звънна на прекия телефон, където работеха хората по проекта на влака стрела и обясни, че е докарал в депо „Метучен“ камион с манекени, а никой не иска да му се разпише за тях.

— Защото са предназначени да бъдат доставени в „Раритан“ — осведоми го жената неодобрително.

Помоли го да изчака, за да провери отново. Алварес изчака няколко секунди преди да затвори, а новото място записа с химикалка върху дланта си.

Измъкна се от „Медоус“ с тактика, каквато предпочиташе да не прилага. Времето обаче имаше съществено значение и не му позволяваше да изчаква още една смяна на работниците. Затова остави запалена цигара, която да послужи за фитил и да възпламени сигналния огън, който постави между два вагона. Докато пламне сигналът, Алварес прекоси половината депо. Благодарение на последвалия хаос, метна раницата на гръб и се изниза бързо през вратата на депо.

Сега, застанал на студа пред закусвалнята „Еърстрийм“ на Път № 1 в Едисън, на Алварес му предстоеше да извърви пеша около

километър и половина, за да стигне до „Раритан“. До пробния пуск на влака стрела оставаха дванайсет часа. Алварес се чувстваше притиснат от времето. Заради находчивостта на О’Мали загуби почти половин ден. И нещо още по-лошо: раницата не беше скрита под някой вагон, а на гърба му. Беше изключено да позволи да проверяват съдържанието ѝ, затова се налагаше да влезе в „Раритан“ незабелязано. При необходимост щеше да пълзи. Наближаваше обаче да се зазори и трябваше да бърза.

За щастие софтуерът с картите на неговия лаптоп очерта по кой маршрут да стигне желанния Път № 1 и в четири сутринта Алварес влезе от южната страна в огромния комплекс „Раритан“.

Да четеш карта и да видиш над петдесет половинкилометрови жп линии са две съвършено различни неща. Зимното слънце започваше да осветява утринното небе, а чайките летяха безцелно над остров Краб и река Раритан. Алварес се огледа и видя сто и петдесетте акра, пълни с празни пътнически вагони; колелата на някои почти се бяха сраснали с линиите от дългата неподвижност, прозорците им — изпочупени и надраскани с графити. Мъртви плевели се подаваха през навалелия миналата седмица сняг.

Безжизнената светлина на електрическите крушки се отразяваше в ниските облаци и той усети как умората го напуска. Напъха раницата под ръждясал вагон и си отбеляза мястото. Пръстите му бяха замръзнали; студът щипеше бузите му. Беше облечен в униформа, със закрепен върху джоба бадж. Стегна се, осъзнавайки ясно колко е важно да се държи подобаващо — леко враждебно, хладно и уморено. Нямаше да му е трудно да го постигне.

Чу далечно боботене на генератор и разбра без никакво съмнение, че е открил влака стрела. Кой друг ще бъде тук на това забравено от бога място в четири сутринта?

Нищо не бе в състояние да го спре сега; или поне се надяваше да е така.

11 часа

Скрит в сянката на плесенясал фургон, Алварес се питаше дали униформата е преимущество, или го товари с повече отговорност. За

разлика от депо „Медоус“, където униформата му помогна да се слее, „Раритан“ се охраняваше от по-малко пазачи.

Нямаше как да се сбърка влакът стрела. Японският локомотив излъчваше елегантност, космическа аеродинамика и дори сексапил. Петте вагона — локомотив, два пътнически и два вагон-ресторанта — представляваха половината от истинската му дължина. Разликата смути Алварес. Планът му бе изработен за по-дълъг влак. Допускаше, че от съображения за сигурност О’Мали ще прикачи пътническите вагони незабелязано между „Раритан“ и „Медоус“. Вълнуваше го дали четирите вагона, оставени в „Медоус“, ще бъдат включени в композицията преди пристигането ѝ на „Пен Стейшън“. Алварес се надяваше това да стане, защото НКТС изискваше минимум девет вагона за историческото изпитание. Реши да заложи на този вариант. Следователно двата вагон-ресторанта, сега последни, по време на пробния пробег щяха да се окажат в средата на влака.

Наоколо се носеше лека миризма на прясна боя. Хоризонтът трептеше в очакване на изгрева. От потока Червен корен долиташе крясък на гъски.

Алварес се захвана да изучава движението на малкото дежурни охранители. Наближаваше пет. Той преброи осем души по поддръжката и шестима охранители. Видя как двама от тях внимателно огледаха външната страна на единия вагон-ресторант — спирачки, оси, кабели — и явно установявайки, че всичко е в изправност, поставиха стикери върху четирите врати на вагона. После се насочиха към следващия вагон-ресторант.

На Алварес му хареса залепването на стикерите; те щяха да убедят екипа на „Пен Стейшън“, че само преди часове влакът е бил огледан надлежно.

Стигна до заключението, че в депо „Раритан“ се прави последна проверка. Говореше се, че влакът стрела предлага на пътника на всяка седалка въздушна телефонна линия. Интернет, вградени видеоапарати и конзоли за включване на уреди за развлечения. Именно тук, в „Раритан“, щяха да проверят щателно всичко за последен път. Като се има предвид, че на борда щяха да се качат представители на националните медии, нещата трябваше да вървят по ноти. Навярно щяха да се подготвят за товаренето на храната и напитките за гостите,

макар от документите да разбра, че ще заредят вагон-ресторантите едва след като влакът пристигне на „Пен Стейшън“.

Продължи да следи движението на охранителите и при първа възможност се шмугна и бързо притича през късо, открито пространство, метнал раницата на гръб. Реши да не залага твърде на униформата, защото малкият колектив, работещ тук, явно добре се познаваше помежду си.

Тихо пропълзя под последния вагон и се възхити на великолепната изработка. Досега я беше виждал само на чертежи.

Сега, по памет, заработи трескаво. Беше репетирил движенията си десетина пъти, понякога в пълна тъмнина. Всичко бе направо образцово.

Бързо и сръчно — за две минути — се справи със задачата. Спря се в празното пространство между контейнера за прясна вода и въздушния компресор, предназначен за спирачките. Монтира с лебедка една от двете магнитни скоби към вътрешната страна на дъното на вагона, прокара прекъсвача и го прикрепил към долната метална обковка. На около два метра по дължината на шасито направи същото и с втората магнитна скоба и опъна между тях черни найлонови ремъци. Така се получи хамак за него и за раницата. Озовал се в него, той издърпа ремъците и се повдигна само на няколко сантиметра под дъното на вагона.

При прегледа охранителите щяха да видят само надлъжната преграда на металния резервоар за чиста вода или цилиндъра на въздушния компресор. Сега, за да го види някой, трябваше да застане по средата на вагона, да легне на земята и да погледне нагоре. За още няколко минути монтира под хамака като екран и сребристия транспарант за прозорец. Щеше да го прикрива още по-добре. Беше го боядисал в цвета на вагона отдолу. Това, в случай че охранителите проверяват дъното на вагоните с огледало, пъхнато под вагона. О’Мали беше заимствал идеята от военните.

Закътан в скривалището си, на Алварес му предстоеше най-тежката задача: да чака.

Свит на кълбо в багажника на форд таурус, страдащият от клаустрофобия Тайлър се опасяваше да не припадне. Към притесненията му се добавяше и друсането по пътя, но, от друга страна, колкото по-силно ставаше то, толкова повече Тайлър очакваше Прийст вече да се намира съвсем близо до жп депо „Раритан“, идвайки от Едисън. Механизмът на багажника на колата беше нагласен така, че да не може да се заключи. Тайлър придържаше капака с ръка, та да го опази да не се отвори по неравния терен.

Колата спря. Чу бръмченето на двигателя, последвано от глух шум от свалянето на прозорец. Напрегнат в ограниченото пространство, той се страхуваше какво ще последва. Бореше се с клаустрофобията, като отблъскваше поредната вълна на гадене и замаяност. Неясните гласове, долитащи през купето на колата, предполагаха контролно-пропускателен пункт, вероятно бариера — едва ли нещо повече от два оранжеви конуса на пътя и неприветлив пазач, който нетърпеливо проверява документи за самоличност.

Нел Прийст разговаря с пазача, прозорецът изшумя глухо и колата изтрополи. Тайлър затвори очи и се опита отново да отблъсне тревогата си.

— Почти стигнахме — извика Прийст.

Той удари по метала за отговор. Господи, как искаше да излезе оттам.

Тя извика:

— Запалени светлини надясно. Пълно е с вагони. Повечето са изоставени. Пазачът там отзад носеше униформа и малък пистолет — необичайно е за нашите момчета — осведоми го тя с висок глас.

Колата намали. Тя отбиваше.

Върху черни спортни панталони и бяла риза с вратовръзка Тайлър бе облякъл гащеризон като на работниците по поддръжката от Северното обединение. С моряшко синьо плетено кепе, свалено ниско над очите, показваше възможно най-малко от лицето си. За да завърши

дегизировката, Прийст му предложи да носи алуминиев клипборд. Всички от поддръжката на компанията ги носели. Идеята беше Тайлър да може да се движи бързо по терена. Във влака на „Амтрак“ в Крауфордсвил успя да зърне Алварес само докато се измъкваше, но се надяваше да го разпознае по телосложението и по начина, по който се движи. В ранната утрин, когато още не се беше развиделило и шестима души от персонала по сигурността работеха на мястото, едва ли някой щеше да обърне голямо внимание на още един работник по поддръжката, който се мотае наоколо с клипборд в ръка.

* * *

Тайлър изпитваше остра болка в коленете, а отвореше ли очи, клаустрофобията го поразяваше. Със схванати мускули и присвит стомах, държеше демоните на разстояние с концентрация и решителност; тази малка победа му се стори огромно постижение.

Нел изчезна от колата поне преди десет минути. Стори му се по-дълго.

Тя трябваше да обясни непредвиденото си пристигане в „Раритан“. Като натоварена със задачата да бъде личен бодигард на Гретхен Гохин по време на пробния пробег, е пристигнала да се запознае на място с подготовката по сигурността. Надяваше се неотдавнашното ѝ повишение, а не на последно място и ранният час, да ѝ спестят евентуални усложнения, свързани с появата ѝ — тук никой нямаше по-висок пост от нейния.

Минути по-късно Нел почука на багажника и Тайлър трепна. Отвори го и вдишвайки свеж въздух, се измъкна, но схванатите му крака го подведоха, та се наложи да поприклекове. Прийст продължаваше да оглежда внимателно района.

— Тръгвай! — Гласът ѝ прозвуча като стиснат юмрук.

Грак на гъски привлече погледа ѝ към черния триъгълник в небето — ято от стотици птици зави към реката — явно се готвеха да кацнат.

Тайлър забърза към далечната страна на редица от изоставени вагони, после продължи с ленив ход и бавно се приближи към

скоростния влак — гладко сребристо чудовище, приличащо на космическа совалка без криле.

Колкото повече се приближаваше, толкова повече хора виждаше: двама униформени охранители отляво, но те се движеха в обратна посока; двама работници по поддръжката контролираха отстраняването на преден вагон. Тайлър спря под огромния локомотив и се вгледа в неговите ъгловати, двойни и тъмни предни стъкла. Гладкият дизайн му придаваше нещо заплашително.

Той коленичи и си заби главата почти под рамката на локомотива, все едно го проверява. Едва тогава осъзна, че големият дизелов двигател не работи, нежното му боботене едва бръмчеше.

Макар и облечен в комбинезон на работник от поддръжката, не изпитваше желание да се сблъсква с други „колеги“. Надяваше се първо да открие шефа и да му изложи аргументите си. Заобиколи предната част на локомотива и се запъти към по-оживената част от влака; сърцето му подскачаше, стомахът още го присвиваше.

Всеки си имаше някаква работа и това го улесни. Районът беше оживен. Персоналът по поддръжката проверяваше различни части вътре и вън от влака, а след тях група охранители преглеждаха за последно всеки вагон. Приключе ли, залепяха стикери по вратите на вагоните и така ги запечатваха.

В далечния край на влака Тайлър видя охранител с немска овчарка — кучето вероятно надушваше бомби. Тайлър хвърли поглед към първия пътнически вагон, но бързо се сниши, измамен за момент от зловещите, безстрашни очи на манекените, които се използват при тестове за издръжливост на удар. В този преден вагон само на няколко редици седяха такива бутафорни хора, но от тяхното присъствие го полазиха студени тръпки. Мъже, жени, деца и пеленачета; въздействието беше твърде истинско и шокиращо. Ефектът от идеята на някакъв рекламен агент да вложи реализъм в „пробното пътуване“, беше натрапчив.

Тайлър държеше главата си наведена. Продължаваше да се движи — знаеше, че подвижните цели са по-трудни за улучване. Не можеше да си позволи да го разкрият като измамник.

Докато вървеше, хвърли бегъл поглед и видя Нел Прийст, понесла голяма розова кутия. Знаеше, че това са понички.

Тя се приближи към изоставен вагон, който се използваше за временен офис със захранени от шумен генератор светлини. През прозорците се виждаше неясно, като се скриваше каквото и да било действие вътре. Миг по-късно мъж обяви високо:

— Понички и кафе за всички желаещи!

Разсейването проработи идеално. В пет и трийсет сутринта повечето, но не всички, се отправиха към временния полеви офис.

Тайлър се опита да се постави на мястото на Алварес: потърси си скривалище, въпреки охраната. Според Нел никой влак някога не е бил подлаган на толкова щателна проверка по отношение на сигурността и поддръжката. Понеже с очите си видя как запечатват всеки вагон, Тайлър прецени, че Алварес ще се опита да се качи на влака вероятно маскиран, точно както беше и Тайлър. Предположи, че опитът ще бъде направен на „Пен Стейшън“. Не беше изключено Алварес да се реши да нападне репортер или човек от кетъринга и да заеме мястото му. Навярно Алварес също беше облечен в работно облекло на служител от поддръжката и носеше алуминиев клипборд.

Докато продължаваше яденето на понички, Тайлър забеляза трима мъже от персонала по поддръжката, скупчени под вратата на локомотива.

Сред тях беше висок, едър човек в сиво-кафява униформа и тъмносино яке, на чийто гръб с големи жълти букви пишеше: „Н-К НА СКОРОСТНИЯ ВЛАК“. Един от тримата погледна към редицата от вагони, забеляза Тайлър и му сигнализира. С вдигане на клипборда Тайлър отговори на помахването. Той търсеше точно този началник.

* * *

Най-доброто място за скривалище е навън, на открито, обади се ченгето в Тайлър. Бяха му го набивали в главата като полицаи новобранец: обикновено не откриваха заподозрените, скрити в мазета или където човек разполага с място само колкото да пропълзи; по-често стояха на ъгъла на улицата или седяха в бара.

Тръгна към локомотива; разстоянието между него и хората от поддръжката се скъсяваше. Стомахът му продължаваше да е свит на топка. Тримата мъже, включително шефът, се качиха по стълба в

локомотива. Тайлър обмисляше как да се приближи. Онези едва ли биха се изненадали от появата на агент на НКТС, а и едва ли биха очаквали да ги предупредят. Внезапните инспекции са нещо обикновено. Навярно вече им е показана снимка на Алварес с указание да си отварят очите на четири, но те нито познаваха лицето на Тайлър, нито щяха да бъдат шокирани, че федералните изпращат агент под прикритие.

Държейки федералната си значка в ръка, Тайлър пристъпи към двамата мъже от поддръжката, все още навън, и я показа:

— Искам да говоря с вашия началник.

Двамата го измериха с поглед; значката и комбинезона на служител от Северното обединение подеждяха убедително.

— Сигурно нещо — кимна единият.

— Не се тревожете — успокои ги Тайлър. — Важно е това тук да стои в сянка, доколкото е възможно.

— Няма проблем — отвърна мъжът. — Вие сте?

— От НКТС — представи се Тайлър. От всички федерални агенции, за които се сещаше, никоя не би предизвикала по-голяма тревога сред персонала по сигурността от тази.

Мъжът се изкачи по стълбата, аеродинамично вградена в стената на огромния локомотив, и отвори вратата. Миг по-късно се появи началникът на персонала и попита Тайлър:

— Какво има?

— Насаме — прошепна Тайлър.

— Качете се горе — кимна началникът.

Тайлър се покатери в кабината на локомотива и затвори вратата. В топлото помещение усети с краката си спокойното бръмчене на двигателя като бавен тътен. Предното табло, покрито с множество малки светлини — индикатори на комуникационни линии и светодиоди — напомни на Тайлър за рекламна пилотска кабина на реактивен самолет.

Машинистът, почти четирийсетгодишен мъж с тясно лице, носеше панталони от рипсено кадифе, бяла риза с избродирано логото на скоростната железница на Северното обединение и вратовръзка, осигурена му от компанията — и се различаваше коренно от колегата си с омазано със сажди лице и очила от дните на парния локомотив. Тук бяха още кльощав, четирийсет и няколко годишен французин,

облечен в костюм на „Армани“, спирачът и грубоватият началник на персонала.

И четиримата носеха ламинирани баджове на охраната — или закрепени към дрехите, или увиснали на врата. Тайлър не се бе снабдил с такова нещо и се запита дали липсата му няма да го спре още преди да е започнал.

— Имате някакъв проблем ли? — осведоми се началникът.

Тайлър му подаде значката, разкопча си комбинезона и извади документите си. Началникът на персонала ги прегледа и се представи като Купърсмит.

— Та, какво прави агент на НКТС, облечен като един от моите хора?

— Насаме — напомни Тайлър.

Мъжът видимо се раздразни, но не възрази.

— Хайде, влезте в машинното отделение. — Въведе Тайлър в шумно помещение, изпълнено от пода до тавана със сложно оборудване. Миришеше остро — от електричеството, а не от дизелово гориво. — А сега какво, по дяволите, става? Правите изненадваща инспекция в пет сутринта преди пробен курс ли? — попита ядосано.

— Аз съм криминален детектив, а не инспектор — уточни Тайлър, наблюдавайки как ядът на човека се превръща в смайваща изненада.

— Ще потвърдите присъствието ми, като се обадите на заместник-директор Ръкар. Вие и хората ви положително сте уведомени да си отваряте очите на четири за латиноамериканеца Умберто Алварес — продължи Тайлър. — За това става дума. Жизненоважно е обаче ССО да не научава, че съм тук, поради което нося работни дрехи. — Импровизираше, но дори за него звучеше правдоподобно. Бързаше, а началникът кимаше, очевидно объркан. Тайлър долови, че контролира ситуацията. — За да успея, ми е нужно известно съдействие от вас и хората ви.

— Защо не от хората по сигурността? — попита Купърсмит, възвръщайки си увереността, и прозвуча някак подозрителен.

— Запознат ли сте с израза „Трябва да знам“?

— Не ми пробутвайте такива глупости. Трябва да знам аз, иначе охраната ще разбере, приятел. Не се съмнявай.

— Имам причина да смятам, че Алварес ще се опита да се качи на този влак — обясни Тайлър, — ако вече не го е направил. — И избързвайки да изпревари разсъжденията на събеседника си, продължи: — А ако вече е станало, или ако дори е възможно, кой отдел ще бъде част от неговите планове?

Лицето на Купърсмит пребледня и той се ококори:

— Баламосвате ме!

Тайлър поклати глава, гърдите го стягаха. Стените на машинното започнаха да се движат към него. Стана му горещо, не му достигаше въздух. Насили се да го преодолее и то наистина отмина. За първи път от много месеци се справи успешно.

— Имам нужда от две неща — уточни Тайлър.

Едрият мъж кимна.

— Едното е да предадете съобщение на жената, която току-що пристигна, госпожица Нел Прийст. Тя е от охраната и единствена тя знае, че съм тук. Очаква известие от мен чрез вас. Другото е вие и вашите хора да ми намерите място да се скрия във влака, докато трае всичко това; за предпочитане е да бъде в пътническите вагоните, защото там е най-вероятно да удари Алварес. — За по-голяма достоверност той се опита да звучи убедително, сякаш знаеше за какво говори. — Досега би трябвало да сте запечатали последните, имам предвид вагон-ресторантите. Ако е така, те са били запечатани от охраната. Следователно разбирате причините за нашата загриженост.

— Мили боже! — извика едрият мъж. — От думите ви излиза, че този човек може да е вече във влака.

— Хората от охраната последни проверяват вагоните, преди да ги запечатат. — Тайлър умишлено подхрани параноята на събеседника си. — Как ви се струва това?

— Можем да счупим всяка пломба, която поискаме — сподели началникът пред Тайлър. — Имаме неограничен достъп до всяка точка във влака.

За първи път от няколко дни Тайлър се усмихна.

— Сега вече постигаме нещо.

Легнал в импровизирания хамак под влака стрела, Алварес представляваше кълбо от нерви. Чуваше чаткането на кучешки лапи и подвиквания на възбудени гласове наоколо. Композицията се разтресе. През него премина вълнение: скоростният влак се движеше.

Бързо изтегли транспаранта. Сребристият му цвят се сливаше с цвета на вагона отдолу. Беше го постлал така, че ако някой погледне отдолу, да не забележи импровизирания хамак. Сега го нави бързо, готов да го опъне при следващото спиране — било в депото „Медоус“, било на „Пен Стейшън“. Многократно тренира движението и сега всичко мина гладко.

Влакът набра скорост. Траверсите — на сантиметри под него — сякаш се сливаха в едно.

Ако планът му успее, ще остане в скривалището си до навлизането на влака стрела в тунела, след като потегли от „Пен Стейшън“.

* * *

По време на краткото придвижване на север влакът не пътуваше с пълна скорост. Стиснал GPS-а в ръка, Алварес установи, че скоростта е деветдесет километра в час. Както предположи, композицията мина през „Медоус“, за да прикачат и останалите пътнически вагони. Не желаейки да рискува, отново разпъна камуфлажния транспарант по време на краткия престой, но се оказа, че провериха само новозакачените вагони. Скоро след като пристигна в „Медоус“, напълно окомплектованият вече скоростен влак потегли към „Пен Стейшън“. Главното изпълнение щеше да се проведе само след няколко часа.

— Това тук ще ти свърши работа — каза Купърсмит, докато двамата с Тайлър стояха пред служебното помещение на пътническия вагон, — защото се отключва и заключва само отвън, откъм коридора, така че охранителите ще проверят само дали е заключено. Няма да си дадат труда да го отворят. Наблюдавал съм ги как действат.

Изработените във Франция пътнически вагони имаха помещение за техниката в съседство до тоалетната, пригодена да бъде използвана и с инвалиден стол. Самото помещение за техническа поддръжка бе разделено от пода до тавана на две с плътна пластмасова преграда, която предпазваше чувствителната електроника. Зад тази преграда оставаше място, колкото човек да застане прав.

— Дори се съмнявам, че тези типове подозират за съществуването на електронното отделение — изсумтя Купърсмит.

— Значи, всъщност съм заключен вътре?

— Да, докато аз или някой от моите хора не дойде да те отключи. Така е. Но пък в това се състои цялата прелест. Искам да кажа: кой ще се сети да погледне там?

— Страдам от клаустрофобия — обясни Тайлър. Запита се дали Алварес знае за тези пространства. — Няма да стане.

— Тогава ти ми кажи как да стане — тросна се началникът на поддръжката.

— Предаде ли съобщението ми на агентката? — попита Тайлър.

— Да.

— Ти или някой от екипа ти ще бъдете ли във влака по време на изпитанието?

— Аз и още четирима. Двама отпред, в машинното отделение, и двама отзад, в пети вагон. В случай, че има нужда от нас.

— Човек може ли да мине между локомотива и пътническите вагони, когато влакът се движи?

— Разбира се. Без проблеми.

Тайлър подозираше, че охранителите няма да обърнат особено внимание и дори няма да забележат, ако двама дежурни по поддържането са на подвижните седалки в машинното отделение. Освен това те търсеха Алварес, латиноамериканец, а не бивше ченге,

работещо под прикритие. Същевременно всички в пътническите вагони — дори хората от техническия екип — щяха да са под много по-строго наблюдение.

— Защо не ме оставиш сред хората си в локомотива? — попита Тайлър.

— Независимо от клаустрофобията ти, тук ще ти е много по-добре. Машинното отделение е малко, шумно и горещо.

— Все пак искам да съм в машинното — настоя Тайлър.

Началникът на поддръжката го изгледа странно.

— Дано знаеш какво правиш — промърмори той.

Тайлър се изкушаваше да излъже нещо, но се въздържа.

15 минути

7-и коловоз

„Пен Стейшън“

— Ще ми се да избегна клишетата как покоряваме нова територия и стъпваме в ново хилядолетие, но клише или не, наистина присъстваме на исторически момент. Ние — всички ние — стоим на перона на седми коловоз на „Пенсилвания Стейшън“ и ни предстои да осъществим пътуване, станало възможно благодарение на новите технологии, които ще революционизират пътуването с влак и в Съединените щати, и в чужбина за десетилетия напред. Горд съм да ви съобща, че Северното жп обединение притежава някои от патентите на GPS системите и стабилизаторите на влака стрела, които ще позволят високоскоростните влакове да се движат по съществуващите трасета, и те ще останат американски. Същевременно свалям шапка на френските ни консултанти и производители от „Vitesse“ (скорост), както и на стотиците японски дизайнери, които го разработиха и осъществиха.

Гласът на Гохин кънтеше в студения циментов бункер, каквото всъщност представляваше долният етаж на „Пен Стейшън“, като същевременно вътрешно беснееше, че в последния момент началник-гарата разпорежи да произнесе речта си тук, а не в широкото централно фоайе горе. Журналисти, кметът, сенаторката и помощниците ѝ, служители от Министерството на транспорта и тълпи инвеститори потрепераха и си даваха вид, че го слушат с интерес. Гохин си даде сметка за напрегнатата програма на деня и съкрати две трети от пригответената реч.

Кийт О’Мали стоеше вляво зад Гохин и внимателно оглеждаше лицата в тълпата.

Преди много време, когато Уилям Гохин осъзна, че президентът на мрежата за доставка на хранителни продукти от национален мащаб не може да разчита на обществената система за опазване на реда да му

осигури желаната охрана, привика О'Мали, „за да е полезен“. Като цяло корпорациите харчеха десетки милиони за частни охранители, но въпреки това невинаги всичко течеше гладко. Подслушваха се телефонни линии, получаваха се заплахи, правеха се изнудвания, подробности от личния живот на висшите служители излизаха на бял свят и се разпространяваха от медиите. В такива моменти на сцената излизаха хора като О'Мали и решаваха проблемите. А влаковете продължаваха да се движат, както притежателите на акции, консуматорите и политиците настояваха да правят. Гохин беше наясно с огромната задкулисна работа, без да е запознат в детайли с нея. Работата му беше да ръководи железопътната линия — трудна задача още от появата на този вид транспорт. В това отношение нещата не се бяха променили особено.

За Гохин сегашният момент на „Пен Стейшън“ представляваше материализиране на огромната му мечта, независимо че произнасяше окастрената си реч в грозно, натикано под земята място. По тялото му преминаваха тръпки, но не поради студа. Осъществи мечтата си, оставяйки зад гърба си десетки пречки, за които критиците му някога твърдяха, че са непреодолими. Целият се вълнуваше, а и забелязваше същото по някои от лицата пред себе си. Прераждане; възкресение. Сякаш не беше толкова отдавна времето, когато си играеше с детско влакче и все не можеше да му се насити. Сега, благодарение на него, замиращата индустрия на пътуване с влак щеше да разцъфти. Един ден, и то съвсем скоро, хората ще пътуват от Сан Франциско до Лос Анджелис за по-малко от два часа; разстоянието Портланд — Сиатъл ще се преодолява за четирийсет и пет минути; Чикаго — Ню Йорк — за пет часа. Съвместна пазарна програма заедно с „Форд“ и „Хонда“ ще носи по десет долара на ден от всеки, купил си билет пътник в електрическия вагон. Бавно — знаеше, че няма да стане веднага — железопътният транспорт ще бъде възобновен, движението по магистралите ще намалее и качеството на въздуха в претоварените градове ще се подобри. И всичко това благодарение на неговия влак чудо.

Никой нямаше да забрави скоро този ден. Отделът му за връзки с обществеността се бе погрижил за това. Фотоапаратите и видеокамерите записваха всеки миг от събитието. По време на пробния пробег във влака щеше да пътува телевизионен екип и

вероятно щеше да предава заснетия материал „на живо“ и да го излъчва по екраните, с които бяха снабдени всички пътнически места. Екип на CNN чакаше пристигането им на „Юниън Стейшън“. Всички части на мозайката бяха налице за огромната премиера.

Гохин забеляза как очите на публиката му се отместиха. Няколко глави се обърнаха и той се запита дали не губи вниманието им, дали не е написал неподходяща реч. Но когато и самият той извърна глава, го обзе бащина гордост, но и бащино раздражение, зървайки закъснялата. Гретхен беше облечена в черно кашмирено палто — без никакви кожи, за да не дразни защитниците на животните — а при разтварянето на полите му се виждаше плетена коктейлна рокля, която ѝ стоеше като излята. Носеше перлена огърлица, обици с диаманти от „Тифани“, всеки по два карата, както Гохин добре знаеше, защото лично плати двайсет и две хиляди долара за тях за двайсет и първия ѝ рожден ден. С вдигнатата си руса коса и дискретен грим тя се носеше като кралска особа.

Само преди дни му отправи обвинения, но той отрече всичките. За пръв път от години се скараха, защото и двамата загубиха обичайната си овладяност. Накрая той ѝ забрани да присъства на събитието. А ето я сега тук — в пълно нарушение на нарежданията му. Отклони се от речта си и сърдечно посрещна дъщеря си, с което спечели аплодисменти. Каквото и да стане, тя няма да се качи на този влак! Леко се сепна, забелязал, че по петите на дъщеря му върви дългокрака жена от охранителния му отдел, Нел Прийст. Беше облечена в повлиян от японската мода тъмен костюм с панталон и светлосив шлифер, чиито поли обгръщаха добре оформените ѝ бедра. Черните спортни обувки изглеждаха малко не на място, но подсказаха на Гохин, че в момента тя е на работа: готова да хукне всеки момент. Насили се да се върне към речта си, като същевременно се питаше какви са връзките ѝ с онзи негодник Питър Тайлър, който според Кийт заплашваше да се окаже прът в колелото им. Толкова много проклети усложнения. Отърси се от тези мисли, поднови речта си и скоро я докара до възторжен завършек.

Независимо от усложненията, този ден ще бъде записан със златни букви в календара на живота му.

В скривалището си под вагон-ресторанта Алварес чуваше речта на Гохин и насочваше мислите си към петте минути тъмнина, когато влакът стрела ще мине под река Хъдсън, за да навлезе в Ню Джърси. През тези няколко минути само на сантиметри от покрития с чакъл жп път, на който при невнимание би станал на пихтия, ще трябва да излезе от импровизирания хамак и да се качи в един от четирите пътнически вагона отзад, пълни с кукли манекени — задължителен атрибут при изпитание на скоростни превозни средства. Налагаше се да осъществи дръзкото прехвърляне в тунела, за да се възползва от пълната тъмнина. Преди тунела, но след като влакът потегли, щеше да премине по цялата дължина на вагона все така под влака, защото знаеше, че двама от поддръжката стоят в предната част на вагона след втория вагон-ресторант — този, под който се намираше в момента.

Беше премислил всеки етап от работата, която го чакаше.

Когато Гретхен Гохин беше представена на тълпата от баща ѝ, Алварес долови името ѝ и се запита дали и тя ще участва в пътуването; вече познаваше тази жена от апартамента в хотел „Плаза“. В този кратък миг на разсейване изгуби равновесие, завъртя се надясно и прикрепената към главата му лампа, за да е готов за каскадата в тунела, падна. За такъв малък и лек предмет падането се оказа доста шумно — първо тупна върху транспаранта, с който Алварес се прикриваше, а после се изхлузи към чакъла.

Алварес затаи дъх и се заслуша.

— Томи — дочу той от слушалката в ухото си, — Кийнан се обажда.

— Какво има? — чу се гласът на радиодиспечера.

— Нещо току-що вдигна шум тук, под втория вагон-ресторант. Чух го. Да проверя ли, или ще изпратиш човек от поддръжката?

Сега Алварес чу и естествения глас на човека, понеже охранителят се беше приближил до вагон-ресторанта по платформата.

— Стой на платформата, Кийн. Ще накарам техниците да погледнат.

Поддръжката! Алварес се напрегна и мислено се наруга. Имаше голяма вероятност техникът да пропълзи под вагона, за да го огледа.

Грижливо боядисаният в сребристо транспарант, който разгъна за прикритие под себе си, можеше и да не се види при оглед с огледало под вагона, но обезателно ще го забележат, ако човек пропълзи отдолу. Налагаше се или да изостави, или да ускори планове си. Разполагаше само с няколко секунди да вземе решение. Ала независимо от всичко трябваше да се махне изпод този вагон. При това — бързо.

* * *

Купърсмит се беше усамотил с Тайлър в машинното отделение, когато диспечерът му нареди да изпрати един от хората си да провери какъв шум е чул човек от охраната. Той изпълни задачата с огромна неохота.

Уилям Гохин почти завършваше речта се. Купърсмит разпореди на един от двамата си подчинени да види какво става, но Тайлър поиска и той да отиде.

Това раздразни Купърсмит още повече; изведнъж се почувства длъжен да участва лично в проверката. И така, тримата слязоха от локомотива и тръгнаха в мрачното пространство между влака стрела и пътническия влак на „Амтрак“ на съседния коловоз.

— Вероятно е някакво втечняване — предположи Купърсмит.

— Сигурно парче лед — съгласи се техникът. Казваше се Деулф, говореше с френски акцент и вървеше малко по-бавно от двамата.

— Всеки конденз, който се образува под вагон-ресторантите, замръзва по пътя и после се разтопява. Французите ни предупредиха, че става така.

— И аз не повярвах, когато за пръв път чух за лед през август — сподели Деулф. — Прозвуча ми налудничаво.

— Налудничавото е, че ни тормозят за това сега — изсумтя Купърсмит.

От другата страна на влака се чу шумно ръкопляскане.

Тримата спряха пред втория вагон-ресторант. Купърсмит посочи прикрепените към вагона малки метални платки с изписани на английски и френски данни за свързващите места, ръчното управление и местонахождението на бутоните в случай на авария.

— И най-ужасното е, че всичко е двуезично по този влак — продължаваше да негодува Купърсмит.

— Така е — съгласи се Деулф. — Трябваше всичко да е на френски — подразни го той.

Тайлър продължаваше да се притеснява да не би някой от охраната да го види и разпознае. Стоеше нащрек за евентуални усложнения. Сред нахвърляните боклуци видя как едър плъх притича изпод влака стрела и се шумугна под композицията на „Амтрак“. Зад тях видя следите от стъпките, оставени от тях тримата по прахта. Проточваха се от локомотива до мястото, където стояха.

Купърсмит напъха ключ с необичайна форма в дупка в рамката на вагона и отвори вградената вратичка.

— Фредо — нареди той на французина, — провери за лед или локвичка вода.

— Защо не го направи новият ни приятел? — предложи Деулф, убеден, че Тайлър е нов техник, както Купърсмит го представи.

— Ти ще влезеш отдолу — погледна го строго Купърсмит. — Трябва да докладвам на диспечера, че сме проверили.

Деулф коленичи и пропълзя под вагона.

Тайлър чу как вратите от другата страна на влака се отварят, за да бъде разгледан супер влакът. Не всички присъстващи щяха да участват в пътуването до Вашингтон. Предстоеше кратък коктейл, по време на който гостите да разгледат влака, а после избраниците да останат за предстоящото пътуване. Всички вагони бяха отворени, включително и вагон-ресторантът, където се намираха Тайлър и хората от поддръжката. Тайлър вдигна глава и видя статичните лица на куклите манекени в пътническите вагони, настанени, все едно са пътници. От мястото си до отворената врата виждаше краката — и мъжки и женски — на качващите се пътници. Зърна Нел Прийст и пулсът му се ускори. Не искаше тя да е на този влак.

— Какво е това, по дяволите? — провикна се Деулф изпод вагона.

Мъжът изпълзя и показа лампа, прикрепяща се към главата. Беше чиста, без прах или мръсотия по нея.

— От вашите ли е? — обърна се Тайлър към Купърсмит.

— Не — поклати глава Купърсмит. — Ние използваме лампи, които се прикрепят към джоба. Всички сме с еднакво оборудване.

Тайлър грабна фенерчето от ръката на Деулф и същевременно бързо разкопча гащеризона си, бръкна и извади пистолета си: полуавтоматична 9-милиметрова „Берета“.

Съобразявайки се е качващите се във влака гости, той приклекна, приближи тъмнината на процепа между влака и земята, насочи пистолета и фенера натам и с приглушен глас заговори:

— Който и да се крие тук, аз съм федерален агент, въоръжен съм и влизам под вагона. Ако моментално не обявите кой сте, ще стрелям. Покажете се.

— Федерален агент? — повтори Деулф смаяно.

Тайлър усети как му стана невероятно горещо. Все едно отново риташе вратата и видя как Честър Уошингтън удря главата на плачещото бебе в стената. Испита същия гняв. Тайлър и тогава извика предупредително, но и се сети как в следващия миг ненадейно измъкнаха пистолета от ръката му.

Тайлър усети как гърбът му се изпоти. Страх от неизвестното стягаше гърлото му. Алварес му трябваше жив.

— Там няма никого — обади се Деулф.

— Предупредете охраната — разпореди Тайлър. — Вие двамата внимателно гледайте тук. — Посочи прохода между двата вагона.

Купърсмит извади радиото, съобщи за намерената лампа и добави, че „един от неговите хора“ се пъхва отдолу, за да провери какво става.

Тайлър мислено благодари на Купърсмит, задето укри самоличността му. С пистолет в дясната ръка и фенер в лявата той се пъхна под влака.

* * *

Тайлър прокара мощния лъч на фенера в пространството наляво, надясно, нагоре и надолу. Дулото на пистолета следваше лъча; пръстът му бе готов да натисне спусъка. Знаеше нещо, което другите не знаеха: Алварес бе изпуснал лампата. Беше абсолютно сигурен в това.

— Ако е имало някой там, вече е изчезнал — чу се гласът на Деулф.

В този момент Тайлър насочи лъча към долната страна на вагона.

— Фредо! — извика той. — Трябваш ми тук. Представа нямам какво виждам. Ела да ми помогнеш!

Деулф неохотно пропълзя долу.

— Това е предпазната система на спирачките... Тук е контейнерът за прясната вода... Господи, какво е това!

Тайлър веднага различи фалшивия под, създаден от сребристия транспарант.

— Въръжен съм! — повтори той остро.

На перона започнаха да се отварят бутилки шампанско. Сепнат, Тайлър едва не натисна спусъка. Имаше нещо сюрреалистично във вихреция се горе коктейл с хайвер и шампанско, и мръсотията и усещането за опасност тук, долу.

Тайлър направи знак на Деулф да поеме фенера, придвижи се напред и протегна ръце нагоре. Хвана камуфлажния транспарант и с рязко движение го скъса. Той се надипли като знаме и падна на земята. Пространството над него бе опасно с найлонови ленти и образуваше нещо като хамак.

— Празно е — отбеляза Деулф. — Изчезнал е.

— Не бъди толкова сигурен — възрази Тайлър, насочвайки лъча на фенера във всички посоки.

— Какво става? — провикна се Купърсмит.

— Охраната може ли да затвори тунела? — попита на свой ред Тайлър.

— С всички пристигащи и заминаващи влакове? Изключено!

— Освен това той отдавна е изчезнал — повтори Деулф, разглеждайки импровизирания хамак. — Умен тип.

Тайлър чу Купърсмит да говори по радиото. Обърна се към Деулф:

— Трябва да тръгна веднага. С шефа ти ще започнем от края на влака и ще се придвижваме напред, а ти ще предадеш съобщение на един човек — обясни той на мъжа.

* * *

Докато откриха Прийст и я придружиха до празната страна на влака стрела, Тайлър и Деулф успяха да прегледат пространството под

четирите задни вагона; Купърсмит и друг от хората му оглеждаха отпред. В същото време хора от охраната работеха вътре във влака — наслуки искаха документите за самоличност на някои от гостите. Други охранители претърсваха тунела и съседните коловози. Всичко се вършеше максимално спокойно, с предположението, че Алварес е побягнал и заедно с него е изчезнала и заплахата.

Тайлър обаче не беше убеден. С Купърсмит вече бе обсъдил колко време е необходимо за цялостна проверка на системите и механизмите на влака. Знаеше, че О'Мали ще го изхвърли като мръсен парцал, ако разбере, че е тук, и затова се стараяше да не се набива на очи.

С изцапан гащеризон Тайлър изпълзя изпод последния вагон точно когато Нел Прийст пристигна.

— Имаме нещо като проблем — съобщи той.

— Досетих се. О'Мали нареди да бъдат проверени по списък имената на всички гости.

— Лежал е в импровизиран хамак под вагон-ресторанта. Бог знае откога. Очевидно е успял да премине през проверките на охраната в „Раритан“.

— Не е възможно. Аз наблюдавах по-голямата част.

— Скрил се е в пространството под вагона. Някой е трябвало да пълзи под вагоните, за да го забележи.

— Изчезнал ли е?

— Може би — отговори Тайлър. — Или е някъде вътре. Сред гостите на коктейла.

Прийст вдигна глава към прозорците, където се виждаха и куклите манекени, и лица на гости.

— На всички раздадоха специални лентички за гости — обясни тя и посочи лилавата, закачена на ревера ѝ. — Дори на Гохин. О'Мали го реши в последния момент. Каквото и да знае Алварес за нас, няма начин да знае за лентичките.

— Гостите са много. В този момент може да е сред тях.

Тя отново вдигна глава и я поклати:

— Не вярвам. Избягал е — отсече тя. Погледна към тъмния тунел. — Разбрал е, че сме разкрили присъствието му и е изчезнал — завърши тя почти убедително.

— Трябва ми такава лентичка — каза Тайлър.

— Не знам как да ти набавя. Предвидени са за всички, но се дават по списъка на гостите. Нареджване на О'Мали.

— Дай ми своята — настоя той. — Ще им обясниш, че вероятно е паднала. Ще започнат да я търсят, но така ще спечеля време.

Тя свали лентичката и му я подаде с угрижено лице.

— Вече минахме отдолу — повтори той, — но нека го направим отново. Ти тръгваш отпред и се придвижваш назад. Аз тръгвам от последния вагон и ще се движа напред.

— Нашите хора сега претърсват влака, проверяват всеки гост по списък. Това не е добре за теб. Повечето вече те познават по лице — предупреди го тя. — О'Мали ще нареди да те изгонят.

— Строго погледнато, няма право. НКТС разполага с всички основания да е тук. Може само да ме забави, да ме въвлече в разговор, да ме държи под око. Но виж каква е тълпата наоколо. Ще се оправя. Какъв е графикът?

— Влакът тръгва след десет минути.

— Ще забавят ли старта заради случилото се?

— О'Мали вероятно ще се опита. Гохин обаче няма да го допусне. Влаковете тръгват навреме. Политика на компанията.

Тайлър погледна тъмните ѝ очи и усети как гърлото му се сви. Никога не бе предполагал, че ще изпитва такива чувства към нея.

— Искам да те целуна в момента — промълви той, — но не мога.

— Определено не може — съгласи се тя, поруменяла.

— Докато пазиш Гретхен Гохин, пази и своя гръб — посъветва я той. — Много е красив.

— Не е нужно да споделяш всичко, което мислиш — отвърна тя ухилена, обърна се и забърза към влака.

По високоговорителя на гарата съобщиха: „Всички гости, които желаят да останат в Ню Йорк, моля да се насочат към платформа седем“. За първи път Тайлър разбра, че във влака наистина ще има доста хора. Тълпата намаляваше, повечето пътници се насочваха към вагоните. Зад локомотива се показва VIP вагонът, после втори пътнически вагон за пресата и медиите; следваха два вагон-ресторанта с отворени барове. Зад тях — четири вагона със специално изисканите от НКТС манекени за тестване при катастрофи. В първия от четирите вагона с манекени имаше отделени места за двама човека от поддръжката на Купърсмит.

Тайлър, със закачена лилава лента на гащеризона и с наведена глава вървеше между редовете на последния вагон с манекени и сновящи гости. Изучваше подробно обувките на хората — надяваше се точно това да е онази част от облеклото, която ще му помогне да различи Алварес. Търсеше ожулени или мръсни обувки и боти. Разглеждаше лицата им от разстояние, та да не го видят и запомнят, защото допускаше, че някои от гостите са охранители, облечени в костюми.

Внезапно няколко души се втурнаха към прозорците и започнаха да се надвесват навън, протягаха се и се навеждаха, за да видят нещо. Тайлър също хвърли поглед нататък. Уилям Гохин, целият почервенял от гняв, държеше здраво за раменете дъщеря си Гретхен. Тя се дръпна назад и се опита да му се изплъзне, за да се качи на влака, но Гохин ѝ препречи пътя. Не беше просто спречкване, а истинска битка и нито бащата, нито дъщерята имаше намерение да отстъпи. Вагоните, достатъчно шумоизолирани, не позволяваха на Тайлър да чуе какво точно си казват, но със сигурност не беше мило. Съвсем очевидно Гретхен искаше да се качи на влака, а Гохин не ѝ позволяваше. Тайлър забеляза как Гохин направи знак и момент по-късно охраната беше на мястото. Гретхен крещеше на баща си и този път гласът ѝ се чу през отворената врата и във влака:

— Щом е толкова безопасно и щом ти си така невинен, защо да не дойда с теб, за бога?

Обиден, Гохин направи крачка назад. Отиде при Нел и другите, а ритащата и крещяща Гретхен бе свалена от платформата. Тайлър видя как Нел си отива и почувства истинско облекчение. Навярно усети същото успокоение, което изпита и Гохин, когато попречи на дъщеря му да се качи във влака.

Тайлър изгуби следата на О'Мали, зает да преценява със своите хора потенциалната опасност, след като откриха скривалището на Алварес. Сега Тайлър безусловно вярваше, че Алварес възнамерява да предизвика дерайлиране на влака. Беше стигнал толкова близо, колкото едва ли някой допускаше за възможно. Ако сега се провалеше, щеше да е фатално.

Някои гости прииждаха от вагоните към платформата. Тайлър възприемаше наличието на манекени за тестване при катастрофи като доста обезпокоително. Бяха облечени като истински пътници. Със странно реалистичните си лица и замръзнали пози имитираха живи хора и създаваха почти сюрреалистичен ефект.

Потокът от хора полека се придвижваше напред, насочвайки се предимно към баровете за питиета и вагон-ресторанта. Тайлър остана назад с презумпцията, че ако Алварес е във влака, също ще стои назад и ще търси по-скрито място. Беше проверил тоалетните на последните вагони, но се оказаха празни. Това го разочарова. Нямахме да му е лесно с Алварес.

Въпреки забраната на Купърсмит да не се отварят служебните помещения за техническа поддръжка, Тайлър искаше да провери и тях.

Ако не намери Алварес, значи, доколкото Тайлър бе запознат, имаше едно-единствено обяснение: той вече е осъществил саботажа си. Въпреки педантичните проверки за сигурност, въпреки кучетата търсачи, въпреки решението на О'Мали да смени местонахождението на влака, Тайлър оправдаваше Алварес до доказване на противното. Дори Нел изглеждаше готова да приеме, че техните мерки за сигурност се бяха провалили — той реши за най-добре да научи възможно повече за управлението на влака, и то възможно най-скоро.

Стойки сред група гости в прехода между вагоните, Тайлър се обърна, за да огледа мъжете в тъмни костюми — очевидно персонал от охраната — неотклонно наблюдаващ съседния вагон. С лента за гости

или не, с работен гащеризон или не, щяха да го попитат за име, за да го отметнат в контролния списък. И ще бъде разкрит. Помисли си да спечели време, като покаже документите на федерален агент, но така имаше по-голяма вероятност да предизвика О'Мали. Почувства се притиснат до стената. И още веднъж свърза положението си с положението на Алварес.

Опита се да мине към следващия вагон, но тълпата беше твърде гъста. Погледна втори път назад и видя, че служебното помещение на съседния вагон е отворено и охранител държи един манекен. Мъжът се въртеше, сякаш танцува, и нагласи манекена на една седалка.

Този път Тайлър побутна неколцина от гостите по пътя си и се набути във вагон-ресторанта. В следващия проход вратата на стълбите към железопътната линия стоеше отворена, та служителите от поддръжката и охраната да се придвижват по-бързо между вагоните. Тайлър се спусна надолу.

— Вашето име, моля — прозвуча глас на охранител зад него.

Тайлър погледна нагоре към локомотива и видя Купърсмит с няколко човека от екипа по поддръжката. Чудеше се дали Купърсмит ще го спаси.

— Началник! — извика Тайлър.

Шефът на поддръжката обаче не го чу.

— Вашето име, моля — повтори охраната, този път по-отблизо.

Тайлър не искаше да се обръща към него и да показва лицето си, защото се страхуваше да не го разпознаят. Имитирайки френски акцент, каза:

— Деулф, поддръжка на Купърсмит. — Акцентът наистина беше ужасен. Направо се вцепени, изгуби способност да диша.

— Аа, разбрах! — подвикна мъжът.

Скоро щяха да разкрият лъжата му. Налагаше се Тайлър да е с крачка пред хората на О'Мали. Забърза през вагоните след Купърсмит, размахвайки ръка, за да привлече вниманието му.

Забавиха отпътуването със седем минути, за да приключи допълнителната проверка. На гостите съобщиха, че влакът се бави, защото някои от поканените били попаднали в задръствания и ги чакат да пристигнат. О'Мали определено беше зает човек; работеше бързо, за да приключи с търсенето.

— Нищо ли? — попита Тайлър, когато стигна до локомотива.

— Нищо — потвърди Купърсмит. — Нашите хора провериха всичко: спирачки, главните компютри, притокът на данни, комуникациите. Всичко е в ред. Нищо не е пипано.

— Засега — отбеляза Тайлър.

— Чухме само за един инцидент: някой от охраната бил халосан с кукла манекен, когато отворил служебното помещение в седми вагон.

Деулф се засмя. Присъствието му отново насочи вниманието на Тайлър към проведената преди минути проверка на охраната.

Купърсмит му подаде чифт яркооранжеви тапи за уши и двамата заедно влязоха в помещението с двигателя, където Деулф вече бе намерил място за сядане. Тайлър задържа Купърсмит и заговори така, че да не го чуе машинистът:

— Току-що се представих на проверяващите с името на Деулф.

— Така ли?

— Ще претърсват, като се придвижват напред. Отмятат всеки по списък.

— Добре си направил — кимна Купърсмит. — Ще седна до вратата. Така заедно ще проверим списъка. Аз ще го одобря.

— Като открият, че има един човек по поддръжката повече, отколкото в списъка им, ще вдигнат тревога, независимо дали са сверили нещата с теб, или не.

Купърсмит кимна, схващайки простата логика.

— Добре, тогава Фредо ще влезе за една-две минути в машинното. И вярвай ми, дори охраната не е толкова тъпа, че да отвори помещението на захранването.

— Оценявам го — въздъхна Тайлър, дълбоко облекчен.

— Разбирам, че има пропуски в сигурността. Както разбирам, че федералните се опитват да натрият носа на охраната. Вярвай ми, ако беше някой шестнайсетгодишен латиноамериканец, нямаше да ти се доверя. Но се случва така, че ти вярвам. Не искам никой да се меси във влака ми.

Влязоха в топлата кабина. Купърсмит каза на Деулф да се скрие за минута в малкото помещение на захранването и колкото по-малко въпроси задава, толкова по-добре. Деулф беше слушал достатъчно за Тайлър и бързо схвана положението. Съгласи се без никакви възражения.

След пет минути същият мъж от охраната направи проверката в локомотива и Тайлър за втори път мина за Деулф. Мъжът си тръгна, а Деулф се настани на работните седалки до Купърсмит и Тайлър. Потеше се обилно.

Огромният влак потръпна, задвижи се тежко и потегли. Сега в движещия се влак нямаше да проверяват повече пасажерите, въпреки че охраната щеше да следи непрестанно за Алварес. Ако Тайлър успееше да стигне до пътническото отделение, свободно щеше да продължи издирването на Алварес или евентуален саботаж.

— За пръв път ли си в машинно отделение? — извика Деулф към Тайлър, за да го чуе.

Въпросът му подсети Тайлър за случката с манекена в машинното помещение на вагона.

— За пръв път съм в локомотив — отговори Тайлър.

— Е, тогава това ще е пътуването на живота ти.

Тайлър направи гримаса, опитвайки се да не взема думите на мъжа буквално.

* * *

Убеден, че Алварес е във влака, Тайлър преосмисли всичко, което смяташе за важно до потеглянето. Накрая разбра, че са пропуснали нещо.

— Налага се да се върна там — изведнъж извика той на Купърсмит. — Той е във влака. И струва ми се знам къде се крие.

Купърсмит и Деулф наостриха уши.

— Ще отидем заедно — отговори Купърсмит и си погледна часовника. — Трябват ми точно пет минути, за да проверя всички системи и тръгваме!

— Колкото по-бързо, толкова по-добре! — подкани го разпалено Тайлър.

След няколко минути Купърсмит подаде на Тайлър връзката с ключове на Деулф и го преведе по дължината на локомотива покрай електрическия токоизправител, охладителните системи и електронните контролни табла. Всичко това отново му напомни космическа совалка.

Излязоха през задната врата и влязоха в прохода към първия пътнически вагон.

Двама пушачи, мъж и жена, се бяха облегли в края на огромното багажно отделение непосредствено преди вратата на вагона.

Купърсмит изкрещя:

— Извънпланова проверка по поддръжката. Няма за какво да се безпокоите.

Жената се усмихна леко и от устата ѝ излезе малко дим. Тайлър усети мириса на трева. Мъжът пусна една крива усмивка.

— Включваме на пълна скорост. Приятно пътуване — подхвърли Купърсмит разсеяно.

— О, не се съмнявам, че ще бъде! — прокашля се жената през смях.

Купърсмит натисна червения пластмасов бутон „ОТВАРЯНЕ/ЗАТВАРЯНЕ“.

Кожата на Тайлър настръхна. Работният гащеризон определено привличаше вниманието. Някой от хората на О’Мали може да го е забелязал.

От високоговорителите тихо звучеше музика — „Четири годишни времена“ от Вивалди.

Този вагон, за VIP пътници, не беше много претъпкан. Повечето от хората стояха и си говореха с питие в ръка. Купърсмит вървеше напред, а Тайлър го следваше с наведена глава.

Вторият вагон беше за медиите. Изпълваше го шумно боботене на гласове и нещо като откъси от едва доловими разговори. Някои бяха извадили лаптопите си и вече проверяваха Интернет връзката. Тълпата изглеждаше по-жизнерадостна отколкото във VIP вагона.

Тайлър проявяваше силно нетърпение. Не само беше убеден, че Алварес се е качил във влака, но и че съвсем скоро ще последва саботаж. Какво ли ще бъде усещането при дерайлиращ влак стрела, когато е достигнал максимална скорост? Отлагането на този момент увеличаваше риска за Алварес. Колкото повече изчакваше, толкова по-голяма вероятност имаше да го заловят и да осуетят плана му.

— Колко остава, докато пресечем река Делауер? — попита Тайлър.

Всичките предишните дерайлирания се бяха случили в отдалечени местности или около голям завой. Сега обаче имаше много

малко подобни терени — само няколко в северния участък. Затова Тайлър допускаше, че Алварес изчаква прекосяването на някой мост.

— Двайсет и пет — трийсет минути — отвърна Купърсмит.

— Коя е реката северно от Балтимор?

— Сускехана.

— На какво разстояние сме оттам?

— Още петнайсет. Нека кажем четирийсет и пет, петдесет минути оттук.

За това кратко време Тайлър трябваше да намери Алварес, да разкрие плана му и да спре планирания саботаж. Започна да му се гади.

— Този влак е твърде бърз — констатира той.

— Нали? — потвърди Купърсмит с гордост.

Стигнаха до първия вагон-ресторант; беше претъпкан. Изглеждаше направо невъзможно да го прекосят.

Тайлър спря Купърсмит и дръпна мъжа пред него. Говореше внимателно.

— В кой вагон бе намерен манекенът?

— В седми.

Тайлър понечи да сподели предположението си с Купърсмит, но се отказа.

— Трябва незабавно да проверим служебното помещение в седми вагон.

— Защото...?

— Дали някое от твоите момчета не е изиграло номер на охраната?

— Не съм чул подобно нещо, дори и да се е случило! — отговори Купърсмит.

Провирайки се между пиеси шампанско мъже, почти стигнаха до вагон-ресторанта. Тайлър каза:

— Но някой би ли се изкушил за такъв евтин трик при това толкова важно пътуване? Какви са тези истории с манекена и служебното помещение?

Купърсмит сви рамене:

— Не и ако иска да си запази работата. Ще разбере кой е и вече го виждам как си купува билет за вкъщи.

— Мисля, че знам кой го е направил — продължи да се промъква сред тълпата Тайлър.

Купърсмит се спря.

— И дори знам защо — добави Тайлър.

Погледна назад към прохода между вагоните и забеляза как О'Мали обсъжда нещо с двама от хората си.

— По-добре да побързаме — подкани Тайлър.

* * *

— Всичко това се прави заради шоуто, така ли? — задъхано попита Тайлър.

Току-що бяха минали през втория вагон-ресторант и навлязоха в първия от четирите вагона с манекени. Някои от гостите все още се навъртаха тук. Двама от хората на Купърсмит стояха на първия ред. В поутихналата обстановка Тайлър и Купърсмит най-последно имаха възможност да говорят, без да е нужно да крещат, за да се чуват.

— За манекените говориш, нали? Отделът по сигурността ги наема от едно място в Детройт. Както знаеш, НКТС изискват от нас да слагаме по половин дузина във всеки вагон по време на теста за безопасност. Тази блестяща идея е на някой от рекламата. Търсил е впечатляващ ефект, предполагам. На мен обаче ми се струва тъпо. Е, все пак съм присъствал на всички тестове.

— А как стои въпросът с новата технология за скоростните влакове? Чух разни слухове, но предпочитам сигурна информация — смени темата Тайлър, насочвайки се към края на вагона. — Седми е следващият, нали?

Купърсмит кимна утвърдително. Доловил нетърпението на Тайлър, го пусна да върви първи напред и заговори иззад гърба му:

— Нуждаехме се от система, съобразена с липсата на специални железопътни линии за високоскоростните влакове, с каквито разполагат в Европа. Високата скорост изисква солиден фундамент под линиите, който е от особено значение при завоите. Не е достатъчен само насипът. Често се налага да се увеличи радиусът на завоя, иначе има опасност влакът да изхвърчи от релсите. А сега няма начин как да

променим профила на трасето. Просто няма място. Това именно ни спъваше от двайсет години.

— А как е с новата технология?

— Гохин използва съществуваща система, при която — най-общо казано — вагоните се захващат за релсите. Нещо подобно прилагат в Япония и Европа, но Гохин я доразви. Начална версия на тази технология се е използвала в Америка още през шейсетте години на миналия век по трасето Бостън — Ню Йорк. Сега системите изцяло се контролират от GPS технология. Не достигахме скоростите на Европа или Япония дори и със стабилизатори — както ги наричаме — но така или иначе увеличението е повече от два пъти.

— Тези стабилизатори — попита Тайлър през рамо, стигайки до края на вагона, — те ли са по CPS технология?

— Да, приспособени са към GPS. Локомотивът и всички пътнически вагони са синхронизирани и свързани с часовников механизъм. Много прецизна технология. Няколко пъти в секунда компютрите отчитат точното местонахождение на всеки вагон, а движейки се, вагоните изпращат сигнали към стабилизаторите в реално време. При промяна на центъра на тежестта силата на тежестта се изтласква надолу, вместо нагоре, и така влакът стои върху релсите.

Най-после влязоха във вагон номер седем. Сърцето на Тайлър биеше до пръсване от адреналина.

След като той подхвана темата за скоростния влак, беше невъзможно да накара Купърсмит да млъкне.

— Преди десетина години GPS технологията не беше достатъчно надеждна, особено за комерсиални цели. Военните я контролираха изцяло. Дори и днес повечето комерсиални GPS устройства не са съвсем прецизни, макар тази технология да допринася за усъвършенстването им.

Тайлър беше чул достатъчно. Мислеше, че вече разбира какво точно си е наумил Алварес. Учител по физика, спомни си той.

— Ето тук — посочи той, спирайки пред служебното помещение на вагон номер седем. Бръкна за ключове, но Купърсмит го изпревари и отключи вратата.

Помещението се оказа празно, както и очакваше.

— И защо беше цялото бързане? — изцъка саркастично Купърсмит.

Тайлър настоя да надникнат зад вътрешната стена — там, където Купърсмит му беше предложил да се скрие.

Нямаше сила, способна да го възпре да си изнесе лекцията докрай:

— При GPS линиите има тройно наслагване, което се прилага при всеки вагон. Всички компютри се проверяват взаимно, и то двукратно. Когато скоростта достигне максимума си и възникне опасност влакът да загуби стабилността си, стабилизаторите компенсират последователно скоростта на вагон след вагон. Пътниците дори не го усещат.

Тайлър направи път на Купърсмит, който отвори преградния панел; и тук беше празно.

— А ако тези стабилизатори се повредят? — продължи да разпитва методично Тайлър.

— Забрави. Изключено е. Обезпечават ги твърде много вторични схеми, твърде много дублиращи се елементи. И ако все пак някой излезе от строя, системата подава сигнал и локомотивът автоматично се изключва. Дори всичките да спрат да функционират, дори машинистът да не съумее да спре, системата ще преустанови работа.

— Но ако можеш да излъжеш някак системата? — не се предаваше Тайлър.

— Ще ти кажа: не можеш.

— Теоретично — опъна се Тайлър.

Купърсмит заключи помещението. Тайлър вече бе вперил поглед в дългата колона от манекени. Купърсмит отговори:

— Тогава влакът ще влезе в завоя и или ще се обърне, или ще продължи да се движи.

— С двеста и осемдесет километра в час?!

— Казвам ти, няма как да стане.

— А аз ти казвам, че ще се случи — увери го Тайлър.

Алварес седеше неподвижно. По пътеката на вагон номер осем се приближаваха двама мъже. Той ги наблюдаваше вече пет минути от разстояние на не повече от шест-седем метра, а те нямаха представа, че той е там. Влакът се движеше като по масло; на моменти се създаваше илюзията за неподвижност, ала един поглед навън разваляше усещането: светлините и размазващата се картина на пейзажа през прозореца отлитаха с невероятна скорост назад.

Алварес бе облечен не в работен гащеризон като на служителите от поддръжката, нито в униформата на охранителите, а в костюм на манекен за тестване при катастрофи, който си поръча по каталог месец по-рано. Беше го натъпкал в раницата; двете половинки на пластмасовата глава се оказаха най-големите предмети, които трябваше да носи. Костюмът представляваше ключът към неговото невидимо присъствие във влака. През последния половин час хората минаваха съвсем близо край него, без изобщо да го забележат.

При появата на двамата мъже обаче го обзе истинска паника. Сега те се намираха на не повече от метър, отминаха го и продължиха към последния вагон — номер девет. Разпознавайки лицето на единия, той се сви целият. Беше го видял по време на пътуването с „Амтрак“ — федералният агент, който задържа влака на гарата, за да се качи. Нервите му се опънаха до крайност. Чу как двамата си говорят за технологията, включително и за GPS навигацията. Затова сега се налагаше да действа бързо, преди този агент — който и да е той — да провали плановете му. А те продължаваха да се придвижват към вагон номер девет, където бе скрил раницата.

Слава богу, със себе си носеше всичко необходимо: дигиталната видеокамера, компютърната карта и експлозива на Маккларън. Но раницата, сега застрашена, беше също негов ценен атрибут при бягството. Този проклет фенер за главата промени хода на събитията и сега нещата вървяха на зле. Ако намерят раницата... мислеше си той, търсейки друг начин да се измъкне от влака.

Сега времето беше всичко.

Манекенът бавно обърна глава, след като човекът в нея бе сигурен, че вагон номер осем е празен. Бързо взе манекен на дете от съседната седалка и го сложи на своето място; после забърза по коридора към вагон номер седем.

Моментите, когато се движеше облечен като манекен, бяха най-рискованите. Беше си приготвил няколко отговора, ако го спрат: „Това е част от шоуто, но не казвайте на никого!“; „Охрана под прикритие, моля не ме издавайте“. Но ако попадне на истинската охрана, никак нямаше да е весело.

Забърза към тоалетната. Там съблече костюма на манекена и остана по черни панталони, бяла риза и вратовръзка. Върху ризата закачи най-важното — идентификационния бадж на ССО, който поне отдалеч сполучливо имитираше оригиналния. Пред охраната обаче този номер нямаше да мине и при тази мисъл той силно се изчерви — нещо твърде нежелателно в момента.

Използва ключовете, откраднати от Северното обединение, за да отключи контейнера за смет в тоалетната, и пхна вътре костюма заедно с двете пластмасови половинки от главата на манекена. При необходимост щеше да го използва отново. С така промененото си облекло беше по-лесно да се движи из влака. С всяка нова стъпка от плана си чувстваше приближаването на края. Обзе го напрежение. Знаеше, че следващите минути ще му се сторят дълги колкото човешки живот, може би колкото много човешки животи, ако нещата не се подредят.

Преоблечен като охрана, Алварес пресече седми вагон, вървейки по празния коридор; странните манекени надничаха зад гърба му. Насочи се право към служебното помещение. Отвори го, отвори и преградата в дъното и бързо влезе вътре, затваряйки обратно преградата.

Тук фенерът за глава щеше да му помогне. Без него сега щеше да работи в сивия мрак само на светлината от процепа под вратата и индикаторите в зелено и оранжево от пулта на компютъра. Без затруднение свърза видеокамерата си към аудио-визуалната система на влака. Времетраенето на видеозаписа зависеше от това, доколко стриктно Гохин ще спазва протокола. Касетата можеше да поеме още десет минути запис. Очакваше се Гохин — човек, маниакално

придържащ се към протокола — да поздрави гостите си, когато влакът стрела пресича река Делауеър, подражавайки на Джордж Вашингтон и напомняйки за американските способности и слава.

След това, както беше репетирал, той развинти и махна предната пластина на GPS навигационното устройство — метална кутия с размери на книга. Отвори верижната платка — кремава плоча с десетина сиви чипа и други по-малки платки върху тях, всичките свързани с фини, лазерно изтънени сребърни нишки.

Красивата конструкция, разработена в Северното обединение, за него представляваше само усложняващ фактор. Тук имаше не една, а три GPS платки, монтирани в легла една до друга в средата на голямата верижна платка. Ако първата GPS платка не сработи, следващата поема функциите в рамките на не повече от секунда. В случай че системата се базираше само на една платка, не беше нужно Алварес да я заменя с друга. Системата щеше да се срине. Но сега, при наличието на три свързани платки, той извади втората и я замени със своя, програмирана да заблуди стабилизаторите на вагона и същевременно да подаде грешна информация към компютъра на локомотива, че и трите GPS платки функционират нормално. Подменената нова платка заработи точно както другите две. Командите за навигация на вагона нямаше да бъдат предадени към третата платка, изпълняваща ролята на финална отчитаща карта. И най-важното, който и да погледнеше таблото, не би забелязал разликата, не би установил размяната. При проверка всичко това щеше да остане неуловимо. Всъщност истинските различия между платките бяха няколко. Платката на Северното обединение бе програмирана конкретно за този маршрут на влака — да отчита и коригира работата на стабилизаторите, когато вагоните навлизат с висока скорост в завоите, а платката на Алварес беше празна — нейната GPS памет беше изтрита, но тя щеше да изпраща на локомотива сигнали, че всичко функционира нормално. Без предварително програмиран маршрут тя няма да контролира стабилизаторите и да подава информация за предстоящ завой. И още: щеше да измести стабилизаторите, ако влакът намали скоростта си с десет километра в час, по този начин центърът на тежестта щеше да се премести и вагонът ще дерайлира. Ала върховното постижение на Алварес беше компютърният вирус. Този вирус се разпространява върху диагностичния порт за данни и

поврежда последователно всяка от GPS платките, като съобщават на сървъра, че функционира безпогрешно. С монтирането само на тази платка той срина цялата навигационна система и на вагоните, и на локомотива.

Имаше един-единствен начин инцидентът да бъде предотвратен: платката да бъде разпозната и махната, а сървърът на локомотива да рестартира навигационната система, което да позволи на влака да намали скоростта си и да спре безаварийно. Това обаче можеше да стане само с намесата на Гохин.

За по-малко от трийсет секунди всичко беше готово. Алварес издърпа портативното GPS устройство, което показваше местонахождението на влака, скоростта и оставащото време до целта. След четирийсет секунди отправилият се на юг влак щеше да достигне прав участък, където ще се движи десетина минути. Със свит на топка стомах Алварес изчака тези секунди, после сложи металния накрайник на отвертката върху процесорния чип от първата навигационна платка и направи късо съединение. Прехвърча малка искра и се разнесе мирис на метал. Управлението на стабилизаторите на вагона премина мигновено към подменената платка, където един светодиод продължи да свети зелено, точно както и другите. В същото време вирусът плъзна към системите на всички вагони.

Алварес затаи дъх в очакване. Краката му трепереха. Ако сега влакът внезапно забави ход — тоест, ако сървърът е засякъл — влакът ще изключи автоматично и ще спре. Вибрациите от бързата скорост обаче продължаваха да се усещат. Бръмченето под краката му го изпълни с надежда.

В края на краищата изискванията на Северното обединение за пълна безопасност правеха системата уязвима.

Засече часовника си, натисна play на видеото и се подаде от помещението. Неговият десетминутен период на състрадание започна да тече. Видя, че вагонът е празен, постави преградния панел, излезе от помещението и заключи вратата. Накрая запълни ключалката със запечатващ епоксиден спрей, който щеше да засъхне до няколко минути.

Оставаше да свърши още доста неща, не на последно място да подсигури и бягството си.

Умберто Алварес се готвеше да провали и партито на Уилям Гохин. При тази мисъл се ухили.

* * *

Посъвзел се от напрежението, Алварес се насочи към двамата мъже от поддръжката, които се намираха при предните седалки на вагон номер шест. Можеше да стигне там по два начина и той избра по-самонадеяния.

Доближи ги в гръб и нарочно подхвърли с висок глас:

— Добре, момчета, дадоха ми хубавата задача да проверя съединителя.

Мина точно покрай тях и стигна до вратата; червеният алармен бутон изпука и се показа автоматично. Позволи им да видят само част от профила му, но достатъчно, за да покаже баджа, закачен на ризата.

— Ако ме чувате добре, елате да видите.

Влезе в прохода, където на фона на рок музика и истории от войната ежедневно облечени репортери пушеха цигари и посрббваха водка. Една жена му хвърли изучаващ поглед. Усети как го оглежда от кръста надолу.

— Съжалявам, народе — подвижна той, — налага се да спрем партито за няколко минути. Вече сме готови за пресконференцията. Можете да пушите в прохода между следващите два вагона.

За негова изненада дори глуповато изглеждащият младеж с влажни очи не възрази. Изгасиха цигарите и се върнаха във вагон-ресторанта. Щом вратата се затвори след тях, Алварес отключи и отвори дясната секция на нагънатата като хармоника стена; намери се отвън между двата вагона. Натисна един съединителен лост и така повдигна фланеца на гофрирания под. Този фланец се движеше, когато вагонът взема завой, но пасваше идеално в прохода, свързващ два вагона.

Като махна това малко парче от пода, Алварес си отвори пролука, през която видя минаващия отдолу масивен съединител. Бързайки нервно, той коленичи на около метър над улеите за колелетата, въртящи се с двеста и осемдесет километра в час. За един кратък миг изпита страхопочитание към технологията, произвеждаща

такава скорост. За момент почувства дори симпатия към мечтата на Уилям Гохин.

За разлика от товарните и повечето пътнически влакове в Съединените щати, съединителите на френските високоскоростни влакове се контролират електрохидравлично. Кодирани превключватели на всеки вагон — като превключвателите на всеки два вагона работят почти едновременно — позволяват да се осъществи съединяване и разкачване. Безопасността се гарантира от опъна между два движещи се вагона, който предотвратява разкачване. Теоретично само когато вагоните са неподвижни — в депо или на гара — и ги приближат един към друг чрез маневра на локомотива, този опън изчезва и те могат да бъдат откачени един от друг.

Поради тази причина Алварес се протегна надолу и постави експлозива на Маккларън върху съединителя по дължина на главната ос. Той се лепна за стоманата като магнит. Провери портативното си GPS устройство за последен път и завъртя двата ключа. Така стартира таймера и освободи защитния механизъм на детонатора: при нарушена магнитна връзка със съединителя, бомбата би експлодирала преждевременно.

* * *

Животът е поредица от моменти. Ако Алварес беше свършил операцията в друг момент, неговите планове вероятно щяха да се осъществят съобразно плана му. След като постави обаче фланеца на място и заключи нагъната като хармоника стена, усети как някой настойчиво наднича над лявото му рамо през запотеното стъкло на прозореца на вагон-ресторанта. Това се оказа съвсем неочакван за него подтик. Втурна се бързо назад към вагон номер девет, където се намираше раницата му. Време беше да бяга!

Долови очертанието на обърната с гръб женска глава. Побиха го тръпки. Отвори вратата и влезе във вагон-ресторанта. Удари го аромат на парфюм, примесен с миризма на затворено помещение. Нервите му едва издържаха. Нещо го срязва в стомаха. Боеше се да не би плановите му да са били разкрити. Направи още една крачка навътре. Сърцето му биеше лудо. Видя увесени на закачалки спортни якета, бели ризи с

петна от пот и вратовръзки. Замириса му на бира, чипс, уиски и дим на пури; чу високи гласове и смях. Напомняха за гимназия, за летен лагер, за зала за пресконференции. Някои очевидно вече си бяха взели алкохолни напитки.

През прозорците на вагон-ресторанта му се мярна бледо ръждивочервената линия на хоризонта. Трентън, Ню Джърси, помисли си той, давайки си сметка, че всеки момент Гохин ще започне пресконференцията.

Хората изведнъж сякаш започнаха да говорят по-високо, смехът им се насочи към него. Отчете грешката си с влизането в този вагон. Понечи да се върне, но устоя на изкушението. Кой го привлече да се озове тук и защо? Гост? Охраната? Самият Гохин? Чувството на тревога го изгаряше — нещо се беше объркало ужасно. Погледна си часовника. Видеото му щеше да се включи след по-малко от три минути.

Сервитьор, понесъл високо над главата си табла с шампанско, едва се размина с Алварес и му се извини. Отдръпвайки се да му направи път, не се стърпя и огледа претъпкания вагон.

На не повече от три метра от него стоеше същата онази жена. Точно когато Алварес я погледна, тя обърна глава настрани, сякаш за да го избегне. Носеше великолепна тъмносиня кадифена рокля за коктейли. Кожата ѝ имаше цвят на перли, тъмни кичури коса обрамчваха лицето ѝ. Сега тя се обърна към него. Беше Джилиан.

— И ти твърдиш, че сме минали точно край този мъж — Купърсмит погледна невярващо Тайлър.

— Така мисля — отвърна тихо той. Стояха в прохода между осми и девети вагон, съвсем близо до ръба на нагънатата като хармоника свързваща част по протежение на три реда рафтове за багаж. — Манекенът, скрит в помещението за техническа поддръжка, не е шега работа. Това е извънредна ситуация, защото Алварес сега заема пътническо място.

Купърсмит, разсеян от пистолета в дясната ръка на Тайлър, сякаш не го чу.

— И най-вероятно ни подслушва по радиото на честотите и на охраната, и на персонала по поддръжката. Никак не е разумно да използваме радиовръзка.

— Дори не знаеш със сигурност дали е във влака.

— Съвсем скоро ще се потвърди, обзалагам се. Трябва да намерим черна раница, вероятно пълна с дрехи или с експлозиви, скрита зад панела на някое от помещенията за техническа поддръжка. Това е, ако имаме късмет — разсъждаваше на глас Тайлър. — В противен случай той вече е преместил раницата на някоя полица за багаж във вагоните и тя се е смесила с други пътни чанти. В такъв случай, независимо дали той е във влака, или не, влакът е подготвен да дерайлира.

— Пълни глупости. И какво общо имат помещенията за техническа поддръжка?

— Там беше скрил манекена. Следователно има достъп до тях. Няма значение как влиза — с ключ или по друг начин. А това значи, че може да влезе навсякъде в този влак, където уж всичко е под ключ. Така смятам аз.

— Но това е просто невъзможно.

Тайлър нямаше време за спорове.

— По принцип се опитвам да се доверявам на охраната. Но сега, понеже радиовръзката отпада, няма как да разчитаме на охраната — заключи той, връщайки се към въведените от него правила, с цел да се предпази. — Това означава лично аз да проверя всеки проклет манекен във влака. Имам нужда от твоите момчета — онези двамата от шести вагон, за да покрием последните четири задни вагона и да блокираме вратата на шести вагон. Не бива да му позволим да се измъкне и да стигне до предните вагони. Твърде много хора има там.

— Добре — въздъхна Купърсмит неохотно. — Ще го направя.

— И ще проверим помещенията за техническа поддръжка: търсим както тази раница, така и каквато и да било намеса — напомни му Тайлър. — Ще отделя специално внимание на навигационните системи.

— Така и така си го решил, давай.

Тайлър забърза напред.

— Ще поема девети вагон. Двамата вече проверихме служебното помещение в осми вагон. Остава много внимателно да бъдат огледани седми, шести и всички вагони напред.

— Ще ги огледаме — примирено обеща Купърсмит.

— Засега ще се съсредоточим върху задните вагони. Ако се наложи да минем напред и да разбутваме гостите, положението ще стане много деликатно. Не ми е ясно обаче какво може да е направил под вагоните.

— При тази скорост? — смая се Купърсмит.

— Има ли начин да стигне до електрониката там, долу?

Началникът по поддръжката се замисли. Лицето му помръкна.

— Ако наистина знае какво прави и разполага със схемите, е възможно да повреди модернизирани кабели. Но той не разполага със схемите, повярвай ми.

Тайлър не беше толкова сигурен, ала си замълча.

— А и все пак се движим с двеста и осемдесет километра в час. Няма как човек да оцелее и десет минути отдолу.

За Тайлър това беше все още възможност, която му предстоеше да провери. Не искаше да оставя никакво пространство на Алварес. Познаваше го.

— Ако намериш раницата, включи радиото и обяви, че си открил липсващата част. Ясно ли е?

— Липсващата част — повтори Купърсмит.

За такъв едър мъж той изглеждаше малко стреснат: лицето му се беше зачервило, а очите — поизпъкнали.

За пореден път Тайлър изпита облекчение, че Нел слезе от влака заедно с Гретхен Гохин. Имаше предчувствие, че Алварес се крие в девети вагон. В такъв случай влакът най-вероятно е обречен. Деветият, последен вагон, се намираше най-далеч от тълпата и затова представляваше чудесно място, където някой да се укрие. Тайлър се придвижваше бързо.

Купърсмит тръгна напред, за да изпразни задните вагони от всякакви пътници и да блокира преминаването от шести вагон към вагон-ресторанта.

Развълнуван и напрегнат, Тайлър влезе в девети вагон. Отиде до самия край, до заключената врата с брониран прозорец. Навън беше вече тъмно. От това място Тайлър не виждаше нищо. Обиколи вагона; опипваше последователно десетината манекени с човешки ръст, безразборно наслагани по седалките. Разтърсваше ги един по един, за да се увери, че вътре не се крие човек. Впрочем, размерът им не позволяваше някой да се мушне в тях. По-скоро Алварес навярно се бе облякъл като манекен.

Тайлър се впечатли от броя на манекените — истински режисиран маскарад, призван да впечатли медиите, за което плащаше, разбира се, Северното обединение.

Стигайки до предната част на последния вагон, на Тайлър вече му се гадеше, беше силно разочарован и започна да се съмнява в себе си. По метода на изключването прецени, че няма да намери Алварес скрит тук. Сега мислите му се насочиха към шаситата, където бяха открили истински тайник. Дали по време на изтощителното търсене той не ги бе заблудил някак? Ами ако Алварес е възнамерявал през цялото пътуване да остане извън влака? Тайлър си погледна часовника. Времето направо летеше. Влакът се движеше с пълна скорост. Нямаше никаква причина Алварес да изчаква. Колкото повече отлагаше, толкова по-голяма бе вероятността да го заловят.

Едва на третия опит Тайлър попадна на ключа, с който да отвори помещението за техническа поддръжка. Взря се в празното пространство пред себе си; още по-обезкуражен, дръпна

разделителния панел към вътрешната част. На пода пред него, завряна в ъгъла, лежеше черна раница.

— О, господи — прошепна Тайлър, останал без дъх.

Циповете на раницата не бяха заключени, макар от тях да висеше малък катинар. Това му подсказа, че Алварес е бързал и е оставил раницата така, защото най-вероятно не е очаквал да бъде намерена. Куражът му се възвърна. Разтвори раницата и я претърси. Първо извади най-обемния предмет — торба с размери на спален чувал. За да му пази топло под този влак, реши Тайлър. „Дали това значи, че той все още е във влака, или под него?“, чудеше се той. Друг доста голям предмет беше кашон с размери, достатъчни да побере манекен, но без пластмасовата глава. Намери още скок, найлонови връзки, дълъг кабел, лепило, чифт батерии и лаптоп. Нямаше обаче никакви експлозиви, никакви взривни вещества, нито следа от GPS устройства.

Тайлър насочи вниманието си върху компютъра. Опитва се да го включи и никак не се изненада от появата на вход с парола. Навярно някой компютърен гений от службите на ФБР би успял да я пробие, но за него беше ясно като бял ден, че е безполезно да губи време в напразни опити. Отново го обзе паника: Алварес беше във влака и действаше.

По радиото съобщи, че е „намерил липсващата част“.

— Така ли? Добре, чакаме те в седми — отговори му Купърсмит.

Тръпнещ от притеснение, Тайлър напъха всичко в раницата, метна я през рамо и заключи служебното помещение. Щеше да накара момчетата на Купърсмит да я занесат във втория вагон-ресторант и да я заключат зад бара, където да бъде под непрекъснатото наблюдение на бармана. Сега помещението по поддръжката представляваше примамка. Тайлър се надяваше по някое време Алварес да се върне за раницата. Доколко това, че вещите му бяха скрити в последния вагон, имаше значение? Човек не може да скочи току-така от влак, движещ се с двеста и осемдесет километра в час. Или може?

Тайлър разгледа по-внимателно спалния чувал. Всъщност не беше спален чувал, а тънка, изключително лека синтетична материя. Пръсна го настрани и пред него изпадаха парашутни въжета. Това представляваше вид парапланер, управляем парашут.

В този момент Тайлър разбра какво е замислил Алварес: щеше да раздели влака на две — предната част щеше да дерайлира, а от

задната той щеше свободно да излети с парашута.

* * *

Тайлър бързо отиде при Купърсмит и двамата мъже от екипа му, които се бяха скупчили около служебното помещение за техническа поддръжка в седми вагон.

— Прецакал е ключалката — осведоми го Купърсмит, виждайки го да се задава. — Запълнил е процепа с някакво силно лепило. Няма как да пхна ключа. — Погледна Тайлър и му се извини: — Е, явно съм грешал, че няма ключове.

— А стабилизаторите?

— За този вагон се контролират от това отделение.

— Може ли неизправност в движението само на един вагон да предизвика дерайлирането на целия влак?

— Не — отсече Купърсмит. — Има твърде много фактори — добави той. — В най-лошия случай би изпържил три отделни платки, което в крайна сметка ще изключи двигателя.

Тайлър хвърли поглед назад с чувството, че е пропилял шанса си с Алварес.

— Трябва да влезеш в това помещение, а аз ще гледам за него.

— По дяволите, никога няма да го отворим. Французите правят тези неща, все едно са проклети сейфове. Не им се ще някой да пипа по механизмите и скоростите.

— Трябва да влезеш — повтори Тайлър.

— Ще спрем влака! — реши внезапно Купърсмит и като сръчка един от хората си, се запъти към аварийните спирачки.

Тайлър се съгласи, че ако спрат влака, Алварес поне няма да успее да предизвика дерайлирането му. Последва Купърсмит, мислейки трескаво.

Купърсмит счупи стъкления капак и се протегна към аварийната спирачка. Тайлър сграбчи ръката му.

— Ами ако цели точно това — да ни паникьоса, да ни накара да ударим спирачката?

Купърсмит го изглежда гневно, с очевидното желание да не му пречат.

— А какво ще стане, ако спирачките преобърнат влака? — не спираше Тайлър. — Представи си, че е стъкмил нещата точно така. Как да сме сигурни?

Очите на Купърсмит едва не изхвъркнаха от орбитите си. Докато мъжът срещу него говореше разпалено, ръката му остана върху спирачната ръчка и с цялото си тяло той се притисна към нея. Целият бе плувнал в пот.

— Защо не кажем на машиниста просто да изключи двигателя и да оставим влакът сам да спре? — предложи Тайлър.

— С тази скорост и без спирачки обричаш девет вагона да летят напред с пълна скорост още километри наред. — Той продължи да стиска ръката си. — Слушай, ако стабилизаторите са повредени, ако той си разбира от работата, това чудовище може да се изтърколи и по права отсечка при скорост петдесет-шейсет километра в час. Много хора ще бъдат ранени, дори ще загинат. Не ни чака нищо добро.

— А ако отдели задните вагони в движение? — попита Тайлър. Точно това предполагаше, че е намислил Алварес и искаше да чуе как Купърсмит ще възприеме подозренията му.

— Няма начин да го направи — поклати глава началникът на поддръжката. — За целта съединителите трябва да са отпуснати, а сега те са обтегнати — обясни той. — Разбирам обаче какво имаш предвид. Но ако съумеем да изведем пасажерите оттам, преди да се опитаме да забавим влака, би било чудесно!

— И как да стане? Я виж какво има тук. — Той бръкна в раницата на Алварес и извади ръчна лебедка. — Може ли опънът между вагоните да се преодолее и те да се разкачат с нещо такова?

— Това ли му е планът? — Изумен, Купърсмит махна ръката си от аварийната спирачка. — Но защо терорист ще иска да откачи вагоните един от друг?

— За да избяга.

— Да откачи девети, тъх, и да наблюдава как влакът изчезва без него — кимна Купърсмит, размишлявайки на глас, и забърза към предната част на вагона, където отвори някаква кутия и вдигна телефона за връзка с локомотива.

— Купърсмит се обажда, началник поддръжка. Слушай. Тук имаме малко проблеми.

* * *

Купърсмит затвори, гледайки объркано.

— Машинистът няма да го направи. Няма да спре — съобщи той на Тайлър.

— Трябва да го направи!

— Нямало да спре влака само защото някаква ключалка била натъпкана с лепило. Ще се подчини единствено на разпореждане на Гохин.

Като по поръчка женски глас съобщи по високоговорителя, че в един от вагоните е на път да започне пресконференцията на Гохин, която ще бъде предавана за интересувашите се директно по вградените монитори над седалките във всички вагони.

— Гохин няма да спре този влак — прецени Тайлър на глас. — Не и след това съобщение. Няма да премести гостите. Нищо няма да направи.

— Трябваше да му кажа нещо друго. Трябваше да го излъжа — измърмори Купърсмит, все още изумен от отказа на машиниста.

Тайлър си погледна часовника:

— За колко време можеш да отвориш тази врата?

— Ще пробваме да я пробием, да я издълбаем около ключалката. Ще отнеме десетина-петнайсет минути.

— Нека бъдат пет — подкани го той.

Тайлър се взря в малката запечатана врата. Влакът беше подготвен да дерайлира — знаеше го без всякакво съмнение. Не можеше да пренебрегне това служебно помещение и същевременно намираще посегателството за прекалено. А ако не е нищо друго, освен отвличане на вниманието?

— Всеки вагон сам регулира движението си, така ли? — обърна се той към Купърсмит.

— Да.

— И скоростта, и посоката?

— Да, точно така.

— А стабилизаторите реагират според движението? — продължи да разпитва Тайлър.

— Именно те крепят вагоните върху релсите.

Поради приближаването към реката и предстоящото начало на пресконференцията на Гохин, Тайлър отново почувства напрежение. Времето им изтичаше. Затвори очи и се опита да се съсредоточи. Искаше да си представи как изглежда влакът.

— Значи навигационните системи са в постоянна координация помежду си.

— Разбира се.

— Включително и с локомотива — продължи Тайлър. — Следователно не е достатъчно нашият човек да пипне навигацията само в два вагона, а трябва да прави нещо, за което машинистът да не разбере.

— Сървърът в локомотива непрекъснато наблюдава връзките — кимна утвърдително Купърсмит. — Изключи ли се нещо, двигателят угасва автоматично. На „Пен Стейшън“ отново проверихме връзките. Всичко беше в изправност.

— Но ако е знаел кога ще направите последната проверка, това обяснява защо е рискувал да се качи на влака. Прав ли съм? Той всячески се е постарал действията му да не бъдат засечени — констатира Тайлър. — А когато саботажът е налице, той ще откачи девети вагон и ще отпътува безопасно.

— Кой, по дяволите, си ти? — целият почервенял, Купърсмит стоеше абсолютно неподвижен.

— Прегледай всички кабели, навигационните системи, сървъра в локомотива, с други думи всичко, което има отношение към контрола на стабилизаторите — посъветва го Тайлър.

В този момент по високоговорителя повториха съобщението за началото на пресконференцията.

— Каквото ще правим, трябва да го направим бързо — заключи Тайлър.

При вида на Джилиан Алварес се вцепени. Дали Гохин, или О'Мали са я разпознали и са я примамили тук? С принуда? С лъжливи обещания?

В очите ѝ прочете безпокойство и страх. В един момент погледите им се срещнаха и тя веднага насочи вниманието си в друга посока. Изглеждаше ядосана или сякаш я следят, а може би и двете. Той се обърна, направи две крачки, но през прохода забеляза мъжа, когото смяташе за федерален агент, устремил се право към шести вагон. На свой ред Джилиан му обърна гръб.

Влезе във вагон-ресторанта. На табелката над тоалетната пишеше „Свободно“. Така се чувстваше и той. Нейното присъствие тук промени посоката на мислите му: тя някак си представляваше бъдещето, враждата му с Гохин нямаше абсолютно никакво бъдеще, само минало, изпълнено с мъка, ярост и жажда за отмъщение. Дали е в състояние да захвърли всичко заради жена, която едва познава?

Обзет от тревога, влезе в тоалетната. Дръпна вратата и завъртя ключа.

Почти веднага се почука, въпреки надписа „Заето“. Федералният, помисли си той и започна да обмисля дали да прибегне до насилие, или да се предаде. Беше стигнал обаче твърде далеч, за да се предава.

— Моля те — чу се през вратата тихият глас на Джилиан.

Алварес посегна към ключа. Дали не го мамеха? Дали не я използваша? Пръстите му напипаха студения метален ключ и го завъртяха. Вратата леко се откряна и Джилиан се промъкна вътре.

Тя сръчно я заключи и двамата се озоваха в тясното помещение. Изглеждаше зашеметяващо: кадифена рокля, вдигната коса; очите ѝ блестяха.

— Не им вярвам — прошепна тя, взирайки се в него.

Той разтвори ръце, двамата се прегърнаха и това веднага го накара да се почувства по-спокоен.

— Как стана?

— Не можах да ти обясня нито в ресторанта, нита в апартамента.

— Казвай бързо — настоя той.

— Щом прочетох статията във вестника, се обадох на полицията и ги уведомах, че съм те видяла. — Тя се опитваше да остане в прегръдките му. — По-късно този човек дойде. Каза ми, че ако предприема това пътуване, ако се кача на този влак, бих спасила стотици човешки животи. Уверих го, че не си способен да направиш това, в което те подозира.

— Но все пак дойде. — Той отпусна ръце. — Не го вярваш.

— Защо тогава ти си тук?

— Интересно е, нали?

— Свърши се, Бърт, това трябва да приключи.

— Никой няма да пострада. Никой, освен това копеле и компанията му.

Някой почука силно по вратата на тоалетната. Двамата се сковаха. Алварес посочи към устните си, а после и към нейните. Даваше й знак да отговори.

— Заето! — обади се тя.

— Извинявайте — прозвуча мъжки глас.

Дали беше федералният агент, когото видя? Или някой от бодигардовете на Гохин? Идвайки тук при него и отговаряйки на почукването, тя може би го беше спасила. Или заловила? Не беше сигурен в нищо.

— Не очаквам да ме разбереш — прошепна той.

— Толкова много лъжи — поклати глава тя. — Толкова много животи.

— Лъжите започнаха от тях.

— Слушам те — подкани го тя.

Той си погледна часовника.

— Вагоните зад вагон-ресторанта ще останат невредими. — И добави: — Иди там.

— Не — възрази тя, гледайки го в очите. — Няма да отида.

В настъпилата тишина Алварес осъзна, че скоростният влак е лишен от ритъм. Бяха ограбили душата на пътуващия влак. Бяха ограбили и неговата душа.

Погледна си часовника.

— Решавай с мен ли си, или не. Нямам време.

— Няма да отида в задните вагони — заяви тя. — Каквото и да направиш, го правиш на мен. Това не е решение на въпроса. Всичко друго, но не и решение.

— Това не е твоя битка.

— Няма никаква битка. Семейството ти е мъртво. С какво ще ти помогне това?

Алварес се засегна, но отвърна спокойно:

— Сравняваш ни сякаш сме в едно и също положение. — След кратка пауза я подкани равнодушно: — Решавай.

Джилиан го погледна, обърна се и отключи вратата.

В син костюм, шит по поръчка, и с вратовръзка на червени, бели и сини райета Уилям Гохин стоеше на малка импровизирана катедра в предната част на вагона пред скупчени микрофони и леко опиянена аудитория. Дейтлайн беше една от седемте видеокамери, предназначени да запишат събитието тази вечер. Върху гърба на всяка седалка имаше инсталиран малък монитор с течни кристали, който показваше лицето на Гохин в леко розово.

Гохин сърдечно поздрави почетните си гости. Съобщаването за още храна и пиене непосредствено след презентацията оживи публиката. Последвалите аплодисменти би трябвало да му кажат нещо за аудиторията.

— Преди да започна да отговарям на вашите въпроси — подхвана той, застанал между две привлекателни дами от Отдела за връзки с обществеността — искаме да ви покажем кратък видеозапис за тази удивителна нова технология, с чиято помощ се движи влакът стрела. Ще ви предоставим тази информация и в писмен вид; ще я намерите във вид на брошури, които сме оставили заедно с рекламни тениски във вагон-ресторанта. Надяваме се да ви е интересно и да се забавлявате. Видеоето е само около пет минути. Пускаме го сега.

Отляво зад Гохин стоеше О'Мали. За да се предпази от ярката светлина на камерите, носеше слънчеви очила и изглеждаше съвсем отнесен. В дясното му ухо бе пъхната усукана жичка, а на лицето си бе лепнал мрачна гримаса.

Една от помощничките на Гохин говореше по мобилния телефон. Вниманието на всички беше насочено към видеоекраните. Нетърпението нарастваше, но екраните все още оставаха черни. Няколкото появили се проблясъка подсказваха, че тече запис, ала не се появяваше нито картина, нито звук. Перфекционистът Гохин се гордееше с презентациите си, запазена марка на Северното железопътно обединение. Настоящата кратка пресконференция бе репетирана неколkokратно, а оборудването — проверено щателно. В

тази кампания нямаше място за аматьорски изпълнения. Той леко извърна глава, за да подкани хората си спешно да отстранят проблема.

Преди асистентките му да се отдалечат на три метра, върху малките екрани и върху големия монитор вдясно от Гохин се появи тъмен силует на мъж. Мъжът заговори с електронно модифициран глас — все едно имитираше робот:

— Скъпи пасажери, добре дошли на пробния пуск на влака стрела. Ако персоналът на охраната успее да спре този видеозапис, вие, пътниците, ще бъдете потърпевшите. Настоявайте да изгледате докрай записа, защото от сега нататък вашата безопасност зависи изцяло от мен. Имам списък с изисквания към господин Гохин.

Едната дама от връзки с обществеността френетично притисна телефона към устата си. Лицето на О'Мали внезапно побеля. Той пристъпи към Гохин, за да види екрана. От подиума Гохин го изпепеляваше с поглед.

— Ако исканията не бъдат удовлетворени — продължи да звучи гласът — влакът ще дерайлира точно след седем минути.

Избухна паника. През следващите няколко секунди видеозаписът беше много неясен, но най-близкостоящите до големия монитор, включително Гохин и О'Мали, чуха посланието.

— Ако влакът намали скоростта си с петнайсет километра в час, ще дерайлира автоматично. Господин Гохин, дано вече съм привлякъл вниманието ви.

Пасажерите крещяха недоволно.

— Това никак не е смешно! — извика някой.

Повечето репортери вече се опитваха да се свържат по мобилните си телефони.

— Първо и най-важно — оповести гласът от телевизионния монитор, — Уилям Гохин и Кийт О'Мали да признаят своите престъпления и измами и да поемат отговорността за трите смъртни случая в Дженоа, Илинойс, пряк резултат от техните решения...

Гохин изглеждаше сякаш е видял призрак.

* * *

Щом видеозаписът тръгна, Тайлър започна да си проправя път към шести вагон, наблюдавайки немия силует на профила на Алварес. Както и в самолетите, за всяка седалка имаше слушалки, без които нямаше как да се чува.

Без да използва радиостанцията, той беше вдигнал на крак хората на Купърсмит да започнат проверка на главния кабел и на навигационните системи. Сега им изкрещя да включат звука. Един от техниците скочи и направи точно това. Стерилният, синтезиран глас започна да се чува: отправяше обвинения и обяви, че влакът е на път да дерайлира. Стотиците манекени, сякаш загледани в екраните, се оказаха в сюрреалистична обстановка.

Електронният глас заяви:

— Директорът Уилям Гохин и началникът на охраната на Северното обединение Кийт О’Мали извършиха престъпление срещу всички клиенти и акционери на компанията, като отклониха средства, заложили в бюджета за систематична поддръжка на съоръженията, а в следствие фалшифицираха документи, за да удостоверят, че поддръжка е била осъществена. С тези отклонени средства фактически е финансирана голяма част от проекта за скоростния влак и по този начин бе пренебрегната сигурността и техническата надеждност на железопътните трасета в национален мащаб.

Тайлър си спомни гледката на дерайлирания влак на гара Тер Хаут. Знаеше, че досега Алварес не е убивал хора чрез дерайлиране на влак, но това сигурно щеше да се промени.

Извика двамата техници и им постави съответните задачи. Единият — Раул — както бе изписано върху баджа, закачен на работния му гащеризон — го информира, че всъщност служителите от охраната са ги изпреварили.

— Човекът току-що отиде да провери съединителите на вагоните.

— Кой човек? — Главата на Тайлър щеше да се пръсне от напрежение.

— Служителят от охраната! — уточни Раул.

— Преди или след като започна видеозаписът? — попита Тайлър. О’Мали навярно бе мобилизирал хората си секунди след като пуснаха видеозаписа.

— Преди — отговори Раул с тон, който подсказваше, че е редно Тайлър да го знае. — Видеоето започна току-що — обърна му внимание той.

— Заведи ме да видя — подкани го нетърпеливо Тайлър.

Дали не се бе заблудил с манекените? Например Алварес да не се е предрешил като манекен, а като служител от охраната. Но как тогава хората на О'Мали не са го забелязали?

Ако сега саботажът е в ход, както ставаше ясно от видеозаписа, и при максималната скорост, с която влакът се движеше, всичко можеше да се случи. Налагаше се Гохин да капитулира и да приеме исканията, каквито и да са те. Но доколкото Тайлър познаваше Гохин, това не му се виждаше възможно.

Имаше ли начин той и Купърсмит да предотвратят някак надвисналата опасност?

Силуетът от видеозаписа оповести:

— Господин Гохин, предложих ви много възможности да разкриете истината относно случая в Дженоа. Вие ги отхвърлихте, излагайки на риск всичко и всички тук. Стигнах дори дотам да се подиграя с дъщеря ви — колкото и отвратително да е това — но вие отново отказхте. Не заслужавате да се наричате „баща“. Някога и аз се радвах, че ме наричат така, но както вие и вашите гости виждате сега, вие се провалихте дори и в това отношение. От вас зависеше да избегнете сегашното положение. Представителите на пресата положително ще имат какво да ви питат.

Раул посочи малкия екран, монтиран непосредствено под тавана. В този момент полугола жена се отрази в огледало. Гретхен Гохин обърна глава към камерата и каза:

— Никога не са ме молили за това. Обикновено добавям нещо... Някои мъже предпочитат определен вид, нали разбираш?

Мъж с гръб към камерата започна да я разсъблича бавно — първо свали сутиена и го пусна в краката си, после дръпна към коленете бикините ѝ и ги избута надолу. Камерата безпощадно улавяше всичко до най-малката подробност. Последва уговорка за заплащането.

— Сумата беше изтеглена от кредитната ти карта, когато потвърдиха, че си в стаята — каза голата Гретхен Гохин.

Записът беше зле редактиран.

— Не говори за бизнес. — Друга корекция и отново същият кадър: — Не говори за бизнес.

Голата жена повтаряше нескончаемо тези думи пред камерата, а мъжът стоеше коленичил пред нея, с очи на нивото на чатала ѝ.

Силуетът на Алварес се показва отново.

Тайлър се опита да си представи какво отвращение изпитва Гохин. Как би реагирал един баща? Човешкото тяло няма да оцелее, ако скочи при такава скорост, и Тайлър се чудеше дали мъжът е очаквал подобна участ.

Синтезираният глас на Алварес предупреди всички пътници незабавно да се придвижат до някой от четирите вагона зад втория вагон-ресторант.

— Който остане в или пред двата вагон-ресторанта, сам поема отговорност за безопасността си.

— Ще раздели влака на две — прецени Тайлър на висок глас, разбирайки, че Алварес е планирал да пощади живота на хората.

Раул натисна бутона и предната врата на вагона се отключи.

В същия момент панически бягаща пияна, истерична тълпа го повали и стъпка. Тайлър отскочи настрани, прикривайки се зад вратата. Протегна се, улови отпуснатата ръка на Раул и го издърпа настрани от стадото обезумели хора.

Човешкият поток изглеждаше безкраен. Най-после, слава богу, преминаваха през шести вагон, устремени към края на влака. Притиснат до стената, Тайлър постепенно си пробиваше път напред към тоалетната отвъд вратата, през която ужасените гости все още минаваха.

Той трябваше да стигне до предния проход. Разполагаше с не повече от пет-шест минути.

С излизането на Алварес и Джилиан от тоалетната видеозаписът започна. Времето на Алварес изтичаше. Никой във вагон-ресторанта не им обърна внимание; всички насочиха поглед към двата телевизора, провесени от тавана. Щом на екрана се появи голата жена, Алварес дръпна Джилиан за ръката — искаше не само да я отведе на сигурно място отзад, но и да ѝ попречи да види записа. Тя обаче зърна тила му и обзета от силно любопитство, се закова на място.

— О, не — ахна тя. — Оставам за шоуто.

Алварес не можеше да се помръдне, но знаеше, че трябва да бъде преди всички при предстоящото лудо втурване към задните вагони, за да си осигури начин да използва парапланера.

— Доста работа си свършил — поклати глава Джилиан, с лице, изкривено от гняв.

— Хайде да се придвижим към задната част на влака.

— Не и аз.

— Напротив! — дръпна я той. Вече чуваше как собственият му изкривен глас отправя предупреждението. Всички присъстващи се обърнаха към него и в същия момент той разбра, че е прекалено късно.

Тълпата се разбяга панически.

Алварес я придърпа към себе си. Тя се съпротивляваше с всички сили; докато се бореше да се освободи от него, лакътят на бягащ пътник я ръгна във врата и тя се сви от болка. Алварес я прикри с ръцете, а в това време крещящата тълпа се изниза край тях. Възненавидя суматоката; беше си представял организирано масово изтегляне назад.

Извъртя се, за да не го приклещят, и забеляза нагънатата като хармоника стена в прохода между вагоните.

Беше отключена. Отвори я.

Дали там имаше някой?

Тайлър отключи нагънатата като хармоника стена, отваряйки пролука. Надяваше се присъствието на Раул да се окаже полезно. Студен въздух прониза лицето му и навлезе в белите му дробове.

Разстоянието между двата вагона беше широко не повече от трийсетина сантиметра. Така или иначе някой се бе промъквал тук — било Алварес, било човек от охраната, и Тайлър искаше да разбере защо. Помръдна неуверено, промъкна се навън, протегна се и се хвана за дръжката на предницата на шести вагон. Пропълзля и погледна.

Точно под стената хармоника се намираше съединителното устройство, но той все още не го виждаше. Видя само черни кабели, опънати от единия към другия вагон. Предположи, че по тях тече информация и електричество, огледа ги оттук-оттам и за неговото непрофесионално око изглеждаха непокътнати.

Придвижи се внимателно. Вятърът жилеше лицето му, а пръстите му бяха почти замръзнали. Увиснал от кръста надолу, стискайки дръжката само с една ръка, се протегна от предницата на вагона, за да огледа съединителното устройство. Той се намираше в крайно неудобно положение. Премести се едно стъпало по-надолу по стълбата и най-сетне успя да види съединението фронтално. Около него релсите губеха очертанията си, прелитащи със замайваща скорост. Хвана се здраво за стълбата и въпреки всичко се провеси навън, стремейки се да достигне масивното свързващо устройство на вагоните под проходите.

Отгоре видя малка сива кутия. Изглеждаше или залепена, или прикачена с магнит. Надвеси се още повече, за да я огледа по-добре. Не забеляза никакви мигащи светлини, никакъв цифров механизъм, който да отброява секундите — просто обикновена сива кутия, не по-голяма от пакет цигари. Тайлър обаче не се съмняваше, че това е бомба, устройство, замислено да експлодира и да скъса съединителя.

Алварес вероятно е нагласил устройството, докато се е представял за охранител. След експлозията четирите задни вагона щяха да се отделят и постепенно — изгубвайки скорост — да спрат. Предните вагони и локомотивът без съмнение щяха да дерайлират. Алварес възнамеряваше да избяга със своя парапланер, подпомогнат от

подемна сила при скорост сто и шейсет километра в час и да се приземи далеч от релсите. Сега навярно се бе привързал под някой вагон в очакване на подходящия момент.

Тайлър обмисли варианта да откачи кутията и да я хвърли на релсите, но се боеше да не би да е нагласена да се детонира при докосване. Още по-лошо, той знаеше, че е предназначена да спаси живота на хората, а не да го отнеме.

Най-доброто, което можеше да направи, беше да премести всички пътници в задните вагони и да остави проклетото нещо да гръмне.

При никой от дерайлиралите влакове досега не бяха открити следи от експлозив. Затова експлозивите не се връзваха с действията на Алварес. Но от друга страна, товарните влакове не превозват пътници и Тайлър допусна, че това обяснява разликата.

По време на дългия завой Тайлър се вкопчи в задницата на вагона, само на педя от релсите. При движението влакът започна да се поклаща, сякаш стабилизаторите не работеха. Вагоните се притискаха един към друг и пространството се стесняваше. За момент Тайлър получи пристъп на гадене и почувства замайване. Затова се отказа от опита да се провира под вагоните да търси Алварес. На всичкото отгоре го присви и стомахът.

Тогава с периферното си зрение забеляза някакво движение и погледна нагоре. Алварес стоеше на платформата между вагоните, до тясната пролука в отворената стена хармоника. Взираше се надолу към Тайлър, който се парализира от тази внезапна среща. С нетрепващо лице Алварес затвори стената хармоника и Тайлър видя как тя се прилепи плътно на мястото си.

Алварес го беше заключил извън влака.

Пътниците от четирите предни вагона се юрнаха през втория вагон-ресторант, през следващия и през последващия вагон и се наблъскаха в последния, а които не успяха, се скупчиха в осмия. Уилям Гохин остана във втория вагон-ресторант, където барманът, потейки се обилно, остана с него.

— Върви — подкани го Гохин накрая, докато отпиваше скоч.

Барманът, петдесетинагодишен чернокож здравеняк на име Фред Уокър, събра смелост и се изправи срещу господаря си.

— По-добре да правим, каквото каза човекът, господин Гохин. И вие също. Очаквам влака да го сполети беда.

За няколко минути, докато пасажерите се изтегляха назад, Гретхен Гохин се бе появила гола по екраните.

— Ти върви, Фред — повтори Гохин. — И аз ще дойда.

Барманът кимна мрачно. Бе видял стотици пияници през живота си. Беше виждал как жени идват да прибират мъже, как мъже прибират жени, как позеленели от пиене студенти, продължават да се наливат. На някои бе предлагал съвет или бе отказвал да ги обслужи; с други бе обсъждал световни проблеми. Беше му се случвало да влиза в ролята на психиатър, приятел и съветник на безброй непознати, с които бе разговарял за всичко, дошло му наум, и то без да се притеснява. Сега обаче се поколеба. Беше работил за тази компания трийсет години. И все пак, преди да тръгне, каза:

— Децата се забъркват във всякакви неприятности, господин Гохин. — Фред долавяше, че отчаянието на Гохин няма нищо общо с влака. — А на родителите се пада тежката задача да ги измъкват. Дъщеря ви се нуждае от вас, господине. Не оставайте в този влак.

— Какво знаеш ти? — погледна го Гохин.

— Повече, отколкото допускате.

След тези думи Фред тръгна да излиза, но вървеше бавно.

Гохин се свлече върху кожената седалка край стената и се протегна към най-близкото изоставено питие. Скоч. Точно това му

трябваше. Спомни си живо как преглеждаше дизайна на тези седалки, на подовата настилка във френските вагон-ресторанти. Толкова много детайли. Толкова безкрайно много подобрения. Ала ужасяващият образ на Гретхен бързо измести тези мисли.

Погледна си часовника. Крайният срок за неговата изповед изтичаше след три минути. Щеше да дойде и да си отиде този краен срок. Единствената изповед, която възнамеряваше да направи, беше пред Господ.

За броени минути се сгромоляса от най-високия си връх в най-мрачната бездна и жестокият провал го накара да пожелае смъртта си. Бе копнял да дари на Америка нещо велико и трайно, да впише името си, неговото семейно име, в учебниците по история. Всички грандиозни начинания изискват жертва. Навремето поискаха и Алварес да принесе своята жертва, но Гохин си даде сметка, че е зле замислено. А впоследствие нещата само се влошиха. Смъртта и мъката наистина са ужасни, ала маловажни, докато влакът е нещо безсмъртно, важно за страната, за цялото човечество.

— Хайде, Бил. — Някой беше разлял вино върху шития по поръчка костюм на Кийт О'Мали и лекетата изглеждаха като кръв. Кимна на Гохин с тъжни очи. — Продължаваме да го търсим. Ако успеем да го пипнем до няколко минути, все още има шанс да спасим това нещо.

Гохин поклати глава. Погледът му се откъсна от тъмния екран на телевизора:

— Мислиш ли?

Потъналият във фасове, боклуци и празни пластмасови чаши вагон-ресторант изглеждаше празен.

— Ще хванем този тип и повече никой няма да чуе за него — увери го О'Мали.

— Може да е номер. Знаеш какво правят със снимките в наши дни — монтират нечия глава върху тялото на друг...

— Да, точно това е — съгласи се О'Мали.

— Гласът звучи като нейния, но те си имат начини как да го направят, нали? — Погледна нагоре. Представляваше грамада, изтъкана от мъка.

— Нищо от случилото се няма връзка с теб. Запомни го. Ти си чист, Бил. Включително и по отношение на Андерсен. Ако някой

пострада заради това, ще бъда аз.

— Гретхен е свързана с мен — напомни му той. — Предадох я, това е. И никога не правех нещата както трябва. Никога. Просто не ми е в природата да бъда баща.

— Бил, трябва да се махнем от този вагон.

Нещо прещрака в главата на Гохин и той най-сетне изглежда съобрази, че пред него стои О'Мали.

— Кийт? — Пресуши остатъка от нечие питие и се огледа за друго.

— Ако си умен, зарежи предните вагони.

— Мислех те за по-нахакан.

— Сега е подходящият момент, Бил. — Погледна си часовника.

— Искаш да отида отзад при тях? Шегуваш се, нали? Да давам интервю за дъщеря си, проститутката? — И добави: — Да прави каквото иска. Аз приключих.

— Това няма нищо общо — настоя О'Мали.

— Няма нищо общо ли? — Гохин хвърли поглед към черния екран на телевизора. — Видя ли видеото? Мога ли да разчитам изцяло на теб? — Изчака за момент и заяви: — Всичко свърши.

О'Мали пак си погледна нервно часовника.

— Това копеле! — продължи Гохин, — знае всичко. Назова Дженоа, Андерсен. И най-лошото е — ясно ти е по-добре от всеки друг — че истината ще изплува. Ще ме подложат и на детектор на лъжата и кой знае още на какво. Ето — посочи към пода, където собствено нямаше какво да посочи. — Ще те държа далеч от това.

— Далеч от това? Бил, не мислиш трезво. Ти си далеч от това.

— Ще си понеса последиците. — Гохин кимна и започна да търси из изоставените чаши още нещо за пиене, душейки ги.

— Не можеш да останеш тук — настоя за пореден път О'Мали. — Идваш с мен.

— Не, не идвам. — Отпи от някаква чаша, извади оттам цигарена угарка, пусна я на пода и сръбна още малко.

— Той не е в състояние да предизвика дерайлиране на този влак — разпали се О'Мали. — Не и при наличната охрана. Не и при тази технология. Не разбираш ли, Бил? Просто прави сцена. Отправя заплахи. Пусна си сапунените мехури и го чуха. Впечатли публиката. Това искаше той.

— И определено помогна на Гретхен да я чуят — изрева Гохин.
— О, господи — проплака той и главата му клюмна върху гърдите.

— Разполагаме... с една минута, Бил. — Челото на О'Мали блестеше от пот. — Ако трябва, ще те извлача оттук. Мислиш ли какво впечатление ще оставиш? Помисли как ще изглежда това!

— Тя ми го връща. — Очите на Гохин бяха влажни. — Не виждаш ли? Превърна се в този тип момичета, каквито си мислеше, че харесвам. От доста време е известна заради... мен — промърмори той.

— Бил, губиш си разсъдъка.

— Не, вече съм го загубил — уточни Гохин. — Загубих я, Кийт. Тя настояваше да обявя публично за случая в Дженоа. Не ти казах... не можех да ти го кажа. Дойде време да платя, Кийт. Вече ми представиха сметката.

О'Мали понечи да каже нещо, но размисли. След миг обяви нервно:

— Трябва да проверя моите хора.

— Разбира се, че трябва.

Двамата се спогледаха.

Уплашеният О'Мали тръгна бързо към задната врата.

Алварес точно заключи стената хармоника, оставяйки Тайлър навън, и О'Мали излезе с прегърбени рамене и наведена глава от вагон-ресторанта.

— Всички да напуснат предните вагони — провикна се високо и повелително той, без дори да погледне човека. Позна униформата и това му беше достатъчно.

Алварес стоеше сам в прохода между вагоните и наблюдаваше в гръб О'Мали как припряно влезе в шести вагон и продължи по коридора. Току-що пропусна идеалната възможност. Беше си останал на мястото, при положение че никога не е бил по-близо до него, и не направи нищо.

Видя как О'Мали спря в средата на вагона, посрещнат от двама цивилни от охраната. При тяхното числено превъзходство Алварес сметна за неразумно да се запъти натам. Забърза към вагон-ресторанта, знаейки, че експлозията предстои всеки момент.

Забеляза Уилям Гохин, свлечен на кожен стол, с брадичка, опряна върху гърдите и потрепващи рамене. Гохин погледна нагоре озадачен; по лицето му пробяга колебание, но се надигна от стола и се стрелна напред. Алварес отстъпи настрани, препъна го и го притисна под крака си. Главата на Гохин се удари в бара и започна да кърви.

Алварес грабна бутилка шампанско и я вдигна над главата му. В този момент бе способен да го убие. Един-два добри удара и когато разчистят останките, никой никога няма да узнае, че този човек е загинал няколко минути преди инцидента. Алварес обаче свали бутилката.

— Дори аз няма да падна до твоето ниво.

— Бърт? — чу се женски глас.

Джилиан!

Тя се появи иззад ъгъла, където барът от неръждаема стомана опираше в стената. Бе седяла от другата страна на плота, скрита далеч от възбудената тълпа, която заплашваше да я смаже, докато се

блъскаше да се спаси. Не желаете да ги последва, отказа да тръгне и с него. Сви се отзад, където никой не можеше да я види.

— Той не знаеше, че съм тук — обясни тя.

— Джили! — възкликна Алварес, изпитвайки непреодолимо желание да я отведе на сигурно място. — Трябваше да...

— Тук имаше друг човек — посочи тя към Гохин. — Разговаряха и аз чух всичко. — Изглеждаше уплашена. После повтори: — Бърт, чух всичко. Другият е убил твоя адвокат, Андерсен. Излишно е да правиш всичко това. Аз съм свидетел!

Гохин я погледна. Алварес не разбираше дали той се смее, или плаче.

Два ясни и отчетливи изстрела отекнаха като ръкопляскане. Алварес инстинктивно грабна бутилката шампанско, счупи я в ръба на бара и вдигна заострения ѝ край като оръжие.

* * *

Тайлър не посмя да се опита да пълзи под влака. Може би Алварес бе успял в начинанието, след като е сложил експлозива; може би така се бе придвижил от единия край на влака до другия, без да го забележат. Тайлър не знаеше, но просто не бе в състояние да го направи.

Бореше се да се изкачи нагоре по стълбата към мястото, където се срещаха стените хармоники на прохода; ръцете му се хлъзгаха, главата му бе замаяна.

Под него, невидима, се намираше сивата кутия, лепната за свързващото устройство. Във видеозаписа се споменаваха седем минути. Погледна си часовника. Повечето бяха отминали: оставаше една минута.

— Отдръпнете се! — изкрещя силно той. Изчака малко и повтори да се разчисти района.

Измъкна пистолета си и стреля в ключалката на стената. Усети пареща болка в ръката, докато дърпаше стената хармоника и си помисли, че за капак на всичко е разкъсал мускул. Стената не поддаде. Тайлър изкрещя втори път и стреля отново в ключалката. Преградата хлътна и зейна.

Тайлър се протегна, за да я разтвори още, опитвайки ту с едната, ту с другата ръка, но лявата се оказа безполезна. Беше си докарал огнестрелна рана от рикоширал куршум. Загуби равновесие и се олюля към арката точно когато успя да се захване с дясната. Междувременно изпусна пистолета. Издрънча веднъж, падайки надолу, и изчезна.

Въпреки болката избути стената на прохода достатъчно, за да се промъкне вътре. Чувстваше се замаян и му беше зле.

Погледна надясно през прозореца на вратата към вагон-ресторанта и видя Алварес да държи счупена бутилка до гърлото на Гохин. На около метър зад мъжете във вагона имаше жена.

Трийсет секунди, помисли си той. Двайсет и пет...

Алварес срещна погледа на Тайлър и със счупената бутилка му даде знак да отстъпи.

Тайлър извърна глава към пътническия вагон. Там стоеше О'Мали с още двама мъже. О'Мали погледна, видя Тайлър, очевидно го разпозна, и се запъти към него.

Петнайсет секунди...

В същия момент, вдигайки окървавената си ръка, за да спре О'Мали, Тайлър побягна към вагон-ресторанта. Междувременно размахна и другата си ръка, за да даде знак на О'Мали да се върне назад. Усещаше как под него стрелката отброява секундите до фаталния час.

Провокиран от бягството на Тайлър, О'Мали се втурна и отвори автоматичната врата. В същия момент Тайлър отстъпи и с гръб се опря в паникбутон на автоматичната врата и тя се отвори.

Върна се назад, като крещеше на О'Мали:

— Върни се!

Вбесен, О'Мали се показва на платформата.

— Ти? — извика О'Мали.

Пет... четири...

Вратата на вагон-ресторанта се затвори със съскане. Тайлър се обърна и видя как Алварес заляга на пода, дърпайки жената надолу.

Инстинктивно Тайлър се предпази.

Бомбата избухна. И Кийт О'Мали заедно с нея.

През въздуха прелетяха парчета стъкло. Тайлър се свлече на пода, докато мощен тътен проряза вагона. Помисли си, че може да умре, но същевременно осъзна, че е много повече жертва на лош

късмет, отколкото на зле работещата система. Честър Уошингтън го беше уплашил и когато бе започнал да бие чудовището, не намери сили да спре. Сега се закле да не повтаря същата грешка.

Тътенът премина през шасито. Тайлър се изправи бавно и усети студения вятър, нахлуващ през празната рамка на прозореца в изтърбушената врата на вагон-ресторанта, и топлата кръв по задната част на врата си. Беше се порязал, но не беше сериозно. Зад тях последните четири вагона се плъзгаха в далечината по релсите. Тайлър видя как от релсите излизат искри като заря — явно някой беше дръпнал аварийната спирачка.

* * *

Алварес също се изправи, ръката му кървеше, порязана от счупената бутилка, която държеше при падането. Гохин и жената продължаваха да лежат на пода.

Вагон-ресторантът се залюля и двамата мъже паднаха отново.

През стоманата изсвистя рев на спирачки.

Алварес се втурна към телефона на стената до вратата, грабна слушалката и изкрещя:

— Никакви спирачки, идиот такъв! И не пипай двигателя. Загубим ли скорост, стабилизаторите ще претърколят влака!

Всички го гледаха стреснати и той подхвърли:

— Когато го замислях, планът изглеждаше много добър.

Влакът се разтресе отново. Алварес извади GPS-а от джоба си и го погледна.

— Това е първият завой. Остават още три. Влакът няма да вземе третия.

Вагонът се успокои.

Тайлър отново си почувства краката.

Алварес грабна жената за ръката и тичешком я поведе към предната част на вагона.

* * *

Тайлър прецени, че щом Алварес се насочва към предната част на влака, най-умното е да го последва. През предния прозорец на вагона, също отнесен от взрива, Тайлър видя как Алварес тича по средата на първия вагон-ресторант. След по-малко от секунда вагонът под него се разтресе силно и по пода се изтърколиха всички предмети, оставени върху хоризонтални повърхности.

Проходът и стените хармоники между двата вагон-ресторанта се откъснаха, свирепият вятър ги отнесе; спирачките на локомотива изскърцаха и Тайлър падна. След като дестабилизираните вагони поддадоха обаче, изглежда машинистът отново отпусна спирачките. Ако скоростта на целия влак не намалееше постепенно, спирачките се превръщаха по-скоро в заплаха, отколкото в спасение.

Гохин, изтрезнял от страх, последва Тайлър, който бе излязъл от втория вагон-ресторант и сега оглеждаше съединителното устройство, оголено, след като вятърът отнесе конструкцията на прохода. Намести левия си крак долу с ясното съзнание, че няма за какво да се хване, за да премине до предния вагон. Налагаше се да направи фатален скок: да постави крака си долу и като се оттласне от задния вагон, размахвайки ръце във въздуха, да се помъчи да се залови за някоя издатина по задницата на предния вагон. Преди да предприеме рискования скок, погледна назад. Гохин стоеше над него на входа.

— Няма да направя това! — изкрещя Гохин.

— Твоя воля — откликна Тайлър. Не беше време за героизъм.

Скочи и здравата му ръка намери опора. Вече се намираше от другата страна. Покатери се към задната врата на вагон-ресторанта.

Усети как релсите отдолу започва да очертават широка дъга. Вторият завой. Отново го обзе призляваща безтегловност, защото този път десните колела на вагоните наистина увиснаха над релсите.

Гохин скочи над съединителното устройство, залови се за нещо, но загуби равновесие. Тайлър му подаде ранената си ръка и докато хващаше Гохин за китката и го изтегляне, се огъна от болка. За миг очите им се срещнаха, но Тайлър не видя никаква искрица в тях. Уилям Гохин изглеждаше мъртъв отвътре.

Тайлър побърза да премине през първия вагон-ресторант, усещайки отново как дясната страна на каросерията се надига под него. Повдигането и понасянето из въздуха на трийсет тона стомана пораждаше несигурно, нестабилно чувство. Вагонът едва започна да се

успокоява и пак се надигна. Той буквално прелетя през следващата врата — Гохин тичаше непосредствено зад него — и се озова в един от вагоните, където до неотдавна седяха журналисти.

Навсякъде имаше следи от разлети питиета и се търкаляха книжни салфетки с логото на скоростния влак. Тайлър тичаше по коридора, а покрай прозорците се носеше сива горска мъгла. В далечината забеляза блато и предположи, че наблизо има река.

Още преди да настигне Алварес в началото на влака, Тайлър предусети намеренията му. Алварес беше повредил навигационната система на пътническите вагони. (Ако задните вагони не бяха задействали аварийните си спирачки, несъмнено и те щяха да се преобърнат.) Локомотивът обаче — толкова грижливо охраняван и внимателно преглеждан — никога не е бил предмет на плановете му. Ако Алварес се добере до задната част на локомотива, ще откачи останалите четири вагона и така те щяха да изхвърчат от релсите, но без да повличат локомотива.

Тайлър стигна до прехода между локомотива и първия вагон. Той и Купърсмит се бяха качили оттук само преди половин час. Задната врата на локомотива се отвори, жената, свита на колене, имаше уплашен вид. Алварес сякаш се готвеше да затвори тази врата и вероятно да я заключи.

Тайлър започна да вижда прохода като непреодолимо препятствие.

Двамата мъже се намираха на около два метра един от друг.

— Не затваряй вратата — извика Тайлър на Алварес. Гохин бавно се приближаваше. — Знам какво искаш да направиш и ще ти помогна.

— Ще му помогнеш ли? — заплашително изкрещя Гохин и се втурна напред, но Тайлър го удържа.

Гохин обаче не се предаваше. Тогава Тайлър се обърна и го повали: от удара в челюстта Гохин се строполи. Тайлър усети остра болка, но след никой друг удар досега не се бе чувствал толкова добре.

— Искаш да откачиш локомотива. — Тайлър викаше, за да го чува Алварес. — Стабилизаторите на локомотива са в изправност. Ще се обърне само ако го повлечат вагоните. — И добави: — Можем ли да оправим тези вагони?

Алварес направо зяпна.

— Не искаш да убиваш никого — напомни му Тайлър.

— Оставам в този влак — намеси се съвзелият се Гохин и се изправи на крака.

— И какво, ще държиш двата вагона заедно, докато аз завъртя ключа, та да ги разделя? Няма да стане — отвърна Алварес.

— Раницата ти е в мен. Хайде, съгласи се — настоя Тайлър.

Лицето на Алварес светна, но тутакси стана сериозен:

— Лъжеш. Просто се опитваш да ме накараш да не заключа тази врата.

— Не лъжа! — Тайлър скрита Гохин през краката, предупреди го да не се изправя и бързо тръгна към първия вагон-ресторант. С известно затруднение прескочи плота на бара и започна да търси из шкафовете. Не намери раницата. Мина напред, осмели се да прескочи през откритото съединително устройство и отново провери зад бара. Един от шкафовете беше заключен. Огледа се с какво да го отвори и видя тирбушон. При първия му опит се огъна и той го захвърли. Погледът му попадна на пожарогасител; отскубна го от стената и веднага счупи ключалката. За щастие шкафовете във вагон-ресторантите не бяха така здраво укрепени като служебните помещения за техническа поддръжка. След петия удар се отвори. Вътре я видя. Прегледа съдържанието ѝ: зъбен теглич, лебедка с лостов механизъм и кабел. Секунди по-късно отново застана пред Алварес, но този път държеше теглича. Със здрава кука накрая, металният кабел беше увит около лебедката с лостов механизъм.

Алварес си погледна часовника и излая:

— Закачи твоя край тук! — и посочи през прохода ръба на вагона.

Тайлър плавно отпусна кабела.

— Подай ми другия край! — извика Алварес.

Тайлър измъкна отпуснатия край, предпазливо пристъпи напред и много внимателно започна да се приближава към Алварес. Дватама мъже почти си докоснаха ръцете и Тайлър му подаде куката.

Тайлър закачи стабилно единия край на куката за железен ръб на пътническия вагон, а Алварес закачи другия край за задницата на локомотива.

Със здравата си ръка Тайлър завъртя лоста на лебедката и по този начин повдигна кабела, като през цялото време го застопоряваше

със зъбците. Отпуснатият край се показва, а кабелът се опъна и се издигна във въздуха на височината на кръста му. От тук нататък обаче не можа да помести лоста нито със сантиметър повече.

— Трябва ми помощ — обади се той.

Алварес мина през откритата площадка на прохода между локомотива и вагона. Накара Гохин да мръдне назад и отметна краищата на подовата настилка, за да види съединителното съоръжение. Поклати глава. Нищо. Предназначението на зъбния теглич беше да придърпа вагона по-близо до локомотива, за да се премахне опъна между тях и те да бъдат разкачени.

Двамата мъже хванаха заедно лоста, с който лебедката се затяга. Натиснаха с всичка сила, лебедката захапа още един зъб и не помръдна повече.

— Това не е добре — констатира Алварес.

Той и Тайлър седяха един срещу друг, стискаха лоста на лебедката, а от лицата им се лееше пот.

Алварес посегна към Тайлър, който инстинктивно вдигна ръце да се защити от удар. Но Алварес само измъкна уоки-токито от дрехата на Тайлър, обърна се и го подаде на Гохин.

— Обади се на машиниста. Кажи му да натисне спирачките, но леко!

— Никога — възпротиви се Гохин. — Ще ти се да избягаш, нали? — Погледна заплашително към Тайлър. — С този предател.

— Ще остана с теб тук — обеща Алварес. — На локомотива ще се качи той.

— Изключено! — възпротиви се на свой ред Тайлър.

— Млъквай! — кресна Алварес. Погледна към Гохин. — Обади се и му напомни чий е този влак!

Гохин вдигна устройството, представи се за по-сигурно два пъти и изкрещя:

— Натисни проклетите спирачки! — После добави: — Леко!

Машинистът натисна спирачките на локомотива и пътническият вагон се приплъзна напред. Двамата едновременно натиснаха върху лоста на лебедката. Алварес провери съединителното устройство. Усилията им бяха дали резултат.

— Още веднъж — обърна се той към Гохин, чийто вид показваше малко желание за сътрудничество.

— Хайде! — подвикна грубо Тайлър.

Гохин повтори заповедта. Вагонът се приплъзна малко напред. Кабелът се опъна още повече. Алварес провери съединителното устройство, установи, че езичето се повдига, и веднага започна да вади ключове. Вагоните се държаха заедно благодарение на лебедката, опънът в съединителното устройство бе охлабен.

— Имаш ли ключове? — попита той обезумял.

— Да — отвърна Тайлър.

— Бързо! Ето, онзи там! — От разстояние той показва на Тайлър кой ключ да използва. — Ти ще действаш от страната на локомотива.

— Няма да останеш във вагона — възпротиви се Тайлър.

Алварес си провери GPS-а.

— Нямаме време да се караме. Давай!

Тайлър скочи отсреща, затича се към панела и пхна ключа.

— Мислиш ли, че печелиш, като правиш това? — извика жената към Алварес.

— Никой не печели винаги — отвърна Алварес.

— Тогава защо? — повторно извика тя.

Алварес, вече напъхал своя ключ, погледна Тайлър.

— Давай!

Двамата мъже завъртяха ключовете. Съединението се откачи, вагоните се разделиха, кабелът тутакси се скъса и просъска, прелитайки на сантиметри край главата и ръката на Алварес. Ако го беше уцелил, щеше да му отреже главата.

Вагоните се отдалечиха. Една крачка, един метър, десет метра. Лунна светлина обливаше пространството. Алварес стоеше прав, Гохин все още лежеше на пода, но и двамата ставаха все по-малки и по-малки в осветения вагон.

— Може би все пак аз печеля — изкрещя Алварес на Джилиан.

— Никой не печели — извика убедено тя.

Тайлър усети силата на рязък завой по трасето. Стабилизаторите на локомотива намериха центъра на тежестта. Той и жената гледаха как Алварес изчезва от вратата, прескачайки победения Гохин, който се протегна да му попречи, но безуспешно. Гохин се бореше да се изправи.

Минаха пет секунди. Десет. Движещите се вагони се люшнаха на една страна, позадържаха се така и се изправиха. Минаха петнайсет

секунди. Отново се изправиха. Двайсет секунди. Двайсет и пет. Вагонът се надигна високо, залюля се първо на едната, после на другата страна и се заклати върху трасето по средата на дълъг, широк завой. Стоманените релси се натрошиха като сламки, а четирите вагона се забиха в море от тръстика, която се разхвърча на парчета под формата на облак на стотина метра над земята. Четирите вагона изтрецяха, устремили се право към река Сускехана. После, за един кратък миг се наклониха наляво, шасито и колелата щръкнаха нагоре сред мъгла и боклуци и Тайлър видя дъното на предния вагон.

Най-неочаквано някакъв малък черен предмет се издигна бавно към небето и полетя в нощта, подхванат от вятъра.

Продължи да се носи бавно, поклащайки се напред-назад, и се приземи върху тревата.

Алварес бе намерил раницата. Сега Тайлър схвана неговата привидно благородна постъпка да остане във вагона. Той беше избягал.

Предният вагон, изцяло преобърнат, бе причина останалите три вагона да спрат рязко, врязвайки се в него — кой катурнат, кой преобърнат, след като около триста метра се бяха влачили с трясък и скърцане след него. Най-после и те се успокоиха.

Стотици гъски се издигнаха над блатото и в красив полет се отправиха към небето, сякаш за да поздравят един парапланер.

Не след дълго машинистът отново натисна спирачките. Този път локомотивът постепенно намали скоростта и без никакви инциденти спря.

Майката на Нел Прийст притежаваше двуетажна дървена къща в предградие в Мериленд. Повечето от жителите му работеха във Вашингтон, докъдето пътуваха с влак. След два дни, зает от сутрин до вечер с интервюта, срещи с адвокати и разпити, Тайлър се превърна в национален герой, но все още беше бивш държавен служител. Лорън Ръкар му обеща след броени седмици да му предложи нова работа, но искал „да отмине шумотевицата“. Тайлър не очакваше събитието със затаен дъх.

От ФБР претърсиха мястото на катастрофата и извадиха тялото на Гохин. Намериха го сред останките на първия вагон; на около километър в гората, на изток от железопътната линия откриха и изоставен камуфлажен парапланер. Четирийсет и осем часа след инцидента все още нямаше никаква следа от Умберто Алварес. Вестниците изобилстваха с истории на направени от безброй държавни служители разследвания относно скоростния влак на Северното обединение, относно неправилно осчетоводяване, нарушения по поддръжката и злоупотреба с общественото доверие.

Прийст почука и влезе в стаята, където Тайлър четеше купчина вестници.

— Отиде ми пенсията — оплака се тя. — Ако си мислел да се ожениш заради парите ми, по-добре си потърси друга.

Тайлър, продължавайки да чете вестника, я осведоми:

— Съобщават, че О’Мали е убил Андерсен, адвоката на Алварес. Един от хората му сключил сделка срещу имунитет. Изглежда О’Мали се е опитал да сключи сделка с Андерсен, за да се споразумеят. На никого не му е ясно за какво, но не се получило и адвокатът гушнал букета. Човекът, който проговорил, бил част от хората, които трябвало да ликвидират следите и да подготвят офиса, за да натопят Алварес. Гохин и О’Мали са мъртви, така че никога няма да разберем със сигурност, но показанията на Джилиан Барстоу за дочутото във вагон-ресторанта на практика оневиняват Алварес.

— Имам усещането, че ти се дава още една възможност, втори шанс — изкоментира тя. — Ние имаме този шанс. В онзи вагон можеше да си ти с Гохин, нали?

Тайлър ѝ хвърли поглед, изпълнен с щастие.

— Това е добре, нали?

— Много добре — съгласи се той. — Окончателно си загубих къщата, колата си, моя нортън, и работата си, но никога не съм бил пощастлив.

— Най-много съжалявам, че скоростният влак така и не доказва качествата си. Гохин може и да е изтървал нещата извън контрол, но беше мечтател. Ще минат години, преди влакът да потегли отново, ако изобщо се случи, а това е в ущърб на всички.

— Ама какво пътуване беше — съгласи се той. — А и Алварес постигна желанието си: вестниците едва споменават технологията. Цялото им внимание е насочено към злоупотребата с властта.

— Жалко.

Седна на подлакътника на стола му, прокара дългите си пръсти по рамото му и посочи вестника.

— Мислиш ли, че ще се появи, след като репутацията му е спасена?

— На кого му пука?

— На теб. Обвиняваш себе си за това, Питър. Струва ли си?

— Трябваше да си спомня за този парапланер. Той положително си е спомнил. Мислех си, че се жертва. Какво, по дяволите, съм си мислел?

— Тогава го намери — насърчи го тя.

— Да бе. ФБР са пуснали петстотин души по следите му и не са открили нищо.

— Но те не знаят онова, което знаем ние.

— Какво знаем? — погледна я Тайлър.

— Ние се съсредоточихме върху това, какво е направил, а не как го е направил — отвърна тя уклончиво.

— Трябва ли да те моля?

— Откъде е намирал пари през последната година и половина? — насочи вниманието му тя. — Не ми беше хрумвало, докато не разбрах колко много съм загубила от акциите.

— Но все още си на работа. По-добре си в сравнение с някои от нас.

Направи се, че не чува оплакването му и го увери, че тепърва ще получава предложения за работа, защото пресата го е представила като герой.

— Изчислих колко щях да спечеля, ако бях продала акциите бързо, залагайки на предположението, че стойността им ще падне, а няма да се покачи. — Издърпа вестника от ръцете му, прелисти „Ню Йорк Таймс“ и се спря на страниците с бизнес информация. — Въобще не обърнахме внимание на парите. „Следвай парите“ — цитира тя всеизвестното правило. Посочи заглавието и толкова силно плесна вестника, че Тайлър подскочи. — Ето. — Нел се наведе към него и разтвори вестника между двамата. — Днес са публикували данните от изминалите две години. Виждаш ли?

— Не съм завършил финанси — напомни ѝ той.

— Алварес е учител. Колко би натрупал в сметката си за допълнително доброволно осигуряване, ако изобщо е внасял? Двайсет хиляди? Трийсет?

— Ако е внасял.

— Именно. Знаем, че е отхвърлил споразумението, никога не е получил и петак, защото е искал да ни осъди.

— Какво следва от това? — попита Тайлър, видимо разочарован от неспособността си да я разбере. — Бил е разорен.

— Не е бил разорен. Успя да води война срещу голяма корпорация повече от година. — Тя отново посочи таблицата с котировките на акциите. — Виж тези сривове в котировките! Какво говорят датите? При всяко дерайлиране на влак акциите на Северното обединение падат. Улицата реагира на новините. Можеш да разчиташ на това.

Тайлър извърна главата си толкова бързо, че вратът му изпука.

— Играл е на борсата!

— Играл си е с борсата. Продавал е повече акции, отколкото е имал в наличност, въз основа на вътрешна информация, с която единствен той е разполагал. Знаел е точно кога акциите ще поевтинят. Правил го е, предполагам, през цялото време. Ако е продавал „късо“ на печалба или ако е залагал на акции с по-ниски цени, сигурно досега е

натрупал цяло състояние — прошепна Нел. — Спомни си от какво се възползва той по време на изпитанията на скоростния влак.

— Рискувал е всичко, защото е бил сигурен.

— От ФБР се опитаха да тръгнат по тази следа, но изобщо не са се сетили да проследят пазара. Трябва ни някой от Федералната комисия за ценни книжа, който да ни провери интернет продажбите — предложи тя.

— Ами обади се на някого — подкани я Тайлър.

— Възнамеряваш да изоставиш всичко това? — изгледа го с недоумение тя.

— Това не е моето разследване.

— Ами ако ти предложи работа? — попита тя, след като се замисли за миг.

Думите ѝ привлякоха вниманието му.

— Да не би да са те повишили?

— Все още е в наш интерес да арестуват Алварес. Причини ни щети за над сто милиона долара и уби главния ни изпълнителен директор.

— Ти си застрахована.

— Мога да те наема при определени случаи. — И добави: — Стига да не се чувстваш зле, когато работиш за жена.

— Лорън Ръкар познава всички във Вашингтон — отвърна Тайлър, решен да не ѝ се оставя. — Все ще ни намери някоя връзка в Комисията за ценни книжа.

— Без никой да разбере.

— Естествено.

— Ще получиш за разходите плюс начално възнаграждение, колкото ти плаща Ръкар.

— Обади се — ухили се Тайлър.

— Първо да видим какво ще ни кажат от Комисията. Ако докажем, че някой е продавал „късо“ точно преди да дерайлира влак, смятай се за назначен.

— Никакви подаяния, Нел. Тези не ми минават.

Тя се наведе и го целуна. Прииска му се да я придърпа в скута си, но този род поведение не съответстваше на наемен работник.

— Обади се на Ръкар. Да видим какво ще научим — каза му тя между целувките.

Близо два месеца Тайлър проседя зад волана на деветгодишен понтиак кабриолет с вдигнат гюрук, паркиран пред невзрачна сграда от червеникавокафяв пясъчник на Аркадия стрийт в Рокфорд, Илинойс. По време на дванайсетчасовите му дежурства, зимата затягаше пред очите му хватката си над Средния запад. Нахлупил шапка и навлечен, за да се пребори със студа, той се хранеше със сандвичи и пиеше горещо кафе, което му напомняше за годините му в „Метро“ и десетките наблюдения. Продължи да плаща на кредиторите и на адвокатите си, великодушно разработили дългосрочна схема за изплащане. И най-накрая започна да вижда бледа светлинка в тунела от дългове. Едва ли щеше да притежава скоро дом, но приближаваше времето да си наеме жилище. Дори се очертаваше вероятност да вземе някой евтин автомобил на изплащане. Ще се изправи на крака. Преглеждаше специализираните обяви с надеждата да намери нортън 1953 — нещо, за което да мечтае.

Нел Прийст му стана началник в ССО, а се носеха слухове, че я гласят за най-горния етаж. Няколко пъти тя летя до Чикаго през уикендите официално, за да контролира провеждащото се разследване, но не всичко между тях бе само работа.

Тя пристигна в петък сутринта с намерението да прекара един дълъг уикенд с Тайлър. Отдавна бе наела местен частен детектив за нощните смени, защото хранеше съмнения, че нещо ще се случи през малко натоварените часове в къщата, намираща се на средата на пътя. Нел седеше на мястото до шофьора и четеше на Тайлър списъка с вечерните филми от местния вестник. Всяка вечер в осем той напускаше поста си до осем сутринта.

По настояване на Ръкар един съдебен счетоводител в Комисията за ценни книжа доказа, че по време на дерайлирането на влаковете са извършени поредица сделки с акции. През последната година и половина седем сделки са донесли чиста печалба от 927 000 долара, включително 710 000 долара от акциите, продадени непосредствено

след дерайлирането на скоростния влак. Всички пари са преведени в Англия, оттам на Бермудите и най-накрая в попечителска сметка на името на някой си М. Алварес, който понастоящем живее в Бенет Хаус, намираща се от другата страна на улицата.

— Ю Пи Ес — констатира Нел, раздвоявайки вниманието си между вестника и огледалото за обратно виждане на нейната врата.

Тайлър погледна в огледалото от страната на шофьора и видя куриер в униформа на Ю Пи Ес, който слезе от камиона си и тръгна към къщата. Куриерът, здраво нахлупил фирмената шапка с козирка, накуцваше леко.

— Колко куриери на Ю Пи Ес сме видели досега? — попита Тайлър.

— Не съм виждала нито един — отвърна тя, но досега не бе прекарвала делничен ден с него в Рокфорд.

— Така ли? Аз пък видях няколко пъти и винаги е един и същ. Пълен, с бакенбарди, пушач. Това не е той.

Приист се понадигна, за да го разгледа по-добре, ала нищо в този мъж не отговаряше на описанието на Алварес.

— Може да е заместник. Нищо чудно своят човек да е болен.

— По-скоро е онзи, когото търсим — уточни той, погледна си часовника и отбеляза часа „12:40 следобед“.

След като куриерът на Ю Пи Ес прекара повече от десет минути в къщата, Приист попита:

— Той е, нали?

— Някои от тях са приказливи, но според мен е той.

— Дошъл е при брат си.

— Маскировката е достатъчно добра. Позволява му да идва и да си отива незабелязано.

— А накуцването? Алварес куцаше ли?

— Вероятно приземяването му с онзи парапланер не е било леко.

— Да се обадим ли за подкрепление? — попита тя.

— Наведи се — подвикна той и двамата потънаха в седалките.

Куриерът излезе от къщата, качи се в стария кафяв камион и потегли.

— Куриерската фирма продава камионите, щом навъртят определен брой километри — обясни Тайлър.

— Алварес си е купил такъв, боядисал го е като истинските и се е сдобил с кафява униформа.

— Възможно е — съгласи се Тайлър. — Знаем, че умее да се дегизира.

— Ами тогава защо седим тук и го оставяме да се измъкне? — учуди се тя. — Защо не го разпитаме?

— Чакахме толкова дълго, не пречи да почакаме още малко.

— Говоря с Питър Тайлър, нали?

Почти десет минути Тайлър следва кафявия камион на безопасно разстояние. С навлизането в кварталите изостана дори още повече.

Камионът навлезе в алеята пред двуетажна тухлена къща, а понтиакът го подмина точно в мига, когато шофьорът повдигаше вратата на гаража. Тайлър продължи по улицата и паркира от другата страна.

— Той е — потвърди Тайлър.

— Видя ли го? — попита Нел нервно.

— Не, но прибира камиона в гаража. Той е — размишляваше на глас. — Искаш ли да се обзаложим, че и преди е бил в онази къща, но не съм го забелязал?

— Ако ще започваш да се самообвиняваш, отивам да се разходя — заплаши тя. — Почини си малко.

Тайлър отмести за кратко очите си от огледалото за обратно виждане и я погледна.

— Съветът ти безплатен ли е?

— Ще ти се. — Нел едва се сдържа да не се усмихне. — Съветите ти идват в повече ли?

— Понякога.

— Ще го преживееш. А сега какво ще правим?

— Ще чакаме — обяви Тайлър.

— Защо?

— Случайно да обърна внимание колко е часът?

— Един без десет.

— Време за обяд — заключи Тайлър.

— Гладен ли си?

— Неговото време за обяд — уточни той.

— Твърде дълго се занимаваш с това. Никой не бива да провежда наблюдение сам в продължение на два месеца. Губиш представа за

реалността, Питър Тайлър.

— Така човек разполага с много време за размисъл.

— Мини отпред, а аз — отзад. Какво толкова има да му мислиш?
— учуди се Нел. — Или да се обадим на местните полицаи за подкрепление? Нали не си забравил, че имам право да арестувам във всеки щат — припомни му тя.

— С изключение на Луизиана.

— Имаш право, но за щастие сме в Илинойс. — Поколеба се и попита: — И тъй, отпред или отзад ще отидеш?

— Никъде. Не мърдаме оттук.

— Истинският Питър Тайлър да не е заключен в багажника?

— Истинският Питър Тайлър седи до теб. Онзи Питър Тайлър преди Честър Уошингтън. Онзи Питър Тайлър, който няма за какво да си връща. Нямам му зъб. Не търся да се заяждам.

— Звучи добре — предпазливо каза тя.

— Може би истинският Питър Тайлър няма да ти хареса.

— От това ли се боиш: че ако се промениш, няма да те харесвам?

— Вече съм се променил. А може и да не съм. Навярно отново съм си предишният.

— Затова ли не ме докосваш? — любопитства тя.

— Докосвам те.

— Обичам да спя с теб. Не ме разбирай грешно. Имам предвид съвсем различно докосване.

— Не искам да прибързвам.

— През декември се целунахме за пръв път — разсмя се тя.

— А ти не искаше да прибързваме, ето защо правим други неща.

— Които са приятни. Не искам да си мислиш, че искам само това.

— Прекарах четири съботи и недели тук с теб, в студа, а ти се чудиш дали искам да има нещо между нас. Чуй ме: Западен Илинойс не ми харесва чак толкова много.

Тайлър сподави усмивката си, но Нел го видя.

— Така е по-добре. Само не ми казвай, че новият Питър Тайлър няма чувство за хумор, защото това е едно от нещата, които обичам у стария Питър Тайлър.

Използването точно на тази дума го накара да я погледне изпитателно.

— Мислех, че ще бъдем внимателни с тази дума.

— Аз съм внимателна. Всъщност, писна ми да съм толкова предпазлива. С тази дума. В леглото. Когато и да е.

Раздвижване зад тях спаси Тайлър от отговора.

— Започва се — посочи той към алеята, където се появи последен модел фолксваген джета, и си погледна часовника. — Един и пет.

— Тръгна в обратната посока. Обръщай! Ще го изпуснем.

— Как ще го изпуснем? — изненада се Тайлър. — Знаем къде живее. Няма да го изпуснем.

Изчака колата да се отдалечи надолу по улицата.

— Какво, по дяволите, правиш, Питър? — ядоса се тя.

Тайлър отдалечи автомобила от бордюра и потегли право напред.

— Алварес пое в противоположната посока! — напомни му Нел.

— Прекарал съм два месеца в този град. Познавам го.

— Криеш ли нещо от мен?

— Защо ти трябва точно този човек?

— Дали не е заради извършените престъпления, как мислиш?

— Или?

— Шегуваш се, нали?

— Освен удовлетворението за егото ти, че си се заела да го хванеш и ще го хванеш ли? Какво друго? — осведоми се той и прокара големия автомобил през поредица от завои. Беше впила поглед в профила му. — Нел, тук разполагах с доста време, за да размишлявам.

— Питър, плашиш ме. Явно наистина си бил тук прекалено дълго време.

— За унищожение на собственост ли говорим?

— Собственост на стойност милиони долари — уточни тя.

— Но вие сте застраховани. Или те терзае изгубеният живот?

— Два — Гохин и О'Мали — напомни Нел.

— Той загуби трима. Северното обединение — двама — направи равносметката Тайлър.

— Какво точно се опитваш да кажеш?

— Казах ти: два месеца са прекалено дълго време.

— Така значи, оказваш се натясно и губиш разсъдък.

Зави наляво и спря колата. Озоваха се пред зелена поляна, паркинг и тухлена сграда.

— Къде сме? — попита тя.

— Прогимназията „Уестсайд“.

Тъмнозелената джета бе спряна на паркинга. Известно време Прийст не разпозна автомобила, но после попита:

— Това същият...

— Да — прекъсна я Тайлър.

— И преди си идвал тук — предположи тя, защото го познаваше.

— Има още три прогимназии. Общо са четири. Наречени са на четирите посоки на света. Само след седмица, най-много след десетина дни, вече знаех коя да наблюдавам, след като удари последният звънец.

— Защото?

— Бил ли си веднъж учител, оставаш учител завинаги — отвърна той шепнешком, рязко и сухо.

— Знаел си, че работи тук? — звучеше ядосана.

— Не, но „Уестсайд“ е най-близо до онази къща. А това е обедната му почивка.

— Говориш несвързано.

— За мен има смисъл.

— Това е същата джета — посочи Нел.

— Най-вероятно „да“ — кимна Тайлър. — Сигурно замества някой учител. Когато пристигна, учебната година бе започнала отдавна. Изглежда затова не го видях, макар да стоях пред училищата. Не е изключено да работи и в четирите прогимназии, в зависимост от това кога се нуждаят от него.

— Той преподава?

— Според мен замества по биология и компютри.

— Под измислено име — предположи тя.

— Някое име, което е купил много отдавна и никога не е използвал.

— Ами да вървим и да си поговорим с него — предложи тя.

— Сигурна ли си, че точно това искаш да направиш?

— На теб не ти ли се иска да го направиш?

— Нае ме да го открия — напомни той. — Моята задача приключи.

— Какво се опитваш да кажеш? — поколеба се тя.

Тайлър я погледна и по лицето му постепенно се разля усмивка. И колкото повече растеше удивлението в очите на Нел, толкова повече устните му се разтягаха.

— Шегуваш се, нали? — оплака се тя. — Или се шегуваш, или си си изгубил ума.

— Нарича се ембрионален алкохолен синдром. Чувала ли си?

— За брата ли говориш?

— Мигел.

— Да, знам. Ужасно е — потръпна тя.

— Ужасно и завинаги.

— Тоест?

— Кой се нуждае повече от Алварес? — подхвана спокойно Тайлър. — Народът? Затворът? Или децата, на които преподава, и малкият му брат, който няма друг жив роднина?

— Другият Тайлър определено е заключен в багажника.

— Още колко дерайлирания мислиш, че ще причини?

— Не в това е въпросът.

Още пет минути седяха в автомобила, без да си кажат дума. Нел сякаш бе съсредоточила цялото си внимание в ръцете си.

— Няма да те спра, щом трябва да направиш точно това — наруши най-последната тишина Тайлър.

Изсумтя презрително и го погледна. После обърна глава към училището.

— Смятах те за изцяло отдаден на работата си, само не ми казвай, че не си такъв човек.

— За някои неща съм наистина изцяло отдаден.

— Не си личи.

— Скъпа моя, минах през системата, която ме изхвърли от другия край. На същата тази система отдадох голяма част от живота си. За съществуването ѝ има определена причина. През повечето от времето е съвсем нормална система, но не винаги. Работи с доказателства — нарича ги факти — които вършат добра работа, но в един момент осъзнаваш, че хората не могат вечно да бъдат съдени въз основа на фактите. Как мислиш, че ще бъде съден Умберто Алварес?

За известно време двамата пак се умълчаха. Сива птица от съседното дърво вдигаше невъобразим шум. Зимното слънце светеше силно. Тайлър си сложи слънчеви очила.

През това време Нел изсумтя няколко пъти, сякаш водеше вътрешен диалог. Поклати глава, погледна към Тайлър и отново се зае да топли ръцете си, триейки ги една в друга.

— Справяше ли се по биология? — попита той.

Не му отговори.

— На мен ми харесваше — припомни си Тайлър.

Не просто я наблюдаваше, а я изучаваше в очакване на реакцията ѝ. Появи се бавно, но ясна като слънцето на хоризонта. Тя се усмихваше. Тайлър запали колата.

— Бях много зле по биология — призна Нел.

— Знаеш ли защо?

— Вероятно не съм имала подходящ учител — ухили се тя.

— Най-вероятно.

Тя си пое дълбоко дъх, хвърли за последно поглед към училището и попита:

— Колко мислиш, че ще ти отнеме, за да се приготвиш за тръгване?

— За къде бързаме? — попита той и изкара автомобила на празната улица.

— А, не бързаме, но в 11 часа тръгва експресът, а предпочитам да закуся в Манхатън.

— Значи следобедът ни е свободен. — Потисна усмивката си и пое към мотела, където се надяваше да намерят начин как да си убият времето.

Издание:

Ридли Пиърсън. Паралелни лъжи

Американска. Първо издание

ИК „Унискорп“ ООД

Редактор: Петър Ганчев

Коректор: Донка Дончева

Художник: Максим Ячев

ISBN: 978-954-330-193-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.